

ספר

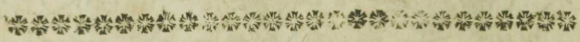
חלקת מחוקק

ביאור ספר איוב

שחבר האשל הגדול מרינא ורבנא הגאון המוסמך
כמוהר"ר **משה אלשיך** זצוק"ל :

והנה מרוב השנים שעברו משנת שס"ג לפ"ק שנדפסו ספריו בק"ק
ויניציאה נתמעטו ובלתי נמצאים לזה העיר ה' את לב טהור
אחד מקצוני עיר דרעיון קרית מלך רב * ה"ה הנעלה * בשם וסלה *
הראש והקצין * מעשיו עולים לפני ה' לרצון * כ"ס כהר"ר
ראובן בהקצין כהר"ר מאיר זצ"ל * אשר החזיק ידו המדפוס
בהלוות ה' כמה מהות ר"ט לצורך הדפסת הספר הזה לקבל במחיר
דמי כספו מספריו הרב המחבר ז"ל עד כדי דמיון * זכרה לו חלום
לעזרה ויכלה שנותיו בצעו ויס בכבוד ועושה ימלא חסמו * ויחריק לו
ימיו * עד יגל יעקב ישח ישראל בשבט ה' את שנות עמיו :

ואלה מוסף על הראשונים * שנקראו רב ז"ל יתן רוח והפסקות משמשות
ציונים * בין ענין לענין השיך לכל פסוק בפני עצמו * כיסודו ועמו
וגם הוגה סוד בעיון רב כמשה כל אלה ע"י התורני מהר"ר אבן **הירש** כהר"ר
מאיר זצ"ל מק"ק **יאנוב** בגליל ק"ק אמשט :

נרפס פה ק"ק **יעסניץ** :

חתה עניינה אדוניו הרב המפורא והמהולל החסיד והמיוחס מאד
לעפארוס * יר"ה דוכס מאנהלש **דעסניא** :

לסדר חלקת מחוקק ספ"ן ויר **אראשי** עם לפ"ק :
בדפוס הר"ר **ישראל בר אברהם** זצ"ל :

הקרמה

ישמעו השומעים ויכינו ה מבנים כיוה משהו האיש איש האלהים כרחב ספרו וספר אויבויהי בשלם מעשהו אופן אחד בארץ קדוש רעושהו שמו כשם רבו ויאחו צדיק יסוד עולם דרכו לכתוב גם הוא פירוש על ספרו וספר אויבויהי מהלכו מהלך שבילי הדעת מודעת עץ החיים ועץ הדעת על כל דבר ודבר באור נפלא על כל אשר שמו מעייניהם בו זולתו * עלזנים ותחתונים כלם מודים מאין כמוהו מודה מגלה מפלאים תמים דעים בלתו * תהלה לאלהינו אשר עורנו עד היזם אל תורת משה * וחמש מגילות * וספר משלי * ופירוש הנביאים ראשונים * וגם עתה לספר אויב ספיר גורתו * אליו נתחנן כן זכנו האלה לכל יתר ספריו למענה והיתה מנוחתו כבוד :

גאם חושק ושוקק לכל טוב הכתוב יצחק גרשון :

אמר המדפיס הסכמת הרבנים הגאונים המפורסמים אשר הסכימו ונזרו בנזירת נח"ש שלא להדפיס ספרי הרב המחבר ז"ל שעל נביאים אחרונים וכתובים הן כולם או מקצתן תוך משך עשר שנים מיום גלות הדפים של כל אחד מהן הלא המה כתובים בריש ספר מראות הצובאות ובריש ספר רוממות אל שנדפסו פה ק"ק יעסגיץ והשומע יזנעם וחבא עליו ברכת

טוב :

חלקת מחקק איוב א

וז הדרך כי אם ישמח צדיק בצדקו מעל כל הון ולא עשיר בעשרו וזה אמר והיה היום ההוא כו' והוא צפה שדעמו מכלל רבתינו ו'ל כי והיה הוא לשון שמחה ויהי הוא לשון צער וצרכו כמבואר חללנו הטעם בביאור רות ונבא אל הענין אמר כי הנה שני מיני עשיר הכוזב וזהו שמתעלמים היו

באוב כו' היה עשיר במעשים טובים חס וישר כו' ועשיר בחון רב כו' ויהי מקנהו כו' עד היות גדול מכל בני קרסי אמר כי על עשר מצות ומעשים טובים חסות ותצדק השמחה והוא חו' והיה האיש ההוא חס וישר וירא כו' כי והיה הוא שמחה (ג) חך בעשור של העולם הזה לא כן הוא כי זו לא יצדק רק עצבון וצ' כי הנה ויהי מקנהו כו' כי ויצער הוא רוב טובת העולם הזה ולא עוד חללני ככול כי על כן יאמר ויהי והיה פועמים יחד ויהי מקנהו צ' ויהי האיש ההוא גדול מכל בני קד' וגם צוה יסכר' ייבאר חומר האיש ההוא ולא אמר ויהי גדול מכל בני קדם והוא כי מאן היחל להור' טעם א' יות מתייחס א' וצער רב טוב העה"ל כי כל צדק איוב מזה נמשכה לו כי כל המצות צדקתו באלו והי' האיש כו' לא אזה לו כי לתאנה כהפך בעשור כי ויהי האיש ההוא כו' במקום והיה האיש ההוא הנוכר

היה בארץ ענין איוב שמו והיה האיש ההוא ישר וירא אלרים וסר מרע : ב ויודלרו שבעה בנים ושלוש בנות : ג ויהי מקנהו שבעת אלפי צאן וששית אלפי נמלים וחמש מאות צמד בקר וחמש מאות אתונות ועבדה רבה מאד והיה האיש ההוא גדול מכל בני קדם : ד והלכו בניו ועשו

בכפרו והפך לויהי (ד) ומשני הוי שרמו בחו' ויהי זה פעמי' למשך ויהי שלישי והוא כי הקיפו בו כי וזה דעתם בעשורם וגם דעתו שהיה בנכסיו ובתיקון השמחה כאשר יבא בס"ד * והוא נאמרנו בביאור מקרא קדם רש' ועשיר א' חתן לו כו' והענין כי נפתים יבנה הוא ית' חתן הקדש או בעשור או בעשירי וחמר שלמ' בתכמתו כי גדול נסיון העשור לעמוד בו מכסיון העשירי למה אזה מניס דעתו של חסד וזה מכניעו ולכן אמר כי סבת העשיר עד שאלו חרד עד כפור בעיקר חלילה כאומרן פן אשבע וכחשתי וכו' והוא מוזמר איוב וצרכו אלהים בלבבם חך הרע אשר הפסר יאשך מהעשירי הוא עד עובר עליו בשני לחוין והוא פן אורס ובגבתי ותפסתי שם אלהי שהוא לטבע על הנגיבה והן וחת הוא שעמד' על איוב להחריבו ברכת הבית מרוב כי על כן נאמר לפנים ויהי היום גבתי ובנותיו הובלים כו' ומלך צא אל איוב וימער הבקר היו חורשות כו' כי הלא כמו זר נחשב מה ענין חכילה ובתיות בניו חלל קיחת הבקר והאחנותם ולא היה ראוי לזכר זה חס לא בבשורת כפילת ביתם עליהם כאמר שם לא צוה חך הוא לאמר כי כל צדקתו מתחלתה היה על יין משהיהם הנמשך מרוב טובים כי שמו עשור כמדובר : עוד לימוד שלישי מרוב ערת טובו יתברך והוא כי כאשר צפרועות מתחיל מן הקל קל חללה כפאמרם ו'ל שעל כן חללה כפאמרם ו'ל שבעה הבנים ואחר כך נבגר ואחר כך בעיר הבשר וכן אשכז היה באוב כי החיל בעקנה ואחר כך נבנים ואחר כך בעצמו ובשבו (ב) לא כן במדת הטובה כי חס מתחיל בחשוב חסוד קודם והוא ויולדו לו שנעה בנים כו' שהוא החשוב חללה ואחר כך ויהי מקנהו כו' שלא נתברך צריבוי המקנה בעצם עד אחרי כן ועל פי דרכו הורה כי הפילא חסוד לו הוא יתברך והוא כי כזה בני אדם ימצאו לו שנעה בנים ובנות בניו לשלחט חך לא יצטר שהולך יותר ומתו רוב טוב לו על הנותרים חך תכפל נובתו חס לא ראה במות ח' מכל הנולדים לו וזה כיון באומר ויולדו לו ב' ולא אמר ויהיו לו כמאמרנו במקנה חך הוא כי היה אפשר נולדו לו יותר מהשנעה בנים ושלא נמות כי חס שאלו היו לו חיים וקיימים אמר כי לא כן היה כי חס שלא חאה מות באחד מכל הילודים לו כ' ויולדו לו שנעה בנים ושלא נמות והיו לפניו סביב לשלחטו שהיא טובה כפולה ומכופלת : (ד) והלכו כו' מהרהוי יאמר והלכו בניו ועשו משתה בית איש יומנו וחתייתים עמם מה צדיק להוכיח ששלחו אחריהן * וגם אומר כי הקיפו ומתרחו יאמר וכאשר הקיפו כו' אמנם הנה למען ישמעו ולמען ילמדו לקחת מוסר השכל צא האללים כי למי חוי למי הבוי לשותים במזרק יין וכמהמים ו'ל שכל ישיבה לאכול ולשתות עושה רושם כענין וישבו לאכול כו' בחתי יוסף ואומר ויאלכו וישתו ויקומו ללחך זו ע"ל והלא יש בעערים נעם ירפחו חת שבר משתאות מרעות על נקלה לאמר כי השמחה שאין בו עבירה כי חס אכל ושתה חין רע ולא יוכלו על אשר קרה לראשון ששחה מן היין ויכזר וכל הרעה הבאה על איוב על היות בניו ובנותיו אוכלי' כאשר היחלנו לומר בסמוך ומאוצ' דבר לא יצטר מתאנה לאמר שאני חוב כי שם נמנא' חנשים ונשים בהיסבה ההיא כי הלכו חתייתים לאכול ולשתה עמם ולא יעדרו שמה בני אדם גם בני

א (א) איש כו' הנה ערס צא א' כונת הכתובי נשית לב ראשונה חל חומריו והיה האיש ההוא שכן מלות יתירו' ומתרחו יאמר איוב שמו הם וישר כו' ועוד מה ענין התייחד ההוארים החלו חס כו' ועוד חו' ויולדו לו כו' ולא אמר ויהיו לו כמאמרנו במקנה :

אמנם הנה בכללית רחשית מקרהי קדם הללו לאדמו ב' לימודים וטובים ח' שאין מול מורשים כי חס הכל מחתו ית' היותן לחם כדרכיו וכפרי מעלליו ובמה יורע חיפה כי כן יבדק נבד ירח' ה' הלא הוא נבנים חל מעשה החלשים בנת ה' שער טובה בעולם היה לחים צדיק מתייחס חל צדקתו וכפי הרגות עלותו במעלות צדקתו לעומתן טובו יעלה עמו וזה יאמר כי הוא היה באוב כי הנה מתחלה חס היה בחרץ ענין כלומ' חס השבו כמסמע כל חסו חנשים שנתקרא שהיה חס חסוד רשום בעשור וטובה חך בחרץ ענין שהוא לפי ערך החן ההוא והוא כי היה צדיק החוין ואמר צו היות שמו שהוא הוראת היותו נבד צדיקים ממה שלא אמר שמו איוב שהוא סגנון המאמר בכלתי צדיקים כמדוע מר'ל כד' א' יחשיבו שמו דומה לקונו כד' א' ה' שמו הפך הרשעים כד' א' וס

האיש נבל וכיוצא חך אחריבן שהגדול בכשרון עד הניעו אל גדר קולרים חס וישר כו' חונס ה' הגדול טובו פירות מעשיו בעולם הוא ו'ל והיה כו' לומר עד כה לא היה רק חסוד בערך חרץ ענין למה שלא היה רק צדיק כו' כאשר אחרי כן והיה האיש ההוא שקנה הויה ליקר' חס וישר כו' (ג) חו' ויולדו לו כו' ויהי מקנהו כו' לא בלבד בערך חרצו כי חס עד היות גדול מכל בני קדם וצוה יצדק מה שלא אמר ויהי גדול מכל בני קדם כי חס וישר האיש ההוא לומר האיש ההוא שאמרתי והיה האיש ההוא כו' שיתר כשרון עד יתברו לו עד היות גדול מכל בני קדם * (א) ובבואר תוארו חלה יהיה כי הנה שני סינים יש במתנה בתמימות ח' לקולר חידוד שכלו להגדל * צ' מיושר לבו וטוב מדותיו וגם ירח חת ה' וי ירח מעצירות שנינו פן יפקד עליו הוא יתברך ויש ירח עם היותו קד בלי פגע וחק ולא עון לו ועכ' ירח אולי טעה שנג והוא לא ידע והיא יראת יעקב חזינו ע' כמאמרם ו'ל ויירא יעקב מאד שאל יגרום הטעם לומר כי עם שאין לו עון וששע וגם לא נודע חלו חטאת חסר חטא שונג היה ירח שמה' חטא שונג והוא לא ידע והנה על צ' הדברים אמר כי הבחינו המונחות צו נאלצו ובו היו כי היותו חס מתנה בתמימות לא להעדר חרופות ממנו כי חס מפתת הופשר כי ישר הוא ו'ל חס וישר שיהיה חס מפתת כי ישר הוא ואשר היה ירח לא מעצירות שנינו כי חס וירא אלהים עם היותו סר מרע הוא מדת יעקב כאמר * או יאמר וירא אלהים כו' ענין מאמר ריב' לחלמיו יהיה ראו' שיהא מורס שמים עליכם כמורס צער ודס כו' כאשר בוארנו עינינו בנאמר משלי כי אמר הן אהה שטרס צא העבירה לידכם תפרשו ממוראן ויתברך חך נבא עליכם פתאום וכבר היה צירכם והוא בסתר חס חין שם חס קשה לפרוש מבחינת מוראו יתברך ובענין רב עמס חסוד שחקפו יצאו ויעלה במעלות הסולם אל הנערות שנעלים ועודנו בחצי הסולם חוד צו ולא היה יכול לירד כי חוק עליו יצרו מאד עד צעק נורא צי עמסם בוא חנשים ויחמרו לו חיה האם והשיב כו' חיה יצרו היה בוערת כו' * וזו ירד הנה כי להיות שיהל צדבר והתו צדיק דרכו במעלות אחו עד חצי הסולם וגם היה בסתר לא הספיק מורה שמים להוריו עד בוא חנשים ויהי צו מורס צער ודס והוא חו' חרס עובר עבירה בסתר והוא שמה יראי ארס כו' שהוא חב' דברים אחד חומרנו עובר עבירה שכבר חחו בה ועיבר צ' היות בסתר והוא מאמרנו על ססוק חל חיה חס בעיניך כו' לומר חל חתי חס בעיניך לנצח יצדק כי צוה התנסה כי ירח חת ה' וסור מרע כי חס היותך צרע מחמת יראת ה' סור ממנו ופרוס ערס צא חנשים שהוא מה שלא היה יכול רב עמס חסוד כמדובר וזה יאמר פה באוב כי היה ירח אלהים וסר מרע כי על דברת יראת אלהים היה סר מרע ערס יראתו חנשים והוא ברכת ריב' כאמר כי רבה היא * והלמוד הב' הלא הוא כי הנה צ' מהם עשירי עם ח' עשיר צהון רב צ' בחורה ומצות עם שהבסך אול מכליו והנה דרך צעל הון להיות שמה בחלקו כי העושר ישא' לנב חנוס מה שאין כן עשירי קורה ומצות כי לא ישמחו נס כי יחסר לחמם על בן נא ולומר דעת חת העם כי לא

חלקת מחוקק איוב א

ואם היה השטן מקטרנו היו מסתכנים על כן גירפו על איוב שילחם בו ויניח את ישראל וזהו לדעתנו שהיה מביע ידו להצילו מחיות הטורפות וירא את הוזהב בה לטיוף אשר כח וזהו כן או אמר לנו לו תיש הוא איש הוק מחסותם הנמשלים לעוים להתגרות בו ודעת ה' שלא היה סדר

יפסיק הקטרנו לטרוף את ישראל כן חזר את המקרה כי חרבה חו הודע מלכותו יסדרך בלחץ ישראל ממזרים והיה כמלך על ישראל והיה עושה להם סעודה מהמזריים כי לחמם הם מהם אשר אין בית אשר אין שם מת ומתים בים והנה מכלל חובני הסעודה שהיה ראוי לשלוח בו יד היה חיוב כי הוא אחד מהמכותנים עלה לערעה וגם הוא נתן מרכבות לדרוך אחרי בני ישראל ולא היה פחד כי הם מנבלו הקטרנו לא יוכל להמיסם רק מערבות השמחה כאלו יבצר מהיות בישראל שמחתך על כן אחד מהרחוקים בין כך ליבצר על הכרו לישראל בכלל המזריים - מסרו לשטן שימרח שמותו בייסורין והו למלך שהיה יושב בסעודה שכלהיה חו מלכותו יסדרך ניכר בעולם והיה עושה סעודה לישראל וזהו ככל כלושר הצלתי יכול לטרוף החי כחוב רק לבדו ולערבב השמחה בלבד על

כן אמר לנו חזר מהסעודה כמדובר ובכלל הדבר הוא כי לדעת הרשעון לא היה בן עינש חיוב שלא שלחתינו חוק כחשם הוא גירא בואת השטן שכל עוד שמתגרה בו יניח את ישראל ודעת השני הוא שהלך כמו זר כחש יצר לחיוב והוא לא העת על כן אמר שם הוא אחד מהאשמים *

או יתכן שחלקים במחלוקת הנגדא חס ישראל היה או ע"א היה לדעת הרשעון כרבי יוחנן דישראל היה ולמרחק עונות עדרו יסדרך יתחן לו מהעדר מי שיתגרה בו לכפר על העדר שהוא ממנו * ולדעת השני היה ע"א ועל כן יתחן לו רשות למרחק שמותו כקדושים שהיה בניהול מצרים * וכבר הל הענין והוא כי הנה היתה כונתו יסדרך למרחק לתת מקום לשטן לקשר על חיוב בעבור עמו ישראל על כן שאל מחין חוב והוא כי כל מקום עבירה שם מיטב השטן כענין מחמסם ו"ל על רבי מאיר שסם שלום בין שכניו שהיו מריבים תמיד שמע את השטן חומר וי דאפקיה רבי מאיר מביניה דההוא נבדח על כן אמר מחין קבא כלומר היכן יש עבירה שקנית שם מושב להטייחם ביחוד משם והפסיד משוע בארץ כו' לומר הכני שט ומתהלך בכל מקום ואין דומה אסויי שם מאספס חותי הביתה כי אין בית אשר אין שם עון אשר העת ובוה היעוב אשר דבר ומתהלך ולא אמר ומתהלך בה לומר מלטיול בה לתרעה ולרחבה ואין מחירי (ח) והביע לו הוא יסדרך השמת לך באומך משוע בארץ על עבדי חיוב גם כן לכיללו בכלל כל יסודי ארץ ופספר שנס הוא בכלל החוטאים והוא פליא כי הלח אין כמאור כו' ולהבין בדבר נסית לב אל אומרו כי אין כמאור בארץ כי חסר היותו חס וישר כו' מה יתן ומה יוסף חס יש כמאור בארץ חס אין וגם למעלה באומרו חסרין חלה לא אמר כי אין כמאור רק חס וישר כו' אך יאמר כי הנה שני דברים מחטאים את החרם אחד העושר ב' הבחנות והולדות אמר כי הנה חיוב אין כמאור בארץ כי היה גדול מכל בני קדם בעושר וגם נבחרותו היה צדיק והוה איש חס כו' כי מהיותו איש שהוא מבחורות הוא חס וישר כו' על דרך מחמסם ו"ל על אשרו איש ירא את ה' מהיותו איש ושיעור הכחוש שסם שאין כמאור בארץ וגם מהיותו איש הוא חס כו' שהוא תכלית הכשרון כמפורש חסרין למעלה : (ט) ויען כו' הנה מטעם וקף קטון שבמלת החסם יתכן ישיב על שני הדברים על אומרו איש חס וישר שהוא בעשה טוב אמר החסם לומר שעל רוב טובה הוא עושה ועל סור מרע שאמרת ירא חלהים וסר מרע אמר אש ירא חיוב הוא את חלהים הוא מדת הדין מיראת העונש ולא מאהבה (י) ופירש מה שאמרת כי החסם הוא כי הלח את שבת דערו ולא על ידי מלאך וגם בעצמך לא ביתו ועל כל אשר לו גם הם שלא על ידי שליח מסביב שאין להחיות לו טובו על בלתי חסוב שמולו או כמו גרם כי הלח המולחיים יקרה שבחלת הפרטים קרובים או רחוקים יפסיד וברוב נכסיו יצליח אך חסה שכת שעשית לו כמאורה וגדר מסביב שאין צד פרצה באום צד באופן שאין לייחס רק אל מעשה ה' וכן יכיר כמה שמעשה ידיו ברכת שעני הטוטל פרוטס מירו מחפער כמאור וכן ומקנהו פרץ בארץ פרתו גדרו של עולם ואין חסויק לו טובה

אם וולת האחים כדרך המת קצנים במשחאות וישאו עיניהם על צמות איוב ואשר לא טוב היה אך חובל ומהו בלבד לא הרע לנו על כן הסיר מלבנו הדבר הזה בא ויחמר והלכו בניו כו' ושלאו כו' לומר כי החכמו ומתגרה מדבר פן יתערב זר חסם במשחאה ההוא לא קראו אחיותיהם כי חס אשר שהלכו בניו כלומר בלבד ועשו משחאה וזר חסם אחרי כן ושלאו וקראו כו' ולמה עזבו הלח הוא לחבל ולשחוק עמהם כלומר עממם לנדם ולא עם וולחם מפני הנתיבות (ה) ושם תאמר חס כן חסיה מה היתה הרעה האם חובל ושחאה חסות וחיות יחד תנרום כל הרעה הגדולה לו"א ויהי כי הקיפו כו' לומר הו היה כילח יוס אחד או יומים היה הדבר כי חסו וי הקיפו ימי המשחאה כי לא אמרו למשחאה דיוס או יומים עד הקוף ימי המשחאה כולס ועוד שנית כי לא היו משחאות בשנת הימים רק שבעת הימים היה משחאה ח' ולא היה הפסיד רק במקומו בית איש יוס והו חומר ימי המשחאה ולא אמר ימי המשחאה *

היה מתקן בעולות וירוע כי הרהור ע"א כעבודתה ממש ולא יהוק בצולה ה' והוא כי ככה יעשה חיוב כו' והוא כי היה כענין חטאו ואשוב כי חס היה חסם ברכת חלהים בלבד שבעת ימי המשחאה היה ראוי יאמר חיוב הנה חסתי כן ברכתם חלהים בלבדכם לכן לא תקיפו עוד ימי המשחאה חולי תשובו לדרך חלהים ולא להניחם ישבו עוד לעשות כדרך ההוא באמור כי יחטאו ויעלה עולות לכפר וזהו ככה יעשה חיוב כו' ההימים שהיה מניחם להיות מקיפם בצוות המשחאות חמיד ובסוף כל שבעת ימי המשחאה היה מעלה עולות * וכן לא יעשה וזה אמר ככה יעשה לשון עתיד כי מהתקון הראשון שעלה עולות כיון לעשות כך לעתיד בהתמדה ועל כל טעמים חלו היתה צרת חיוב כל כך גדולה שחס לא כן גם שיסיבת משחאות תנרום רעה לא גדלה השיעור הרב ההוא : (ו) הגה אמרו רבותינו ז"ל כי יוס ר"ה היה ולפי דבריהם יהיה ויבואו בני חלהים המיימינים ללמד זכות על הצדיות ויבא גם השטן הם המשמאלים שבאומרו גם ריבה כל כחות המיוחדים ללמד קטגוריות עם השטן הוא הראש כי כן הוא משפט היום ההוא וילמדנו גדול חסירותו יסדרך כי דרך מלכי הארץ ביום מועד לעשות משפט ורובו ימחוו במשמאלים למען הרשות כח משפטו להעמיד ארץ אמר כי הוא יסדרך לא כן כי חפץ חסד הוא ושמת במימינים למען הצדיק את צדיותיו כי על כן ביום הסליחה מצוה לשלוח שיעיר לעוול ואינו חסם שליטה לשטן ביום ההוא כמו שאמרו ז"ל שהשטן עולה כמין ימות וחתם חסר אחד על יוס הכמורים שחינו בו ובוה יאמר כי ביום רחם השנה שהיו חס לין חס שבעים וראשונה באו להתיב על ה' חס בני חלהים שסם המיימינים חלה שאגנן באו המנגדים והו ויבא גם השטן בתוכם שהוא בתוך הבאים כי בתוכים הוא יסדרך חפץ * עוד יתכן כי בני חלהים הם משמאלים מצד מדת חלהים והשטן וסיעתו שנתרבו במלת גם הם מהטומאה ואמר כי בני חלהים לא באו ללמד סניעוריות רק להתיב על ה' אך ויבא גם השטן לא להתיב רק לקטר על כן ויאמר ה' אל השטן מאין קבא לקטר כמדובר : (ז) ויאמר כו' הלא יקשה מהו שאלה מאין קבא האמנו יסדרך יפלא מאין יבא וגם חסיתו טפילה שלא יסיים מקום שממו בא וגם איך ימשך מחסותו אמר לו השמת לך כו' חלו מבלי ישוע בכל הארץ לא ידע מענדו חיוב * אך הנה רצה הקדוש צדק הוא להשיג את השטן באיוב לבל יקטר על עמו ישראל כמחמסם ז"ל בדר"ו רבי חנינא בריה דרבי חייא לרועה שהיה מביע עדרו בא ויבא ונדונו לו אמר לנו לו תיש להתגרות בו רבי חנינא בר חמא אמר למלך שהיה יושב בסעודה ובה כלב אחד ונדונו לו אמר לנו לו חר אחד שיתגרה בו * ע"כ * וראוי לשים לב במאי קא מיפלגו בשנויי משליהם בכל פרטיהם ויתכן שרעת כלם היה חיוב דומן יצוה מצרים וידוע מחלוקת רז"ל חס היו זו ישראל זכאים עם שלא יבצר בהם אשמת דבר מה או חס מעים להרג כמו שאמרו ז"ל שהיו בנקודה ליבצר לו ליגלל בהיותם על היס כי קוערנה עליהם מדת סדין ופספר כי גם השלמים חלה וו הוא מחלוקתם כי דעת האחד שהיו ישראל חייבים

ועשו משחאה בית איש יוכו ושלחו וקראו לשלשת אחיותיהם ראיאל ולשתות עממם : ה' ויהי כי הק פי ימי המשחאה וישלח איוב ויקדשם והשבים בבקר והעלה עלות מספר כלם כי אמר איוב אחי חמאו בני וברכו אלהים בלבכם ככרה יעשה איוב בל הימים : י' ויהי היום ויבאו בני האלהים להתניב עליהו ויבא גם השטן בתוכם : י' ויאמר יהוה אל השטן מאין תבא ויען השטן את יהוה ויאמר משוט בארץ ומהתהלך בה : ויאמר יהוה אל השטן השמת לך על עבדי : י' ויאמר יהוה אל בארץ איש חס וישר ירא אלהים וסר מרע : ויען השטן את יהוה ויאמר חס ירא איוב אלהים : הלא את שבת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב מעשה ידיו ברכתי ומקנהו פרץ בארץ

חלקת מחוקק איוב א

שינה על שלח יחס ההלכה אל המול
חיוב חלוקת שחין ירחיקו חלל מהעונש
הנחמ לו עתה לא בלבד הסתיר פני רב נקום עשה ע"י ענין שלח
כז ידך בחופן שיכיר כי ידך וזהו מחוקק בעלמל לזדק נמור שיבעט *

שלח ראשית טרם יקחום היה טרם ענין האש חמנס אל הלכה הנמלי'
קדמה האש ותחלה נח מלאך נשורת האש ממלאך נשורת הלכה
הנמלים חמנס קודם לפני המלאכים שמע שמועה כי כשרים שמו שלשה
ראשים לקחת הנמלים וז"ל כיון ששמע ולא חמר שזמרו לו כי לא היה
מפי המנד לו הוא המלאך רק שמועה
שמע לבד וזה יורה לנו שזמרו
במקומו חמר הומה עניייה לוקיה
חימתיה עלי יורה שבע' שהיי נאים
לא היה לו חימה טרם קחום הנמלים
האש לא כן היל"ל שז"ל חימתיה
עלי וחמרי כן נח מלאך נשורת האש
וחמריין הלכה הנמלים וז"ל כיון
שזמרו לו הם לאי שידבר על האמירה
עצמית של מנשר ולא על שמועה
וחין לומר חולי האלף היו רחוקים
מהנמלי ושלעל כן נסתה מנשר האש
ועוד זה מדבר וזה נח ע"ס שבתפשת
על הנמלים פס שום שלשה ראשים
הי צדק ומן כיון הלח המלאך לא היה
מתקיים רק עד אמרו נשורתו והיה
כופל מת ומן הסתם נער שיש חלוקה
בערה בולא יחיה יותר משחר
מנשרים לומר שהיה מאו בער נו
האש עד שהות שום כשרים אחרי כן
ראשית והתפשת על הנמלים יקחום
ונח מנשר הנמלים בעוד זה מדבר :
(טז) אש חלוקה כו' לבורות לו
כי האש היתה חמר

בארין : וואולם שלח נא ידך וגו' בכל אשר-לו
אם לא על פניך יברכה : יי ויאמר יהוה אל-
השטן הנה כל אשר לו פיך רק אליו אל השלח
ידך ויצא השטן מעם פני יהוה : יי ויהי היום
ובניו ובנותיו אכלים ושתיים יין בכיור אחידים
הבכור : יי ומלאך בא אל איוב ויאמר הבקר
היו הרשות והאתונות רעות על ידיהם : יי ותפל
שבאות תקחם ואת הנערים הבו לפי הרכ ואמלטה
רק אני כבדי להנידך : יי עוד זה מדבר וזה בא
ויאמר אש אלהים נפלה מן השמים ותבער בצאן
ובנערים ותאכלם ואמלטה רק אני לבדי להניד
ך : יי עוד זה מדבר וזה בא ויאמר כשרים שמו
שלשה ראשים ויפשי הנמלים ויקחום ואת-
הנערים הבו לפי טה רק אני לבדי
להנידך : יי עוד זה מדבר וזה בא ויאמר פניך
ובנותיך אכלים ושתיים יין בכיור אחיהם הבכור : יי
והנה רוח גדולה באה מעבר המדבר ויגע בארבע
פגות הבית ויפול על הנערים ומותו ואמלטה רק
אני לבדי להנידך : יי ויקם איוב ויקרע את-
מעילו

כז וכן היה לו כיוצא הרוח כו' ע"ד זה אפשר חמר לו הוא יתבדך הנו
בידך וכשהודה לעשות על ידו בחופן שהיה הקטרונו והפעולה על דו ע"כ
ויצא השטן מעם פני ה' כי חלל מלפני ה' כי חס מעם פני שהוא לפני
לפני חמר עד שם חניע מחינתו או מקום קריבתו כי הוליוו יתבדך
מעם פני הרבה או בראותו כי רע בעיני ה' וכוונותו נמנע מלעשות
על ידו ה' הן כ"ל נבא ויחך הבקר כו' וזה הכשרים על הנמלים וגם
באש וברוח ה' נפשת אך בפעם השנית באלו יתבדך הנו בידך הוצרך
לעשות השטן על ידו על שהוא יתבדך בקל להענישו בחו' רק חס נפשו
שומר כמו שאמרו ז"ל גדול היה לערו של שטן מצערו של איוב שהיה על
הפניו ועל כן וך את חיון כו' בידו כו' להיות שומר נפשו בחופן הכחתי :
(יז) הבקר כו' הנה היל' לתת טעם אל חו' מה היו עושים הבקר
והחיות בהלקחם מה שלח חמר כן נצאן ונמלים אמרו
שהטעמו הקב"ה מעין העתיד שיגש חורש בקיור שממה שהיתה תבואה
גדלה בכסות חורש עפר ע"י החרישה היו החיות רועות וזוה אפשר
שאמרו על ידיו חינו מותר שה' על ידיו של הבקר שהיו חורשו היו
החיות רועות כי במקום חמר לא היה גדל רק במקום שרשו וחרשו
בו ראשון חרשין * וראוי לשים לב מה ענין זה חמר חלל עונש ולא למעלה
בשפרו הגלגלו ועושרו הך יכוין לבל יעלה על לב כי בגלגל מולו סבב
רעו על כן הורה כי עושרו ברום הגלגלו שהיה לו מעין טוב העתיד
ואין זה רק מאתו יתבדך כי חין בגלגל עושה ב' הפכים ולא משפיל מרום
רקיעא לקהומא דררעה בלי הדרנה וכן הורה השני היות חס מן השמים
כי הלא חללה החילל נצאן ואחר כך נערים ולא יכלו מלט נפשם מיד
להנה טרם ידבק בהם בעודה נצאן וגם נדרתו מן השמים וגם שלא
נשאר עד אחד וכן הרביעית בחו' והנה רוח בא מעבר ח' בלבד ונעב נד'
פנות הבית ועל כן לא ערב אל לבו להגביר חילותיו עד ה' שהיה כל כך
כמעט נבעב כמ"ס ז"ל כשרים שמו שלשה ראשים כששמע איוב כן הגביר
חילותיו חמר הן ארץ כשרים זה העם לא היה ה"ד כי אערופן המון רבה
ועתה בוו משפחות יחיתני כיון שאמרו לו אש חלוקה כו' או חלוקה לא
אלא פחה * והנה במזמורם זה קשה מאד כי הלא אש חלוקה באמר
קודם לכשרים שמו כו' * ואפשר בשום לב אל לשון המאמר כי תחלה חמר
כיון ששמע ואחר כך חמר כיון שאמרו לו והוא כי מהכרח פסוק כי אערופן
כו' ילא לו מה שהגביר חילותיו ומה שדמם בשמועה שאחריה ולתקן סדר
הכתוב ראו במאמרו תשובת הרב ר' הוהו כי ירדית אש חלוקה כו' נעשה
כרבע מה שאין כן שום שלשה ראשים והתפשת על הנמלים ואיך עוד
מלאך האש מדבר ומלאך נשורת הנמלים נח חס לא חמר שעיני שום

כז וכן היה לו כיוצא הרוח כו' ע"ד זה אפשר חמר לו הוא יתבדך הנו
בידך וכשהודה לעשות על ידו בחופן שהיה הקטרונו והפעולה על דו ע"כ
ויצא השטן מעם פני ה' כי חלל מלפני ה' כי חס מעם פני שהוא לפני
לפני חמר עד שם חניע מחינתו או מקום קריבתו כי הוליוו יתבדך
מעם פני הרבה או בראותו כי רע בעיני ה' וכוונותו נמנע מלעשות
על ידו ה' הן כ"ל נבא ויחך הבקר כו' וזה הכשרים על הנמלים וגם
באש וברוח ה' נפשת אך בפעם השנית באלו יתבדך הנו בידך הוצרך
לעשות השטן על ידו על שהוא יתבדך בקל להענישו בחו' רק חס נפשו
שומר כמו שאמרו ז"ל גדול היה לערו של שטן מצערו של איוב שהיה על
הפניו ועל כן וך את חיון כו' בידו כו' להיות שומר נפשו בחופן הכחתי :
(יז) הבקר כו' הנה היל' לתת טעם אל חו' מה היו עושים הבקר
והחיות בהלקחם מה שלח חמר כן נצאן ונמלים אמרו
שהטעמו הקב"ה מעין העתיד שיגש חורש בקיור שממה שהיתה תבואה
גדלה בכסות חורש עפר ע"י החרישה היו החיות רועות וזוה אפשר
שאמרו על ידיו חינו מותר שה' על ידיו של הבקר שהיו חורשו היו
החיות רועות כי במקום חמר לא היה גדל רק במקום שרשו וחרשו
בו ראשון חרשין * וראוי לשים לב מה ענין זה חמר חלל עונש ולא למעלה
בשפרו הגלגלו ועושרו הך יכוין לבל יעלה על לב כי בגלגל מולו סבב
רעו על כן הורה כי עושרו ברום הגלגלו שהיה לו מעין טוב העתיד
ואין זה רק מאתו יתבדך כי חין בגלגל עושה ב' הפכים ולא משפיל מרום
רקיעא לקהומא דררעה בלי הדרנה וכן הורה השני היות חס מן השמים
כי הלא חללה החילל נצאן ואחר כך נערים ולא יכלו מלט נפשם מיד
להנה טרם ידבק בהם בעודה נצאן וגם נדרתו מן השמים וגם שלא
נשאר עד אחד וכן הרביעית בחו' והנה רוח בא מעבר ח' בלבד ונעב נד'
פנות הבית ועל כן לא ערב אל לבו להגביר חילותיו עד ה' שהיה כל כך
כמעט נבעב כמ"ס ז"ל כשרים שמו שלשה ראשים כששמע איוב כן הגביר
חילותיו חמר הן ארץ כשרים זה העם לא היה ה"ד כי אערופן המון רבה
ועתה בוו משפחות יחיתני כיון שאמרו לו אש חלוקה כו' או חלוקה לא
אלא פחה * והנה במזמורם זה קשה מאד כי הלא אש חלוקה באמר
קודם לכשרים שמו כו' * ואפשר בשום לב אל לשון המאמר כי תחלה חמר
כיון ששמע ואחר כך חמר כיון שאמרו לו והוא כי מהכרח פסוק כי אערופן
כו' ילא לו מה שהגביר חילותיו ומה שדמם בשמועה שאחריה ולתקן סדר
הכתוב ראו במאמרו תשובת הרב ר' הוהו כי ירדית אש חלוקה כו' נעשה
כרבע מה שאין כן שום שלשה ראשים והתפשת על הנמלים ואיך עוד
מלאך האש מדבר ומלאך נשורת הנמלים נח חס לא חמר שעיני שום

כז וכן היה לו כיוצא הרוח כו' ע"ד זה אפשר חמר לו הוא יתבדך הנו
בידך וכשהודה לעשות על ידו בחופן שהיה הקטרונו והפעולה על דו ע"כ
ויצא השטן מעם פני ה' כי חלל מלפני ה' כי חס מעם פני שהוא לפני
לפני חמר עד שם חניע מחינתו או מקום קריבתו כי הוליוו יתבדך
מעם פני הרבה או בראותו כי רע בעיני ה' וכוונותו נמנע מלעשות
על ידו ה' הן כ"ל נבא ויחך הבקר כו' וזה הכשרים על הנמלים וגם
באש וברוח ה' נפשת אך בפעם השנית באלו יתבדך הנו בידך הוצרך
לעשות השטן על ידו על שהוא יתבדך בקל להענישו בחו' רק חס נפשו
שומר כמו שאמרו ז"ל גדול היה לערו של שטן מצערו של איוב שהיה על
הפניו ועל כן וך את חיון כו' בידו כו' להיות שומר נפשו בחופן הכחתי :
(יז) הבקר כו' הנה היל' לתת טעם אל חו' מה היו עושים הבקר
והחיות בהלקחם מה שלח חמר כן נצאן ונמלים אמרו
שהטעמו הקב"ה מעין העתיד שיגש חורש בקיור שממה שהיתה תבואה
גדלה בכסות חורש עפר ע"י החרישה היו החיות רועות וזוה אפשר
שאמרו על ידיו חינו מותר שה' על ידיו של הבקר שהיו חורשו היו
החיות רועות כי במקום חמר לא היה גדל רק במקום שרשו וחרשו
בו ראשון חרשין * וראוי לשים לב מה ענין זה חמר חלל עונש ולא למעלה
בשפרו הגלגלו ועושרו הך יכוין לבל יעלה על לב כי בגלגל מולו סבב
רעו על כן הורה כי עושרו ברום הגלגלו שהיה לו מעין טוב העתיד
ואין זה רק מאתו יתבדך כי חין בגלגל עושה ב' הפכים ולא משפיל מרום
רקיעא לקהומא דררעה בלי הדרנה וכן הורה השני היות חס מן השמים
כי הלא חללה החילל נצאן ואחר כך נערים ולא יכלו מלט נפשם מיד
להנה טרם ידבק בהם בעודה נצאן וגם נדרתו מן השמים וגם שלא
נשאר עד אחד וכן הרביעית בחו' והנה רוח בא מעבר ח' בלבד ונעב נד'
פנות הבית ועל כן לא ערב אל לבו להגביר חילותיו עד ה' שהיה כל כך
כמעט נבעב כמ"ס ז"ל כשרים שמו שלשה ראשים כששמע איוב כן הגביר
חילותיו חמר הן ארץ כשרים זה העם לא היה ה"ד כי אערופן המון רבה
ועתה בוו משפחות יחיתני כיון שאמרו לו אש חלוקה כו' או חלוקה לא
אלא פחה * והנה במזמורם זה קשה מאד כי הלא אש חלוקה באמר
קודם לכשרים שמו כו' * ואפשר בשום לב אל לשון המאמר כי תחלה חמר
כיון ששמע ואחר כך חמר כיון שאמרו לו והוא כי מהכרח פסוק כי אערופן
כו' ילא לו מה שהגביר חילותיו ומה שדמם בשמועה שאחריה ולתקן סדר
הכתוב ראו במאמרו תשובת הרב ר' הוהו כי ירדית אש חלוקה כו' נעשה
כרבע מה שאין כן שום שלשה ראשים והתפשת על הנמלים ואיך עוד
מלאך האש מדבר ומלאך נשורת הנמלים נח חס לא חמר שעיני שום

הלכת מחוקק איוב א ב

ראשו תחת הקטון ממנו ועל אש שנפלה מן השמים לארץ ויפול ארצה כי מן השמים הפילוהו חרצה ועל תחלת הפורענות וישתחו להורות שמרשעים הרגו מורה על הרעה כשם שמורה על הטובה ומכיר כי מנה' יצא הדבר ולא שבת פעל ועשה כי הם בגרון על יד החוצצו בו :

(ד) ויען כו' אמר קל והימר הדברים כי הלן ררך אנשים לתת עיר בעד עור ששם יצא חכם להכות לחים בעור פניו יסוס ידו על פניו לקבל ההכאה בעור ידו קו ורעו להליל פניו או ראשו אפילו ידע שלא תפלת המכה מהעור ולפנים ולח היה מח בהכות על ראשו או פניו ואם כן לאמר מעתה חס ננופו מניה

(כא) ויאמר ערום כו' אחר הוראתו והכניעו בה'

ויברך על הרעה דין ויאמר כו' ימי כו' והוא כי המלה הוא לברך בשמחה כשם שמברך על הטובה ועל כן היחל ויגד ערום יצאתי והוא כשם לב מי לא ידע שערום יצא ועוד כי הלא לא ערום יצא כי חס נקדר לבוש חך וקצר כמה שידענו מספר הוזהר כי כאשר לנדיק חורקו ומזמנו נעשה לו לבושי הוד מהמעשה חל הרוח ומהמחשבה חל הכסאם נגן עין של מעלה כן מהעומו נעשה לבוש תהלת טומאת העין שבתן תחלתם נפשו ובלבוש ההוה יצא אש בהינס לנער הכפס עמו עד כלות כל החלפה ההוה ותשאר חרתי כן הכפס כנר יצן היתן ככסמן עד כלות האש כל שמן הכדלק כנר ההוה שסם לא כן לא היה חס נהינס שולעת נכפס קדושה חלק חלוה ממעל ועל זה יאמר הנה טוב לי כי עוניתי ביוסרין הללו וסמו חשים נס כי הלא בהמה שמן חלקי כי הנה ערום יצאתי מבטן חמי מכל עין וערום חשוט שמה כי נכו כל השמותי בזה ולרעומו כי על לבוש העונות יוצר החסרה החלף מאלת יצאתי שחן מלשון ויתת חס בנין לרעומו שהוא ערום ומכוסה המיוחד להצית האש נכפס האדם כמדובר כי הנה ה' נתן כו' והוא מאמרם ו'ל על פסוק ולך ה' חסד כו' שהוא יצא'

מעילו וינזאת ראשו ויפל ארצה וישתחו : כא
ויאמר ערום יצתי מבטן אמי וערום אשוב שמה יהוה
נתן יהוה לקח יהי שם יהוה מבורך : כב
וזאת לא חטא איוב ולא נתן תפלה לאלהים :
ב ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב
על יהוה ויבא גם השטן בתורם
להתיצב על יהוה : ויאמר יהוה אל השטן אי
מה תבא ויען השטן את יהוה ויאמר משוטט
בארץ ומחית הלקך בה : ויאמר יהוה אל השטן
השמות לךך אל עבדי איוב כי אין כמחויב ארין
איש תם וישר ירא אלהים וסר מרע ועדנו מחויק
בתמתי ותסתיתי בו בלבעו חנם : ויען השטן
את יהוה ויאמר עור בעד עור וכל אשר לא ישתן
בעד נפשו : ה אולם שלח נא ירך ונע אל-
עצמו ואל בשרו אם לא אל פניך יברכה :
ויאמר יהוה אל השטן הנו בידך אך את נפשו
שמר : ויצא השטן מאת פני יהוה ויך את איוב
בשחין רע מכף רגלו ועד קדקדו : ויקח לו
חרש להתנוד בו והוא ישב בתוך האפר : ויתאמר
לו אשתו עדה מחויק בתמתך ברה אלהים וכת :
ויאמר אליה בדבר אחת הנבלות הדברי גם
את

וכי יתן קצתו על קצתו כל שכן שכל חסר לחים יתן בעד נפשו שהוא מה שחון ממנו בעד נפשו ככסמים ונניס והוא כי יאמר בלבו חלי נגור מיתה על נפשו וה' לקח ממנו ורעו בעד נפשו ועל ידי כיעמאר חי ועל כן מקבל בספר פנים יפות :

(ה) אולם כו' הנה אמרו רבותינו ו'ל נחשית חולין שאם נכשר הנפס חס הנשר קיים וצריח ועוד וכשר חופים רוב עוביו ורוב הקפו כשר שמעל חרובה וכו' ויאמר כל עצמו שעל ידי כן ישדר כל עצמותו ואחרי כן חל בספרו לרכו ולעפשו בחופן שלא יקוה להעלות חרובה ולו תחזה חס לח חל פניך יברך כי יראה מות בעצמותיו ומעין זה הוא זה עשה לו השטן שעל דרך נס היתה נפשו בו כמאמרם ו'ל ביהקיים יין בחיות שבורה והוא מאמרם בחומרם שלו היותו ויפד פרמי וחזו בערפי ויפלאני כי נעשו עצמותיו פיורין ולא אמר ועל פניך כמאמרם למעלה כי חס חל פניך הוא כי למעלה שעדין הוא נשאר ביהוה לא קהל השמתי כי חס שנדרר הכונע על פניך הוא על השחקך שהוא על מה שלפניך והרר חך עתה שהתפקר על הכל לא על מה שמחיי' על פניך הוא ההפנה כי חס סתם יחזרר בלבו על כל ענייך והוה חל

פניך לומר חל כל מה שמקיימם חל פניך שהוא חל כו' יראה ללבב יברך ולא על מצותו החייה בלבד כחשר אמר למעלה בחומרם על פניך כי חס סתם שכולל הכל יכפור בלבו : (ו) הנו נידך חמרו ר'ל גדול היה לערו של שטן לחיות מליה יין ואמר לו שבור החיות וסלא יספק היין והמה הרעוה שכל'ל חל נפשו חל תפלה יך חמי שמור ארך שמירה כל חזא ויהיה שעל הפלגו הענישו : (ז) ויקח לו כו' הנה לחיוב היתה קללת הקוריה שהיה נדרר ובחנם שהיא שחין לחנקרה נכר ויבש הנקרה חרש על היותו יבש חרשם או שנדרר בחינם וזה הורה בחומרם ויקח לו חרש להתנוד בו והיה פוגע בהצבעות הלח ומתמלא ליה סרוחה ועל כן היה יושב בתוך האפר לנבש הליחה באפר כירה מוכן לפניו ועל כן לא הכירוהו על שימו פניו בלבוך ההוה : או יהיה שרצה להורות כי מה נדרו שיקוך בהובחתו יתנוד והוא עפר ואפר כדבר הבררה על כן לרעומו הפער לקח לו חרש להתגדר כי עפר הוא וגם והוא יושב בתוך האפר לרעומו השנית וזה יאמר והתנחם על עפר ואפר שהתנחם בהקטין ערכו לומר כי הוא עפר ואפר שאם היה גדול בעיניו לא התנחם כי נוחס יתכר מעיני המגדיל עצמו :

(ט) ותאמר לו אשתו כו' הלח כמו זר יתכר טייעצו לכפור בה' חלילה ומה גם לחומר שבת יעקב היתה ועוד מי הנוד לה שעל ידי כן ימות וכמה עשו כן ולא מתו כי שמורו רעוהו חך לא נולד מלת ברך מאשמעו והענין כי בראויה כי נפשו נכס עומדה בקרבו כמפל החיות חמרה בלבה לח ימנע או ה' חפץ המיך או לייסרך בייסורין חס חפץ המיך למה יעצור נפסך חס לייסרך למה הביחך עד מצוי הכפס חך חן זה כי חס שה' חפץ המיך ובראיתו החסידות אשר אמרת יהי חס ה' מברך שאפילו לא חפצת לייסך צררך חל מרת דרין ולברך שם אלהים רק עם רחמים על כן מעכב נפסך מאלצת כדי שחרגים צער מספיק לנכות האות ואחרי כן יחלימך ויחייך ואחיה חייך יכול לטבול לבן בךך אלהים ואומר יהי שם אלהים מבורך ולו שתעדר מהחסידות הבורס עכבה נפסך ומיד תמות כחפצו יתברך מתחלה לעשות (י) והשיב לה הוא ואמר גם את הטוב לומר ולטעמך שדעתך כי החללים עשה לי הרעוה הנה ותייעצני אעשה בחופן שלא תקבל הייסורין הלא טרם הייסורין נקבלנו שופע הטובה הלא גם מרת דרין היה משפיע לנו טובה בעיני

בהיות חס בן מות על עון חסר חטא וקח לו בן כדי ליקח את הבן תחת חזיו לכפר עליו עושה חסד לשלם בו לחים כמעשהו וזה יאמר ה' בעל הרחמים נתן זה' הוא וצית דריו לקח לבשר בערו כי מהו נתן כדי להתחבר עם בית דריו ליקח לטובתו נמצא כי גם זה חל מרת רחמים יתייחס לכן לא חברך חל בחיות חללים לומר יהי שם אלהים מבורך כי חס סה' כי הוא כועל כל זאת וזהו יהי שם ה' מבורך (כב) בכל זאת כו' מי לא ידע כי בכל זאת לח חטא' חך יאמר הנה מלמד שלא חטא גם עשה חסידות והוא שלא נתן ולא ייהם החסרון הבא עליו למדת חללים כי חס למדת רחמים בחומרם ה' נתן וכו' יהי שם ה' מבורך' והוא חל נתן תפלה לאלהים :

ב (א) ויהי היום כו' פה אמר בשטן להתיצב על ה' כאשר נבני החללים חך הנה כתבנו כי מתחלה בני האלהים התייחס מנר הקדושה לח בלו בתורת למד קטיווריה רק להתיצב על ה' חך השטן בא למד קטיווריה חך עתה שרצה כי לא היה לו כי עמד חייב נכסיו על כן לא נח רק להתיצב על ה' ולא להשטין (ב) ועל כן שינה הוא ויברך ולא אמר לו מחין תבא ככרשונה רק חי מנה תבא לומר כי עתה לא תוכל לומר משוט בארץ שאתה שט ומתרחב בכל מקום וחין רוחה אוחך כי חין ביה חסר חין שם עון ועל כן שאלתי השמת לנך על עברי איוב חך עתה שאיוב עומד בדרךך לא תוכל לומר שכלל מקום יש לך קטרוה רק במקום פרטי ועל כן לא אומר רק חי מנה תבא שהוא על פרטי חי מנה תבא כי לא מאלת מנה בכל מקום להתייחס ביהתך ממנו ולהחויק בעקרונם שב ויאמר גם עתה הני שט בדרךך כי חין גם חסר שלם בה והוא כי השטן לא יצטר מעלות על רוחו חולי גם שאיוב לא חטא בעסתיו חולי הררה ויין ידע וילתו יתברך והוא לא אמר מתחלה רק חס לא על פניך יברך לומר על מה שמתייחס חל פניך בלבד הוא הלב כי חס יראה ללבב בזה יברך שהוא בהרהור (ג) או השיבו הוא ויברך שנית השמת לנך כו' כי עורמו ככחו או כחו עתה ליקרה חס כו' כי לא כשהנה תמותו וישר לבו וזה ועורמו מחויק בתומתי לבלתי הררה ושמה קאמר למה הכחיק לבלע כל אשר לו חסר שהכל גלוי לפני וידעתי שיהיה קיים בדרךך הנה זאת היא תלונתי עליך כיוותסיתי בו בלבעו עם היות חס כי מאז ידעתי שיהיה חס ולא על הספק הודיתי לך :

חלקת מחוקק איוב ב ג

יום ח' אמר אל יחד הלילה ההוא בשש יום מימי שנה לבא ככלל ירחי :
(ו) הנה הלילה בו מה יתן ומה יסוף יתן תרגום דלילה ההוא חס
חן חך יאמר אל יחסרי שומע בחומרי שמי יתן והיה בטל
הלילה ההוא לגמרי כימי שנת המבול וכלל כל לילה יש משמרו פלאכים

מרגנים לפני יתברך ואם היה בטל
הלילה ההוא היו נטלו רמנות מלפניו
וליו כבודו יתברך שהלא לדיק לא
טוב שיגענו חמנו רגנה מלפני מלכו
של עולם לא חילו היו לילות רבים
היתה קפידה חך הנה הלילה ההוא
יהיה נלמוד לילה חסד לבדו שלא
תבא רגלו ואסגוה הוא בלתי רחוק
חסיה חני סנת בטל מול ח' ושל
תבא רגנה בו (ח) מה שהייתי חפץ בו
יותר הוא שלא למעני יהי רק שיקבורו
ארורי יום ועל מי דרכם חסיה
למי והיה ע' חוסם ששכח בהם
לפרד יום כדרך וכזולת יהי חוסם
חוררי יום שעתידים שהיום השוא
יהי עורר ליתן שעתיד לעורר עליה
דעה שעל כן יקללוהו בעצם ונס
חפני ששם מרדכס להיות מחררים לא
בלבד יאחרו חלל גם יקבורו כי קנה
גדול מארה כדוע : (ט) ותהיה
האריה שיחשכו כוכבי נספו כו'
והוא כי חס ח' הכוכבי יעורר ליתן
ויקללוהו חולי לא יהיה חותן הגורם
רעתי לזה חמר שחיה האריה
כוללת כל כוכבי הנשף בחוסן שיקו
לחור חף לחור מה שבלילה חין
מעולם הלכות ואל ירחק הנשף ההוא
בעפמי שחר שלא יבאו עפמי
שחר במלאת י' שעות הלילה לא
יעלה השחר שח' כהיה נמנה הלולם
ההוא עם היום ולא חפני רק שלא
ימנה להתייחד ביום כדוד בל יחד
ביומי שנה רק שינטל לגמרי ואחריו
תבא לילה חסרת ואחר כך יבא היום
בחוסן שלא יהא חוג הורה גבר רק
צעת הביטול : (י) כי לא סגר

כענין גדולם דרוקים שמהפכים מחד הדיון למדת רחמים עם היות דבר
בלתי מחייסם חלו וחס הרע המחייסם אל החלשים לא יקבל רק נעשה
בזמן שלא נקבלו ואחר בכל וחס לא חסא חיוס בשפתיו להפית על קוסי
הכופל פה למה לא שב הוא יתברך לבעור בשטן ולחמר לו ותסתינו בו

לנעו חסם ולרפח את חסד לזה
אמר בכל וחס לא חסא חיוס בשפתיו
חך בלבו חסא וחסה השטן לא חמר
שיחיו רק בלבו כמפורש על חס לא
ח' ח' והרי נעשה ענחו :
(יא) וישמעו כו' הורה מה
דין החפלות הראיה לשאיפה כי
עשרדות הראיה על השאיפה כי
הנה חסלה וישמעו עם היות שלא
ה' דבר שלא שמעו והוא חס כל הרעה
הוא הבאה עליו שחך וכלמלת הרעה
חס לעומק שלש חשונות שחך
וחס וכסדים הוחת הוא החבילות
סהיה יוסף חרץ עליהם הבאה עליו
הוא החסון שעליו ועם כל זה ויבאו כו'
בכונה לומר לו ולחמו חך לא לשבת
חחו לארץ ולא לבנות ולקרוע ולחוק
עפר על ראש (יב) חמס
חחרי כן כאשר וישאו עיניהם הפליגו
לעשות ויבכו ויקרעו כו' ושח
חחמר הלל לא בחור רק לומר לו
ולחמו ולמה עשו כל זה לזה חמר אל
חחמה כי הלל כיראו כלל שער כה
היתה שמיע בחומרו וישמעו כו'
ועקה רחיה וחיו דומה וחמרו
חיס ממקומו יוסר שחם שלא מקח'
חיס מרעהו הוהיר ממנו לבח לומר קס
חחירו לבח מיד גם הוא כי הלל
באו חיס חיס ממקומו ואיס לא ידע
מרעהו ער בחס חיס ממקומו אל
עיר חיוס וחיו ויעדו כו'

**אֶת-הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאֵת הָאֱלֹהִים וְאֶת-הָרָע לֹא
נִקְבַּל כְּכֹל וְאֶת-לֹא-חֲטָא אִיּוֹב בְּשִׁפְתָיו : וַיִּשְׁמְעוּ
שְׁרֵשֶׁת יְרֵמִי אִיּוֹב אֶת כָּל הָרָעָה הַזֹּאת הַבָּאָה עָלָיו
וַיָּבֹאוּ אִישׁ מִמֶּקְמוֹ אֵלָיו הַתִּימְנִי וּבְלֶדֶד הַיְשׁוּחִי
וְצוֹפֵר הַנְּעֻמְתִּי וַיִּוְעֲדוּ יַחְדָּו לְבֹאֵי לְגוֹר לֹלֵךְ וּלְנַחֲמוֹ :
י וַיִּשְׂאוּ אֶת-עֵינֵיהֶם מִרְחוֹק וְלֹא הִבִּירוּ וַיִּשְׂאוּ
קוֹלָם וַיִּבְכוּ וַיִּקְרְעוּ אִישׁ מֵעִירוֹ וַיִּזְרְקוּ עֹפֶר עַל-
רֵאשֵׁיהֶם הַשָּׁמַיְמָה : וַיִּשְׁבּוּ אֶת-לֶאֱרֶץ שִׁבְעַת
יָמִים וּשְׁבַעַת לַיְלוֹת וַאֲיֵן דָּבָר אֲלֵיו דָּבָר כִּי רָאוּ כִּי-
גַד הַכָּאֵב מָאֵד :**

**ג א אחריו כן פתח איוב את פיהו ויקלל
את יומו : ב ויען איוב ויאמר : ג
יאבד יום אוולד בו והלילה אמר הרה נבר : ד היום
ההוא יהי חשך אל ירשהו אלה ממעל ואל
תופע עליו נהרה : ה יאדהו חשך וצלמות תשבך
עליו עננה יבעתהו כמרירי יום : ו הלילה ההוא
יקחהו אפל אל יחד כימי שנה כמספר ירחים אל
יבא : ז הנה הלילה ההוא יהי גלמוד אל תבא
רגנה בו : ח יקבהו אררי יום העתידים ערר לויתן :
ט יחשבו בו ככי נשפו יקורלאור ואין ואל יראה
בעפעפי שחר : י כילא סגר דלתי בטני ויסתר
עמל מעיני : יא למרה לא מרחם אמות מבטן
יצאתי ואנוע : יב מדוע קדמוני ברבים ומה
שרים כי אינק : יג ביעתה שכבתי ואשקוט
ישנתי**

ג (ב) ויען חיוס כו' (ג) פנה

דבריו חלה ירחו
משוללי דעת כעניה סוערה
עצובת רוח היתה כאלמנה ערה

כלענה כפסה מרה לה ממדת אמריה מקללת יומה ולידה
כי היה חשך ולא חור ומי גבר כאיוב יהיה דבריו חרה כגסם
חמס להורות חיוס שלא על ה' ויעף לבו החכל ויקלל יומו לומר
כי לא יחסר שכלי עון יבנו הוא יתברך חך מוטל הכהו
וחמר לפי יוס פו' כי הלל שפוטת המערכה גוור על חיס בח' משני
וחנים לפי חסותו צעת יום הלידה או צעת לו ההולדה ועל ח' חמר
חזרו יום ועל השנית חמר הלילה ההוא כו' ודעתו לוטר מי יתן והיה
ולקו חמולות של העשות הכן בחוסן שעל ידי לקוחן כח אלגור
פלי מה (ד) והיחל ביום וחמר הנה הלכות חפסר יהיה מלמעלה שימנעו
ספע ההרה הכא עליו בחוסן שאכות היום עצמו יהי חך ממס והו
היום ההוא יהי חך ולא חמר ביום ההוא ופירש וחמר אל ידרשהו חלילה
סהיה חזונו עמעל מהערר ספע העליון שלא ידרש מלמעלה וחלל שלא
יהיה לו חור כדי להאיר לארץ כי חס גם עליו לעצמו חל תופע עליו
נהרה והנה זה רצוני נעצם שיהפך חיות היום לחשך כי יהיה נערר ספע
מלמעלה למען לא יעצר כח לומר עלי דבר (ה) ואם לא כן לפחות יהיה לו
לקוח דרופי מלמטה שיבא לו חך וצלמות שחשן עליו עננה כקבע חך
בוחס סהיה בחוסן מספיק שיבעתוהו לבטל כחו מלגור כמרירי יום
כחות שיש להם כח למרר ולבטל היום והמול כדרך דשמחיה למרו
שהיה טוב העורר למיסרסו זה הוא על יום הלידה : (ו) וכן על ליל
ההולדה חמר הלילה ההוא יקחהו חופל ולא חמר יהי חך כי הלל זה
סנעו כי לחסר קח לילה חך יקחהו וספסהו חופל בחוסן שחל יחד בימי
סנעו והוא בנה שחמרו ו' כב' כי י' חסם של מבול לא שמש חמולות ו' כן
לא יבאו במספר שנות עולם כי במקום נקודת חמלת השנה היה בסופר
חמר שילקה בחופל הלילה ההוא גברר שלא יחד בימי שנה לבח במספר
ירחים סהיה בטל לגמרי בחוסן לא יגורר עלי כי יבטל צעת ההוא וחמרו
לחן יחד בימי שנה לעה כי הלילה הוא חמס כי ויהי ערב ויהי בקר

כו' הלל חמרתי כי המול הרע לי בתנועתו ולא ה' פעל כל וחס והנה
יש מקום לענות חוסי כי חני קן בייסורין ולא בית חסד לי כי טוב לגבר
כי ישא עול ייסורין ואם נדי חני חולי חס מאהב וכאשר קבלת את העוב
גם את הרע חקבל על כן חני חומר שחין כונתי שיעט ליתמיד כאשר
צחלה כי חרבה תלונתי היא כי לא סנה דלתי צענו הוא השרר שהי'
ספח שמש הייתי אוכל ממה שאמי היתה אוכלת צחיותי נמעייה וחמות
צרע בחוסן שנס את הטוב לא הייתי מקבל כי חס מת מאו צרתי העבור
כי היה נסתר עמל מעיני הוא כי עתה הכני מעמד להחיי צרתי ולחבר
עצמי והוא הנקרא עמל כד"א הועתק עמל העון מעיני כל ארצה צרעתי כי חסא
סזיה על ידי וקתי מסתיר עמל העון מעיני כל ארצה צרעתי כי חסא
וחססם וחססיד כל מעשי הטובים חסר עשיתי וחלך בלי חמדה כאשר
באחי ומה הועלתי בצוחי אל העולם כי לא נעלם מאו ממנו יתברך כי
נועדתי להפסיד וכתי וטוב טוב היה חמות מחו (יא) ואם מה שלא
מתי בחוך ירחי וילדה היה מפני סכנת חמי למה לא מרחם חמות מעת
היחיה מרחם מקוסי הלידה וחלחמת ולא הסתכן חמי וחוס היה צניני
סקונה הולר שלימות מה בלחחו חילוייר העולם הלל חס כן מבטן ילחתי
וחצו חחרי כן כי חמר חיוסי עתיד לשוב בלי חמדה למה הערתי הוא
יתברך חת חמי וחס עצמו כככול בלתי תועלת : (יב) כי מדוע
קדמוני צרכים לגדלני כד"א יולדו על צרכי יוסף וגם את הקנ"ה להפך
דס שדי חמי לחלב להניקני כחמדה ו' כי חלב דדי האשה דס הוא
ומהפכו הוא יתברך לחלב לבל יקוץ הולר והו ומה דים כי חיוק לחמר
ומה הוא כי חיוק כלומר סהם לא דס הוא ומהפך מרחימו כלומר ולמה
הסרתי עצמו הוא יתברך על מה שלא יהיה בו תועלת למי שילך כשבא
ועלמה לא ישא בעצמו (יג) וחיו מעטער על מה שהוא עתה בעדיין
לא הטחתי דברים כי ידעתי כי חס עתה סכנתי שהייתי מת הנקרא
סכינה כד"א וסכנתי עם חבתי כפירוש רש"י ו' ל חס הנה ואשקוט מלרת
גהינס

חלקת מחוקק איוב נ ד

והוא תאמר מה זו חמיהם הלא יתן אור חיים פעל ידי עמל העמל
זכה רשעו ויוטע לו וכן אמרי נפש בחיים יזונו ויתוקנו הלא מה שאמרתי
הוא על אשר לא יקבלו בספר פנים יפות כי אם כל כך קלים בחייהם
שמזכים למות וחינו ועשמו המלאות למות יותר מחוסר מעמיהם כי
האנשים האלה לא ישיבו חל' ה' :

(כב) השפחים חלי' כו' כהתימו
לדבר דברי שאנא נשאל משלו
ויאמר השפחים כו' לומר כלל
הדברים שאין טובה רבה ומשכנת
עמדת וכפי רוב העליה חתעת
הירידה כי ירוץ הנגלה חל' הצור כי
ראו נא עד היכן הגיע הלחתי כי
מבלי שאמר מהיוק היה הוא יתנדך
מין צפדי עד גדר חומרי ו'ל' שהיו
בגשו הורגים וקוליס בקראתם חת
האנשים וכן בהלכה כמדובר למעלה
וחיו טובה ושמחה גדולה תחייבת
לחס כמוהו חס לא שיון לשחת עורני
באבו וגדולתו טרם יתפך נלגלי
ויראה ברעתו ע"כ חגישי לבב השפחים
חלי' גיל הס סוג בני חס חסדי עליון
שרים נלגותם שפחים בשמחה
וולקס אשר לא כעצבים מקינחם
הנה ועצביכי השפחים לא גיל הוללת
לא יעצבו בנות המוללת ביותר כי
חס ישיבו כי ימלאו קבר מוכן (כג)
לגבר שהוא מוללת כל כך ששם היות
דרבו כסחרת ממנו להשאר מרע
ולגללי יסך אה צערו כמוני כחאמ'
השטן הלא חסה שכת צערוכו כי

ישנתי או יגחלי : יי עם מלכים ויעצי ארץ
הננים הרבות לכו : יי או עם שרים והב להם
הממלאים פתייהם כסף : יי או כנפל טמון לא
איה בעללים לא ראו אור : יי עם רשעים
חדורנו ושם נוחו יניעי כח : יי יחד אסירים
שאננו לא שמעו קול נגש : יי קמן ונדוד שם הוא
ועבר חפשי מאדניו : ד למה יתן לעמל אור
וחיים לכרי נפש : יי הכחבים למות ואיננו
ויחפרו ממטמונים : יי השמחים אלי גיל
ישויו ביי מצאו קבר : יי רגבר אשר דרבו
נסתרה ויסך ארזה בערו : יי כי לפני חמי
אנחתי תבא ויתכו כמים שאנתי : יי כי פחד
פחדתי ויאחיני ואשר ירתי יבא ריי : יי לא
שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רנו :
ד ויען אליפוהתי מיני ואמר : יי הנפה דבר
אליד תלאה ועצר במלין מי יוכל :
הנה

הניסם ולא עוד הלא בלה היקם מיתחיה רק לפניה נפלאה עד
עת הקחייה וזהו יסמתי והו' שהוא בחייה כמ"ס ו'ל' על או יסיד משה חי
שר לא נחמר חלל יסיר לעתיד לבא שהוא בחי' או יוח לי שהוא גם לנף
בזוכן סין דגנתי רק שלמי מעינד להטיח דברים כי מי יוכל שחת הלה

הוא כהמשך ועוד לנו דרך חסרת
בסוקים חלו נכחנה במענה
שחר זה נפסוק כי לא ילא מעפר
הון : (יד) עם מלכים כו' חוזר
אל הענין שאמ' כי מי יתן ומבטן
יאל ויגוע ושמה קאמר כי מה צלע
צנחת מן העולם כאשר בחתי וחיד
התקנס בצחק בלי ימרון קניו בע"ס
לזה אמר עם מלכי ויועצי הרץ חותם
אין מטיבין לולת רק בונים חרבות
למו מרחצאות להקטענן בהם וכיוצא
ולא להיטיב כי חלה ילכו בלי שלמות
(טו) ושמה קאמר שגם חלה ווכים
כי על ידי מורא של מלכות ייסיירו
בני חס ויזוכן העולם לזה חמר חו
עם שרים ששם היות זהב להם כל
ישעם וכל הפך להיות ממלחים
בתייהם כסף נשים חרתי הצניע ולא
להיטיב לזולת (טז) והם גם לחלה
זכות מה או כנפל עמון לז' חיה
בתייהם חיי' מלוחם העצבים שלא
ביותר שמתים חותם נצוקת והפי'
לכ כעוללי יס' הרואים חוזר בנטן חסם
כענין בהלו נרו עלי רחמי כי הם
אפילו כעוללים שלא היו
חוזר הם של' ה' ו'ה' ועוללים
פירסו ו'ל' על שנעמי חסם בנפוקה כי בחלה חתנס והייתנס חמי
באחר מהם :

(יז) שם רשעים א' אחר מדבר על האורו למה לא מרחם חמות כו'
אמר על מה שאמרתי כי עתה שכחתי כו' שהיה רוצה למות
עתה אמר גם שלדעתי זדיק חמי והם מתי בעת הייה שוקט ומה עם
כל זה חמי מהיוק בזה פן תאמר לי דלא חסיד קדשך בריך הוא דעניד
דינא בלא דיעא וחלי' לא זדיק חמי על כן חמי חומר כי ממה נפשך טוב
מוחי מחייבת ששם רשע חמי שם רשעים חדלו רנו וטוב טוב ליהמות
פן חרגו לפניו יתנדך בהטיח דברים וכיוצא והם זדיק חמי ושם ייחיו
יגיעיכח ששם הצדיקים כמ"ס ו'ל' שהם כל ימיהם יגיעים ומדוכים שבה
מתגרת היצר הרע כי כל הגדול מחזירו יצרו גדול מאט ומיחתי שבה
להם שפחים מיתרם (יח) והם ציטנו חמי עמותם שאינם לא להניס
ולא נדונים כענין אחר שזמרו עליהן מירן לא נדייניה דעסק בתורה כו'
זהם כמו אסורים וחלי' חמי מחותו הסוג והם כן מה אויעל בנותי וטוב
הוא לתקן עד חסנה בנן עין ולא חסיה כאסורים בלי טובה חו' רעה לזה
אמר יחד חסירים שאננו לומר חילוי הייתי חמי לבדי לא חתנס חך חמלא
יחריים וצרת רבים נחמה וזה אמר יחד חסירים בהיות חסירים יחד
שאננו מר' ג' כל' מתנסם בצלע השחר מה שאין כן בהיות יחד שניחם
יסתר מעיני ועוד טוב להם כי חיים כאסירים על חוב ששם טוב חותו
הנוטה צו חך חסירים האלה לא כן כי חס לא שעשו קול טוב והוא מה
שכתבם ששם הצלתי נהנים ולח' מועלים ולא נדונים כי חן עגם למו
(יט) והם תאמרו למה שמתי בטבע חלוקה היותי רשע חו' המבלתי
פניהם ולא נדונים עם היות כי מחוקק לגדול בכשרון חמי חל תממה על
זה כי דעו חופה לי חין מרחם עינים בעולם הוא רחיה כי חסדים ירחם
לפניו יי רחם ללבב כי הנה נדר היות קטון חו' גדול שם הוא ניכר כי
לפעמים אשר הוא פה גדול הוא שם קטון ואשר פה קטין ימלא שם גדול
כענין עולם חסיד רחמי עלינו למטה ומתקונים למעלה וכן ועבר
ימלא שם חפשי יותר מחדוני והוא דרך שמוש המ"ס כמדובר והם לא כן
חין חידים בכל הכתוב : (כ) למה יתן כו' אמר הנה ד' מתנות
עונות נותן הקדוש בריך הוא בכל יום אחר מחורות כחאמרס ו'ל' כי
מחורות מתנה לעולם כד' חיון חופה חלחיס דרקייע השמים ד'
החיים כי בכל יום מחורר נשמות לפניהם מתים כמו שאמרס ו'ל' על
חדשים לבקרים כו' אשר היסכן הוא יתנדך יתן שתי מתנות טובות למי
שחין בריך לומר שאינו מחויק טובה עליהן הלא שאררה לרעות יחשכס
והוא למה יתן לעמל חוזר יום של להיות עמל כל היום ויין לו מנוח מקוקה
שנקו בליה וחוזר בקר הוא לו לרעתו ונס המתנה הפניה למה יתנה
למדי נפסם בעלי מרידת הנפש בעמלם חותה דברני עונות (כא)

אשר ישיבו בנות חסם כזה צערו בהלחתי לשפחים חלי' גיל יתייחסו ולא
לשפחים ברעה כי טובה היא לגבר המוללת ביותר למות טרם יתהפך
נלגלו כאשר קרה לחיוב (כד) כי הנה ראו צרתיכי לפני לחמי כו' והוא
כי הנה רוב הצרות מתנסם סובלם צעת אוכלו ושחוקו חמר ובהפוך הוא
לי כי הלא לפני לחמי חתתי חבד בזכרי בניו ונאות שהיו סביב לשלחתי
והנה דרך הנחיה למוח בלחמות או כשהצרה רבה יקרנו כסיון חסר' יי
שבתלה מתפנת קול חרוך כמרגיש בכו ואחר כך מתקצרת נשמתו
ועביר גנוחי וחחריסן ביותר ובתכיפות ועביר יוליו ואחר כך ישנו וימות
בהנה חרובה חמר הנה חתלה חתתי קצח היא חתנה חרובה חתלה
ואחר כך לא אוכל להתחפק לבא בהדרגה גמחי והדר יוליו רק מיד
ויחכו כמים שאנתי שהוא יוליו בתכיפות כמרוצת מים ויין חתנה חרובה
סמוכה למוח רק יתמירו שאנתי כמים בגמים (כה) ושמה חחמרי
שעל בלתי חותתי חת הנוגד להשאר מצאוני הרעות האלה לא כן הדבר
כי הלא פחד פחדתי שני פחדים ממנו ומורעיו כי על כן קרמתי להעלות
עולות כי חמרתתי חולי החסו בני ויחתימי כאחד לשמה כרעו וזה ויחתימי
לשון יחיד כאחד עוד וס מדבר וזה בל ואשר יגורתי מהגיע חל עצמי ויבא
לי הוא השחין (כו) ושמה תאמרו למה לא שבתי בן וי' לזבזב מרעתי
עד המכה חרובה לזה אמר לא שאתי חמר בר' טובה לשבז טעמי די
לבקש על עצמי כי הקץ בלה השנית עוד זה מדבר ולא שקטתי מהשנית
עד כס השלישית כשדי כו' ולא חתתי ממנה עד בל' הד' מהנערים וחחרי
כן ויבא רנו בעצמי ובצברי בזוכן לא יכולתי לתקן בזוכן שלדקתי
באומרי כי טוב לשמות בנות המוללת ביותר עד אשר לא יבאו ימי הרעה

כדגים החחיים כו' :
ד (א) ויען חליפוכו (ב) אמרו רבותינו ו'ל' הנה דמית
לאברהם והוא עמד בעשר נסיונות וחתה הנסה
דבר אחד לא עמדת זה והלא כמוזר נחשב כי הלא ה' חיו חסונם
לתכיפות הד' נחשבים לאחד הלא עם השחין עם ד' חך יחמר הנה
הד' היו ממך והלאה כי עור צער עור כו' ועל כן עמדה בהם חך עתה
הנסה דבר חליך בזוכן שהוא חליך ממש חללה ואל תחסדנה בזמור כי
שבעת ימים לא דברנו ועתה תכרים נגדך כי הלא ועצור בעליון כו' והוא
בשם לב שה'ל' ועצור ממלין חך יחמר כי דרך המוכח שבפיה
לו טענה מספקת וכנחת חין מעצור לחוהו לעכס חסותו בקרב ויחיה
בקרבו כאש צרבת וזה יחמר ועצור בהיות מילין להשיב מי ויכל
או יחמר על דרך זה חל חשמיני כי שתקתי שבעה
ימים ועתה חדרנ נגדך כי הלא ק' הדברים חס חתה ש'
נכה חוקך כי סבלת שבע ימים ועמדת בנסיון וגדלת מאד בזכות
זה עם כל זה חללה ויין מעצור לחוקך ותפסוד כל מה שזרחת

חלקת מחוקק איוב ד ה

חס דבר ה' כפיך אמת למה לא חמר האנוש מאלהיו יצרך חל החוש כי הלך הן בעבדיו לחי יחמין כי על כן חיבו מכנה שמו עליך וגם לא קראך בתוארים ההם כי חוליו חסרת דבר מהם ונמלכו בו : חו יחמר רחה נח כי חין לנטוח בתי אחריו עליו כי נטעו לחטוא ומי יאמר וינתי לני שתקפיד חיוב כי חין ספק שהאלימות נדך ערות דבר כי הלך הן בעבדיו שלומי המוני כל דור לח יחמין כי על כן לא יכנה שמו על הנדיקים בעי' ונמלכו בו גם שאין להם יח' ימים שהלה כענין המלכים שהלכו להפך מדום שדקק הוא ית' עמאס על חומרם מפחיתים חתכו ונורשו ממחילתם כמו שאמר רז"ל עד נח יעקב להר המוריה (יט) ועתה שא נח קל וחומר ומה הם מלכים משוללי גוף נמלא בהם אמת דבר קל וחומר שוכני בתי חומר הם נפשות בני חסד השוכנים חוך הנופים שהם חסד חומר כי רחה נח הפחד חיבותם מדר היותם

השינוי (ד) ורחה נח כי פתאומית קנאתי כמעט המיתחני כי הלא מלבד מה שנענש על ידיגם חטאו וילתי על ידי שלח היה חוקן ליחומיו והייתי חני סנה כי הנה ירחקו בניו מיסע שאין מושיע למו לרחמם מפנילת ביקם וחטאו וולתי בהם כי וידכחו בשער הוא מקום המשפט שם ידכחום בני חסד משער הזקנים וחין מהדיינים מוצל עם רחומם עול הנעשה להם בפניה וזה בחמו' שחניה' רשע היה וחל יהיחוקן ליחומיו עם שלח הגיע לגדר זה (ה) ומה שאמרתי וידכחו בשער כו' ויהיה מדכחם הלא הוא אשר קצירו כו' כי חין צריך לומר אשר לא קבל טובה מהחול המוכר כי חס אשר קצירו של החול בהיותו רעב היה אוכל לשנוע לחס ועתה מדכה יחומיו והוא חושב שמרבה חונו והוא מדכה לח לו כי בליעל כקוץ מוגד יעשיק חוקו גם הוא כי על דהטק יטפוהו והוא חל מלנים יקחנה הוא בליעל שהוא קוץ מקוליס' וסוף

תהרה : יש אה שכני בתי חמר אשר בעפר יסורם ידבאום לפני עש : ד כבקר רערכי בתו מבלי משים לנצח יאברו : בא הלא נסע יתרום

בם יכוחו ולא בחכמה :

ה " קרא : נא הישעונך ואל מי מקדשים תפנה : ב ביראיו יתרג' בעש

ופתה תמית קנאה : י אני ראיתי אויל משריש

ואקובנוהו פתאום : ד ירחקו בניו מי שעו ידכאו

בשער ואין מציל : ה אשר קצירו רעב יאכל

ואל מצנים יקחהו ושאף צמים חילם : ו כי לא

יצא

לנוי חומר שיטבו יום המיתה חין צריך לומר עתה נראהים וחוקים כי הם חפילו בהצית עליהם הוא יפחד יסורי חללים אשר ימותו בהם מעכבם נפשות חומרם לשון חל ההל'ים כדי לתת דין לפניו ויחנך וזה חמר חף שכי בתי חומר אשר בעפר שהוא יסורם הם הנפיש ידכחום מן השמים בחללים לפני עש שהוא כי קודם יחכלם עש רמה וחולעה דקבר ידכחום פה בחולי למען יתעוררו ויזכרו מעליהם וחל על יקרחויהו בחסובה שלימה וזה חמר בעפר ולא מעפר לומר כי בעפר שהוא יסורם ידכחום שהחולי שהוא בעצם בחומר שהוא יסורם למען על ידי כי יסובו חל' (ד) וחין להם מקום שיחשבו שחוליים שעליהם לא מפאת עונותיהם רק לפניה טבעית כננה גם חוס לזה חמר הלך ירחו בעיניהם כי מבקר לערב יוכחו שנבקר יחל מעט ולא יכבד בהרבה יום רק מבקר לערב יוכחו בלי הרבה ויבאו עד רכא וחין חבונה לאמר מה יצא הרבה למען השיבו עד חביו שנשמים טרם מותו וימותו בלא חסובה ויחזרו בהדרון ויהיו מבלי משים לב לחס לנצח יאברו (כא) ושמה חמר הלך זה יהיה בתחלת חולי שגרי ביקו חמו ואשחו יעצרו בחומר חליו יתורה וישוב מכל אשר חטא על הנפש בחומרם חליו למען תעשה כה כי תנעתהו בחומר כי חין זה כי חס שראיתם בו חסות מות והוא גם הוא ירך לבבו וירחה לו כפותח פה לשטן הלא זה היה חס לא יעשו כן רק בתחלת חולי חך חילם כי גם כי ירחו כי חולת יד תקיפתם לבס חסר כי הלא חפילו בעת החיל סילוק נפשם והוא כאשר היחלו קצוותיהם להצטנן והוא בהחזיר החוס הטבעי והנפש להסתלק מן הרגלים * וכן עולה ומסתלקת קו לקו יעצרו ויכסלו מתח חל לבס לשון זהו הלא נסע בו כי הלה גם בעת נסע יתרום הוא נפשו שהוא יתרון האדם מן הבהמה כד"ה ומותר האדם כו' לבר הנשמה כו' והנה חמר שכבר נסע יתרום גם בעצמם מהם ובהם כנוסעה מהרגלים ולמעלה שכבר רוחים האות בעין פם כל זה ימותו ולא בחכמה היא התם בה מקביל חל החטא שנכנס בו רוח שינות וחוס חמר חלה לו בעת חסובנו המום ונסע יתרונו בו מה יעשה עד דנו בריא חילם חס כן חופה דקתי בחומרי האנוש מאלה יצדק כו' :

ה (א) ואחר

גמור חמרי המלך חמר אמת חמר חס כן חיפה שכה דבר המלך חלך למה לא דבר כי כי הלא נכוחת חיוב גדלה כחמרים ז"ל על פסוק לא יוכל חכמי מכס וחיוה דרך הלך רוח ה' מאחך לדבר חותיו חונה טענה כי עתה שנעטת בייסורין לא לרצון חמה לפני קונך והראיה כי קרח לא חלומה עתה שנעטת ורחה היס עונך בשמים משמותיו יתברך כיוס נענה על ודי שם חללים יום על יד שם וולתו לפי בחינת השגתו כנודע חו לפזות חל מי מקדשים הם מלכים קדושים להנבא על ידי מלךך כמוני חפנה שיאשינך בחיפן הלך רוח ה' מאחך לדבר חותי * (ב) וחם מה שנעטת הוא מכעס צריך חו מקנחת רחוקך רשע וטוב לו על האחד דע כי לחול יתרג כעש ולא ימות לך חתיה מכללם ועל הכ' חמר וכתה חתית קניה ולא לך כי חים חס חמה * כי לאויל יתרג כעש כו' וולת הקורס יאמר כמה פחית הוא של המקנא בטוב רשעים בעולם הזה כי הלא חוקך החול בחושי של העולם הזה חיבו כלום כי כעס אחד של צדיק מספיק לזרועו כי חוקפו הכל הוא ופיתה המקנא בו מחיתו קניה סיקנא בו באופן שמהדד עצמו בקנאו על הכל (ג) ופירש הדבר וחמר פנה זה קרה לי כי חני רחמי חול משריש בחושר ועושר העולם הזה וקנאתי בו ונכתעסתי וחקובוהו וכן אמת כי פחית היה מה שקנאתי ומה גם כי גם עושו לצדיק לא טוב חך היה פתחם כי פתאומית כעסי העמל

שניהם שלא בלבד יאברו מה שעשו כי חס גם כל נכסיהם שלהם יפלו ניד צמים הם השטוים לנוול כנמחים לרות עצמם מהון וולתם וזהו ושאף צמים חילם וחין זה רק מחמת קללתו נמלאתו נרמא לשיטתו בהם וחין מיתה לו גדולה מנו כחמורו ופוחה המית קנאה וכל כך הרעתי למו דקנייתו כי לא בלבד היה נראה שהנוללים ודומיהם היו שואפים למעט רק בחלו החיל שלהם עצמו היה שואף ומשחוקק לידק חל הצנים שיקחיהו וזהו ושואף צמים ומי היה השואף חילם * כי חילם היה השואף אהם כי עשה יעשה לו נכפיים וכו' : (ו) כי לא יצא כו' הנה לבח חל הביחור מוכירה מחמרים ז"ל על פסוק אחר זה חמר ר"ל כל העוסק בחורה ייסורין גדלין ממנו שחמר ובני רשק יבניהו עוף וחין עוף חל חורה כו' וחין רשק חלל ייסורין כו' ועל פי דרכם זה נמשך הכתובים מפסוק הקודם חליו והוא כי הנה בענין גוף הדקיו מה הנחשו בלדקו אשר הוא בחורה ומצות דעות מתחלפות חמר שחין לו הנזה לח בעולם הזה ולא בקבר כי חס אחר החתיה * ב' כי גם בעולם הזה יהנה שוכה בחיבריו לעבוד חמה ולשנח נשפתיו חליו יתברך ושעל ידי תפלתו מספיע הוא יתברך בעולם שפע עונה ומלה גדולותיו ונפלותיו כי חין ספק קונה החומר גם הוא חיכות קדושה לימות אחר החתיה חך בקבר לא יהנה כלל ויש רעת שליטת עם בקבר יו לא עריבות וקטנות מה כענין שפתותיו דונבות וכי לא בו ונהה על הסברה הראשונה הלא יקשה כי אחר שהגוף הוא עמל ויגע נמצות וחורה לח דילו שלא יהנה בעולם הזה כי חס שגם יקבל ייסורין לכפר בעד הנפש שתענוג מעת למות עד אחר החתיה ואח לקברות יוכל חתיו יוצע רמה ומכסהו תולעה עם היות שלח החומר הוא אשר חטא על הנפש לבדו כי חס לא הימה נפשו בו לא חטא ויאשמה כי חיוב היה בעל הסברה הראשונה ועל כן היה קורא חמר על הקופים הלו שהזכרנו וזה חמר כי לא סנה דלתי בעני שלח יצא הגוף חל העולם לקבל ייסורין ושמה חמר הלא טוב בואך הנה לעמול בעבודת ה' לחכול לעולם הכח כי לכך נוצרת הנה אחר צער הגוף גם ביות עמל שגם לי בו טובה מה לא חפצתי כי חס שיפתר עמל מעיני הוא עמל הידוע שעתו נוצר האדם וחם לא טוב הסבר דלתי בטמי על סכנת חמי למה לא מרחם חמ חסו מעטן יאחיו ואנוע ולמה הטריח הוא יתברך ברכי האנגלים אותי שקדמוני ברכים וגם טורח כהני מעלה כי מה שיים כי חייק כמפורש למעלה והטעם הוא כי לו היה לי טובה חמר צערי בעולם הזה בהיותי בקבר חרתי * חך הנה כי עתה שכבתי שכיבת המות חפילו יונח שאשקיע חתיה ותולעה הלא כל טובי יהיה שאישן וזה חמר ישנתי חך לח מנחה כי חס חו בתחיה ימות לי כיוה הורחת מלת חו כמ' ש"ל חו יסיר משה שר לא כאמר חלל הוא לעתיד בתחיה וחם כן רע ומר הוא שיקבל החומר ייסורין בעולם הזה וגם בקבר לא ימות עד אחר החתיה וגם שיעמול בחורה ומצות פה ולא יהנה כי חס הנפש בלבד על כן בא חליפו לענות אחיו והוא בעל סברה השנית וחמר כי לא יצא מעפר חון כו' לומר הלא כל עיקר טענהך היא כי הגוף לבדו לא היה חוטא חס לא בהמא חסו הנפש כי עפר חרץ הוא וגם בחורה ומצות הוא העמל ויגע ולא יוכל ממנו כי חס אחרנה מתייסר פה בייסורין ועל כן טוב ממנו הנפל הנה אשיך והוא כי הן אמת כי לא מעפר הוא החומר לבדו האון שיפעל האדם כי בלעדי הנפש לא היה חוטא כי עפר הוא * חמנם הנה לעומת זה גם ומאדמה לא יצמח בעצם עמל שאדם עמל בעולם הזה לוכות לעולם הבא לומר שהחומר הוא פעמל ויגע בעבודתו יתברך והנפש היא האוכלת כי חס כל צמיחת העמל

חלקת מחוקק אוב ה

העמל הוא מן הנפש הנזקת רצון טוב ומכרת את החומר (ז) ואשר
 חתה קץ על ייסורי החומר לזה שאע"י בקולו היעקף והוא כי הלא חסר
 לעמל יולד עמל עבוד אלוים ואם נחמד וחקרב סויה' עמלך בניזורה לעשות
 עיקר יותר מיתר מצות או גם חומרך יסולל מייסורין כי הלא ובני רשף
 הם ייסורין יגביהו העיף היא התורה
 כמדובר מרבותיו ו"ל באופן לא
 יוצר לגונך בעולם הזה (ח) ושאם
 תחמר ועדיין מה הנאה קיימת
 תהיה לו וולת העדר צרה כיוצא
 היתה הלכות חיוב אין לטוף מותר רק
 אחר הקמיה באמרו לו ינוח לי עמל
 זה חגי חומר כי חולם אני אדרוש חל
 אל כלומר כמות שחגי מלוכב בחומר
 אדרוש ותתפלל לכניו ואל חלהים
 לומר ולפעמים לא הצטרך לדרוש
 ולהתפלל רק ואל אלוים חסיד דברתי
 כד"ל אשר חסיד לפניהם לטון
 עריכה שטרם אענה רק עוודתי עורך
 תפלתו שהוא הכתוב חללו על עוד
 הם מדברים והני אשמע וזהו אלוים
 והעריך דברתי (ט) והוא
 יתברך טרם תתפלל עושה גדולות ה

מלים למרום על יד ברכת שותיהם וכראיהם ונו קודרים לחוסר לחם
 וזה שנבוישע כי לחלה הוא רחמים (יב) בדבר שהוא נמשך דין
 למצד מחשבות ערומים אשר חשבו לחזור פיהם ותנוחות הפקיע
 שערי ולא תעשיה ידוים תשיה להחיות כהחמללים ובכן נכבשי
 דרחמנה אלחננים עמלך כי חייך
 מבין ומר שחשוב שהוא רע חולי הוא
 טוב : (יג) לומר כי' לומר ראה
 נא גול השגחתו יתברך בפרטים
 מה אין לבב הטוב מבין והבועע
 יאשומך כי הלא הוא יתברך פירע
 מדוי כנגד מרה והין חכמת חכמי'
 שוב נגד השם ולדרבה נדבר
 אתחכמים נגדו ותתן בהי'לים
 בענין קרועת ים סוף שהמרו
 נחמיה למשיעין וכו' ובהפלו
 כמחל הכתי' כי נדבר אשר ודו עליה'
 וזה מאמר הליבו לומר חכמי' הם
 החומרי' הנה נחמיה נערמם עצמה
 אשר חשבו ליעלע נערמם וזה
 נלכדו ועלנו נפתלי' המועילם לענות
 אחסר נשרי מסיס למנטש נמרה
 כי כאשר יענו אותו כן ירבה כו' :

יצא מעפר און וכאדמה אי צמח עמל : : בי
אדם לעמל יולד ובני רשף יגביהו עוף : ה אולם
אני אדרש אל אק וא' אלוים אשים דברתי :
עשה גדלות ואי יתקרב לאות ער- אין מספר :
הנתן מטר על פני ארץ ושלח מים על פני
היבשות : יא **לשון שפלים לטרומ וקדרים שגבו**
ישע : יב **מפר מה שבות ערומים ולא תעשינה**
ידיהם תושיה : יג **לבר חכמים בערמם ועצרת**
נפתלי' נמרה : יד **יומם יפגש יחשך וכלילה**
ימששו בציהרים : טו **וישע מחרב מפייהו מיר**
חק אביו : טז **ותהי לגי הקנה ועולתה קפצה**
 פיה

או יאמר ועלנו נפתלים החומרים חרדוף אשיג בתוך הים ביבשה
 נמרה והוא הדבר שהכירו חלכותו יתברך בו רחב יתרו כי הוא
 השנה רצה (יד) עוד תשוב תראה גדול השגחתו יתברך מעיני
 המצריים עצמם בנמסר ההשך כי על ידי רעה שהביא על המצריים נמשכו
 טובות לישראל מנושא אחד פני הפכים והוא כי הלא ידענו ור"ל כי השך
 מצרים היה נ' ימים שהיושב היה יכול לעמוד בו' אך ה' שייס היו כותים
 בזכות הדבר הושב לא היה יכול לעמוד והעומד אינו יכול לזנוב בו' ובמקומו
 פתחו מה צורך כל ה' מינים ולא היו כל השמה ימים ברושום וזכו כי
 שני עמיס נאלצו לר"ל על המכה ההיא או לשימושו ושעי ישראל
 הממחנים לזאת ויקדו ישראל בימי ההשך לימלט מורד לשונם פן
 יאמרו מצרים אם יראו נביתתם כי כמות זה כן מות זה חלומען וכנסו
 ישראל בנתי המצריים ויחפשו חדריהם ושירוקם ותצוקו וזית נכוסם
 וירחו כל הפני כסף וזהב אשר עמסם למען הכויכר אז יכאשו נשאל
 אשה משכמה ומגרת ביתה כלי כסף וזהב ועל ידי זה משתילים להם
 באומר לו חפץ לקחתו חנם חייך לת לקחו בימי ההשך כשפספס ומלח
 על כל יחסבוס לנאמיס ועיני' וחסבו כי שני העמיס כחמד צדק
 וזמנת והימים הרחשוטים היו לקבוצ ישר' מתקסו ולא ראו המצרים פן
 יאמרו כי כמונו כהם או כצורנו צורם חלילה והנה השך יבעי מספיק לזה
 חף לשיכנסו ישראל איס חיש בית מכור לשפש תינותיו וגמיו חין זה מספיק
 כי הלא בשמע המצרי חוך ביתו קול בברה או רכדו ידל' כחיל על הים
 הישראל ויתפסו' נבגדו ויכנו נפש על כן מה עשה הוא יתברך שם תוהם
 בתוך מכבש כל יחזו ויועו פשבור כלל ככתוב במקומו שורך זה יאמר
 פה הליפו הנה על ידי רעה למצריים היה הוא יתברך מטי' לישראל ללל
 את מצרים וגם עושה רונג לרשעי ישראל וסוכר פי המצריים כחמת
 בהשגחה גדולה והו יומם יפגשו חשך והוא מאמר הממרגס אשר סילוק
 חשך הלילה והיה בא אור היום פגשו את חשך המכה בא לקחתם ואשרי
 כן חשך שמי בשלשה ימים האחרונים והוא וכלילה ימששו כ' כי ימששו
 נצתרים שהיו נחשך ממש כנחונים בחרנו (טז) ופיתח אומר עעם
 החשך הרחשון היה למה שעל ידי כן יוועע מחירב מפייהם הא חרד לשונם
 נמות רשעי ישראל פן ידברו סדה לומר שכהם ילקו ישראל והו מהרב
 מפייהם ועל ההשך השני אמר ומיד חוק חביון שע"י היות ההשך ממשיי
 הושיעם מיר המצרי החוק בעל הבית חס האביון התאב אלחפני המצרי
 וזה חל הבית לחפש כל יחזו בו ויכנו נפש פן ירגשו ויקרב אליו לקול צעדי
 (טז) וע"י כנותיה המכה הפיה לדל תקוה שפספט ומנח ולא הרגס
 תקוה שע"י כן ישחל חפסיס ההם ויתנוס לו באומרם לורה לקחתם חסם
 לא הניתם כיע"י כן וכל עולתה נביות המצרי בה לומר עולם ותוחנות
 שקר לומר חין לי חפץ פלוני או מכרתיו וכיוצא באמרו חלון הישראלי
 הלא רחיתיו בניתך במקום פלוני שחפסתי ומלחתי או עולת הרממות
 לשקר קפצה פיה באומרו חס דרך רע להם למה לא מקווש כשמצלום
 נחשך הנה הורחא השגחתו יתברך גדולה ופרטות ושעל ידי פעולה ח'
 עושה הוא יתברך כמות רבות הפכות זו מו וזאתה רעה נמצא יוזה ועל
 כן גם אלה חל הקוק על רשעך כי לעוזה יהיה עור יתכן בכונות
 הכתובים לומר כי מלכד שהוא יתברך בפעולה אחת עושה כונות רבות
 עוד שנית שעיקר הכוונה הוא עשית טוב חלל שעל פי דרכו נמשך רע
 לעושה רעה כענין הנחשו מטר על פני ארץ שעיקר הכוונה הוא לעוב
 לשום

וגפלות כו' להפיק ראגו ומה ליעוד עולה גדולה מו בעולם הזה עם
 מה שאמר הקמיה הנה כי לחליבו הסנדה הפנית חף לשלמה ע"ה הסנדה
 השלישית שנס דברת יש מנייה ועריבות כמפורש חללו על פסוק וסכנת
 וערבה שנהך ובקפלת נשני מקומות ובדברי רז"ל במקומות חין מספר :
 (ז) או יאמר כי לא יצא כו' לומר חל יעלה על הרוך להשיבני כי מאה
 שאמרת כי שוכני בתי חומר טעבם לטעם ולהיות חפולי חון
 שאם כן חוזה מתאן ששבו שדיו עמי כי למה יסרתי ה' וחסום חני
 מפאת חומרי ומה הלא חל תלונה וקושו' לחלהני למה עשה ה' ככה
 לשלח נשמה קדושה כבודה בת מלך מלכו של עולם וילבינה בעפר
 החרץ העבורה כי לא יצא מהחומר רק רע חון והשמה וכפשו עליו תאבל
 בעמל וכעם על דברי עובות וייסורין בעולם הזה ובעולם הבא אל סאמר
 כדבר הרע הזה כי דע לך כי לא יצא מעפר חון שיהא מוכרח לחטא
 להוציא כפקותא שאמדת עפר החומר יצא עמל נכסם כי חס שועתמה
 לא יצא עמל (ז) כי אדרבה על ידי היות הנפש בעולם הזה יעדיף
 על מלאכי השרת כי מלאכי השרת לא על דבורם יפליח לעשות הוא
 יתברך כאשר על דבור בן האדם בהיותו לדיק בענין שאם נבענין דוס
 וכוננא חלילו בחחרונים כרבי חנינא בן דוסא באומרו מי שאמר לשמן ויליק
 כו' וחי זה כי חס על ידי עמל החומר נחברת הנפש ומכרע יצרו מה
 שאין כן המלאכים כי לא תאמריים המה ואין להחוק להם טובה על
 כשרונם וזה אחר כי חס לעמל יולד לרץ חומר בעולם הוא על ידי
 עמלו בחורה ומלות חף בני רשף הם מלאכים בני רשפי אש חנין
 חומריים כי חס יגביהו עוף בעולמות עליונים כי רחמי הוא חין לו חומר
 ולא יצר הרע שיצטרך לצרפו ולהכניעו (ח) ועל כן ראה מה יתרון
 האדם המלוכב בחומר על המלאכים כי חולם חני בעל חומר אדרוש חל חל
 ואין צריך לומר על ידי תפלה כי חס שלל אלוים חסיד דברתי שהוא דבור
 קל (ט) ועל ידי דברתי עושה הוא יתברך גדולות עד אין חקר ונפלות
 כו' כענין שמש נבענין דוס וכיוצא בו מה שאין כו' במלאכי השרת והוא
 מה שכתוב חללינו על פסוק כי מי נשחק יערוך לה' כו' : (ח) או
 יאמר חולם כו' הלא הוכחתי שדדתי מול החיול חל תתמם חייך וכולתי
 לערך מולו הטוב כי הלא חולם חני אדרוש בעד החל כי קנתתי על אשר
 חטא' ועל ידי כן חל אלוים הוא מרת הדין חסיד דברתי ירע לו (ט)
 ובכן יכולתי ש' הכל מאתו יתברך כי הוא עושה גדולות כו' כי לא חסר
 בעולם חל המולות שברה כי חס תעוד עשה נפלות עד חין מספר
 שהות חפך ושרד מולות וטבעים באופן כי להוכיח רשפי שרד מולו
 המצליחו ויכניעו : (ח) או יאמר הלא תלונך על החפץ כי הלא הוא
 לדיק ורע לך וולתך מללחיס ורשעים חל תתמה על החפץ כי הלא הוא
 יתברך פועל ב' הפכים בבת אחת ומה שראה רחמים בו דין ומה שיראה
 דין הוא רחמים חלל שאין מבין כי הלא חני אדרוש חל חל הוא מרת חסד
 כדורע ויבא חלו חל מרת הדין שהיא אלוים חסיד דברתי כי בעשותו
 חסד בפעולה עצמה יעשה דין (ט) ולא שמי דברים בלבד כי חס
 שבעשיה ח' עושה גדולות רבות יחד עד חין חקר ונפלות (י) כענין
 דרישת מטר שדדוים מאל על צד החסד והוא יתברך נוחן מטר על פני
 ארץ שהוא חסד שטותנה על פני ארץ להצמיחה ובפעולה ההיא נותנה על
 כני חיות דברים נמצא שעל פני ארץ הוא רחמים להוציא לחם מן
 הארץ ובהיותה עלפני חונות הוא רונג לעוברי דרכי' (יא) וגם הוא לשום

ל וכו'

חלקת מויקק איוב ה ו

השדה על חילתי סרק בן חית השדה יאמר על חיות היער וחית הארץ על בני חסד העורפים והרוגים כחיות עור נוכרה מאמרם ו'ל על כי עם חבני השדה בריהך שהוא על יעקב שנתחדשו י"ז חבנים וינעשו אחד כי הלא כמו ד נחשב מה ענין יעק' פה אך יאמר אם לשוד ולכפן תחחק

החם גם ומחית הארץ הם בני חסד החם חל תירא שיניסם ה' עליך על תהך מרכבות לבאים להרוג את עמו (כג) כי עם חבני השדה היה בריהך כיעקב שנס עליהם השליטו ומתבך ועם כל זה היה ירא מעשו ומלכך שהם חית הארץ ושמה תאמר כי הלא חיתיהם שהשלים הוא יתבדך חיות השדה מלהלך לך כמו שאמרנו ו'ל על פסוק ומקנהו פרך בחרך שהיה מקנהו מבית הולדיו תלויי' בן קרטי' הלא וחית השדה בלבד הוא מה שהשלמה לך שהבריות וואבנים לחיו מויקק את מקנך אך לא חבני השדה כיעק' והוא לח בטח בנשואו והבטחתו עם ששם חבני השדה בריות וחסה בטחם ועל כן בזה חלק הדרה הואת ולא תחמה על החפץ :

(כו) וירעת כי בן צפון מעניה סייס בנחמה וכן כל אחד צחצחיו בסוף המענה שאמר כל אחד סייס בנחמה מדרך חרץ והלכה מסותרת ואמר וידעת כי לומר הכה טובות העוה' שלהם המה

מווני ובני חווי והנה השנים הראשונים חסרו אמר והשלישית עזרונו בספק דע כי הנה כל טובותיך לא טובים ולא קיימים היו כאשר יהיה עתה על האחד שהוא מווי הנה מתחלה לא היית עשיר כי לא היית שמו בחלקך כי אם דוחק תמיד על שלום האון והגמלים ובקר ואתויות ועבודה הרבה מאד כי לא היו לפניך חך עתה לא יבצר ממך וידעת שלום כל אשר לך כי כל טובך הנה בנחל ותמיד הדע פי שלום חלקך ולא חסרך וידעת שלום אשר לך לדאוג על דבר ותקרה עשיר כי חיונו עשיר השמח בחלקו וגם על הננים חוסים היו כמו חכוב כי ברוב עשרך לא יבצר מלרום לך להרר על כל נשים יפוח אשר בחרך המה לפחות בהדוונך באשת חיקך והררה על וולתה שעל כן יצאו נשים בלתי הגונים ועל כן לא תקיימו חך עתה שכנעו לך בלתי חך חלה יהיה הדוונך לשם שמים בלי רעיון בלתי טהור כי אם ופקדת נוך ולא תחטא (כה) ועל ידי כן וידעת כי יבצר בנחיתו ורעך בכשרון ולא חלף יהיו שפלים בהתגדלות צעוני כעשב הארץ השם דיש לכל עובר מה שחיון כן עתה ואולי על ידי כן מחו חך עתה ויקיימו (כו) ועל הנ' חיי הלא טוב לך עתה כי הלא מרבה נכסי' מרבה דאנה חכן עתה תבא בכלל שלח ימים לחך חלי קצר עם שתמות אחר מלאת יומך כעלות גדים נעמו שהוא אחר נמר ביטולו שהוא בסוף וקנה ושינה עם כל זה תבא בכלל הנה זאת חקרנוה כן היא ולא כמו זר תחשבה שמענה ואתה דע לך אם תקח את תהלה :

ו (ב) לו סקול כו' הלא הוכחתי אליכם על שאלה חלי ואלהה הניע עדי וזבהל ולמה הבודתי הברר מרוב כעסי א תחמה כי לו סקול יסקל פעמים כעסי שאני כועס על צרתי והיה כפול משקלו בכף מאזנים והוטי אשר הכניעני או עוונתי אשר העונו עלי בכף שניה ולא עוד חלה שיטתו ב' הכפות יחד והוא כי לפעמים הכפס שקלית חלה שהמנזים המאזנים מגביה כף אחד קודם לחברתה ירחר כנדה על השנית אך אם ישאום יחד בשווי אחד שתיקן מלי הארץ או יבחר המשקל בעצם לזה אמר שיטלו אותם יחד בשווי (ג) ועל כל זה כי עתה כלומר לא בבחינת הכרות ראשונות של נכסים ונבים כי אם מה שהוא עתה שהוכתי בשחין רע שעלי הנה מחול ימים יכבד הוונתי על כפל כעסי (ד) והטעם כי הלא חזי שרי עמדי והוא כי החץ ממית לאחת מב' צבות או מגבורת המורה שורה ברוב כח או מהיות בעלת חרם שהארם מתפשט עד הלך והוא ימית את המוכה אחר המכות היו חוקות כחזי שרי וגם הם בעלי חרם והוא אשר חמסם כו' שכל אחד מחלה תספיק להאית ומה גם שתיבס יחד ואל תחמה אם לא מתי מחולו זה כי הלא חף זה מן התוכחות כי הלא נעוטי חלוא ומוסריו הן הם המעריכים ומסדרים אותם באופן שיארכו ואסבול בצער קטב' או יאמר כי יש חן וירה אותה המורה בחלל הגוף וימית ויש נבשר כירך וכפת שלא ימיתו אם לא בהיותם בעלי חרם כי או תפשט לחטו עד הלך וימותו והדרך השני קשה מהראשון על התמדתו עד זאת נפשו ויניח לו ועל זאת התלונן לומר כי

לשם שפלים למרום וקודרים שנזויע ועל פי דרכו מפר מחשבת ערומים כו' וזין ל'ל שיקר הכוונה להיטיב כמטר כי אם חפילו בשלוב חכמים בערמם כו' יומנו כו' נמשך מרעה וזוונה גדולה ח' שיושע אחרז מפיסה ב' ומוד חוק חבנו ותיי לרל תקוה על יד שכל עולתה כו' ועתה

הנה יולתת נפקותה היא כי אשרי חנוס ויכחמו חלוא כי למה שחין רגונו סלח תלז ממנו טובה אם כר אשר יוכיחו חלוא יהיה לטוב למח עין ולזכותו לעולם הבא על כן זבול וקבל סכר : (יז) הנה אשר כו' הלא חמרתו לך ב' דברים ח' כריון ורחמים עומה כחמתי ב' שהעיר הוא הרחמים ושעל פי דרכו נמשך סדן חמרתה הנה הנפקותה היא כי אשרי חנוס כו' והוא כי יש שני מיני ייסורין ושל חלבה בלי עון ויש למרע עון והנה בנשואר מעלי על פסוק מוסר ח' כו' כחנני כי של מירוק עון נקרה עוסר ושל חלבה נקרה חוננות ועל דרך זה יאמר לא יבצר מייסורין חיה או הם תוכחת של חלבה או אשר של מירוק עון אם הם תוכחת הנה אשרי חנוס ויכחמו חלוא כי רבונות מתייסר ייסורי חלבה שמכסר נעדר כל ישראל וחס הם של מירוק עון הקרה מוסר גם שיהיה כזר המתייסר שם שם שדי השודר הל תמם או קרומוסר שדי

שהגיע דמיו לליחת נפש ואמר הוא יתבדך לזכרו דיועוככה בנופו (יח) והטעם כ"ח הוא מביא ייסורין קלים של חלבה הוא יכחוב את הצדיק ובחטו יכחוב הוא חובש שנמצא כי הכחוב הוא עצמו רחמים ומה שהם קלים נמצא בעלמח הוא כי חינו רק חבוש השבר שהוא להגין על הדור שחטו ולא זכו ויהיה עתיד לבא שברון וייסורי הצדיק מגינים שלא תבא כחובש השבר שחטו מתקפת כאשר טרם יבצר כי אם הרושם עורונו נשאר אך כאשר ימך מחו גדול הוא על מירוק עון ולא יהיה חובש רק מרפא ממש העון ע' לצדיק שתי ידיים יד הדין המוחלת ויד הרחמים הנותנת כח לסבול שמתחוו ימותו ע' ידיו כחוב מש"כ כספן של חלבה שאין שם רק מרת רחמי' שספק קצף שנמדה היא יכחוב ויחנש וזהו חו' כי הו' יכחוב ויחנש כו' או יחד על דרך זה מה שאמרנו אשרי חנוס ויכחמו חלוא על ייסורין של חלבה הוא כי הוא יתבדך יכחוב בכחוב ויחנש כמה שחין בו ביטול קורה למ"ד שבוה יודע שהם של חלבה או למ"ד על שאין בהם בעיול שפלה אן כאשר ימחץ שהוא גדול מכחוב שהוא על מירוק עון מה שהמרתו של תמוס הוא כי הלא ידיו של דין ורחמים תרפינה ואינו אלא סוף בחית דין הכלול בדת רחמים ועוד לך ידיו יתבדך חרפינה מלהרוא בנהיגם על יד מלאכי חבלה הנפרעים שם ממך :

(יט) בשש צרות וכו' הנה חמרו רבותיו ו'ל שחיוב היה מגדולי מצרים ושעליו לאמר הירא את דבר ה' הנסים כו' וחמרו טוב שבעב' הרוב שהרי הוא היה אשר כחן מרכבות לפרעה לרדוף אחר ושרלל כי גינס חוסם אל הבתים וניצולו מהנדר ובוה נבא אל ענין הכתובים אמר הנינו טוביך לך עון כפיות טובה אשר היה נך נגד קויןך והלא בשש צרות שהם י"ך עד"ש כי ישם היית יועץ לפרעה ויצלך עם שלקות נצר מה בכלל המצריים ובשבעיות היא מכת הנדר לא יגע נך כי הנסת חך עבדיך מקניך אל הבתים כמאמרם ו'ל כי חיוב היה הירא את דבר ה' הנסים כו' (ך) ואחרי כן ברעב שנמאר על יד הארבה שכלל את החטה והכוסות ואשר כל מה שהשאיר הנדר פרך ממות וגם שהחשך לא היה ממות וגם במכת בכורות לא היה לך בכור למות עם כל זה היה לך להחיות טובה על זה שבאחמה היא אשר נלחמו הנכורות ליל ט' וטרם חצות שהוכו כל גדלי מצרים האלנים לשלח את ישראל ואתה היית עיקר שביית יועץ למלך ולא יעצת לשלחם וה' הצילך מידי חרב (כא) ומה שנמלת לה' עליו הוא כי הלא בשוט לשון בשומעך נשורת הנדר תחבא הביתה והנסת עבדיך ומקך אל הבתים ואחרי כן לא היה לך לירא כי הוא יתבדך פורע מרה כנגד מדם לעומת תהך מרכבות לשודר את ישראל יבא עליך שוד ולא תירא משד כי יבא בתמייה (כב) ואם הוא כי לשוד ולכפן תחחק שאם יבא השודר ישארו קרקעותיך ואם יבא כפן ברוב עשרך ממרתק תבוא לחמך עם כל זה ומחית הארץ אל תירא בתמייה והוא בשוטב אל כפל ושינוי אומרו חית הארץ וחית השדה אך יהיה על דרך פרסי' שפשת בחוקותי סמפרש עץ הארץ עץ פרי ועץ

חלקת מחוקק איוב ז

כי חצי שדי עמדי האומרים די ובלתי מיתות מיד כד"ה ואל שרי יתן לכם רחמים וחמרו רבותיו ו' מי שאמר לעולמו די יאמר ללרוחיוס די חך חמתס שותה רוחי ומחרך וחימת כי בעותי חלואי כו' על דרך הכתוב הקודם והיו החתים כל אחד מאבצנועות השחין והאחרס קרס אל עיפוסס המתמיד ומכחיב יוס יוס ואמר הנה החתים כבד הס עמדי מלו בוכתי חך חמתס הוא מה ששותה והולכת רוחי או יאמר צמה שאמר ו' כי סבול הנפש בנוף חיוב הוא כסבול הנית שזורה חת הנין שנתוכה כי מרוב הכאב לא היה כח בחומר לסבול וכו' יאמר חלו החתים והאחרס היה סבול החומר לא היה יכול חך לא כן הוא כי הנה החתים בלבד הס עמדי שהס עם החומר חך לא הארס כי הנה חמתס שותה רוחי הוא הנפש הפך דרכו של עולם כי דרך הארס החץ להקפסס והכחיב עד הניע לבד וומית כי יכבד עד שלא

שרי עמדי אשר חמתם שתה רוחי בעותי אלוה יערבוני : ה הנהק פרא עלי דשא אם יעה שור על בליכו : ו היאכל תפר מבלי מלחאם יש טעם בריר חלמות : ז מאנה לנגוע נפשי המה בדוי לחמי : ח מייתן תבוא שארתי ותקתי יתן אלוה : ט ויאר אלה וידכאני ית ידו ויבצעני : י ותחי עוד נחמתי ואסלדה בהילה לא יחמול כי לא בחדתי אמר קרוש : יא מה כחי כי אחר ומה קצי פי אאריך נפשי : יב אם כחאבנים כחי אם

הנה גם בזה לא חספוך כי הלל חס בדבר יש טעם המוני וחילון חין למווכח לחשות חס חנירו שאין לו עוד טעם פנימי מוטעס וטוב מהמוני כי הלל זה ידמה לאוכל חלבון הבינה החיוני ולא יוכל החלמון שהוא פנימי ומוטעס ממנו וזהו חס יש טעם בריר חלמות ולא חקל בדעת רגך לבלתי חפס לו טעם פנימי : (ח) ופירש וחמר הנאמת שחמתי למה לא מרחס אמות ושלמה יתן חיים למרי כפש חיי חור משאלה זו כי מיתן חכא שחלתי חך לא שחדתי תקותי להרפא כי נס וחקתי סודך לני מי יתן שיון חלוא : (ט) ושם חומר שהס כן לא נדעת דרתי שחלתי חס יש לי תקוה הנני מפרס כי ויחל איה כו' לומר הנה רוחי נברעי על דרך כס היא עומדת לעולם שדון נופי כנו למעלה כמלא כי כל עוד נשמתי די חין קצה לגודל לערי והנה חס ברעון איה הוא לרכאני יאמר די לזרה ביום החר או יומי כי חיי קן בייסורים רק סיפר ידו חחר כך ולא יעשה

יוכל החומר מרכדו לסבול חס הנפש מגודל הכאב ושברון אשר לחומר ואלו הנפש חלא חך בזה לא כן היה כי הנה החתים הס עמדי בחומר חך חמתס שותכת הנפש בעצמותה ומכלכלת מחלל הנוף ועל ידי כן לא חלא וזהו בעותי חלוא יערבוני שנערך ונסדר הדבר באופן חסבלהו או יאמר כי כאשר ירה יורה חץ באיש ויוסר החץ אפשר שיכריח ולא יתמיד זערו חך בהשאר החצי נבשרו או יעפש הנשר ויולד חרס וליחה קשה אמר לו החלתי באופן לא היו החתים נשחרים די תקועים ומולידים חרס כיתר חולאים שוכה חיש כשחפת או קדחת וחין דבר מוליד חרס ועיפוסס מתמיד כו' החרשתי חך חצי שרי שזוכתי כס הס חצנו בעוונות השחין עודס עמדי חמיד בקבע חשר חמתס שאולידים די שותה רוחי כו' באופן שבעותי חלוא המה יערבוני ולא חתי מחוליהו כמדובר בקודס : או יאמר חנוור חומר כי חצי שדי עמדי ולא חצי השטן כי הלל חין השטן שליט בנופש בעולם הוא להכותה רק חל החומר חלא שבהגדיל צרות החומר לא יערב כח לסבול חס הנפש וימות חך הנה חמתס שותה רוחי ומי יוכל יכה בה ולתן יתברך או חנוור חומר שהס חצי השטן הס לפחות בעותי חלוא יתכחי ית' הוא שיערכוני יתחו די כס לסבול והאריך ברעתי כי השטן לא היה יכול להעריכני חלא חמות לחס : או יאמר בעותי כו' כשס לב לא מאחרס ו' גדול זערו של שטן מצערו של איוב משל לחבית מלחה יין וגור על ענדו ישבר החבית וישאור יינו בחוכה כו' ולמה יערב הוא יתברך חס השטן חך הוא על סרבנו עמו יתברך ועל כן כעס עליו ולרעתו צוה לו כן ומוה יתלונן לומר בעותי חלוא שנקס להבעית חס השטן יערבוני ששאר רוחי די ע"ר נס ואסבול זער מות באופן שהשטן נבעט מחמו יתברך לרעתי : (ה) הינהק פרא כו' חפסר יאמר מה שחמרת שאסבול כי ייסורי לטובתי הס לנכות עון לא כן הוא כי הינהק פרא עלי דשא הלל ית' כי שס יתקן רעבתנותו וימלא חסרונו עם היותו חסר דעת כן לו היה לי עון וינכח שהוא הנחתי לא הייתי מתלונן וחס הס ייסורי חסדה להגדיל וכותי בלי עין היגע שור על בלי עין שיאכיליהו כבאבוס בלי חמץ יהשמי ית' על כדוי פירנסתו הראייה לו ודאי חלא כן הוא : או יאמר הלל שדתי לך על דבר כעסי שחמרת כי רב הוא באמורך הנסה דבר חלק חללה והנני בא להשיב על מאריך הנה יסרת רבים שבהיותי בתוקפי הייתי מייסר ומוכיח אחרים ועכשו חייני לוקח לעצמי דבר כי הנה זו חיינה תפיסה כי הלל בין הפרס עלי דשא שאוכל לטובתו בין השור שאוכל על בלילו שמשמינס חוהו בלול חמץ להשמיניו לרעתו לשחטו לא יגעה בחשר הוא שס כן הארס בהיותו ברב טוב כאשר היה חיוב לא יעלה על רוחו חבון טובו לראובן לבלתי יסר חס סבול צרה על חלא יקבל בסדר פנים יפות בחומר לו יש נפשו חת נפשו אולי נס הוא יעית דבריו וע"כ או יסרתי רבים ועתה נס חיי כהס

כמו שיעמידוהו לפני חס ואחר החילו לישרק ימשיכוהו לחזרויו נרשח ברנליו למען יעמוד ימים רבים כסער מתחולל שמתקס מהשליט ית' ידו מלהמשיכו לחזור למען מהר מיתתו להמלט מצערו כי טוב מוחו מחיו וזה יאמר ית' ידו מלעכב נפשי בנופי ויבצעני לשני חלקים הנוף לבד והנפש לבד או נדקק ע"ר זה או ידו צמ"ס ו' כי כשחמרת נתון בחיים נפשו פקודה ביד קונו מת נחונה נאוצר וכו' היא בידו שמקיימה בידו חך הנוף חוץ מחיכותה וכו' יאמר מייתן ית' ידו מלקיימה די ויבצעני לשנים כאמו' (י) ושם חומר כי גדול יהיה זער גהינס שאחר הצנע מחשר לי עתה וטוב טוב למרק פה וללכת נקי שמה על זה חייני שס על לב כי חס ותחי עוד אחרי טות מאשר לי עתה טהיה לי נחמתי כי הלל עתה ספאצער הוא לגוף ואסלדה בחילה לא יחמול מה שאין כן שס שהעיקר הוא לנפש כי הוא יתברך יחמול כי חלקו היא וכלל דבריו כיוון כילו היה חליו שחפת או קדחת שורק בלי חיל וכאב חרדיס חך הס שני הדברים יחד וזה ואסלדה בחילה והנה מאוצל דבר הוא וירה כי עון לו חלא שחפך שימרק שס מצעולם הוא והנה באמת חין זה דעת חיוב כי חס חך הוא בלי עון ופסע כן חומר הנה כל זה שחמתי חלא שאני מכיר בעצמי שחטאתי וזכיר ייסורי למרק רק חיי דובר בהנחתי חלא כחדתי אמרי קדוש שחמרת שאמר לך חליפו חוהו המלך הקדוש שדובר כך עלי החנוס מחלוא ידק ולדבריו חיי חומר ו' חמרי קדוש ולא חמר אמרי חלוא או חל או יאמר ומי יתן ויחל חלוא וידכאני כלומר על די עצמו ולא על ידי השטן נס סיפר ידו ויבצעני לשנים הנוף והנפש כי הלל נס שותה עוד טהיה נחמתי היות על ידו יתברך כי לא יבצר ממנו צד חמלה כי עתה על ידי השטן ואסלדה בחילה לא יחמול מש"כ הוא יתברך כי מרחס הוא בהיות על ידו כי לא כחדתי כבקודס :

(יא) מה כחי כו' הלל על אשר קדחת עלי חגר על היותי כמתייאש מן הרחמים וחדתי תקוה מהל ולא שנתתי לני כי מי הוא נקי חדר כו' השכתי לך כי לפי האמת לא חדתי התקוה כי מיתן וחקותי יתן חלוא חך תלונתי חתה כי ויחל חלוא כו' והנני בא עוד בטעמים חרדים וחומר כי הנה התמות כח ומיעוט חילי הנותר די מעבדים התחלת כי הלל מה כחי כו' לומר כי נס יתייני ויחלימני ה' אחר עבור ועס ייסורי חרס או ימים הלל חיי חיי זער חתיה מאשר השיני חולי זה עד דכא שנית כי לו ידעתי יהיו השנים הנותרים רבים הלל חומר אסבול צרת שנה לנכות חיוו חלאת עון למען היות שנים רבות חך על מעט ימים טוב טוב הוא המותה הפעס וחמלטה פעס חתה ולא חסנה וזהו קצי כי אחרך כפשי להיות לי חריכות חפים על המשך חליו ומן מה כדי לחיות ימים מועטים אחרים (יב) ופירש הטעם וחמר מה שחמרת מה כחי כי חילל הוא חס כח חתים כחי שיבנו על קצת חתים כונד בתים חחתיים שניים ושלישים ואס יתדועע הבנין וישונו ויבנו באבנים עצמס חותס הבתים לא יותס כהס כי חס ככחס או כחס עתה כי לא חשר סכלו בית כונד הבנין אמתלה או עד שיתרועעו חתים כחס חך חדתי לא כן כי מכונד החולי נשאר חתים וחלואים בלי חס וחשר חמרת ומה קצי כי אחרך נפשי הוא כי חס כשרי נחוס לומר כי הלל על ידי חוליי נתעכל ונחמטעט חלמות שרשי ומה אוכל להיות עוד כי חס ימי מספר כי חס כשרי נחוס כנחשת הנה שמויע ומוציא לחוס פעמים רבות וחין מתעטע קיומו מפני כך ותמיד חוכוהו קיים וחומר ומוציא ויעת לחותו חמיד וחיוו הולך

חלקת מחוקק איוב ו

תראו חמת שעלי ותרצו ותשגו לחרץ ואין דובר חלי דבר ואיך תקומומקם עתה ביד רמה לפתרום כנגדי לומר כי רחמי הרעה חלי כי לא כשר חגי (כב) האם בזהומרי כי לפני לחמי חנחתי תפא כו' לא שלוחי כו' עלה על דעתכם שרצוני הוא הבו לי למלא חסרוני מהבקר ותחנות ונמלים והלחץ ונס שמתח בני לא תוכלו לתקומו האם הארתי שמכח' תשידו בעדי חם השטן שינחני (כג) ותמלטוני מיד לר שמדכחני שבעני שהוא ית' הפחדו כדי שיניח בכוי ביני הכפורים נס חסם מכח' שחדו בעדי חותי למלטני מידו על דרך שעידי עוזולו ואם חינו שנסמרתיו לשטן רק שמסרתיו ביד עונותי שהם מלאכי חבלה הנעשי' מהם שהן הם המייסרי' חם הדס כדבר פנחס ותמוגו ביד עונותי ונקראים ערילים כי אין מלי' מידם שהם תוכחו' על עין כדון והאם ארתי קפדוני מהם כי חולי קשבתם במה שארתי לערי בכוכה לפיכך היתה הכונה לומר' סגולי כו' שתמלתי חסרוני או שתקן רעתי מסידורים שהוכרתי שעל כן התקוממקם כנגדי לומר כי רחמיים לרצתי חלי ולמה תעורוני ואני שסם ברעתי (כד) אם ככה עלה בדעתכם שעל כן התרוחם נגדי דעו היפה כי לא זאת כונתי רק לספר רעתי ולרצתי כדי שתורוני וסתלמדו חותי טעם לרצותי ואני חרבים ונזה חנחתי ושמת חמרו הלא

אם בשרי נחוש : י האם אין עזרתי ביותושיה נדחה ממני : יי ל' מס מעוהו חסד ויראת שרי יעוב : יי אחי בגדו כמר נחל כאש'ק נחלים יעברו : יי הקררים מני קרה עלימו יתעלם שגו : יי בעת יורבו נצמתי בחמו נדעכו ממקומם יי יפתו ארחות דרכם ערו בתהו ויאברו : יי היטו ארחות תמא הליכות שבא קו לכו : יי בשו כי בטח באו עדיה ויהפרו : יי בי עתה הייתם לא תראי חמת ותיראו : יי הכי אמרתי הביכו ומכחכם שהדו בעדי : יי ומלטוני מיד צר וביד ערילים תפדוני : יי הורוני ואני אהרשומה שיתני הבינו לי : יי מה נמרצו אמרי ישראל וביית הוכח מכס : יי הלהוכח מלים תחשבו ולהוח אמרי נואש : יי אף על יתום תפילו ותברו על ר' יעכם : יי כי ועתה הואילו פנר כי ועל פנכם אם אכזב : יי שובי נא אלתתי עולה ושבי עוד צדקי

הולך ונפטר לא כן הוא כי כל מה שנחמק הלחות ערשי ממני נחמט חיותי (יג) ושמת חמרי חעיקר דברי פירכה שאמרתי מה כתי כי חילל כי חולי נשכרתי לא הרגים חולש כדרך כל המתרפא מחולו לוח אמר הנה זה חלי אפטר כי ההם חין ערתי בי לומר האם נסיות חין עורתי כי הוא הנחרות או הלחות שרשי כי נחעכל ונחמטש בחולי יתכן כאמר שחושיה נדחה מעני נחמיהל כלומר שזי חספר חלל שהתשות כח לא רח ממני גם שזכרתי וחרפתי : (יד) למס כו' הלח יחסדמי שומע כי בנענה האחד הורתי כי הוא יתברך לא המר לי רק המול דחתי ועתה העדתי והתי במאזנים ישאו יחד כאלו עשה לי עול חליה על כן אמר למס כו' לומר הנה למחיל וממסם מערערו החסד שיעש לו שהוא כפיו טובה לחברו לו יחמר בו וירחם שדי עונות כי יתעלה להיות גם כפיו טובה לקונו יתברך וזהו וירחם כו' כמאמרס' ז' על חסר לא ידע את יוסף כי מי שחמר בו יהי כפיו טובה לחבורו עתיד לומר לא ידעתי את ה' כו' וקל וחומר הדברי' חם למס כו' (טו) כן חתי שנדו ממס כמו כחל עד היכן ישתקו להגיע והענין כי נדו כמו שזכר נחל שהוא כחסיק בחלים הוא מקום שמתקבלי' בו נחלי' רבים מסביבותיו והוא כחסיק לכלס שיקרה ועבורו ויכנסו בו (טז) הקוררים מני קרה ונס שהנחל

קר ועבורו ויכנסו בו למען עלימו יתעלם שלג כי השלג יורד עליהם ביבשת ונקפה עלימו ואין מסחור ויחיוותו תוך המים שעלימו יתעלם השלג ולא יראה שימותו במים (יז) והנס בעת יורבו משניף המים הקרים שנוסף גם נלמחו ויחכונו לצוממים לפיכך חסת ומלשטים בחקות השמש על ההרץ אחר השלג ויחס הנחל ויחממו במימיו תמורת מה שנחממו ותיי לרעפם כי בחומו הנחל בחום לא אחר השלג שפסם ברבע כי עליד השמש הופשרו השלגים שכלל הסדים והשביבות ויפסכו כל הנחלים הזוכרים אל זה שהוא כחסיק להם וירנה כרנע ונשטף עובר כדעכו הקוררים האלה ממקומם (יח) וילפתו ארחות דרכם שהם היה דרכם לאורח שהיה מחוץ הפלס ימלאו בנערב כי יעלו בחומו ויחברו כי ברזוסם שנק המים מתפשטים לשני צדי הנחל הרבה יעו לעלות לעבר היבשה בחופן שיטפס הנחל המדברה נמצאו עולים בקוהו לה דרך ויחברו שלג ודעו הנה היו ובחיה מקום המה (יט) ובלכתם לתור להם מנחה נשאו עיניהם והביטו והנה חוררות תימא נגר פניסם והמה היה הלובס ללכת הליכות שנה ונחפך להם וזהו הליכות שנה קו למו ונפסך להם (כ) והנה יתקו הים הצופה שמתצייסם בעצמם בחומתם קוד דעה חסרוני לבטוח בתחל ולא רחמו את הנולד מהנהר ענמם שעליהם חוה נש' כי בטח כלומר לנס ולא הוכיר הלכ כי הנה הוא לבדו בהעות ואחריו כל הגוף ימשך והיה כל עמם על כן הם שלא להוכירו בפירוש לרמום שהיה כלל היה בס ומי יתן ויבשו בעת יוכלו לתקן את אשר עותו כי חם כאשר באו עדיה של בושת ויחפרו מיד כי חין חקנה כמשל הוא קרה לי עמכם כי קודר הייתי בנרותי ובחרתי הסתופף בתחל ההכתסם ככח חל חל שקט כמוכם ששתקסם שבעה ימים וכוונתי שעמכם יתעלם שלג שקללתי מולי כמורה כי לא ה' פעל כל זאת דלא עביר דיוח בלא דיוח כי צדק חני חך המול עשה והנה בעת ורמת דברך נגדי נלמתי כדרך המוכחים לבלתי השיב עד חסם כל מאמרך חך כאשר נחממתי והיית שבע רצון על אשר פנית וחמרת שלמה הייתי מדריך עצמי מאל כחפטורפוס לה' נגדי אז דעכתי ממקומי ועליתי בתומו לומר וחתי במאזנים כו' וחסלה נחילה לא יחמול ולמה היה זה רק שהבאתני אורח שלא היה ממנתי בו כדבר האריות תימא חסת חסון בהליכות שנה כן הייתי בדרך התחיים הדבר חל המול והעתקתי אל דרך החלונן ממנו יתברך שבעה לי שלא כהונן חלילה באמורך שהייתי מדריך עצמי מהאל חס ועלום מה שלא יצא מפי שעל כן הביח לו רחיה מהמלקח הדובר בו שחמר החטום מחלול יצרכו' על חוב עצמו ועל זה השיב לו כי לא כחדי אמרי קדום : (כא) כי עתה כו' אמר הנה עוד חני תמיה על אשר התקומם עלי להוכיחני ביד רמה הלח יחאך כו' וכר נח מי הוא נקי אד מה זה היה לכם והלא עתה טרם חשנה הייתם לא לחין דומים

אמרנו לך האטם מחלול יצרכו שהוא מאמר תלמידי רב הונא לרנס באמר להם ומי חסידים בעיני כו' והשניו ומי חסיד קודשה בריך הוא כו' מאמר רחמי עליך רעה יותר רחמי לחסד אורך מלחסד לו יתברך חמי חסון בטענה זו שהוא מאומין דעתי בלבד כי חם ומה שתיקו הבינו לי שחם טעם מספיק נחפס ומתקבל בשכלי (כב) ועוד חתי קומר כי נס חסת ידעתם כי הדון עמי כי נדוק חמי וחסר חמרתם לא מלכסם כי חם מן השפה ולחץ ויהי מה להורות שחם חסי' על כבוד ה' ונס לנחמתי והראיה כי שלא מה נמדדו כו' והוא מה שכתוב חללינו בנחמור משלי כי כל המוכים ביושר לבד דבריו עושים רושם שבהם גדול להגיע עד לב שומעם כי כאשר מבלג יוצאים כן חל הלכ יבגשו מה שזין כן אשר הם מן השפה ולחץ וחס כן אחר שאין בדרכים נכס' בלבו הוא רחיה שלא מיושר לנכסם פס יוצאים כי הלא מה נעצרו אמרי יושר שהם חוקים לפלג עד הלג ולהתקבל כלו כי ברית כדורה שיקבו חור בדלתי הלצבות השומעים ויעשו פרי' חך מה יוכיח שהוכס סוף מכס שלא יעשה פועל תוכחם הוכח מכס שאינם אמרי ישר (כו) כי הלהוכח שהוא לכוכה מלין בלבד קחשבו שמספיק לא כן הוא רק מלין בלבד שלם וכענין נחום הדברים היונאים מפי עושיים שאו יוצאים מן הלג ונס בכלל מה שכתבתי הוא ולרות אמרי נואש נעו מוכה כמוני שלא תשימו לב להשכל חס כניס דברי רק תחשבו לרוח ברוחכם חותי נואש כי נמאשו נס אמרי בעיניכם (כז) דעו היפה כי תשתקו לעבירה גדולה מוה הלח הוא כי אחר שתכניעו נואש כמוני תבואו שאף על יתום תפילו שעבירה נוררת עבירה ואו תקבלו עונש מה שעשיתם לי חנצ עונשם כי הלא הוא ית' חני יתומים ויריב ריבם והגנני יחילו חתכם מן השמים מה שעשיתם לי וזהו וכתרו על רעכם שתחלו כירה גדולה כענין ויחלו מפרי דרכם על מה שעשיתם על רעכם וחברכם שהכנעתי בהשיבכם חותי לרשע : (כח) ועתה הואילו פנו כו' הנה רצה לסדר חמרו לפני יתברך כמתלונן חלו פנים בפנים כאשר יצא בס' מספוק הלא בלא כו' והלחה וטרם יענה הקדים לאמר להם ועתה הואילו כו' לומר הנה עד כה שמתם כל מנאתכם נגדי כפיסם על כבוד שמים עתה במה שפני בא לסדר אמרי הואילי פנו בני כו' הקבנו ברצון טוב ולא כדרך המוכחים או הבינו הנוח כי חם פנו והביטו בני חשפי הענה ועל פניכם ונתייבס חם אכזב חל חליתו ואמר כי כונתי כלפי כנינה ומאל עולה בשפתי : (כט) כי חם טובנו נח לפנות בני דעתכם ולעין באמרי ועל די כן חל הוי עולה כי כאשר אמרתי כי קראו כי הינה עולה אחר השיתון ולא תדונו כנראה לכאורה שחמה עולה והנה במה שתשובו לשום לב באמרי פעם ח' תשכילו חל פהי עולה חך חם תשובו עוד פעם אחרת להסתובב נס לא בלבד תרחו שילת עולה כי חם שהם צדק וחמת וזה אמר וטו עוד שהוא עוד פנית ותרצו

חלקת מחוקק איוב ו

ח

כי צדקתו כי תמלאו דרכי בה נחשבה היות (ל) ואם על כל הלא ירחיק
לכס שם עולה דכו חסתי לקח זכות כי היום חסם חספם שים בלשוננו יהיה
עולה שהוא בנגלה המתייחסת אל הלשון המדברת שהדבור ירחיק קשה
הך הפנימי לח בכוונה רעה היות והוא חס חכמי היות נחיתת הדין שהוא

כו' חינו וכול לעשות כאשר בתחלה אמר עתה מיתקן ולא הייתי מספיד
רק מה שלא עשיתי מחו הוכתי נשחין כי חס גם כל הימים הראשונים
יפלו מקיומם ואיכותם הקדוש כי הלח וימי אשר קנו קיום עליך
מנתי קלו להיחז מעתה להקרב בעת סילוקי להעיד וממה נעשו

פתיחות הלב המתייחסת אל הדין
הטועם טעם חמיתה הכונה חרף
לחשוד ודחי לח יבין היות כי חס שנלי
כונת היות היחה שגבה שילחה
מלשוננו מלבו :

ז (א) הלא נבא כו' •

התחיל לערוך
לפניו יתברך ואמר הלח נבא כו' כי
הנה חס רופא חזון יחיה חס הנוטה
למות הלח חס ישגדהו כל הימים
חסר הוסף לחיות חסריק הוה חסוי
נלי סכר ומה נס עתה כי הוה יתברך
נותן נבא לחנוט עלי חרץ סהיה
מהחיו לח יוניחם רק לעבודת
הנותן לו נבא מהחיים ועם כל זה הוה
יתברך קובע לו סכר והוה וכימי שבי
ישו שנותן הוה סכר כל יום שנגדו
ועל פי דרכו רמו כי חגיגי דומע חן
כי (ב) ורחק נח' יתרון כשרון עבודתי
כי הנה לח כעבד יקוה פרס ולא

צדקי כה : ל היש בלשוני עולה אם חבי לא

יבין היות :

ז " הלא צבא לאנוש עלי ארץ וכימי שכיר

ימיו :

י קוה פערן : ג בן הנחלת לי רח' שוא ולילות

עמל מנרלי : ד אם שכבתיו ואמרת כי חתי אקום

ומדד ערב וישבעתי נדרים עד נישף : ה רבש

בשרי רמה וגוש עפר עזרי רנע וימאם : ו ימי קלו

מני ארגו ובלו באפס תקוה : ז זכר בירוח חי

לא תשוב עיני דראור טוב : ח לא תשורגי עין

ראי עיניך בי ואיני : ט בלה עני וירך בן יורד

שאור לא יעלה : י לא ישוב עוד לביתו ולא

יבירו עוד מקומו : י"ג גם אני לא אחשך פי

אדברה

כשכיר המקוה שברו חני עמך רק כעבד שאינו מקוה פרס מרדו רק שואף
אל קורת רבו לנחם בלבו שהוא שלח על מנת לקבל פרס וגם שדעתי שיש
סכר רב הייתי כשכיר שלא יעבוד לתקות סכר פעולתו רק כשכיר
שכל יסע וכל חפץ לעבוד העבודה במה שהיא מצעליה ובעשות עבודה
חסת מקוה ומתאוה פעולה כיוצא בה והוה וכשכיר יקוה פעלו והוה
מדת מלחכי השרת כמו שחמרו ז"ל על פסוק עושה דברו למאזע נקול
דברו וחמרו שוה כונת נעשה ונשמע כי נעשה מצוה ולח נשמע לעשות
חסרת (ג) ובעשותו כן כדברים החלה כעבד ישאף כו' הנחלת לי ירחי
שוא והוה כי הימים מפאת עצמם שוא והכל בלתי משיים המה ועל
די כשרון חורה ומלות הנעשים בהם נעשים משיים רוחניים חיים
וקיימים שמורים נחלה לו כענין ויקרבו ימי ישראל כו' והוה כן להיות
עושה כן כעבד ישאף אל כו' בעשותו כן הנחלת לי ועסיתי נחלה
קיימת לי הירחיים שהם חיכותם שוא וגם לילות עמל והוכו לי כי עם
שאגירי דומע חן ולא היה לי סכר להודמן לי נחלה רק הימים עם כל
זה גם לילות עמל בעבודתו מנו והוכו לי כי גם בלילה לח נחלה (ד)
והטעם כי חס שכבתיו בלילות הנזכרות מיד ואמרתיו חסם לעבוד חס

הימים ההם הלח הוה מני חורב
שהוה כי מהחרב שהייתי חורב
ומחבר מצוה במצוה ונעשה חרב
של חלוקת דרבנן הוה הלבוש של
מצות לרוח וכמה מזה היו הימים
סקלו ויהיה מני חרב כמו מני
מכיר שהוא כאומרו ממכיר כן הוה
פה כאומרו מחרב ואזיה לי כי חן
לדיך לומר שלא נעשית עוד חרינה
וקיים ימים כי חס גם ויכלו הימים
ההם בעון חסם הקוה חס' ברוב שחי
וכעסו חסרתי התקוה והבטחון והיה
כמתלונן שהביא זה יסבר ע"י יסוריו
לחטא ולחמד טובו :

(ו) זכור כי רוח כו' מה שאמרתיו

שעל ידי חסם תקוה

חסעהר לאבד כל זכותי הלח חסמר

חלי כי עוד חזון לאמער ועדין חובל

לחקן ולסחוק בתורה ומצוה ולא

חרפם הנה רואה חני הכנה רעה

להטיב כי הלח זכור כי רוח חיי כיתקן היות נפשי בנופי בדרך טבע כי

חס רוח חיים כי הטעם חסר הוה רוח הוה מעמיד נפשי בקרבו והוה

מחמם ז"ל על רק חס נפשו שער גדול היה לערו של שטן מצערו של איוב

שהיה מעמיד נפשו בו כהעמיד יין בחנית שבורה ואם כן חיפה בחיים שעל

ידי כח הטומאה המחטיח חס כל העולם חיככה אוכל להשכיל להיטיב

בחופן שירח חני כי לא חסוב עיני חסר ראה בטרם צאתי לעולם הטוב של

עולם הבא לא חסוב לראותו עוד ובחמרו לא חסוב עיני כיוון גם אל

מה שטרם צאת החסם מהעולם הוה מראין לו טובו של עולם הבא • או

יחמר זכור כו' כחממר ספר הוה כן חישוב היה בן יצמה ושעל כן היה

מעמד להיות בעל יסורין ועוד ידעו מספר הוה כן הוה כן הוה נוצר

מרוח חסר נשאר בה מבעלה הראשון והוה מקקש במעלה ובנוצר הולך

וזוה יחמר מה חפצי בחיים זכור כי רוח דמכשם מחני הוה חיי כלומר כי

בן יצמה חני מעמד ליסורין ועל כן חסר שהחלו יסורין להחזיק די לח

ירפוי בחופן כי לא חסוב עיני לראות טוב או יחמר במה שכתבנו למעלה

באומרו חסר חמם שופה רוחי כי חני חולין לא היה כח בנוף לסובלם

בדרך המופים שחומר סובל וכשחין יכול לו הכפס יוצאת חך חני שרי

שעמדי חין כח בחומר לסבול חלא שרתי שותה ארסיקות ווה שלח בטבע

חינו מתמיד והוה זכור כי רוח חיי הוה רוחי כי חן שום כח בנופי לחיות

ועל כן טוב מותי מיד כי גם שאר חן חן חקנה כי לא חסוב עיני לראות

טוב ובהרפות רוחי מלשמות חמת חליי חמות כי לא יעצר כח גופי

להקקיס (ח) ושוא חממר כי חסר חסניח בני לעורני להכשיר מעשי

ולקיימי הנה לח חסורני כו' והוה בשום לב חל חומרו עין רוחי כי מי לא

ידע שהעין היא של רוחי חך סנה כחבתי בניחור של מסכת אבות

כי עין חסר לא יקרח עין רוחה חזון הראות טבעי בו רק כמראה

מלטש ומקבלת מהאור חך עין של מעלה היא עין של רוחי בעצם •

והנה במדרש חיות הקשו ז"ל שכחוב אחד חומר עיני ה' אל דקיקים וכחוב

אחר חומר עין ה' אל ירחיו חלא כחן כשהדור וכחי מביט בב' עינים כחן

כשחן הדור וכחי שהוא מביט בעין אחד ואחשוב כוונו כי כשהדור וכחי גם

בעין בחינת הדין ישנית בהם וכשחינו וכחי בעין רחמים בלבד • וכח

חל הענין חמר הנה ירח חני שעל ידי חסם תקוה חמסך להפקר עד

גדר שלא חסרתי וקשניח די חפילו עין אחד של רוחי שהוא עין ה' שהוא

של רוחי בחמת שלח חיה מכלל ירחיו שחממר בהם עין ה' חל ירחיו

בחופן שלא ישניח הוה יתברך די בשום פנים לכוון טוב הוה שכת

סחי דיק עדין ועיניו בי שהם שיהם עיני ה' והוה חומרו למעלה וה'

לקח שהוא הוה זכור דינו מסלקני ואיני בעולם טרם חתקלקל בדברי

עונות ואפסיד הכל ווה עיניך די ואיני (ט) ומה שחתיירח פן

חרשע הוה כי ג' הדרכות יש נרשעים יש שכמו שהוא בלתי חפסר אחר

להטיב כי הלח זכור כי רוח חיי כיתקן היות נפשי בנופי בדרך טבע כי
חס רוח חיים כי הטעם חסר הוה רוח הוה מעמיד נפשי בקרבו והוה
מחמם ז"ל על רק חס נפשו שער גדול היה לערו של שטן מצערו של איוב
שהיה מעמיד נפשו בו כהעמיד יין בחנית שבורה ואם כן חיפה בחיים שעל
ידי כח הטומאה המחטיח חס כל העולם חיככה אוכל להשכיל להיטיב
בחופן שירח חני כי לא חסוב עיני חסר ראה בטרם צאתי לעולם הטוב של
עולם הבא לא חסוב לראותו עוד ובחמרו לא חסוב עיני כיוון גם אל
מה שטרם צאת החסם מהעולם הוה מראין לו טובו של עולם הבא • או
יחמר זכור כו' כחממר ספר הוה כן חישוב היה בן יצמה ושעל כן היה
מעמד להיות בעל יסורין ועוד ידעו מספר הוה כן הוה כן הוה נוצר
מרוח חסר נשאר בה מבעלה הראשון והוה מקקש במעלה ובנוצר הולך
וזוה יחמר מה חפצי בחיים זכור כי רוח דמכשם מחני הוה חיי כלומר כי
בן יצמה חני מעמד ליסורין ועל כן חסר שהחלו יסורין להחזיק די לח
ירפוי בחופן כי לא חסוב עיני לראות טוב או יחמר במה שכתבנו למעלה
באומרו חסר חמם שופה רוחי כי חני חולין לא היה כח בנוף לסובלם
בדרך המופים שחומר סובל וכשחין יכול לו הכפס יוצאת חך חני שרי
שעמדי חין כח בחומר לסבול חלא שרתי שותה ארסיקות ווה שלח בטבע
חינו מתמיד והוה זכור כי רוח חיי הוה רוחי כי חן שום כח בנופי לחיות
ועל כן טוב מותי מיד כי גם שאר חן חן חקנה כי לא חסוב עיני לראות
טוב ובהרפות רוחי מלשמות חמת חליי חמות כי לא יעצר כח גופי
להקקיס (ח) ושוא חממר כי חסר חסניח בני לעורני להכשיר מעשי
ולקיימי הנה לח חסורני כו' והוה בשום לב חל חומרו עין רוחי כי מי לא
ידע שהעין היא של רוחי חך סנה כחבתי בניחור של מסכת אבות
כי עין חסר לא יקרח עין רוחה חזון הראות טבעי בו רק כמראה
מלטש ומקבלת מהאור חך עין של מעלה היא עין של רוחי בעצם •
והנה במדרש חיות הקשו ז"ל שכחוב אחד חומר עיני ה' אל דקיקים וכחוב
אחר חומר עין ה' אל ירחיו חלא כחן כשהדור וכחי מביט בב' עינים כחן
כשחן הדור וכחי שהוא מביט בעין אחד ואחשוב כוונו כי כשהדור וכחי גם
בעין בחינת הדין ישנית בהם וכשחינו וכחי בעין רחמים בלבד • וכח
חל הענין חמר הנה ירח חני שעל ידי חסם תקוה חמסך להפקר עד
גדר שלא חסרתי וקשניח די חפילו עין אחד של רוחי שהוא עין ה' שהוא
של רוחי בחמת שלח חיה מכלל ירחיו שחממר בהם עין ה' חל ירחיו
בחופן שלא ישניח הוה יתברך די בשום פנים לכוון טוב הוה שכת
סחי דיק עדין ועיניו בי שהם שיהם עיני ה' והוה חומרו למעלה וה'
לקח שהוא הוה זכור דינו מסלקני ואיני בעולם טרם חתקלקל בדברי
עונות ואפסיד הכל ווה עיניך די ואיני (ט) ומה שחתיירח פן
חרשע הוה כי ג' הדרכות יש נרשעים יש שכמו שהוא בלתי חפסר אחר
שכלה עני וילך כי הנה איני כן יורד שאלו לא יעלה כלומר מי שהוא כן
בדרך הוה יורד שאלו לא יעלה שיוכר כנדר זה שנופס כלה לא יעלה כי
חיה נפמחו נרשפת הם חוקם שמכו חמסם ז"ל שיש להם משפט זה
(י) ויש גדר שני שלא ישוב עוד לביטוי שהנוף שהוא בית לנפש כאבד
לנמרי כפינו חוהה על הראשונות חס ושלוס והנפש נקקת ויש שאינו
כל כך חומר רק שלא יכירנו עוד מקומו העליון שאינו שם אל מקורו
העלמי

חלקת מחקק איוב ד ה

פעממי (יא) והנה גם שאני מאלו כי דרוק אני עם כל זה ירחו חיי
קנס אני עם החיות לדיק לא לחשך פי נצטרי והדברה נגד ה' דברים
קשים וזהו חדרם נצר רוחי שאין דבור אלא לשון קושי מחמת צר רוחי
כי עד כה חייני מדבר דברי קושי כמטיח חס ושלוס רק דרך שיחה בעלמא
וזהו השיחה במר נפשי (יב) ומה

פליח כן אבא לדבר נצר רוחי הוא
בראות כי היס חני כו' כי הלח צוית
את השטן ישמור את נפשי כל האל
כמו שאמרנו ול' ממלל החיות ככל'
כי גדול היה צערו של שטן מצערו של
איוב והלא היס חני סכדי שלח ישטוף
העולם ויחצרו שמת עליו נבול
ומשמר אוחס חניו לכל ימית האס
היתה נפשי נצחתי מירדת העולם
כיס או את איש כתיבן שעל כן שמת
עלי את השטן למשמר כל האל מגופי
(יג) כי אמרתי כו' מהרלוי
יאמר אשח שיחי במשכני
כינס שנהפך כאילו יחמר במשכני
שיחי כל זה חיינו שוב אל חומרנו ישח
ולא חמר אשח שורה שעל הולת
ידבר וחיינו וגם תחלה קראה ערש
ואחרי כן משכני * אך יאמר כמה
שכחנו כי חומרנו חסידים עלי משמר
הוא השטן המשמר נפשו בגופו על
כן חמר הנה כהשר המרתי הנחמני
על שחמר כי חוללה אשכח ואיננו או
האני רוחי ותעלה כמשפט לכל הישני

ואתנס נצחתי והוא ענין מאמר ספר הוזהר כי נצחתי ה' דרכי איש דרוק
תמים בעלות הכפס נצחתי תעלם בקרב קדושים דקיים בו יתברך
ומדויס לה חלומות טובים ודוקים אך חס לא טובה היא תפגע בורים
חלומים ומדויס לה שקרים ואימות חיונות מזהילים אמר הנה אמרתי
תנחמני ערשי כו' והוא כי הנה הכפס קראת סוכנת חיק האיש כמאמרס
ז' על פסוק משוכנת חיקיך שאור פתחי פיך שהיא הכפס שימור פתחי
פיו כי היא תעלה בכל לילה ותגיד דבר מכל אשר עשה ביום או הוליא
מפיו * ונחל אל הענין אמר הנה ברוב שיחי נצחתי אמרתי הנה תנחמני
ערשי במשכני כי ישח ה' נצחתי שיחי וחלומתי נצחתי את משכני היא
נפשי סוכנת חיקי ישאנה למעלה חללו יתברך לדבר על לבנה על צערה
לנחמה כי חלקו היא וממנה ימשך לי חלומות טובים מתנחמות אל אשר
ינחמני (יד) ויתפך לי כי אדרבה ותסתני בתחתים וחיונות
מזהילים מכה חלומים כי דקה נשטן הדבק בה לשומרה ונסיעתו כי
הוא ראש שלהם והוא וחלקתי בחלומות וגם מחיונות פתחתי בעיני
מחמת דקות השטן שנלטה את נפשו שמור באופן חנעתי (טו) ועל
כן ותצחק מחקק נפשי כו' והוא כי הכפס והגוף כל אחד ריגוש צער
מתחולל כמדובר אמר כי פניהם בויכוח לדעת דעיהם מה טוב להנצל
מהרעה הגדולה והנה מה ספדח נפשי הוא מחקק שחחק
עצמי ומורה היתר לומר כי גברא קטילא יקטיל כי הלא לא
תתיחס עת רק מעצמותי כי עור ובשר כבר מתו כאומרנו לבס
בשרי רמה כו' ואין חיות וולתי מעט בעצמות וגם להיותה
היא כמשולקת מהגוף שעל דרך גם תחייס בו על כן תצדח בזה
כמדומה לה שלא תענש (טז) ואמר כי כמה שצדחה הכפס הנה מחסתי
אני החומר עשות הדבר על ידי והוא מחסתי והטעם הוא כי לא לעולם
אחיה חס אעשה כן כי עדיין הנני מייחל שאס חני עתה כמה
ישוב ויחייני הוא יתברך אך חס כפ אעשה לא לעולם אחיה כלומר בחיי
עולם לעתיד על עון זה שיהיה גופי כלה אך מה שהוא סברתי של פנוק
הלא הוא חדר אחיה ה' את הכפס שהוכרתי ממני בערשי הנו' שלא תחזור
אלי נצחקי כי הלא הנל ימי ואין בהם מאס כמיס שהייתי עושה בהם מות
כמדובר למעל שהיו קונים והיה קיוס מה שאין כן עתה ומה נצחתי
(יז) והוא חומר הלא את העוב קבלת נשופע מכל בני קדם נגדולתך
ולמה חס אשר אשמת זה לא תקבל ספרצה שלא חשב נפשי אל
גופך ועוד כי הלא חיי פוקדך לבקרים מחיור נשמך לגופך בכל דבר
ואתה תבעוט בטובה באומרך חדר מעני שלא תחזור לך הנני משיב כי
מה חנוש כי תגדלו והוא כי הלא דרך בעל הון וגדולה בטבע הוא לבעוט
נגדולה ולחטא זה ואם כן חס חפצת לגדלו היה לך לכל שית לנדך לדקך
במעשיו כי הרבה גדולה עושה והוא מה חנוש כי תגדלו ושח"כ תשית
אליו לנדך לדקך במעשיו והלא לבס חנוש מעותד לחטא נגדולה נצחתי
בזון חרב בידי לפורגני זה ואדרבה טוב שוב היה לי חס לא נחת לי

מחומה (יח) ועל אשר יחלתי סחבל נפשי מחומר לגופי בערשי אל
תחשימי לבעוט בטובה שחפיקני בכל דבר כי מה נצע כמה שחפיקני
לבקרים מכ"ד לכ"ד פעות והכסיון יהיה לרנעי' שחנחני לרבעים (ט)
והראוי היה שתהיה הפטנה מדונה ולא תתפך כי הלא כמה לא תשעה
ממני כו' כמלאכת ההטכה ח' לכ"ד

אדרבה נצר רוחי אישיחה במר נפשי : יי היס
אניאם חנין כיתשים עלי משמר : יי כי אמרתי
תנחמני ערשי ישאבשיחי משכני : יי וחתתני
בחלומות ומחיונות תבעתני : טו ותבחר מחנק
נפשי כורח מעצמותי : טו מאסת לא לעלם
אחיה חדר ממני כי הבל ימי : יי מה אנוש
כי תגדלנו וכי תשית אליו לבך : יי ותפקדנו
לבקרים לרנעים תבחננו : יי במה לא תשעה
ממני לא תרפני עד בלעירקי : ד חטאתי מה
אפעל לך נצר האדם למה שמתני למפגעך
ואחיה עלי למשא : ד ומה לא תשא פשעי
ותעביר את עוני כי עתה לעפר אשכב ושחרתני
ואניני :

ח ייען בלדד השיחי ויאמר : י ער און
תמלל אלה ורוח כפיר אמרי פיך :
ה האל יעות משפטואם שרי יעות צדק : י

אם
ייסורין בעד הדור שמחני שנבואך לפגוע בבני הדור בייסורין שמחני
למפגע לך שחפגע בני תחלה לישא משח העם הלא זאת חלומתי למה
שמחני למפגע לך לבס את כל משח הפס עלי ואני חיי עלי למשא ואני
יכול לישא את עונות עצמי לבדי שעל יד ייסורין אלו חני חוטא שלא חצור
כה לבחתי דבר נצר רוחי נגדך בחופן שאני עלי למשא לבסול כלומר שלא
היה לו יתברך לשוט את כל משח עונות הדור עלי כי חס עייסורין
קלים שאובל לבסול מבלי אבועט בחופן שכל ייסוריו לא יספיקו למרק
בעינתי (כא) ואם אשמתי איכה שובג כי חס ענין ופסע לזה חני חומר
ומה לא תשא פשעי כו' והוא לומר הלא דרכך היא מושח עון ועובר על
פסע כי חס הפסע החמור עובר לבדך אך הענין שאני חמור כפסע נוסח
ומכפר לבמרי אך זאת דגתי כי ומה הוא זה כלומר שלא תפך השטה
שלא תשא את פשע לגמרי ותעביר על בעון כי כך היה ראוי שפסח
פשעי ותעביר את העון כי הלא ראה כי כל ההיזק הוא אל הכפס שהיא
חלקך כי הלא היא המתענגת נצ' על כפרת אשמותיו ועל וכוותי כי
הלא החומר גם כי דרוק ומכפר חיה מה היא טובתני אלא שמה לעפר
אשכב כו' והוא מאמר ר' אחאי צר יחשיב לרב כחמון שהצדיקים שחורים לעפרם
בגופם על העפר עד שעה אחת קודם תחיית המתים שחורים לעפרם
וזהו כי עתה לעפר אשכב כי כל טובתי היא שלא אשוב לעפר עתה חלא
שלעפר הארץ אשכב כשכז' עליו וגם נבא דבר התחיה ובה שחר פאוך
לבקר שהיא שעה ח' קודם תחיית המתים שאו ופחדתי ואניני במציאותי
כי אשוב לעפרי באופן שגם שקשוב לגבלי ולהחיותי פנים חרות יתון
ולא המציאות הקודה כמו הכפס כי היא היא :

ח (א) ייען וכו' (ב) תחלת דברי פיו רצה להכות מאמר איוב
על כללות חלומותיו שאמר כי כל מה שמקרים
וקורא תגר הוא שלא מלב ורוח כי חס מגודל צרתו מן השפה ולחון כאומרנו
אדרבה נצר רוחי השיחה במר נפשי על כן להכוינו אמר חס לא הית
אומר זה רק פעם אחת או שתיים שנעשה לך שלא כדון חרשתי באומרי
שמירוח כפסך השיחך ולא תתפס על צעריך כי נאמר ישוב אפך ותתנחם
אך שמת ושלשת והרחבת פה והארכת לשון נדברים אלה
אנור חומר שלא נמשך לך זה מגודל הצער רק מגפות הרוח להטיח
דברים כלפי מעלה לו' עד חן תמלל חלה כלומר שהיה פעמים רבות
על כן חיי רק בירוח כצדד חמרי פיך : (ג) האל יעות כו' ככל
ושיה פעותיו יתברך ובלא שהו חמר משפט ובשרי אמר דרך לומר
כמתיה חס בהתכבד הוא יתברך אפך במדת חסד בשופע טוב חס
חשבת שהיית ראוי לעשות דך משפט ומדת אל שהוא חסד עוות משפט
ועשה חסד כלו' ודאי שלא חשבת כן ואם כן ואם שרי תשודר אוחך עתה
שהמר שדי לך חס יעות דרך שהיה ראוי לך לקבל דקה ומעוות חותה
ומסדרך זה חין ראוי כי חס כאשר בהשפיע עליך טובה חשבת שהוא
הראוי לך כן גם עתה יהי עם לבנך כי זה הוא הראוי לך (ד) ושמת
תאמר

חלקת מחוקק איוב ח

הרחיה וגם אין אהנו השנית כי ולא נדע דעת לסאוד נחמח חקירתיו וזהו ולא נדע וגם לא נסמוך על אשר נראה מהיום והלאה כי הלך כי צל ימינו עלי הרץ או יחמר ראה עד היכן פגיע חסריו דעתיו כי דבר ברור לכל יודעי דעת כי ימי אדם כלל עובר ופסי זה לא נדע כי צל ימינו עלי הרץ שלח נזכור יום המות

כי קרוב הוא וחס דבר ברור כזה אנו מסכלי חיכה נדע דברי נסחרים לדון בהנהגתו יתברך לפי שכלנו (י) ופירש שתיים דבורה הקודמת ואלמ' הלך הם יורד יאשרוך שירוך בהצנע את מי שיוך מאשר רהו קרה בזמניהם ועל השנית שהוא חכמת חקירתם נרחב לבחור ולנבט מחמט' לנס יוצאו מלין להשיך טעם מספיק על צרות הצדיקים והגלות הרשעים (יא) ואמאלו לך משל מהנמלא בפירס והוא היגה גומא וכו' והענין שא יעלה על רוחך שייטב להשעים ויגדלו ויצמיחו בעולם הזה חס לא על מימי חייה וכות שיש להם ומחילי' אותו להם פה להשדמם בחקירתם והנה יתחלקו לשני חלקים יש חיה' להם מעלה אך לא רבויו זרע ונכסי' ויש שנסום להם ועל הח' אמר היגה גומא והוא כי יגה הוא לשון הגנה החס יגה הגמא חס לא על היומו נבנה כלומר גם אשר תראה בעמלה בעולם הזה חינו חלא

האמר כי אהיו' בעצמך כי צדיק וישר אהו ועל כן אין כזה לסנך לחה טוב טעם אל המטע חסר גור עליך הנה מרד בניך שמהו חינו על ענין שחלוקן כי צדיק חסר כ"ל חטאו לו וישלח' ביד פשעם וזה רחיה כי הלך מחו ביד פשעם שמהו ביד הפשע המיוחד להם בהיותם חובלים

ושותים שהוא פשעם כמ"ס חולי חטאו נמי כזה וורה שותו הפשע המיטה ואמר ביד כי כל אחד נעשה מסחית והוא המיסרו חוממיהו * או יאמר חס בניך חטאו לו כלומר שזיך חושב פשעו נמרד רק לשונג כאומ' חולי חטאו בני חפשי שנבלי דעךך היה להם חייה פשע ונחייבו עליו וזה וישלחם ביד פשעם * או יאמר כי להיותם צדיקים החטא נדון להם כפשע כי ה' מדקדק עמהם כחוט השערה והוא חומר פשעם כלום חס חטאו שונג למה שהוא שלהם הוא פשע והוא פשעם שלהם * או יאמר חס בניך חטאו לו ותחנהו שונג בלתי מספיק להמיהם חינו כן כי פשע הוא כי הנמשך ממחבלס ויון משחיהם הוא וברכו אליהם בלבבם ועל מחנהו כוונתו למען חפוש חס בני ישראל בלבבם זה הוא על המנוע אל בניך (ה) האמנם על בחינת עצמך בהיותך צדיק אין לך להתלונן כי חס אהה חסר כו' לומר

אם בניך חטאו לו וישלחם ביד פשעם : ה א-
אתה תשחר אל אלואל שרי תתחנן : י א-
וד' וישר אתה ביעתה יעיר עיך ושלם נורת צדקך : י ויהיה ראשיתך מצער ואחרי תך ישנה מאד : ה ב' שאל נא לדור רישון וכונן ר' הקר אבותם : ט ב' תמול אנהנולא נדע כי צל ימינו עלי ארץ : י הלא הם יורוה יאמרו לך וכלבם יוציאו מלים : יא היגה נמא בלא בצה ישגא אחו בלי מים : יב עודנו באבו לא יקטוף לפני כד חציר ייבש : יג בן ארהות בל שבהי אל ותקות חנה תאבד : יד אשר יקוט בסלו וביית עבביש מבטחו : טו ישען ער ביתו ולא יעמד יחוק בו ולא יקים : טז רטוב הוא לפני שמש ועל גבתו יונקתו תצא : יז על גל שרשיו יסכבו בית אבנים יחזה : יח אם יבצענו ממקומו ובהש

בו

על לחות חייה וכות והמסילו לגומא שמהו חרוך ונבזה אך אין עשניו ענינים ורבים והוא כי גם זכותיו בלתי זכים כי חס דפניות חומריות כנבנה הוחת שהוא מים עם רפש עפר והסיו השני שים מוצלחים גם דרבינו זרע ונכסים אמר חס ישנה חסו כי ישנה לשון רבוי וכאשר לא ישנה בלי מים כי ישנה טובים בלי רפש הם מועטים ו"ה בלי מים שאינו בלי מים אך לא ישרנו כלומר כן חל יצאה רשע בלי זכות מה (יב) מה דע חיפה פה נמהרה גומא וחאו גם הם יקרה ככל מה שיגעה חסו הוא עודנו חסו טרם כלות המים שבו והשר יגה גמא הוא בעוד שלא יקטף כי אז יהיה להם יתרון על יתר חציר הכלקו גדל בביצה ובאחו שאינו כל כך דשמי' ורענני' אך אמנה ריבוי מומיהם הוא שבת ואבדו קל מהרה כי לפני כל חציר ייבש שהוא כזשר יחרבו המים מעל הארץ ככחצי וטן הקיץ או יקטף הגומא אז יותר בקלות ייעשו הגדלים על מים רבים שלא נסו בהערד המים כיתר חציר (יג) כן יקרה לרשע שעשאו ונכסיו שישים בהם מנעמו המה יסנו חבורו שבהערד לא יאמר להם על מה יסמכו כי לא נסה בהערד הלילה ולא שם אליהם מנעמו גם הוא יתברך ויניחיהו ו"ה כן חסותם כל שוכחי אל כו' (יד) ומה אורח שלו אשר יקוט כסלו כלומר שהוא יכרית ויתתך כסלו האמתי שהוא זו יתברך וישים בית עבדים מנעמו הם טובות והגלות העולם הוא הכלקו קיימים וחוקי' ליסעך (טו) ו"ה ישען על ביתו ולא יעמוד כספלו שלא יעמדו ביתו אשר בטה בו יחוק בו ולא יקים * (יז) או יאמר כן חסותם כל שוכחי אל מלכו עדין ותקות חקף חסדו שתקותו שיתמיד אך אין הכללות רק טרם כלות זכותו (יח) אך כאשר יקוט כסלו ויתוס זכותו שעשה פה או בעשרו זכות עבדים מנעמו הוא ממונו (טו) ישען על ביתו הוא ממונו ולא יעמוד כענין שלשה אוהבים שהמנון שהוא הח' אומר חינו זו מיתך וחק הם יחוק בו להוציא הולאות להדפח לא יקום לעוורו (טו) אמנם הצדיק לא כך הוא אך ישלח לנטע הנטוע בארץ כי אין צריך לומר בזמן רבוי לחות המים על הארץ כי חס גם בהמשך זמן הקדמת השמש המכה תמיד עליו לא יחרד וייבש כי רטוב הוא תמיד עודנו לפני שאם ולא עוד חלא שלמעלה מהגן ולכו ויעלו וינקיחו לומר שכן יקרה לצדיק שבהכות עליו שאם הצרות רטוב הוא ולא יספיקו לחברו וחדר ר' יעלו וינקיחו כי חק הוא כנצע בעולם הים על גנתו נבן עדנו שהוא למעלה זו ישלח וינקיחו והם מעשו הטובים והעושים פירות ומשלים פארות בעולם הפלגין (יז) עם היוות שהנטע היה על גל חבנים שרשיו יסוכו וזכות חבנים יחזה ולא בעפר תיחוח המערמו מפריחו יפה עכו' לא ימוש מעשות פרי והיותו רטוב כן הצדיק הוא חק חס יסוכך בצרות בעולם הזה לא תווק נפשו (יח) ושמה חסר כי בצמותו מתוך ייסוריו יראה הגיע אליו חיבור חלילה ומה גם חס בבחירתו יהי' כי גם זה ישלח לנטע פנו' כי חס יבלענו את הנטע ממקומו ויעקרונו עד גדר שיכחם זו אשר ראהו ויאמר לא ראיתך שנעקר למרי שאף ראשו חינו ניכר כאילו לא

הנה בצרותיך חלה הרווחת לעלות על רעון קונך כי בהתחנך אל חל המרדס וחל שרי האומר לצרות די כמחמרס' ז' על חל שרי יתן לבס רחמים מי שחמר לעולמו די יחמר לצרותיכם די (ו) כי עתה כלומר על יד צרות שנאו עליך ומירקו חינו חלה כי חין אדם צדיק נחרך כו' תהיה התחנה צינת כותח הכנה להעיר עליך להרבות שלום לך ולביתך (ז) כל כך שיעור ציהיה ראשיתך חסר היה לך קודם הצרות מצער צדקך מה שחציריך ישגא חמד לו ומשך לך מהצרות על ידי קבלתך חסות למחילה ולסליחה נבשר פנים יפות בהתחנך מה שאין כן חס לא לקית כלל חלה היית נטהר * (ח) או יאמר לא ימנע או ייסוריד חס בצורת חסר ייסורין של חבנה או תוכחת על עון לטיהר על האחד אמר חס אהה חסר אל חל בעל החסר ואם הוא הצ' אמר וחל שדי תחנך השודר ומכניע על עון ותהיה התפלה והתחנה כי יאמר די לצרה (ו) חס וך וישר חסה שלא תנעוט בייסורין דע כי עתה יעיר עליך להטיבך וגם שלם נות צדקך הוא אשךך שהעניית צדקך התעניית עם שהיה לא חטאה וישלם לה בזנים וגם נכנסים כי יהיה ראשיתך מצעה כו' : (ה) או יאמר דע וראה מה קנית יתרון על יד ייסורידך כי חס עד כה היית צריך לשחר אל חל הוא מרת חסד צעת התנהגו העולם ונשעת התנהגו נקוחר שדי היית צריך להתחנן שהוא רבוי תפלה (ו) מעתה לא תצטרך לך כי יחנה עתה יעיר הוא יתברך מעצמו טרם הקרא והו כי עתה יעיר עליך וזה השנית יעשה לך למען יתמיד יונך שלא יבוא כל הטובה כאחת בימים מועטים מפני העין כמו שזמרו ז"ל שכל טובה רבה יחד שולטת בו עין ואמרו ששלט עין חסילו בלוחות הסורה הראשונות שעל כן השניות היו בלחישת בלי קולות וצדיקים ועל כן אמר כי חלה יעיר עליך שהוא על עצמך להחלימך ולהחיותך * ויחד כך ושלם נות צדקך הוא צדקך גם הוא כן על דרך זה (ז) והטעם למה שעל ידי כן נבנה לחט תחול הכרחה והו והיה ראשיתך מצער ועל ידי כן וחציריך ישגא חמד כי תחול הכרחה ולא תשלט עין מה שאין כן חס ראשיתך לא יהיה מצער בתחלה שאו אחרייך לא ישגא כענין מאמרנו על פ' חלה מבהלת בראשונה כו' * (ח) כי שאל נא כו' הלך חמרתי לך כי לטותך מייסרך ה' כי יניע חס הצדיק להיטיב לו בחצרותיו וחס עודך מחיך בתלונתך ולא יכנסו דברי צדוקיך ויעל' על רוחך יעש' הקב"ה חלה כדון חלילה לראשיתך רשע וטוב לו צדיק ורע לו לא לחמהה ענין תשפטו כי חס חלא נח לדור ראשון והס קני הדור הקודם לך ויוסר הל' ק' מרחשון למה שחלת הדור הקודם לו חינו קני' רק שירי הדור ויחס כן חסרו החל' על חסרון ראשי' הדור כי חינו ונרמו בחל' כי הוא ראשית וכוון לחקר חבנים שאנשי הדור הקודם יגידו לך חקירת חבונם בדברים חלו וימאלו נדך דעות ב' הדורות שלפנינו משני פנים מאשר ראו נעניהם בחוקך ימיהם ומחקר חבונם מה שהשיגו בחקירת עיונם (ט) מה שאין כן לנו כי תמול חנמנו ולא חינו עולם כהם לדון על פי

חלקת מחוקק איוב ח ט

ראה מעולם שם נטע (יש) ואין כוונת העוקרו רק לבלעו ממקומו לבד
הך לא מכל המקומות רק יחזור לשלחו במקום אחרו אין ספק כי לא
נגזר חומר שהופסד כמה שבעקר ממקומו חלה חרבה הן הוא משום
דרכו ועדון הפרחתו שיעקר מאקום אחר ויחטל בעפר אחר כי או מעפר
אחר שחטל בו יצא הוא וינקטו

בעל היכולת בערכו כל עין אשר חטא גדול מאד אפילו יהיה כחוט
השערה והם כן מה יצדק חנוש עם אל בחוקו כי חף בהיותו לדיק בערכו
יתברך הויה חטא קל שלא יבצר שעשיתי בערך חלוי יתברך ולא בערכו
ואני כמה שאני חנוש לא חטאת מלעשותו על כן תמיד חייבי את רחמי
למלכו של עולם ועל כן אמר חנוש

ב' לא ראיתיך : יש הן הוא מישוש דרכו ומעפר
אחר יצמחו : ד הן אל לא ימאס תם ולא יחזיק
ביד מרעים : בא עדימלה שהוק פך ושפתיה
תרועה : בב שגאיה ילכשו בשת ואהל רשעים
איננו :

ט א ויען איובי אמר : א אמנם ידעתי כי כן
ומה יצדק אנש עם אד : א אס
יחפץ רבי עמו לא יענו אחת כני אלה : ד חכם
לבב ואמיץ בך מי הקשה אליו וישראל :
ה המעתיק הרים ולא ידעו אשר הפכם באפו :
י הפרגו ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון :
האמר

שוחו שם הנדוע משמות מין החדש
כי להקטין מין האנושי יכוין והוכירו
שם אל הוא פי חן לרוב לומר שם שרי
פלא יורה חסד והוא אחר מצד השמות
שהוכירו לו לבד שלא יצדק חנוש
נגדו כי חס חף שם אל שהוא מרח
חסד לא יצדק חנוש נגדו (ג) ואם
תאמרו למה חיינו רב את יוצרי ומווכח
עמו עלמה זה יחמיר על בני
אדם בערכו בהיותם חומריים בלתי
יכולים ליטמר מהכשל תמיד והוא
יענני וירני אורחותיו ועוד טעמו
הלא חף וחסן התוכחות כיראו לא
במה נחשב החדש לפניו כי חס
יחפץ האנוש המוכר לרוב ולווכח עמו
לקש נחש לו ולא יעננו אחר מני חף
כי כמה נחשב החנוש לפניו ועם

כל זה על דברי עונות ויחייבו להענישו ולדקדק עמו ואם כן איכבה
חוכח בגלל הדבר הזה (ד) ועוד טעם שני לבל חריב עיני בויכוח
כי הלא מבלי ריב עמו רק כמה שיש בלב שלא כראונו יתברך כמה שהוא
חכם לבב וידע מה שבלבב חנוש מיד הוא חומץ כח לניקס כאשר עשה
בננים שעל חומרו חולו חטאו בני וברכו חללים בלבדם מהיותו חכם לבב
מיד המיתם וה"כ חס על ההרהור הוא חומץ כח לניקס חומר מעתה מי
הקשה חלוי לווכח ולרוב עמו וישראל שק"ו הדברים (ג) או יאמרו לו יחס
חוט או לו יחס לא חומר כי חס יחפץ האנוש המוכר לרוב בעטנות לח יעננו
אחת מני חלף (ד) ואם לא חומר ופיהו טינה בלבי על ההנהגה הלא הוא
חכם לבב וידע מה שבלבבו ואמץ כח ליפרע ואם בנאו והחילו ליכרע
נעתי לבדים יותר יכעוס בחומרי שאקשה עצמינו נגדו ועי הקשה
חלוי וישראל (ה) ולא עוד כי חס יחפץ ויחוס קרדו יתן לנו שיהיה
לומר לפניו מה שפענו או לחקן עונותיו כי הלא טרם ירגישו והרגם
ואינם כי הלא הוא המעתיק הרים כו' והוא כי לדעת רבותינו ולדבר
על סודם חלה שזמרו שטרם הפיך ה' את הערים הרעים הארץ כך
וכך שנים ולא שנו והוא המעתיק כו' ונקוט מיהא שעל סודם ידבר
וסהרעים תחלם חן חומרו המעתיק לא נאמר שידבר על
ההרעה רק על הפיכת הערים שהפך משורש הרים שעקר הרים
משורש הרים שהערים בנויות עליהם והפכו ויחייבו למטה וטורש
הסרים למעלה ופ' המרגיז חרץ כו' ידבר על ההרעה ויאמר מי
יחנני יעננו אחת מני חלף או טרם הביא הרעה וידענו על מה יריבנו
ונתנלל או תקקן כי לא יעשה רק טרם יבינו וישמיר' כרנע כהשר בסדום
כי הוא המעתיק הרים ולא ידעו אשר הפכם באפו וברנע חיבדם ולא
ידעו ויודע לו ידעו שצילו שתחלה היו מתקנים ואין זה רק שלא יסא
ויין ויריע ויענה תחלה (ו) ושם תאמר הרי פרעים הארץ כמה
שנים ולמה לא הרגשו ואין לך עניה גדולה עמו הנחין הרעשת הארץ
מספקת לתת התעוררות בלב רשעים רק עצודיה הם הצדיקים מוכרי
חרץ ומקיימיה הן הם אשר יתפלצון חך לא המושגשים ברשע מה שאין כן
חס דבר בס בפירוש או על ידי שליח או חפסד שתוחכמה בכתוב והוא
שם תאמר למה תאמר שהוא יתברך מביא הרעה ולא יודיע תחלה
ותרה למען יתקנו מעלליהם והלא הוא יתברך הרגיש הארץ ברעשים
ולמה לא נקמו חל לבס איננו שוב כי המרגיז חרץ מעקומה הלא יאמרו כי
ועמודיה הם מלכי חרץ יתפלצון כי יאמרו חכמי הטבע והחיים בכווכים
שהוא הוראה על נחון מלך על וולתו כנודע מדברי חכמי הטבע ושמונה
על חויה מלך שיפול ושהוא הוראת הובדי השמים ולא יעלה על רוחם
שהוא התראה שיטונו עד ה' ולא יתפוך את הערים וכל זה הוא מבלי
ענות הוא יתברך והודיע על מה יעני או ירע לשים או ממלכה • או
יאמר המרגיז כו' הנה אמרתי חננס ידעתי כי כן כי הכל מאתו יתברך חך
שחים הן תלויות אחד כי מה יצדק כו' כעפוש דה' שלא יענני לפרועני
על מה יריבני כי חס יחפץ לרוב וכו' וזה סיבה לבל יתקן חס אמתו כי
יסכלנה כמדובר ושם תאמר חס מאמין אני כי הכל מאתו יתברך אמתו
חננס ידעתי כי כן חך אמרתי יאמר יוס אולר בו וכן לילה כו' סבורתי
שהכל ביד המול ושהוא עשה לי את כל הרעה הוחת הבאם עלי הנהגם
שמרנו שיד דברתי לא האמנתי כי הוא יתברך עוז את הארץ אחת
משפטו הובדי השמים כי לא כן הוא מרחיב חושיות ולא בער אנכי מאיש
בלתי

והנפש אשר עליו תגדל • (טז) או יאמר רעוב הוא כו' לומר
לא כחלה חלק הצדיק ביה הלא כהמחמסו"ל למה לדיק דואה בעולם הזה
לאילן שהוא נטוע במקום קדושה שרטוב הוא לפני שמש הצרות והטעם
שעל נהנו חולה לה שהוא חך מחיילות הן הסיף הוא הוילת כי הנהגה
שהצדיק נטוע בה הוא בעולם העליון וחף לנגה שהוא בעולם הויו ונקטו
הלא שהוא נטוע למקום טובה (יז) על גל שרשיו הוא גל מים
ומביע עיניו שלשת שרשיו נפש רוח ונשמה יסובכו כי מצותיו ושלחו פארות
למעלה בשורש כי חן צרות העולם הזה רק לניף הוא החומר ולא כרשע
שנית עכבים מצותיו רק ביות חננים קיים עשוי בזכותיו חוקים שם
כרננים יחיה • (יח) בחוקן שם יבלענו ממקומו כו' הלא נאמר
כלו במקום טברה (יט) והן הוא משום דרכו ומעפר אחר הוא שניה
שנקרחת כך בעפר הוהר יאמרו שלשת שרשיו המוכרים וזה יהיה ענין
המחמסו"ל בחומר הכל היה מן העפר והכל שב חל העפר אפילו בגלגל
חמה כי הכל היה מהשניה (ך) וככלותו להמטיל משלו חמר הנה
ימשך מזה כי הן חל לא ימזם עם גס כי ייסרהו וגם לא יחזיק ביד מרעים
בהשיע עליה טיבה כי לא להחזיק בידם טובים רק להשמדם כמשל המו' :
(כא) עד ימלה כו' הנה ידוע מאמר ספר הוהר על פ' אשר נצחו על
ירושלם שהל"ל הצדיקים חלה שזותן שצנחו בהרבות
והיצרו לישתאל ויצחם הוא יתברך ויראה כל חוש ישרתל כל רשע שהיצר
לו וינק' ממנו כו' ופירשו על זה פסוק למען תמחץ רגלך כו' • ונבא חל
הענין הנה אחר חומרו כי שלוח כסילים ורשעים תחדם בחריתם
וצדקת הצדיק תענהו בעולם הבא והנה על אשר הוא רע לשמים אינה
כל כך קושיה חך אשר הוא רע לצדיקים למה לא יחלנו הוא לניקו ברעת
המייקיס כי הלא לבינו עשקי מרעים חס רעיהם ואז טוב לנו וכמות
כל האדם וימותון חלה וקדקת כל החדש ויפקר עליהם וגם הרשעים יבאו
באשר הצדיקים טוב חמר דל כי יער ימלא שחוק פיך כמה דת חומר
או ימלא שחוק פינו כו' שהוא לעתיד לבא והענין כי חלו היית מעתה
מקבל מאת השוב לא יגדל טויד לע"ל חך עתה חן ייסירך רק עד ימלא
שחוק פיך ויהיה חומר כל כך גדול שכל כך תהיה השמחה קנינית
ועצומה בצמחך ובשך סובלי הייסורין עד גדר שבהמלא שחוק פיך או
גם ושפתך ימלאו תרועה והוא כי אשר מילא שחוק פיו שפתותיו
מתרחקים זה מזה עד מאד ולא יתנועעו ויתקרצו להרים קול בתרועה'
הך כל כך תהיה התעוררות האדם ברוב שמחתו העצומה שלא יעצרו
מילא שחוק פה להריע בשפחים כי יתקוממו ויקלו ואין רב טוב זה רק על
סובלך פה ייסורין והמגע מלקבל מהטוב העתיד פה שעל כן יגדל חו גס
לחומר (כב) וזה המרעים אשר להם טובה פה שהם פונאך ילבשו
בשת כחומרו הגדיל ה' לעשות עם חלה ואל תקמה חך יקומו בתחיה כי
לא יעמדם ה' רק לשירחו ויכעסו כי מיד וזהל רשעים איננו • או יאמר
ילבשו בשת ברחות אושך כי יבקו לבא האלה לישמן מפני הנושה ולא
ימלאו כי הלה רשעים איננו :

ט (א) ויען

א אמנם ידעתי כי כן
ומה יצדק אנש עם אד : א אס
יחפץ רבי עמו לא יענו אחת כני אלה : ד חכם
לבב ואמיץ בך מי הקשה אליו וישראל :
ה המעתיק הרים ולא ידעו אשר הפכם באפו :
י הפרגו ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון :
האמר

חלקת מחקק איוב ט

למחיה חיה מנחין בין לדיק לרשע שהוא כשט בעלמא שזקפסט לפעמים יותר מהשעור חמר הנה מייסורי ים לי ענה לומר שלא בלנד המסחית בעשות על ידו מכלה חס ורשע כי חס ורשע גם נשמתו על ידי עצמו יתברך הוא בעצמו מכלה חוסם ואינו מנחין חליה בזה שלא חמל עלי בהיותו לדיק (כג)

והענה היא כי חס שוט הוא חסר עשה לי חס הרעה הזאת שהוא על יד משחית ועל כן לא הנחין שהוא שוט שלו יתברך לא יתקן שחס כן ימית פחחס כי מה שח' שאינו מנחין הוא שפסוק עובר מדוע עברו להשחית נעם פחחס יכה בס לדיק נחוכס כי יפגשו בקרב פעם בחופן שחס שוט היה עניני שאנב המצריים חו וזלחס פלקו פנעגס די הלח ימית פחחס כמדובר חך לא צרה מתמדת שאינו שיקטו נמס בהמשך ומן בשחין רע ולעב עליו וזה למסח בו לומר החס למסח נקיים ולעב בחמיהה כי הלח הכני והחמיד הכחתי בחופן שאני נמס רבים כמדובר למעלה פנס הקקיים נפשו בו היה על דרך נס עלום הכחיים יין מלא החבית והוא שבורה בחופן שנמסים חטי וצני ביתי והוא יתברך מלעיג על העשתנו ומחריך טרחתנו חין זה פתאומיות שניסחהו למשחית והוא למסת נקיים ילעב בחופן כי מלחו ונדיו יתברך היתה זאת ועל כן חמרפי חס ורשע הוא מכלה חליה (כד) ושחח חמרח חין זה חלא חן השטן שהפציר לפטו יתברך להכותך לנכותך ולא כן היה חפלו יתברך לולא הפלר השטן ומסרך בידו חס כן חיפה הלח החמיהה יתירה בחפור חך נחמה ציד רשע הוא שטן די להוי נכח להוה קטיל ושחח חמרחו כי נסיד ה' היתה בחמלע כי היה נכחתי ישראל מאצרים קליזכות ועל כן לנל יקטרנ השטן על ישראל מסר את חיוב בידו למען ירפה ידו מישרחל גם ווקטח מן הרשונה כי הלח חס היה לישראל חממת דבר לנכתי הנחל חחס להטפל די השטן פני שופטיה מדת הדין הקשה והרפה וכל סהרדיון של מעלה חס יכסה השטן מראות ברע וחממת ישראל בהספלו די ושחח חמרחו גם ה' הפכים חו על ידו לנל יאנדו ישראל בעשה העלמת עין חממת העס כי הפעה היתה צריכה לכך לא יצדק זה כי חרבה חס לא חיפה מי הוא והוא נכוס שכל והבין בחומרו מי הוא כי מקביל חל חמרו חס לא חיפה ה' חיה הוא חך יאמר הנה נכחתי ישראל ממצרים היתה רצונו יתברך להכניח את פרעה החומר מי ה' אשר חממע בקולו ולעשות סיכירוהו פרעה ועש כד' וחכמה בפרעה בו וידעו מצרים כי חיי' וידעו מי הוא חס פטיח חמר חיוב חס לא עשה חיפה לנכתי העלים עין ולהירות השנחה נעת ההלח להורות כי עניו פקוחות על כל פרע הלח חמחר השאלה במקומה לומר מי הוא כלומר ישונו לומר מי ה' אשר היה עפיד לידוע חמר שהכחישו פרעה והוא הפך כונו ויתברך נעת ההלח בחופן שלפי הזמן היה רחוי להורות תכלית ההשחה ביושר העשפט : (כה) קלו מני רך כו' רחוי לסיס לנע על ח' חלו ימים ידבר חס על העתידים חך קלו ועדיין חיוס ומה נס ח' חך ידע שלא יחיס עור וחס על שברו חך ימיו קלו ולא של חרדים שחיו ביומו : ועוד כי חיים של טובה היו' ועוד חומרו חמר כך ברתו כו' הוא כפל עיני' וגם חך חדק ברהיב צמיס משוללי ממחוס וגם מה הטובה : וגם חך חלפו עם חניות חנה חס הימים עברו ים בחיותו פוחר : וגם חך ידמו כנשר יעוש עלי אוכל והלח כל מין שוף גם הוא יעוש עלי אוכל : חמנס יאמר כי הנה בהתקרב מיתת הדיק יתקרבנו ימיו אשר פעל ועשה בהם מפעיס טובים ומנות להעיד לפניו יתברך כחמחר ספר הווהר על ויקרבו ימי ישראל ויקרבו ימי דוד חמר רזה נח כי רעתי רבה על ידי מה שרצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל ביציאת מצרים ושימתי כמסרה לחך ויגרה את השטן בי לנל ויטפל בנניו כי הלח וימי ברוחוס מה שהכני השטן עד גדר מצוי הנכס כמדובר ממפל החבית שבורה מלאה יין קלו מני רך בראותם כי קרבה מיתתי לנח כהרף עין קלו ובחו כדרך כל דיק גדול נעת סילוקו ולא קרבו לאטם כאשר יתברך הדיקים כי לח חסול עליהם פחחס : חך חמרי בואם ברתו והלכו והטעם הוא כי לא רחוי טובה והוא כי בנות הדיקים ירח ימים קודם מביטים טובו ומקומו נגן עדין וכפשו הולכת שם בכל לילה כמדובר ברוח חסר פרשת יחיד וכן נהגיש עת הפקודה מרחיס לכפטר טרס חח נפשו מבוטח מותק שברו כחממרס ו' על ותשחק ליום חחרון כמו שאמרו נכ'ר והביוו מרבו חנה סהררו לוי' ב כהרין דאפרסמון חמר כי הימים אשר נחו להעיד חורו ונכחו על כי לא רחוי

לסכול עין הדור בלי עין לי גס זה לא יתכן מכל שכן כי חס והרבה פלעי חס בלי שום עין כלומר והלח נודע הוא כי לא יקרחו ייסורי חנה ואלתי הקלס חמר חין בהם ביעול חורה חו ביעול חפלה חך לא כחלה שחרבה פנעיס חנס (יח) ומה גם לחממרס ו' על רן חס נפשו שומר גדול היה נערו של שטן מצערו של חיוב סהיהה שמירה נפשו בנבו כשמירה יין חך חבית שבורה כי היתה נפשו יוצאת ומעכב' נהיבו ועל כן חברה השחו בחוקו מנחיו כחומרה בך חלבים ומוח כמפורס למעלה וזהו לא יתכני הסכרוחי כי הלח רוחי יוצאה ממני לשבו למקומה החשון ולא יתכני שאינה חלוי למקומה והיא נשערו מות והוא לער שחן למעלה הימנו בכל מיני ייסורין וחין זה כי חס שיכניעני ממרורים בעכב רוחי בקרבי למען חשנע מרוחות עלומים ורבים ולא יתכני חמלא מנוח בנות (יט) ואם להורות זו כחו הגדול שמדכא

בשזרה ישובני והרבה פצעי חנם : יי לא יתנני
השב רוחי כי ישבעני ממרורים : יא אם לכת
אמיץ הנה ואם למשפט מי יועדיני : יב אם אצדק
פי ירשיעני תם אני ויעקשני : יג תם אני לא
אדע נפשי אמאס חיי : יד אחת היא על כן
אמרת תם ורשע הוא מכלה : יו אם שוט ימית
פתאם למסת נקיים ילעג : יז ארץ נתנה ביד
רשע פני שפטיה יכסה אם לא אפו מי הוא :
יח וימי בקרו מני רך ברוח לא ראו טובה :
יט חרפו

חך חס גדול מכל בני קדם הנני ימורה כנר כי חמיץ הוא ברהיב ברוחה והוא סיכול לקיים נפש בנזק חסוב כמת הבלתי חפטר להקקיים בטבע כמוני היום וזהו חס לכת חמיץ הנה כי הרחיה מוחשת ולפנינו וזהו חמררה הנה שהוא חמר על הדבר המוכן וממומן כמדוע ואחר שזה כנר נראה וידוע יאמר די לזרתי וחס למשפט כלומר וחס מה שמייסרני הוא נשנל משפט על עונותיו הוא הבחיה ה' הנה הייתי חפץ לדין עמו לעמוד ברין עמו חך חנה חיו ליעדו ברין חמנס מי יועדיני לדין עמו וזה למשפט בקרבה כי יוסר מסוה הנושח ממני בחיות פיירשעני שלא על ידי (ך) חך דוח חו כי חס חדק דיני הלח פיירשעני כי פלח כי הנה בלדקי יראה כי שלא כדון עשה לי חלילס והנה פיירשעני כי פלח דבר פי נפתח דברי נמענה הלוח חמנס ידעתי כי כן והוא חסונה על חמר נלדר נפתח דבריו החומר החל יעות משפט כו' והודתי וחמתי חמנס ידעתי כי כן שלא יעות חליה וחיככה אוכל וחומר כי שקר עלי ומה גם ננדו יתברך וחס חמרחו חלי חעשה עיקר מחמרי החשון וחמיק בולח חרפח כי היא פנה חמיתית ובלתי רחוי לוח ממנה הנה לא חחד כי כן הוא חך מה חעשה כי חס חטי מעמאי בלתי מחררה אחר מדותיו יתברך חך נע'ס די ייסוריו עלי עשהני עקש להרהר ולהיח דברים וזהו חס חטי ויעקשני : (כא) חס אני כו' הנה יראה היינו מסתפק בענין הנלוב שאמר חס חטי ולמה לקיתי לא חרע נפשי חס היא חייבת מן הנלוב הקודם ועל כן חמחס חיי שחיה לסכול גופי מה שלא חמח וסוב טובה היה שחלח נפשי וחדון לנדה בנהינס על חמחיתו ויחם הבוק שלא חמח חך חליהו הניח דעתו בחומר לו עניו זה בחופן כתייבנה דעתו שחמר לו הן כל חלה יפעל חל שאמר לו חל יעלה על דעתך בגוף הנה הסובל יחבר והרוח חסוב חל הבוק פרחשון בחמיתת המהים כי חס שהן כל חלה יפעל חל בחמיתת שהוא פעמים שלש ובכולן הוא עם גבר ולא שחשולל הנפש מהשני או מהפלוני כי חס שכל גוף משלשמן יקום עם בחינה מה שחמקו ממנה בחיותה בו בחיות שעה שזמנו וחין הנפש חסרה כמדוע לידועים חן נמלא חין גוף זה סובל נשנל הרשון כי חס להנחתו על הנחתו בו * וזהו לא ימחס חיוו כי כל גוף וכה בחיות שגעשו בזמנו * או יחמר הנה חמרתי חס חטי ויעקשני וחס חמרחו לי חס חטי מטר עקשנות הוא הררה חמר מדותיו יתברך למס לא חמריש וחתנה נכוס לבד חך לא חרע נפשי חס ממנה נח חלי זה החימוס להחמקש כי מר לה מאד לשנת גופי הננוע מוכה ומחחס על כן חמחס חיי בהצרת' כי חמחחני על צעה : (כב) אחת היא על כן כו' משיב על חלי דברי בלדר החומר חלוי הן חל לא ימחס חס לו' עד ימלא שחוק פיך כו' שונח' כו' כי ייסורי הדיקים ועוד הרשעים יחוקן לעמוד כי לח חדין מייסור' ה' ה' מלפניו יתברך מוקצה חממת מוחס כי חין זה רק עד ימלא שחוק פיך שהוא לע'ל כי חו ירנה חמרך חך שונח' שחם הרשעים או ילנשי נוסח ויחפרו ויאנדו חמר הנה לו חמיתו רוחה חיה הפרש בין צרות חדיק לרשע הייתי חומר חו חפילו חס הייתי רוחה חמיר צרות לדיק ועוד לרשעים הייתי חומר חו זה דרכו יתברך למען האכול לדיק כל טובו לעולם הנח וההפך ברשע חך חחת היא כלדיק ברשע מקרה אחד לכל על כן חמרתי חס ורשע הוא מכלה * חו יחמר חחת כו' טענה חחת היא עמי בייסורין חמר לי שעל כן נורתי וחומר כי חס ורשע הוא מכלה והפנין מה שחמנו בפרשת נח כי חו דרכו יתברך כי נעשות משפט על ידי עצמו מדקדק ומנחין בין לדיק לרשע חך בהעשות על יד מלחך משחית או כשניתן רשות

כזה הנראה בנזק הסקודה על כן אמרו כי עדיין אינו ומן הפטירה כי גם נפשו כיוצאת ועל דרך כשמתקיימת אינו חלו לרכאו נייסורין רעים (כו) ושם תאמרו אם כן חייב בהפנינם לפניו יתברך לא הילנו בעדך לכן אמר על חלה חני בוכיה כי הלא חלפנו עם חניות חנה והוא כי

זו הלפועם אניות אבה כנשר ימושעלי אבל :
זו אם אמרי אשכחה שיחי אעובה פני ואכלינה :
כה ירתי כל עובתי ידעתי כי לא תנקני :
אנכי ארשעלמה זה הכל אינע :
כמו שלנו והוכתי בכור כפי :
תטבלני ותעבני שלמתי :
אעננו נבוא יחדו במשפט :
מדיחי ישת ידו על שנינו :
ואימתו אל תבעתני :
כי לא בן אנכי עמדי :

י נקטה נפשי בחי אעובה ערי שיחי
אדברה במר נפשי :
אמר אל

לנכח חתו יתברך הפך פניו כלפי רעיו ואמר אם תאמרו לי מה זה דעתך כי דברך עמנו חנה מפליג נגד דינו יתברך וחי' כך תכנע לפניו ותאמר לו חכמי חרשע וידעתי כי לא להקניי חם התרחצתי בו' ואם כן איפה כלך מדברותיך ולא תדבר דבר הנני משת כי חני נבוא בשמי אמות בקרבי כלש בוערת לא חוגל לשתוק כי הלא חל המתלוק אל חלתו הלח יסתיקונו באומר חליו לאה חביב רעות על צעל דיך יחדו חקרב עמו ויתברר סדן עם מי וישתוק מדון אך חני כי צעל דינו הוא יתברך לח חים כאוני חעננו וחומר לו נכח יחדו למשפט כי הו' חוגפ' כלפי שמת כי המשפט לחלו' הוא ומו יאמר חליו סד'ק לשפט (לג) ואם תאמר לי אם כן איפה עשה זאת ספר חנה כל תלונתיך ונחר לך חים משלשטנו יכריע בניך לנין קונך כי הלא חיו ח' מכס כדאי להכריע כי הלא לא יס'נימו ניו ונין בלדר שאני מוכחי עתה עמו מי שאכתי מכל החברים הדין עם מי ואיפס אדוק מרעהו ואיך יהיה מי שישית ידו בין שנינו והוא ישית ידו על שנינו בתמיה' האם דיך חים ונין רעהו לא תדעו להוכיח חייך

יהיה בכס מי שישית ידו בינו יתברך וביני ומה גם לשפוט (לד) וזמנת היד הוא לאמר לו יתברך כשיחדו למשפט כקרה יסר מעלי שנתו סוף השחין כדי לעמוד בדין כי טרם עמוד בדין ראוי לבעל דין לבלק תחילה היוקו חסר פלח ידיו וגם יסורנו מעטעם שני דרי שואמתו אל תבעתני כי על יד ההסרם אכלינה מעט ואם חפילו לזה לא יש בוכנו ישית ידו ומה גם עתה לשפוט : (לב) או יאמר לא חים כאמוי בו' לומר אל תחשבו שלדברי עמו יתברך היו עוות חלי שאשאו לו חלילה או שאדבר לו דברים קשים כאשר דברתי עליו עמכם כי הלא הדין הוא שבא חים עני ודל לבוש בלוי הסחכות ובעל דינו שר ונדול לבוש חלצית והבזה שיכול עני לומר חליו או לבוש כמותי או הלבישי כמותך שאימתך אל תבעתני ואני לא חים כאוני שחעננו ואומר לו נבוא יחדו כלומר בחופן חסר למשפט כי ה' מלך גאות לבש ואכתי עפר ואפר וזה משמעות יחדו כמחמרס ז' על ספוק וילכו שיהיה יחדו בשווי ובכונה אחת (לג) ושם תאמרו חני לא חענה אך הדייני' יאמר גם זה לא יתכן כי לא יש בינינו מי שיכול להוכיח הדין עם מי מה גם עתה שיפית ידו בין שנינו להשוות המדות על מה שבין שנינו כאשר בין דל ועשיר הנאים לדין שישוו תכונתם (לד) אך מה שאשאל לא יהיה שליבישי גאות כאוהו וכ"ש להפך חלילה רק סיסר מעלי לבוש השחין הוא שנתו וזה מספיק לשאימתו אל תבעתני כי גם כי הוא יתברך גאות לבש אינו נרא' לעין כעשיר בחלצית על כן בזה בלדר בהסרה שנתו יספיק לשאימתו אל תבעתני (לה) ועוד חרוי דברתי עמו כי ידוע שבעת הויכוח חפילו עם מלך לא חשש הקובע דינו ומתלונן עליו כאשר חם יתלונן עליו שלא בפניו לפני הוולת והוא חדרה ולא חיראנו כאשר דברתי עליכם דברי תלונה עליו יתברך ואשר אמרתי שלא חדבר לו יתברך דברי קושי כאשר דברתי עמכם כן יהיה שלא אומר לו חלילה דבר קשה רק מה שאדברה ולא חיראנו הוא שאומר חליו יתברך כי לחן חכמי עמדי כי הלא הוא דיכח' את האומר עד דדוכס של מות וזהו ואומר אך את נפשו שאור וידוע כי שלשה שותפים בראש וכו' האומר לנו הוא אשונותיו והנפש שלו יתברך וראה הנביאים ה' כי לא כן כאשר חסת על הנפש אשר היא חלקך כאשר חסת על החומר לא כן הייתי עושה עמדי הוא עם עצמי וחומר שלי פייתי חם על עצמי וכשרי שהוא חלקך כאשר חסת על הנפש שהוא חלקך כי הלא כעת נכרת עשבר האומר עד נדר חומרס ז' ש' שידמה לחבת שבורה לגמרי שלי אפסר להקניי' היין בתוכה כן היה הטף נפסר לגמרי אשר לא יוכל הנפש וחסת על הנפש ואמרת רק את נפשו שאור :

י (א) והנה לו יצויר יתהפך שנמקו' מה שוכרת החומר היה שנקטה ונכרתה נפשי כאשר נכרת החומר והיה אפשר שיהיה בחיי של חומר שיהיה אפשר להתקיים בתוכו זן והוא בחיי בחופן שלא יבצר צער אל הנפש ואל החומר והיה חיי להקני' ולבקש על החומר הטובע חלי מאזי ואמי מעל הנפש שהוא חלקך והנה חני לא הייתי עושה כן רק חעובה עלי שיחי הטובע אל עצמי והייתי מתפלל על הטובע אל הנפש והוא חדרה באר נפשי שהייתי סופך שיחה ותפלה בשביל מיריות הנפש כי יותר הייתי חם על של וולתי מעל שלי (ב) ושם תאמר עדיין גם חלה דברתי הענה נגדו יתברך לומר סביה לך דרך חרץ ויתר חלילה הרי

הנה הוא כדעת הרלב"ג והרד"ק לשון רצון כד' א חנה יבמי' והנה נספר הוזהר פרחת פקודי נחמר כי יש כמה מלאכי רצון העולים לפניו יתברך מעשים טובים של זדיקים וממשיכים ומנחיו עליהם שפע נמלא כי הם באיכות להוליד וכיות ולהביא שפע רצון חלילה והנה זה לא יבצר מאיזו כי נרומעשו הטובים אשר אל תסערו על הימים חייך ברחו ולא הל' בלמדי הימים סו' לי מלאכי רצון להוליד ולהעמיד וכיחי לפני קוני ולהשפיע ני שפע רצון ועונה וה' העבדים כי על כל קול עלתה חרוכה לשנינו כן ימי שנאוגם הם להליך חלפו חסם והלכו יחד ולמה יעשה כן הוא יתברך האם זו היח' רחמתו כי אל תמנה על החפץ כי חם הוא חזרויות לי הוא רחמים לוולתי כי

הלא יקרני כנשר שהוא רחמן על גוליו ועם היותו צדק רחמותו לא ישים מלשון עלי חוכל ובראיותו עוף שמו ועוד דורסו האם תאמר ליה איפה רחמתו כי חטרי הוא כי הלא חבורותיו לורים הוא רחמותו אל גוליו להחילם כן העורר חיות רצון ובלתי שית לב אל וכיחי הרמושי ורשעים שמים הוא רחמותו על ישראל גוליו למען ימלא השטן מקום לבנותו וליתפלו וימכה את בניו והוא כנשר בו' והוא גמר התלונה הנו בפסוק פני שופטיה יכסה בו' : (כו) אם אמרי בו' חם באתו לרדיק ואמר חמרי ולא אמר חם אומר יתכן שעשה כהפך פניו לעומתו יתברך ואמר טוב עובדיה לו לוכח למוכח אחר כי עתה בנה שאני מספר צערי ותלונתי לרעי חייך לי תועלת רק היוק והפסד כי חם אמרי תלונתי היה כענין דגנה בלב חים ישחנה ישתנה להמים שהיה אמרי כדי שעל ידי אמרי שחכה שיחי הלא היה טוב לי שאעונה פני על ידי כן חללינה כענין ישתנה לחמרים ולא חטט (כח) אך תועלת זה אינו כי חדרבה יגורתי שאין צריך לומר שלא שכה תמתי על יד הספור כי חם חדרבה מה שיגורתי חמרי אמרי הוא עתה כל עובדתי ועיקרם כי לא אחיבו צערי וסורתי בעדך מה שיגורתי על התלונה ודברתי נגדך ה' וכלתי זה בלדר הם כל עובדתי וטעם כי ידעתי כי לא חקני באומרך כי אין חם נחפס על צערו ולא העיף דברים לנכוח אחי רק דבר עם רעיו לשכך תמקו חל לא כן לבו עם אל שעושה שלא כדיו חלילה חלל שאין מדחק לבל תפסם את האדם בצערו אך זה הוא לוולתי (כט) מה שאין כן לי לשלמותי שאתה מדקיק עמי ומחשד אותי לי לרשע וזה שאמר חכמי חרשע שהוא להיות חכמי חרשע על ידי דברי חסם דברי שאנתי ואורה כי שלא כדיו עשית ואם כן איפה למה זה הכל חוגע למרות ולספר ולוכח דברתי ריבי עמך חלילה (ל) ומה שאמרתו שלא חקני חייך צריך לומר בלי תשובה ומעשים טובים כי חם גם חם התרחצתי בעי שלב שקיהם התשובה כל כך גדולה שער פשוטתי כשלב ילבינו והוא שאנו מאהבה בחופן שהודון החדום יתפך לזכות וללון כמי שלב שהם היותם זכיס שבכל המימות כן תהיה רחמתי וזה בהנהגה בלי עכירות פנייה כלל בעיני רחמו חוכי בו' שקיהם רחמתי כללתי פני הדברים ונס עם ההתשובה אלרף מעשים טובים שעל כולם חדרה מלל כמדע והוא וסוכותי צבור כפי סוכותי מעוטתי מלורף עם צור כפי בנה שכפי פרשתי לפני שלא תהיה חדרה מעורבת עם שום פנייה רק ובה וברה (לא) לא יספיק לי עד מות כי הוא עני חלול ה' העיף דברים עליך גם שלא דברתי רק כמובח עם רעיו והוא או בשחת תטבלני לגמרי נקיות נפשי היה שבלה נפסר דינור כמדע מספר הוזהר שאפילו זדיקים לבאור עהרסם שבלום שם ואחר הטבילה לנחמם מצערם מלבישים אותם פני חלוקי דרבנן שהם צדיקים לרוח ולנשמה אמר הנה ידעתי כי או בשחת תטבלני ומי יתן אחרי כן חוכה ללבוס את הנדודים הטובים הפס כי הלא ירם חני כי אחר שתטבלני לא תמרהם תלביטו נבדי ישע חלוקי דרבנן שהם שמים של מעשים טובים צדי' של משה מלבוש לרוח ושל מחשבה וכונה טובה צדי' של מעלה מלבוש לנשמה כי עתה על ידי שכן גם שאנו ממנו ירח חני כן ותעבני שני שלמותי שלא ינשו חלי עד תמאר העהרה במשך זמן : (לב) כי לא חים כאוני חעננו כו' כהתירו לדבר פה

חלקת מחוקק איוב י

לקח וז' חקרים הקדמה וחומר הלוי אל תרשיעני כו' והוא חומר חומר
הל חלוקה ראשונה טרם חלוקה חלוקה שנייה ותחייבני על מה שאמרתי כו'
אין כוונתי להצדיק עצמי יותר ממך חלוקה רק שלמה שזין יד שלי
משנת טעם דונק וחטורך לפיך כדי שתודיעני בהשוכך על מה תרשיעני

לעני העתיד למולא מיד על יד השטן ואם אין בי עון רק הטעם האם
ולחשתי בשביל חטא חדרום כל אותם הדרישות אל השטן למען יעניך
עלי רעה ויבחי לידי חטא (ז) ואם האמת הוא כאשר עמלני שחין
בי לא עון ולא חטאת כי אם עמדתני בנסיוני ועודני מחויק בצדקי הנה

אל אלוה אר תרשיעני הודיעני על מה תרביני :

הטוב לך' בידעשק בתימא יניע בפיה ועל

עצת רשעים הופעת : י העיני בשר לך אם

כראות אנשי תראה : ה הכימי אנשי ימיה אם

שנותיה כי מינבר : י בידבקש לעוני ולחטאתי

תדרש : י עד דעתך כי לא ארשע ואין מידך

מצייל : ה ידך עצבונני ועשונני יחד סביב ותבלעני :

וכר נא פיה הרוע עשיתני ואל עפר תשיבני :

י הלא בחלב תחייבני וכבנינה תקפיאני : יא עור

ובשר תדבישני ובעצמות ויגדים תשכבני : יב היים

וחסד

ודאי על דעתך היה כי לא חרשע
כי ידעת העתיד ועם כל זה מסרתי
ביד השטן לחייו סיבה והיחכן שמכל
זכויות שהם מלאכים סניעורים חון
מידך מזיל ווסו ואין מידך מליג
בטמיה :

(ח) ידך וכו' אחרי החלוננו

על צרת הגוף כמחורם

על פסוק הטוב לך וכו' והחשיך

הענין עד כה שב אל עניינו לומר

אם חומר נא חלתי כי הסכלתי עשה

בהכביר בתלונ' צרת הגוף כי הלא

אחר שהנפש היא כל האדם ואין הגוף

רק קדש את חרשי אדמה והדרגת

היה לי להחיות לך טובה באומך רק

את נפשו שמור כי הוא העיקר ואין

החומר רק כמלבוש בעלמא אשר צו התלבוש

על כן לא חסתי עליו על כן

סנני משיב וחומר כי למה זה חסביל מה שעליו חרדת את כל החרדה

הגדולה כי הלא ידך הם סתי מדוקך נכאחדו יעין ושמאל רחמים ודון

לנבל העפר ולזיירו וזהו עצבונני ועשונני והיו סתי הידים כאור' ויורר ה'

חללים הם סתי המדות עפר מן האדמה וכו' ולא עוד חלא יחד סביב והוא

מאמס' ז'ל שקצץ הקצ'ה עפר מכל חלקי העולם כדי שכל מקום שימות

כל אדם יקלבו חותו חרמת עפר המקום הוא עפר סולד רחוק ממנו וז'ה

יחד סביב שאז מכל חלקי סביבות הארץ הכדוריתת ואחר כל היצורים

הואת כביכול ותבלעני * או יאמר סתי ידך עצבונני ועשונני גבול וזיור

באדם וגם עתה יחד סביב ידים היו סביב בעבורי כד' הלא חסתי שכת בערו

כו' מסביב ואחר הכל ותבלעני * או יהיה אומרו יחד סביב נמשך אל

אומרו ותבלעני והוא לומר הנה סתי ידך עצבונני ועשונני שגם מדת הדון

היתה עוורת לי ואיך כהפך לי כי עתה צ' המדות יחד סביב כל אשר

מסביב לי בקר ואחונות וזמן וגמלים ונמים ותבלעני גם אותי בעצמי או

יחזור יחד סביב אל אחרות הצרות שהיו יחד בכל אשר לו מסביב עוד זה

מזכר וגם את עצמי ותבלעני * (ט) וחלו לא היה רק כאדם כי נעשה

מעפר ומים כחומר ביד היוצר לא היתה כל כך החרדה חשר חרדת חליו

(י) אך היה יותר כי הלא כחלב כו' * ולב חל הענין נוכחה מאמס

ז'ל בגמרא שאל קיסר את ר' יהושע בן חנניה איך יתכן שהמתי' הנלים

בעפר שיחיו חמרה בת קיסר לר' יהושע תרשני שאיבד הסיבה ואמרה סתי

חומני' היו בעיר חסד אחד עושה כלים מחומר ואחד עושה מני' חיים יותר

משויב' היו אומר העולם ממס והשתא כל חומר ואחד מה מטפס סרוחה

שהוא ממס יצא אל הפועל האדם בהיותו כד חומר ממשי על אחר

כאם וכמה שיתקוה ויתקיים הנה כי טורח הנעשה ממס הוא יותר

מהנעשה מחומר וצוה אמר וכו' נא כי כחומר עשיתי בחדם הראשון

ובזה לא כמו זר יחשב שאל עפר תשיבני אך חני הלא כחלב תחייבני כי

עשיתי ממס היא טפה סרוחה כחלב שהיא עשיה גדולה ותעשה עוד

הכנות ותיקונים שאחר ההכה צדנן אמו כנבינה תקפיאני (יא)

ואחרי כן עוד ובשר תלבישני ובעצמות ויגדים תשיבני ואחר כל חליו

הכנות טובה את החומר הלו לבלעני חסד חלילת לך * (יב) חיים

וחסד וכו' הנה הדריך אשר בחרנו צו בפסוק הטוב לך כי תעשוק כו' הוא

לומר קובלני עליך בין מרד הנפש בין מרד הגוף מרד הנפש כי הלא לא די

לה שכללה בהיותי בריח להיות חון משורשה בעולם העליון כי חסד גם

עשה שער' טבע אי אפשר לה להיות בנוף והוא כיון שחך חנית סבורה

תעצרה מלעלות אל בים תענוגה שאז כעשוקה מהרחיו לה וזהו הטוב

לך כי תעשוק ועל הנוגע אל הגוף אמר כי תחמם כו' ועד כה דבר

בעצמי סלוקי מניה הוא על צרת הגוף ועתה צו לדרר על עושק הנפש

ואמר חיים וחסד כו' לומר מה שאמרתי הטוב לך כי תעשוק ועל כן חסבול

ולא תחשיב לעושק מה שאני מעבדה בנפוך אל תחמר כי לטובה

הורדתיה לארץ למען טובה בעולם השפל לעלות או יותר להניחה בעורה

חוך נוף נפוך אשר לבש בשרי רמה וגיש עפר וגם היא יוצאת ותעצרה

על דרך נס כי הנה חשיבך כי הלא לפי האמת עם החומר כי היה עפר מות ותחייבני כי

הוא מה שעשית עמדי שהוא עם החומר כי היה עפר מות ותחייבני כי

נפחת צו נשמה וכן עשית לו חסד שכלכלת חותו ושהחיות סנפחת בו

היה מרד הקדושה אך עם הנפש לא הגדלת השמחה כי אדרבה יש

להחיות לה טובה כי נפשו חך ומנחתך שמה רוחי טרנה לנח אל חוך

חומר

צרה פוחלת לכן הודיעני על מה תרביני ואדעה למען לא אחטא לך *
(ג) הטוב לך כי תעשוק כו' הנה הנהג ליאמר בפסוק זה הוא הטוב לך
כי תעשוק מה שחיוי שלך הוא החומר כי מה שראוי תחמם הוא הנפש שה'
יגיע כפיך אך לא הגוף שהוא מצוי ואמיו ובוה על עצת רשעים העושקים
הופעת שילמדו לעשוק גם הם וקשה לייקרה את הנפש יגיע כפיו כי לא
אלי יגיעת כפיו תחייסם אך קרוב לזה יאמר הטוב לך כי תעשוק כמפורס
למעלה ונפחתו ונפחתו את מי עשקתי הלא גם החומר יגיע כפי שלקחתי
עפר ונבלתי ונפחתי את מי עשקתי הלא גם החומר יגיע כפי שלקחתי
כפיך לומר כי מה שתחמם הוא מה שהיה יגיע כפיך הוא גופו של אדם
הרחשון שפועל בלי אותיות כלום אך לא צופי שאני ואמיו שותפין עמך
כי לשמור הנפש שכלה שלך שאמרת הנו בידך אך את נפשו שמור שהנפש
לפיות כלה שלך שמרה וזה הגוף שיש עמך שותפים שהם אב ואם שאין
לך צו חלל ההתחלה בעשוקך את הדם מהסת הנה צוה על עצת רשעים
השומרים את שלהם ומדממים את זולתם על עשוקך חלק עם השותפין
הופעת שומלנו פתחון פה לומר כי הם צוה למורי' חלילה (ד)
ואם היה נסיון מאחך לנשתי חסד לעמוד בנסיוני לא יתכן כי העיני
בשר לך פירחה לעינים וצ'ך לדעת לנסות נחשבותי ושמאל חומר
שעצרך הנשם הוא חומר עכור של אדם לדעת בפרטי מעשה חומר
והרהרו זה לא יתכן גם הוא כי הכרחו' חנוש שאינו רואה רק מה שבאר
ולא מה שבחשך כי ראייתו היא על יד קבלת עינו מחזור מה שחיון בחשך
שחין פם ממייקבל האדם כך תראה חלילה לך שאיך מקבל מהחון ואם
כן תדע מה שבחשך עכירות החומר עם סנהורח עמך טרל :

(ג) או יאמר הטוב כו' לומר הנה מלך בשר ודם עושק לסנאקו אך חסתי
הטוב והנפש יש לך כי תעשוק כלומר כי הכל שלך והענין
כי הלא כתבנו מר'ל כי היתה הנפש באיוב כיון בחנית שבורה ננולח כי
הנפש תנעטר שהיא אובדת מלהיות למעלה בבית תענוגיה והחומר
בחסרונו הרב אמר הטוב לך על הנפש כי תעשוק אותה מלהיות באושה
העליון כי תעבדנה בנוף הנניף וגם כי תחמם את החומר כי גם אני
מהחומר הרחשון שגבלת את האדם בעשוקו הוא יגיע כפיך
שהוא מני מתחייסם ליגיע כפיו חיו מן הקימא כאשר הנפש
הרוחנית שראוי לרחס עליה ואם הוא כי שמעת אל עצת השטן
באמור לך חולם שלח נא ידך וגע כו' האם על עצת רשעים הופעת
בטמיה (ה) אך הוא לא עשה דבר כי חסתי פתחת לו לשיקורני
כי הלא העיני בשר לך ששאלת לו מתחלפ מאין תבא האם לא רחית חסתי
ועוד שאמרת לו השמח לנך אל עבדיו כו' פאם כראות חנוש תראה
הרואה לעינים ולא ללב שחזרת לו הס לבו לראות חס צדיק או רשע
הוא מני שחטה מעור עליו שהוא חס וישר וכו' האם צדום לבו יראה חס
כדברך כן הוא סחוף חס כו' חס חין ולמה זם חסד יש כמוד רואה ללב
אך ודאי לא עשית כי חס לעוררו להטעין עלי (ה) ושמה תאמר כי
ידעת שהייתי עתיד לחטא שהוא לבועי ולהענין דברים ובלעדי הסמנת
השטן הייתי עתיד לחטא ולא היה הענין רק שהקדמתי הדבר על ידי
שעוררתיו עליך וכי הכימי חנוש ימך כלו' מה זה מיהרת להשיב עלי
השטן וקטרני עלי ויציא לידי חטא או עון שהייתי מעותר לעשות לאחר
זמן וכי הכימי חנוש ימך שממחר יראה חפנו צימיו לא כן הוא כי חלף
שנים בעיניך כיום אחד או כל כך תמחר שירבה כי עבור יוס הוא כעבור
שנה אל אחד האדם והוא חס שנותך כימי נבר (ו) כי על כן תבקש

חלקת מחוקק איוב י יא

יב

חומר עמור (יג) עם היות שכאשר חלה הנזק עוד ונשר ועצמות וגידים טענית בן עדין לא נעשו כי אם היו צפונים בלבד לעשותם ידעתי כי יחל סוף רוחי הנה היתה עמך בעולם העליון ומה לה עוד גדולה ומעלה יתירה מלהיות עמך ועם כל זה להיות סקודתך

שאלה כמו חופל למו ומה גם עתה כי שלש רעות לפני אחד כלמות צרותי צ' ראותי כי לא סדרים כי יס' דקים ורעו לו רעע וטוב לו ג' כי בשום שכל להאיר עיני במצובה וו' וחסוד מצאתי החרה מה היא כמו חופל כי יסתבכו קשות באופן השאר בחופל וזה וטופע כמו חופל :

ומצותך שמה וקראה ליכנס בתוך חומר עכור ומה גם לפי האמת שמו לו לאדם שלא נכרה שהוא מעותד לחטא וזה כן איפה הדון עמיני עשוקה הקרה לפחות בהיותה חוץ מהיותה והוא בנזק גנוף אשר לא יכול הנפש המדבר והנחיה לעלות אל שרשה (יד) אם חטאתי וכו' אמר הם חטאתי שונג ועל כן ושמתני שמתת נפשי בנזפי עד מרקה החטא מה נצטע דזה כי הלא היא סיבה שעי' כן עייתי מויד שהטחתי דברים ועתה מעוני לא חנקני נמאל כי טוב טוב היה שהייתי מת מיד והיה החטא מתכסה ביוסורי הנכסים והמות ולא לשמתני שחצת נכות השונג עשיתי מויד הכלתי מתכסה שדברת הולך וגדל (טו) וזה שאמרתי שעויתי על דיוויסורין חלו הנני רואה כי רע ומר הוא כי הנה הם רשעתי שהוא יתבדך מחשיב לי לרעע מה שהתרפתי על צרתי חללי לי כי הנה קל וחומר הדברים כי הלא כאשר צדקתי שכל איידי נכסים ונניס אמרתי יהי עם ה' מנודך לא אש ראשי בדרך הנסיון שאחנשא

והסדר עשית עמרי ופקדתך שמרה רוחי : י' ואלה צפנת בלבבך ידעתי בי ואת עמך : י' אם חטאתי ושמתני ומעוני לא תנקני : י' אם רשעתי אילי ליוצדקתי לא אשא ראשי שבע קלון וראה עניי : י' וינאה כשחל תצורני ותשב תחפלא בי : י' תחרש עדיך ונגדיו וחרב כעשוק עמרי חליפות וצבא עמי : י' ולמה מרחם הוצאתני אנו ועיני לא תראני : י' כאשר לא הייתי אהיה מבטן לקבר אוכל : י' הלא מעט ימי יחדר ישית כמני ואבליה מעט : י' במרם אלה ולא אשוב אל ארץ חשך וצלמות : י' ארץ עפתה כמו אפל צלמות ולא סדרים ותפע במר אפל :

יא (א) ויען

זכר כו' (ב) הרב דברים כו' אמר הנה הארכת הרבה ולא יצטרך מאחד מצ' או כי ראית שלא היה הדון עמך ופן הכסד בשה אס תורה התנכלת להחריק ולהפליג אמרים בחשדן כי לא נכלם להשיך עליהם ונחשוק ולא חכלס חו' תאריך למען יחשבו כי לולא היה הדון עמך לא הפלגת לדבר ולומר כל השיעור הזה כי יאמרו חין זה רק מאשר הם לבו בקרבו ברחותו כי הדון עמו ולא סוף לו ואין מושיע לו לא עזר כח לומר דיועל האחד חמה ואמר הרב דברים לא יענה ועל הכ' אמר ואם איש שפטים יצדק (ג) כי הלא צדק וכבודך חת מתים האנשים קלי הערך המתוחרים בחומר מתים יחרישו חך לא אנשים חכמים כמונו וגם חתה רואה שאין צדדיך ממש חלל שאתה מלעיג עלינו חך בראותך ענותותנו שאין מכלים (ד) על כן קנית חוצפת חך כלפי שמיא ותאמר חך לקחי כו' מערכת אל לבך לאמר אל קונך כי שלם חתה בתורה ומעשים טובים כי חמרת חך לקחי בלי פניית יוהרא וכיוצא רק קורתי לשמה וכן בר במעשה מעון ומפניה רעה במצות ולא לעיני בני חנם הרואים החזויות כי אם בעיניך אשר תראה ללבב ומי יחן ואמרת מה שיראה בעיני הוא כי חך לקחי כו' חך חתה ה' יודע כי יותר ממני כי חין לפיך שכתה ומאוזני צדק צדיק חך חמרת הייתי בעיניך כי אמרך כן לפני קונך הוא כאלו חמרת שיעות משפט כי לא חמרת חך חתה בעיני עמך רק שהוא יתבדך יודע ולדעתו חך לקחך ובר במעשה חך ועם כל זה מדכחך כאלו בפירות חמרת שיער שוכחי חסה ומפשות דיעק והנה חין החסם עליון כי חס עלינו שלא התלמדך ועל כן גם על מני שמיא התרוממת חלילה :

יא (א) ויען צדק : י' בדיק מתים יחרישו ותלעו ואין מכלים : י' ותאמר חך לקחי ובר הייתי בעיניך : י' ואינם מיתן אלוה דבר ויפתח שפתיו עמך : י' ויגדל חך

העומד בו כמו שאמרתי על והאלהים נסה את חברהם נשאו בעולם וצדקתי חני באומריה' נתן וה' לקח כו' ולא אש ראשי והדרבה חת המעלה שבע מקלני ורחה עניי אשר לי מאז (טז) ולא עוד אלא שויגחה מי שהוא כשחל הוא הפסן שהיה כשחל שבא לטרף מישראל וגרית אותו כי אחר בצדקתי שאמרתי ה' נתן כו' יגחה לומר חך הצדוני חס עצמי ובשרי גם כן ותשוב אקה תפלה בי חך עמדתו נכסיון בחמורך השאת לבך כו' ועודנו מחויק בחומתו שהיית מתפלח בי חך גדלה צדקתי שיכולתי להחויק בחומתי (יז) ואחרי כן הפכת לי נחמה עדיך עדי שאתה העידו על השמות להיות רחמי חל ייסורין רחשני חרשת אוקס חחר כך נגדו להכותני הם המאמילים כי חין ספק שעל יד איוה עדות על אמת דבר הכינוי חלל שבראשונה לא הספיקו רק אל נכסים ונניס ואחר כך חדשקם גם עלי וחרב כעסך עמדי ולא שבונית להרע לי חלילה כי חדרבה הכעם שבעת עלי הרבה לי חליפות הם חלוקי דרבנן ומה גם חס היו על שוכות הרבים חלוי בי שעל ידיו כן חליפות בלבושים לרוח ולנשמה ונכח חילות מלאכים הנעשים על ידי מצותי הרבות עמי (יח) באופן שאני חומר לתלונתי למה זה אחר שהכל עשית לזכותנו למה שמתת נפשי בי שעל ידי כן מעיני אשר העחתי דברים נגדך חדרתי הכל * ועוד טוב היה חלו מאז מרחם לא הוצאתני כיוון שצדדתי כל וכיוצא והיו כל יעני ועמלי בתורה ומצות שבכל ימי חיי לריק ועל כן הנני חומר כי למה מרחם הוצאתני כיון שהיו חיי לריק (יט) ושמת חמרת שלא הייתי מרוח כלום כי כאשר לא הייתי אהיה כי הלא הביאה אל העולם גם שימות מיד יועיל לנפש דרך גלגול שאם היה חייב חויה עינם מקבלו ונפטר בכך ואמר הנה אמרתי שהייתי חפץ שטרם אצא מרחם חנוע ואם הוא שכתב לא הייתי אהיה שלא יועיל לנפשי חס לא נצחת הל העולם חך בנזע טרם צאת מרחם לא הועלתי והייתי חלוי לא הייתי כלל חס כן יהיה בדרך חמרת שאצא מרחם חלל שמבטן לקבר חובל ומה נצטע בהאריכי ימים (כ) והנה מה שעבר מחיי עד כה חין תקנה חך לפחות הלא מעט ימי הנותרים וחדל ועשה יסית וירפה ממני המעכב את נפשי מלצאת הוא שכן אשר צוית חלוי וחמרת רק את נפשו שחור (כא) כי מה שצדדתי עד כה חינו מספיק רק לחבר מה שזכיתי עד כה חך חס חמך צדתי יותר חרבה להטיח דברים עד גדר חלך ולא אשוב כי חס ושלוס חסיה מהיורדים ואינם עילים שפילו לא ישנוני להתגבל חל הארץ הוחל על העיני דברים כלפי מעלה וקרא אל העולם הזה חרץ חשך וצלמות (כב) והטעם למה קראתי אל העולם הזה חרץ חשך וצלמות הוא כי הלא חרץ עיפסת וחורה שלה היא כמו חופל כי חור טובות העולם הזה מאפיל לפני בעליו להחסינו כי ישמן ויעטש שלא יצטרך מנעל חון עון אשר חטא באופן

חך לקחי בלי פניית יוהרא וכיוצא רק קורתי לשמה וכן בר במעשה מעון ומפניה רעה במצות ולא לעיני בני חנם הרואים החזויות כי אם בעיניך אשר תראה ללבב ומי יחן ואמרת מה שיראה בעיני הוא כי חך לקחי כו' חך חתה ה' יודע כי יותר ממני כי חין לפיך שכתה ומאוזני צדק צדיק חך חמרת הייתי בעיניך כי אמרך כן לפני קונך הוא כאלו חמרת שיעות משפט כי לא חמרת חך חתה בעיני עמך רק שהוא יתבדך יודע ולדעתו חך לקחך ובר במעשה חך ועם כל זה מדכחך כאלו בפירות חמרת שיער שוכחי חסה ומפשות דיעק והנה חין החסם עליון כי חס עלינו שלא התלמדך ועל כן גם על מני שמיא התרוממת חלילה :

שיסורין

חלקת מחוקק איוב יא

היה וזה המהר כופר לזיוב מה תקחון על צרכך ולא חשית לב אל הדברים שיבקשו ממך ולא יענת ולא מצאת וזהו החקר הלוה שהוא אשר יחקור הוא יתברך החס המצא וקשיב הדברים ההם באופן שלא על חנם לקיט כי ביטלת מן התורה ומהשיג חכמתה ואם רמות לך הדברים הרמים ההם שאין להם שיעור כי דבר גדול מעשה מרכבה ופמא חומר כירי לך לעסוק בדברים שיש להם גדול ופכלית בשמים ושמי השמים בחכמת הבורי השמים וכפיליהם ולא חיוייב חיש חומרי לעלות אל מה שלמעלה מהן הוא רוחניות עליון כי נבהו מאד הלל לא דילך זה כי הנה עד המקום המחייבם לגדול הוא תכלית שרי שהוא עד סוף הרקיעים

שהיו נמחקים והולכים כשנבראו עד שבשם שרי חמר לעולמו דיונו מקן למו תכלית וגדול ועל כן יקראו תכלית שרי הוא תכלית וגדול הנעשה בשם זה האם עד שם חמלא לא יספיק לחיש כמוך כי אם גם יסאלך והוא כי הנה למדנו מחפמי האמת כי יש משגי ידו בכשרונו וסורוהו הפשטיים להשפיע בעולם העשייה הוא עד גדול כל דבר שאני כגלגלים חמר גשמיים ובעלי גדול המה ויש על ידי עסק מעשה מרכבה נקדושה וטהרה עושים שמים עליונים רוחניים כמפורש חללם * ונכח הל הענין חמר חס תורחק היותה מדרגה שפלה שער תכלית שרי הוא עולם העשייה חמר שם זה נקח בו תכלית וגדול חמר לעולמו די חס עד שם חמלא ידו והשיג להשפיע עד שם קדושה הנה זה חיונו די לך (ח) כי הלל גבהי שמים שהם שמים העליונים הנקראים גבהי שמים בחמת הנעשים ונפעלים על יד מעשה מרכבה שהם עוסק בה רוחניים מאד מה הפעל מהם כי לא יחמר די הוא יתברך לך עד פדע ותפכיל לפעול שמים סהרשים הרוחניים ההם ולא חקל בעיניך תביעה זו כידע לך כי עמוקה משאול היא תביעת מה תדע אשר יחמרו לך מה תדע מהחכמה ההם לא הנעת עד החווי לחיש כמוך * (ט) ושמא חמר מי ועלה לנו עד קצה התורה ומעלתם ולח יכילה שכל כל חס גם זה חיונו כל הלל חס תורה מארץ שמי ולח תעלה כזו להמך עד סוף תרכה הלל חרפה הוא מניס כי בעל חלקי הדרגות המך תרכה בין במשנה בין בגמר חן בהתחלת מעשה מרכבה יש רוחב והתפשטות להתרחב ולהסויף ע"י פלפול ועסק רב ולמה לא הוצאת כל יומיך להרחיב במקצתה כי לא תחוייב לעסוק בכל הענינים עד תום חורך כל הנשואים שנה * (ח) סו יחמר דע כי משני הדברים הרחשונים שתקן דין שהם נשאת ונתת במענה יש הפרש בין זו כמון השמים לשאול שמתחת לחרץ כי גבהי שמים היא שאלת מה הפעל במשך ומתן בערך שאלת הידיעה כי עמוקה משאול היא שאלת מה תדע או שער הכתוב חס גבהי שמים היא לך שאלת מה הפעל כי ודאי נשאת ונתת באמונה ומדרגתך בזה גבהי שמים עמוקה משאול היא לך שאלת מה תדע מהתורה ועל כן ייסוריך בכבר משאול * או יחמר גבהי כו' והוא כי הנה על צ' דברים נריך לתת דין וחשבון על לימוד ועל מעשה וידוע כי הולך תמים ופועל צדק מתדע אורות בשמים עליונים הרוחניים כנודע שהם גבהי שמים אשר למעלה מהשמים הגשמיים הפך הפועלי חון הפוגמים שם כנודע והנה לגבר כחיוו חס וישר ירא חלהים ושר מרע לא יסאלו מאנו שפנס למעלה כי לא עשה כן רק על מה שלא ריבה לפעול אורות למעלה על אשר פעל ועשה והנה היא שאלת קלה שאינה רק העדר אורה אך אשר ביטל מן התורה להשיג החווי לו חיונו כן כי הלל גם שהוא בשב ואל תעשה יורש גהינס ומאכלים חותם גשמי רחמים כאשר הפליגו רז"ל וגם שגנת למוד עולה דרון * ונכח אל הענין חמר הלל חמרית לך כי כל ייסוריך חלה על ביטול תורה הם ושמת חמר הלל גם כאשר יתבצע על ביטול התורה גם כן יתבצע על המעשה ולמה לא ייסחתי ייסוריך על זה דע לך כי חיונו שום כי הלל מהשתי תביעות שחם הח' לשאול לך מה פעלת במעשה * והשנית מהידעת מהתורה הנה לא ישחוו כי הלל לחיש כמוך לא יתבצעו ממך על מעשה רע כי לא עשיתו כי חס גבהי שמים מה תפעל כי אורות עליונים שהם גבהי שמים הנעשים במעשה המצות שלא פעלת הוא שאלת מה הפעל בלבד שהוא על המעשה אך לא כן שאלת מה שלמעלה עסקת לדעת מהתורה כי הלל עמוקה משאול היא שאלת מה תדע שיחמרו לך מה תדע מהתורה כי על זה חמר מעשה משאול מה שאין כן על העדר הפלגות מעשה ועל כן על זה ייסחתי כל ייסוריך חלה * (י) אם יחלוק כו' הנה חמרתי ויחלוק ולא חבין לו שהוא יתברך מסתלק מעל האדם ומתפרד ולא יבין האיש התפרדו ולא ידע למה ועל כן לא ישיח לב ליתקן עד שפדע פתאם יסורונו אל ח' המשתחיתים יכה בו הנה ופצוע כאומרו חרץ נהיה ביד רשע ההוא על מה שהסגירו ביד השטן הן זחל לא דרקת כי חס יחלוק וגם יסגיר ביד השטן לא מעצמו לבד יעשה רק כדי להסיר

סיפורין בחין עליו יספספס במעשיו פשפפולא מלא יתלה בנטול תורה וזחל כונה חמרנו כאשר רצה בס' ד' והיחל וחמר מי יתן אלה דבר מה שאינו מרכבו רק על ידי השתלשלות הופעת מראה או על יד מלאך וכיוצא במראה חליפו חו חפילו חס לא ידבר עם וולחך מי יתן יחסינך כל כך שיפתח שפתיו עמך שיהיה תחלת דברונך (י) ויגר לך כמה מיני העולמות חכמה יש במציאות אשר לא עסקת בהם באופן כי כפלים מחמר הקשת כחך בתורה היה רחוי לך לעסוק בה עד השיג תעולמו החכמה וזהו כי כפלים לתושיה ועון של ביטול תורה חליקטן נענינך כי הלל הוא כל כך חמר כי ודע שכל הרעה הזאת הנהה עלך ועדיין לא נוכח חזי

העון ההוא ודע לייסה לך חלוה מעניך כי עדיין הוא נוטה נך חלק מהעון לידון גבהינס מה שלא נכית חתו בכל זחל ומה גם למה שחמרו ז"ל יושר הקב"ה על ע"ה ועל ג"ע ועל שפכות דמים ולא יסר על ביטול תורה וגם זה חסמר רמוז ז"ל בהומס כי ג' נלטרעו על שבדקו בהדמה קין וחיוי ועווייה כו' שהוא עשות עסק הולמה קבע ולא בחכמת לשים * (ה) או יחמר מי יתן חלוה דבר עם כל חס וחמר היות כן מי יתן וטהרה חמה ראי שיפתח שפתיו עמך כי גרעת ע"י שתי מדוהיך לא ושר הטחת דברי הלפי מעלה וחיונך לך כו' כמחבר * או יחמר ויפתח שפתיו עמך כלו' מה שה חפתו שפתו נפתח חס דין וחשבון לפניו ית' שהוא עסקת בתורה מי יתן יעשה זה עמך כי הלל על פתח שפתו בלבד חסול לפניו והוא עון המעך מנסק החווי לך לעסוק בתורה ויגר לך כי הלל כו' כמחבר (ז) וכן חמר כי השנת הרבה לא יתכן כי החקר חלוה כו' והוא חמר ר' ישמעאל ב' באדרש משלי על דין וחשבון הניתן למעלה שמי שלא למד בעולם הזה כ"ס מקרה מורדין חותו לנהינס וכן מי שלמד משה בלבד ומי שלמד גם גמרא וחק מי שלמד גם מעשה מרכבה שואלים חותו פרטי דברים עליונים עד מאד משיעור קומה עליונה וזה יחמר פה החקר אה חמלא הוא מה שחוקר כמחמה ר' ישמעאל וזה לשונו במדרש משלי היה ר' ישמעאל חומר חלוה לא לחמה בחמה חויה לה לחוקה כלמה ג' מי שיש בידו מקרא ולא משה דקת"ה חופך חס פניו ממנו ומגרי גהינס מהגברין בו כואיבי ערב והם בוטלין חותו ומשליכין חותו לנהינס בא מי שיש בידו שני סודים או שלשה הקב"ה חומר לו בני כל ההלכו' למה לא שתי חותם חס חומר להם הניחוחו מוטב וחס לאו עשיין לו כמדרשו הרשון של ראשון * בא מי שיש בידו הלכות חומר לו בני תורת כהנים למה לא שנית שיש בו עומאת שרנים עומאת וטהרה ג' וזאת נעשים וטהרת נעשים עומאת תקי' וטהרת נקיים עומאת ונכיים וטהרת נכיים עומאת וזים וטהרת זנות עומאת לירה וטהרת לירה עומאת מלרע וטהרת מלרע פדר וידוי של יום הכפורים וגזירה שזה ודיני ערכים וכל דיני ישראל שהם דנין מתוכו * בא מי שיש בידו תורת כהנים וקב"ה חומר לו בני חמשה חומשי תורה למה לא שנית שיש בהן קריית שמע ותפילין ומוזוה * בא מי שיש בידו חמשה חומשי תורה חומר לו למה לא למדת הנדה ולא שנית שבשעת שחם יושב ודרש חני מוחל ומכפר עונותיהן של ישראל ולא עוד חלה שבשעת שהן עובין אמן ויחל חמיה רבה חפילו חס נחתם גור דיוס חני מוחל להם ומכפר עונותיהם * בא מי שיש בידו הנדה והקב"ה חומר לו בני הוואיל ונתעסקת בגמרא לפית במרכבה ציפית בגזותי חיון סנהה בעולמי חלה בשעה שתלמידיו חכמים יושבין ועוסקין בתורה ומצינין ומביטין ורוחין והונין המון בגמרא הזה כסא כבודי היחך הוא עומד רגל האחד במה היא משתמשת * ג' במה היא משתמשת ג' במה היא משתמשת ד' במה היא משתמשת חמל היחך הוא עומד ובכמה פנים הוא מתהפך בשעה אחת לחיוה רוח הוא משמש * הצדק היחך הוא עומד כמה פנים של זוהר נראה בין כחפיו לחיוה רוח הוא משמש * כבודו היחך הוא עומד לחיוה רוח הוא משמש גדולה מכולן עיון כסא הכבוד היחך הוא עומד עגולה היא כמין מלבן מתוקן הוא כמין גפרים כמה יש בו כמה הפסק יש בין גשר לגשר וכשחני עובר באיזה גשר חני עובר באיזה גשר האופנים עוברין באיזה גשר גלגלי המרכבה עוברין * גדולה מכולן מצרני ועד קרדי היחך חני עומד כמה היחך עומד ידי כמה שיעור חצבעות רגלי גדולה מכולן כסא כבודי היחך הוא עומד לחיוה רוח הוא משמש באחד בשנת * בשני בשנת לחיוה רוח הוא משמש * בשלישי בשנת לחיוה רוח הוא משמש * ברביעי בשנת לחיוה רוח הוא משמש וכי לא זהו הררי זהו גדולתי וזהו הדר יפיו שבני מכירין חת כבודי במה הואת עליו חמר דוד מה רבו מעשיך ה' עד כאן לשונו * הנה כי רבה מאד חקירתו יתברך על האדם במה עסק בעה' זמי יחל חובת כל הדברים הרמים ההם ומי מלא חו מוצא השנה

חלקת מחוקק איוב יא

פחחו פה מבעל דין מקהיל ב"ד של מעלה כעמאר איוב עצמו ערס יחטא בפסחו כחומר ויהי לקח ביה' הוא ובית דינו נענים כדי לפעול רובו ודין וי"ח ויקהיל ועל כן וימי ישיבתו כי אין ספק הקהיל ב"ד של מעלה והם היה מיישיבתו כשכנה ב"ד הוא בשאלו יתנרך מה ירעה להם משפט

חלם חון בידך עדיין הרחיקו בזה שפעשה הפכו שהוא חת בידך צדקה והלות לפני באופן שחך רחוק יהיה עשות בידך חון כי הלל חפשת הקצה האחר וכן חסוב מכל עולה פהיית עשה עד כה אז שוכני החליך וזהו חל חסכן בחליך עולה כענין חספחות בניו והמתיק לשונו באומרו חל חסכן שזינו צדק רק דבעל חי

וכי ישיבנו : יא ביהוא ידע מתי שוא וירא און
ולא יתכונן : יב ואיש נכוב ילכבועיר פרא אדם
יולד : יג אם אתה הכינותה לך ופרשת אליו
כפף : יד אם אין בידך הרחיקתו ואל תשכן
באהליך עולה : טו בראו תשא פנה ממוס
והיית מוצק ולא תירא : טז כי אתה עמל תשבח
במים עבתי תזכר : יז ומצהרם יקום חיד תעשה

בבקר

(טו) כי חו על ידין שחקקו בתשובה כל השמת דבר לעקור גם רמו העון עד שאל חסכן בחליך עולה חו על ידין חסח פניך ממוס כי כל עון שהיה מטיל מוס בפניך כמפירש בספר הזהר שהיו מכירים בפניו העונות שהיו רוחים כמס וכתם בפניו וכעונות דרבי שלמי וזהו חו חסח פניך ממוס כי חסח היות פניך מפליס מרעת מומיק חו חסחם וגם אפשר כיון באומרו ממוס כי כאשר השג שב מאהבה גם הדון נעשה וכות וקדושה והוא מחיר כמפירש הללנו בביאור דהילל נמצא כי העון עצמו הוא המטיב וזה יאמר חסח פניך וכשיחות הפנים יהיה מהמוס עצמו שהיה גם כי הוא יעשה וכות ויהיה מעיר לעזור לישא פניך כי הוא יחירך בכל מצוה וחסה בעצמך חכיר תיקון ללם חללים שבפניך בזה שלא תפול עליך סוס מורח משוס דבר כי קיוון כל עון ותיקון חללם חללים מקנה כך הומץ ויהיה לך זה סימן יפה והוא והיית מוצק ולא תירא והוא כי כאשר עונות האדם כרשמים בפניו כל כחות המקטרגים בציטוס בפניו ומקטרגים וגם מטילים מורא לחי החוה כי חף על גב דחיהו לא חיו מוליה חיו ורואה כחות הטומאה הדברים צומקטרגים ומירחת כמו שזמרו בנמרח על הוא דחוי דהוה מירחת חמר חטאה חת דכתיב פחדו צנין חטאים וזהו יאמר כי יאמר חו חסח פניך ממוס או והיית מוצק חזין מי שיקטרנ עלך ולא תירא שלא תפול עליך פחד להיות מירחת ולענות לחיוב על ענינו יאמר והיית מוצק כו' לומר חסר חתה ירא פן על יד ייסורך תתפקר כי לא תוכל להתחוק באמונתך ותמונה הנה בשלם חלה שהיה מוצק בצדקך על ידי עור משדי ולא תירא מלחטא עור : (טז) כי חתה עמל כו' דרך סובלי ייסורין כי מדי עונתם ישמח האיש כי יאמר חך עשרתי כי הצרה עברה וכשכחה ועזובי כי עונותי כי טהרתי מחטאתי וזה יאמר כי חתה עמל ייסורך חשכת בעונתם ותשמת בהנחתם כי הנה כמים עברו תזכור וקוח כי צימות הנשמים הוא צער לעולם כמו שזמרו ז"ל שאלמלא שהעולם צריך להם היו מהפללים שלא ימטיר וכן אמרו קשה יומא דמערס כו' כפרס"י ז"ל כי כאשר יומא דדינא קשה שהבעלי דינים מתקטטים ויש צער כן יומא דמערס חך הנה כאשר עברו הנשמים שוכח אדם צערם בהנחת התבואה כי גם חתה חסר ייסורך העמל של הייסורין חשכת בשמחת מה שמושך לך כי כמים של נשמים חסר שעברו תזכור כמדובר וההנחה חסר קצית על ידי עמל ייסורך הלל היא כי ומצארים כו' והוא כי דרך החור להתחיל מעט מעט והולך ומתקרבה ובעת צהרים חור גדול יותר שהשמש בחצי השמים חסר הנה כחור צהרים הרב יקום חלך כי ראשיהך לא יהיה מצער כעמאר בלדד כי חס יתחיל בחור גדול ולהיות שדרך הלהרים להיות מאז והלאה עד הלילה הולך ומתמעט חך חתה לא תהיה כן רק שבנין ההחרה חשופה כבקר תהיה כי כאשר הבקר חור מתחיל מעט והולך ומתרכ' כן כבקר תהיה שמה שמתחיל בחור רב צהרים יהיה הולך וגדל כאשר חור הבקר הולך ומתקרבה כי יהיה חור צהרים מעט לך בערך חסר יהיה הולך וגדל * או יאמר הנה קצת חסידך כי הנעת עד שערי מות שעל יד שמור חת הנפ' חיה יולאה כי היא כיון בחבית שברה ועל כן חמרה כי חסר הלל מעט יומך בכלות בערך וחסדך על יד הצרה הוחת וחס כן מה שצע לעבד נפשי בנופי ימתי וירפה ממני ויניחה לנאת על כן חמר חל חסר כן כי לא כדברך שחמרת הלל מעט ימי וחלל כי חס ומצארים יקום חלד שהוא מחלי יעיד ולא מעט כאשר חשבת וזהו ומצארים וחסר היית כמת הוא כירצה הוא יתנרך להראות לך כי מה שדרך העולם שלא יקום חלד האדם חסרי כפלו כי חס חסרי מותו שיסוב ויקום חך לא צעור הנפס כך שלא יצאת יקום חלד כאלו היית מופל מת וקס והוא כי גם שלא יחש נפסך הלל מה שחשופה שחיר לך הוא יתנרך ויחלימך כבקר שאחר חך הלילה תהיה כי כן חסה היית כמה יבטל מן העולם כי על דרך נס היו שמרים

חייב (יא) לחמר לו כי הוא יתנרך ירע ממני שוח מטפס יחטא האים וירח חון שיעשו ממש ולא שודע בחומר מחך תכול מליחותו רק וירח חון ממש מה שחידר לעשות רוחה הוחו בפירוש בהוה ולא יתבונן בלדד מתוך חכונת האדם מה שימשך ממנו רק רחיה ממש כי חון מעצור לו יתנרך וזהו וירח חון ולא יתבונן חון מי שיטיב לוכן (יב) והטעם הוא ששם כלוה חון ייעזרו מכרחת כי חיס נבוב הוא שיש לו הכנה לקבל כי

הוא היולי כדבר נבוב מוכן להלמח מזהו חוה כן הוא ילבב שימלא מח' מנ' לבבית מיצר טוב וייר הרע כי ילבב כולל ב' לבבות כדודע מחומר לבבך בשני ציטין וכאחמר ר"ל על לבבתי כן יחמר ילבב מזה חו מזה כי היולי הוא וחמר עיר פרה בטעם רביע לומר ושחך חמרה כי האדם עיר פרה ויכולו ב"ד של מעלה להשיב כי על כן לא יחשם חס יצרו ויקמו והוא כי יש שאמרו כי נפש האדם מתהוות בהחיות הניף ומשחלם מעט מעט וזהו עיר פרה כלומר ולכן דעה יחסר וכתם מספיק לבחור בטוב כי חס ימשך אחר חומריו לא כן הוא רק חס יולד מעת הולרו כי נפשו עצם נבלל הוא להשכיל להיטיב ביה הוא תוחך חס על שלימות נפשו כי על כן חמרה חסם קרויים חס וזהו חס יולד כמדובר (יא) או חתה חומר כי הוא ירע וכו' חסונה חל מחמר חייב העיני בשכר לך לפי הדרך שכתבנו למעלה שכיוון באומרו העיני בשכר לך חס כראות כו' לומר העיני בשכר הוילך ששחלת לשטן מאין תבא כו' כחלו חתה לא ידעת והכרזות חוס על יד קבלו מהחור כן תראה הרוחה לעינים שחמרת לשטן השמת לבך על עבדי חייב כו' כי אחר העירך שהיה חס יחסר חתה לו השם לבו כחלו עתה ראית לעינים והשטן ינסנו לבנות לבבך הנני משיב לך כי חון ספק כי הוא יתנרך ירע ממני שוח חון נכסות מנדר עיני והוא על פי דרכנו ששחל מאין תבא שחא מי הם מתי שוח שמהם חביא קציבוריהו וזה יאמר כי הוא ירע ממני שוח וירח ב"חון בציוב ולא יתבונן שלא היה שם לב כי חס כמעלים עין כדרכו שמארריך חפו חו שראה חון אחד בלבד ועל כן לא יתבונן בו כי הוא יתנרך מעביר רחשו רחשו (יב) ואם כן למה הרעה חת השטן הוא למען שחם הוא חיס נבוב ילבב כו' והוא כי הנה כתוב חללנו על ענין נסוחו יתנרך חת הצדיקים שח' מן הטעמים הוא כדי לזרוז בהכלית בעבורת קונו יתנרך ככתוב חללנו על משל שזמרו ר"ל על ה' צדיק יבזח חסל לפשתי הוה כשפשתנו יפה מכה בו שכל עוד שנוכה בו הוא משתבח כו' וכן במקומות רבים מרו' זוהו יאמר פה חדע למה עשה הוא יתנרך הכנות על יד השטן לבסוף לא לרעת חת חסר בלבבך כי לא נעלם ממנו חלילה לך כדי שחם חתה חסר נבוב רפה רדים בעבורת חוקך תקנה לב ודעתו כי כאשר תראה עמך נכסוין תלחם עם ילדך ותתקפנו ותשחר חוק מאז והלאה כי חס נבוב על יד כסוין ילבב חס הוא עיר פרה עובר חת' בתמימות מלית הנשים כעיר פרה עתה על יד הייסורין חס יולד כי עליו יאמר חללים חני הוית ילדתך חס חתה חוקך עיר פרה כי תקנה דעה והשכל :

(יג) אם חתה כו' הנה דברת כמתחשם מן החמים עד חמור ולמה מרחה הולחתי וכו' וסית ממני כו' כאשר כתבנו שהיה ירא כי הייסורין העונמים ההם בהתקדשות יתפקר עדי חובד חך לא כן דברת ובני מלמדך להעיל כי תפלה לבניו יתנרך היא חשמווד לך חס חשונה כראוי והוא כי הנה ג' דברים צריך המתפלל לשחממע תפלתו אחד הכנת הלב בסילוק נחווה והראור רק ציונה עונה כמחמרים ז"ל ולעבדו בכל לבבכם וזו תפלה ג' העדר הרע כפיס שבפרוש חליו ויתנרך כפיס יהיה בלי חלחת עון צהר כד"ל ונפרסכה כפיס וכו' גם כי כדרכו תפלה חייני למען יודים דמים מלאו ג' הרהורי תשובה על כל עון ופסע וחטאה למען שחם הפנים כי כל חסר לו עון נרשם בפניו וכשחם כלם חללים ממנו וזהו לא ישא פניו בציון הוא יתנרך לקבל תפלתו והוא מחמרו על פסוק הראיני חת מראיך כו' לומר תקן חת מראיך אשר פגמת כלם חללים שבפניך והראיני מרחק החמישיים טרם תקלקל חוסם וזהו השמיעיני חת קילך בתפלה כי קילך ערב לי כאשר מראיך נחווה בלתי נשחת ולא בהראות בו מומי חשמוחך וכן חלה דברי צופר לחיוב הנה מהג דברים הלל מרגלא בסמוך כי לבך נכון באמור ובר הייתי בעיניך חס חמת הוא חתה הכנות לבך עשה השנית והיא ופרשת חליו ככך שחם ראויות חליו (יד) בזה

חלקת מחוקק איוב יא יב

נפסק מלפניו כמלא חור נפסק בל אחר מות כנקר אחר הפסק
(יח) ועוד תרויח צמה סביבת עד שצרי מות ויסייד הוא יתברך
כי אשר ידעת ויראת מהחוקק בחמונה מעולם הלאה פן תבא להסיק
מתחית הממים כנרמו בחומרו בטרם חלק ולא חסוב בו הנה בזה ונעמם

על חומר העתיד כיום תקוה כי
תחית הממים תרחם בטיף בעולם
הזה בנוף ובנפש בנוף כי ומלחמה
יקום חלק ונכפש כל מה תחטא כי הנה
תרחם תחית הממים בעיניך
ובזה תהי' בטוח כיום הקוה ותחוק
בכשרון ולא תחטא ונס נעת סילוקך
מן העולם תהיה בטוח מבעתותיה
דמלקך המות וזוהו דבר פננעטרו
ל' יתקן ורבה כל אחד נעת סילוקו
שהיה כל אחד מהם מחלה פני חבירו
ובקש ממלקך המות שלה יעצרהו
וסק על פי כיום חל' מהם הרמה
לחבירו שהרגיש זה כי רינד דכוכסילת'
וזה כמחול בדיעת מחלבה עם כל זה
כל אחד מהם חמר דנפיש בעתותיה
דמלקך המות שעל כן היה להם קושי
גדול ומנעטרים במיתה לוח חמר
נס או יומא לך כי ותפרת לבטח
שכבד שלח חנעטר בטוח לייחא ממנו

בבקר תהיה : י' **ובטחת כיריש תקוה ותפרת**
לבטח תשכב : י' **ורבצת ואין מחריר וחלו פניה**
רבים : ו' **ועיני רשעים תכלונה וכנוס אבד מנהם**
ותקותם מפחד נפש :

יב * ויען * איוב ויאמר : י' **אמנם פי אתם**
עם ועמכם תכות חכמה : י' **נס**
לילכב' במוכם לא נפד אנכי מבם וצתמי אין
במור אלה : י' **שחק לרעהו' אהיה קרא לאלוה**
וענהו שחוק צדיק תמים : ה' **לפיר ברו לעשתות**
שאנו נבון למועדי רגל : י' **ישליו אהלים לשרדים**
ובטחות למרגיו אל לאשר הביא אלוה בידו :
ואולם שאר נא בהמות ותרה ועוף השמים
ויגד

כי נכפעים עלי ואין זה רק למה שהיא קורא לאלוה ויענהו מתגאה
ומשחק על צדיק תמים כמוני היום (ה) ופן זה כי חס שברחות עמכם
דשנים ורעניו ושכנניו וזהו ברעה גדולה יחסנו כי נס בחר ה' והוא
מאס כי נתננו מוכן שכל וינוכחו ל' לפר' ברו בו' לומר כי הצדיק תמים
הנוכ' לפיר ברו הוא לעשות ומחשבת
הפסקו ישלו ובקויה לפיד חמרתו
הוא לפיר מולל משרפה בלקו רחוי
להסקה כי קטונוויו הוא ויוטל להרץ
כיוון ומוכן שכל עובר ידחנו דרגלו
כי ברוי הוא מאד כן יחסנו לכונו
בעיניו יתברך ולא יירחו מלשחוק
עלי כלא יחיתי מופקר וכנון שרגל כל
חיס ידחני מפה ומפה וחין מכלים
כאשר חסם עושים לי שחרותו רחמי
וחס נועם חמרי (ו) ומה שהצדיק
תמים הוא כלפינו ברו למחשבת
הפסקו הוא כי הלא ירחה ישליו
חובלים לשרדים חס הכריות ונעטרו'
למרגיו חל רעים וחטאים לשמים
על כלבד לאשר פשעם קל כי הם
לבטח ממזמן בחלוה עליון רק מביח
אלוה בידו שאחזין בעץ פשלו
שעולך בידו על כן ישחקו על הצדיק
שסובל ייסורין ויתגור בעיניהם

ויחנרמו בחומרו מרגיו חל מה שחמרו ו' כשצנעו הוא יתברך על
בתי ע"ו שרעיש וזה יאמר ישליו חובלים שלום בעלמא לשודר' שחטתם
בינס לרעיהם ובטוחות הרבה למרגיו חל הם פארעשים חס הקב"ה
עושים שירגיו למי הוא לאשר הביא בו' כמדובר * (ד) או על דרך
זה יאמר שחוק צדיק תמים חס חושבו' שעלי ישחקו ולא כן הוא רק על
צדיק תמים הוא יתברך כד"ה הלא תמים פעלו בו' צדיק וישר הוא כי
לועג לרש הרף עשהו (ה) ומה שאהיה שחוק הוא כי לפיר ברו לעשות
ומחשבות שכן הוא מי שהוא כנון למועדי רגל כמוני שעלי ייסוריו חמי
מוכן שכל אחד ינוכי וידחני דרגלו למרגם והלאה כהם נקודם (ב) או
יאמר חמנם ודחי כי חסם עם ולא חבאים וחבל על דברי חכמתי פני
משמיצ חכמם כי עמכם המות ותהדד כי לא תהות חכמה חלל לחכימין
וזהו ועמכם בו' (ג) וחם הוא כי מיה שתעלימו האמת הוא כי יצר הרע
לכס ותקנטרו להבנת הנלוה גם לי לבב כמוכס שהוא לראח היתה"ר
מאשר לא חמר לב כי הם לבב שהם יצר הטוב ויצר הרע ועם כל זה לא
נופל חכמי מחשבותי מחמכם שחקנטרו עלי עם שנס לי יצר הרע וחם
הוא שדעתך לשחוק עלי עם שדעתם האמת חוי לי כי חס מין כמו
שתי חלפ חמר לי שסם החכמה והכשרון (ד) שחוק לרעהו אהיה שכל
אחד מכס דוחה אחסי לשחוק עם רעהו לאמר לו הכחית חך דחיתו חס
איוב נקבה ומי יתן והייתי שחוק למי שקורה ללוה ויענהו והשרפתו
כי היה שחוק של צדיק תמים (ה) והפעם שפעשו מרגרי שחוק עם
היות דבריהמת הוא כי כן הדרך שחמר הוא שחן נכוח בעיניו נאמס
אשר יראה שהו' מרגם לכל כמוכס כי שחניס חסם וזהו לפיר ברו בו'
כי כמו לפיר ברו הוא לעשות ומחשבת הפסקו מי שהוא למרגם כמוני
כנון ומוכן שכל אחד ימערני וידחני דרגלו כי כן חכמי עמכם מחמת צרתי
(ו) ואחס תועים בחשבכם כי היוחסם שחניס הוא הוראת כי ה' עמכם
ולא כן הוא כי הדרבה כהפוך הוא כי הלא נראה כי ישליו חובלים לשרדים
בו' חטיבו לעובר ע"ו ומניח חלוה בידו וחס כן לא על שלותכם תחשבו
עמכם עושים כי הלא תרחו נפסק :

(ז) **ואולם וכו' חמר הנה המרגם עלי בדרך ממים**
יחרישו ונכלל השקרים שחמרתם עלי שממים
יחרישו הוא כי אמרתי לא יתנני השב רחמי כהשר פירשנו שאמ' הנה
נפשי יוצאת שאוסר כל היוניות הנוף והוא משל ר"ל ליון הוך חנית
שגורה ופירוש' יהיה כי הוסר כל כח חיוני אכל נשדו ושפאר נפשו כפקודה
בו בלבד שהו' פליא עמוס מאד ועל זה אמ' לא יתנני השב רחמי כי כבר
היא שנה חל מקורה ולא יתנני השב חותה וגם זה כלל אופר בחומרו בדרך
מתים יחרישו לומ' כי הוא שקר על זה השיב ואמר ואלם חל חל וכו'
לומר חס ענין כזה לא נהיה בעולם היית מייחבו לשקר חך שאל נח במות
בשום לב חל חומרו ותוקך לשון יחיד חך ידבר על בהמות בהררי חלק
שחנת היא ואוכלת חלק הרים בכל יום וחלמלא שחחדה לה הוא יתברך
בכל יום מוצא דשא בצולם לה היתה מתקיימת נפשה ננופה כי תמות
ברעב ואין זה טבע רק תם יום יום לקיים נפשה ננופה וערין חין זה סני
בעמיה חך ועוף השמים הוא הנשר כי דרך הנשר נשאים שחמר על שנה
שהוא עת למות' לקיים נשאו ננופו מחויבו הוא יתברך לנערותו ומאשר
ינחתו ומחדש לו מוצא חושה והרי נוס חלו עוף השמים תשאל לו ויגד לך
פיר

כי הדרבה תהיה משחוקך אליה כי אתה בעצמך תחפור קברך וזה
צודק כי לבטח תשכב כי לבטח בלי לער תהיה השכיבה ביה המיתה
כמה דקה חמר ושכנתי עם חבוסי פפרש"י כי מליחות המיתה תקרא
שכיבה והוא מה שכתבנו בפסקו חס תשכב לא תפחד (יש) וגם
אחר היומך נקבר לא תרקב כי ורגלת כרוצח חי והוא כענין ר' אחאי
בר יוחסיה שהיה מרגר עם רב כחמן מקנרו ומאסיה רב נחמן ומלחו שלם
ואמר לו שיהיה שלם ננופו עד שעה אחת קודם תחית הממים וקבר לו
כי נזגת ייסוריו יהיה כרוצח ולא נראה וגם בשום ומן לא תפלוט נך
רמה והוא כי כן דרך סובלי ייסורין כר' חלעזר בר' שמעון שלא שלט בו
רמה בנותו וזה על ד' ייסורין כי במקום רמה שאחר מות היה הפסקו
וזהו ואין מחירו שהוא מהרגם שהיה כמחט נכשר החי המחרידה חס
הנוף ולא עוד אלא שחלו פניך רבים והנה חס כפשיטו יקשה חך אחר
מות יחלו פניו חך חמר רחם מה תרוחת בייסורין וחך יתאו בני חס
יתיסרו כמוך ויקפו מה שקנית בהם פי הלא כהשר ורגלת נקבר חס
צרת צבור שררס שלכת נעת צרם על קבר רשום כמחלים פניו ועלה
וירחה לפניו יתברך ויבקש רחמים ירחמנו מן השמים וזה יאמר וחלו פניך
רבים כי רבים יחלו פניך נעת צרתם תהיה חמה לעם עול החלשים
לבקש תפלה ויקדש נך שם שמים כי יענו ויעתרו מן השמים על דרך *
(כ) ואשר שמחו בצדקך הם הרשעים השממים נצרת הצדיקים
נרחתם שיחלו פניך רבים ויעתרו עיניהם תכלינה כאשר בשוכניהם של
דוד שחמר סיליקו ברחות שנפתחו שערים באמר שלמה בנו בענור דוד
עבדך נהפכו פני שכיחו כשולי קררה וזהו ועיני רשעים תכלינה ובראות
כי מנוס חרב מנחה משחול יתחוו מעתה עודם בחיי' תבה עליהם צרה
כצדק בייסורין לאעין יוכו כעוד וזהו ותקותם מפח נפש והוא כי צדקך
היתה מפח נפש שהיה ננס נך בלתי יוצאת והיית מנעטר כאומרו רק
חס נפשו שחמר כי קונו אחת ה' ויהי להם כך לוכות כמוחק וזהו שלא חמר
ואחריתו רק ותקותם כי תקוה הוא מה שהאדם מקוה ומיחל אליה שהבא
הנה שייסורין יועילו גם לאחר מותך לך שהעלה נמעלות בזכות רבים
לינצל מחרה על ידך וילת אשר תעלה ותרח' לפני קונך לבקש תחנה וגם
הרשע' יס' עבד ה' אחריכן ע"י כן :

יב (א) ויען בו' (ב) אמנם בו' הנה תמדת בדרך מתי'
יחרישו כהם פירשנוהו כי את קלי חממה הנקרחים
מתים יחרישו חך לא חס חממים כמוני אמנם לו הונח כי חסם עם שסם
היוחסם נ' החשבו לעם והוא כי החכמ' תמלא חו בקרב חממים רבים כי
מה שיצבר מזה יהיה בזה כענין ברוך חסם הרמים חו נח' שלם בחכמ'
מכל הדם ולו חניח כי חסם עם שנין שלשחכם ומלא הכל וגם ששמכם
תמות חכמה כי במוחסם כאלו החכמה מהם עמכם כי חין גדולים כנס
בעולם (ג) עם כל זה גם לי לבב כמוכס יחד שלשחכם והראיה כי
שלשחכם עלי להפילני ולא נופל חכמי מסנרתי מפחת ויכוח שלכם ואשר
אמרתם ותלענ' וחין מכלי' נפסקו הוא כי חדרבה עלי ילעניו וישחקו ולא
בלבד לחגשים חממים כי הם חס מין כמו אלה שאינו חסוב כעם רב ולא
גדול בחכמה כל כך הייתי שחוק בעיני הכל שחתי מין שחין לו כמו חלה כי
חס יחסי ריק (ד) שחוק לרעהו אהיה כשאחד הרקים חוזה לשחוק עם
רעהו הכלי שישחק עם רעהו אהיה חמי שמשחקים זה עם זה כמה שראוים

חלקת מחוקק איוב יב יג

הקריב קרב לא נאמר לא הקריב שהקריב לכן של ישראל לחזיהם שבשמים וע"כ וכו' (כב) ועל הג' חמר מגלה עמוקות כו' לומר הנה מי שגולה עמוקות מני חושך הוא הוהיא לאור בגלוי ללמות רוע לפס והוא כי שני סוגים היו בניוים ההם אחד הרשעים הכמזים יועזי פרעה אשר יעזו להדיות את ישראל ביאור שהיו חייבים לידון במים כאומרו מוליד יועזים שולל והסגו הב' שרר עם הארץ שעדיין לא נתחייבו (כג) ועל כן עשה ה' הוא יתברך עשה שני חלוקות לקצתם היה משנית לחדם והוא משנית לגוים ויחידם ועל השאר לא השנית להם רק שטח לגוים שטח לפניהם בחירת שני הדרכים אחד להלך לישראל בלפרוס מחמת אהיהם ויחכם כלומר נחם בדרך זו בחרו (כד) ופירש ואמר מה שאמרתי משנית לגוים ויחדם הוא מסיר לב ראשי עם הארץ הם יועזי פרעה ושדיו החומרים להשליך את ישראל לאור מצרים את חלה שהיו חייבים הסיר לבם ובחירתם לגמרי והוא מסיר לב ראשי עם הארץ ויתעם בתיבה לא דרך שהיה דבר שהיה להם להרגיש כי לא דרך היה חים ביבשת ויהיו

כיונה פותה אין לב (כה) ועל עם הארץ שהם הסגו השני שהיה לבם בבחירתם וישטט להם שטוח שני הדרכים ללכת כאשר יתקרו רחא והנה ימששו חשך כי ממש היו רואים כי רחא נגד פניהם ועם כל זה ולא אור שלח בחרו בחרו ליראה את ה' ולשוב מאחרי בניו והוא ימששו חשך ולא אור כי אובלו רוע לבם ויאל לאור להגלות ללמות מחשבותם כמלא כי ויתעם את הסגו השני כשכור לומר שהם כהתעוה סבור כי על עצמו אשמת הדבר בעצם שנשחקר אלא כן לא התעוהו אך הוא אשם שהסיר לבו בהשחקרו כן הדבר הוא כי תחלה בחרו ברע וישחקרו ביון שאחם ואחר כך התעם וזה אמר ויתעם כשכור ?

יג (א) והנה כהתימו לספר נפלאות חל ועוצם השנחתו אך מפליא לעשות ומסבד סיבובים להניח כוונתו אל הפועל ואין מבין כוונתו עד סוף כל הפעולות ואשר חשב לחוש שהוא לטובתו והפוך הוא למחשבת פרעה בראות את ישראל נכבים בארץ וישראל שחשבו היו בצרה היה לטובתם שחל ידו כן שבו עדה' כמדובר במאמר הכתוב ופרעה הקריב כי הימה צרחה לקרב לבם אל ה' וממולא דבר ימצא נחמה חיוב על צרתו כי היה לטובתו ככל כללות מאמרי רעיו ע"כ בא ויאמר הנה חתם רעיו ענין זה אמרתם ושייתם ושלשתם לנחמי אליפו הניח אמרתה עיניו כאומרו וכו' נא מי הוא נקי חזר בו כאשר ראיתי חורשי און כו' אני ראיתי אויל משרים כו' ובלד הניח משמעה כאומרו כי שאל נא וכו' הלא הם יורדי וכו' ואופר הניח מסבדא ואמרי בינה אמר חיוב כאשר ראית אליפו ראיתי אנו והוא הן כל רחמה עיני ומה גם למה שאמרו ו"ל כי חיוב היה מיועזי פרעה בכל אשר סיפר פם היה וכאשר שמעת בלדד שמעתו אני והוא שמעה חזני ונאשר הצנת דברי בינפס אופר הנבתי אני והוא ותנן לה (ב) כלל הדברים כי הנה כדעתכם ידעתי גם אני ומה תוכלו להוסיף על ידיעתי כדי להפילי מסבדתי באופן כי לא נופל אצני מכס שחי אפשר ליה להיות נופל מכס מפאת ויכוח שלכם כאשר אמרתי פתח דברי :

יג (ג) אולם אני אל וכו' אמר הנה אמרתי כי כדעתכם ידעתי גם אני באופן שאי אפשר לי להיות נופל מסבדתי מחמתכם לכן לנטלה הוא מה שאדבר ואווכח עצמם לכן טוב הוא להניח אשכס ואני אל שדי חזרר משני ואליו ולא עצמם ומה תחזיריו יתברך שדי ואל וכן התחיל בדבור וסיים בתוכחת חך יאמר לפניו יתברך או הם ייסורין למרק עון המתייחסים לתואר שדי השודר או הם ייסורי סבד ואהבה המתייחסים אל שם אל ואם האחד הוא הני אל שדי חזרר גם שיהיה בבחינת קושי באומרי כי צדיק אני ולא עון לי ואם הם של תואר חסד שהם יסורי אהבה והוכח אל אל חספך דרך ויכוח בעלמא דרך חפץ ורצון בלי קושי חליה (ד) ושמה חמרו כי גם זה אשר אל שדי חזרר נתקן כשחזרתו כי חספת לה' ומינהרך בייסוריך הנה על דא ודאי קח בנינה כי ואולם חתם שלשתכם טופלי שקר טופלים ומחברים טענות להעמיד שקר חזר נמנחתם פונים עיר ומגדל על יסוד כשגר ונכרת והוא חתם טופלי שקר ויקרה חתם כרופאי חליה הוא אחד מאלילים אלמים שחס יהיה בו סבד יד או שגר רגל ויקרבצו חומנים לרפא סבדו כילשוא סקרו כי אחרי שירפאוהו והוא שלם כהצלו בשבדו הצלו עתה כי לא חלה הוא

שהיה שולל מהמים אשר לים מכסים על כן לו שוגג עששה יהיה פרעה שונג למען זאת ויכיה ע"י משנה הוא משה שזוה והשיב את ישראל חזרו כדי שזופטים יחולל הם השופטים במשפטי הכוכבים כי אמרו אל פרעה שאשר היה עתיד להושיע את ישראל אשר לקוחו הוא נפיש כנר מת במים כאשר הניחתו חמו בסוף על

שפת היאר ועתה גלה למו חיד השופטים יחולל כי ע"י מי שזמרו שכבר מת במים על המים כנכסו לטובע עצמם (יה) ושמה חמרו שלח עשה למען זאת כ"א שבעודו ישראל במצרים לא יכלו להרים ראש כי היה מחייב מערכת מצרים וחשר עשו בכיפופיהם כל מלכי מצרים שהיו עד הומון ההוא שעבר לח ירים ראש ולא יהיה לו חירות חוך מצרים ופעל כן יעץ הוא יתברך ישלח פרעה בעצמו חוצה למען יהיו חוך נחחום המחמר ההוא למען ינבדם הכח ההוא ופעל כן הוצרך היות בים שהוא חוך מכל חחום חממת מצרים אך לא להכלל יועזי פרעה לזה אמר ח"ו כי המנלי חין כח בו יתברך להחיר חומר מערכת הושיאם החוצה כי הלא מוסר מלכים הם כל מלכי

מצרים עד הומון ההוא שעשו מוסר לחסור כל העבדים להיות להם עבדים לעולם פתח הוא יתברך אוחז המוסר של עבדות על יד מה שיהיה אורר במתניה' הוא הצרית מילה סנה לעשות במצרים ישראל להיות לו יתברך לבדו עבדים חתומים בחתמו שהיה סמוך ליציאתם לשרד ע"י אוחז מוסר מלכים האמור (יש) וחזר אל העיני וחמר עמדו וראו חיד הוליד יועזים שולל כי הנה תחלה הוליד כהנים הם ישראל משרתי עליון שולל הוא קרקע הים שהיה שולל מהמים המכסים עליו ואלו ויתחייבם הם המצריים הרודפים אחריהם החמיל לסלף והוא ענין וינהגו בכבודות או יהיה ענין וישב הים כו' לחיתו וישבו המים על מצרים כי המים פאתים שבס הים לחיתו סילף שלא ישובו דרך ישרה כי חס בסילוף כי בזה בן סוף מחנה ישראל וראש המחנה מצרים וישבו על מצרים לבדם (ד) ולא עוד אלא כי החמילו ישראל ויעקו חל ה' וה' הסיר שפה לנחמיים הם ישראל שהאמינו בה' והיה טעם היותם נחמיים באומרו יתברך למה מה חנעק חלי חונם צריכים תפלה כי זכות האמנה יש להם כי הלא דבר אל בני ישראל ובדבור קל ישעו חוך הים כי יאמינו בה' ושמה חממר בלח מה יעשה מ' טענות שהיה אומר עווא שרו של מצרים ח' כי לא מלאו הימים שעדיין נשאר ק"ץ שיה מהת' באומ' הללו עע' והללו עע' כו' שהיה על הראשונה ממספר השנים החסונה כי וטעם וקנים הם יצחק ויעקב שהיו גרים ומטלטלים זה לקח לנטל טענות לומר כי בטלוליהם נתקיים זהם כי נר יחיה ורעך כי ורע אברהם המה (כא) והנה על מאמריו אלה חל עליו חונק ביאור ג' קושיות הטופלות זהם הלא המה אחד מה ראו על ככה ומה הגיע חליהם שערבו אל לבם לרדוף אחרי בני ישראל בתוך הים נבזה ולא נתנו אל לבם כי חין זה רוח כח חליה ישראל העושה נפלאות במצרים וחס כן לא לטובת מצרים אשר הכעיסוהו עשה חליהם וחס עבר עליהם רוח עוועים כי רוח הקדים יבשה הים לא מחמתה חזנו כן כי חין לרוח טבעי לעשות כן ומה גם שיעור רב ואם יצויר יהיה זו כח לא יתמיד וכרעו וישבו המים על מצרים ז' כי חס טעם וקנים לקח הוא יתברך אל טענת מספר השנים מה ישיב על חוכחתו של השר על היותם בלמי רחויים ג' כי אשר היה משנה אל יועזי פרעה והוליד יועזים שולל הדין עמו אך היות משנה את יתר העם לחדם מה פשעו ומה חטאתם לזה אמר על האחד שופך בוז על נדיביו והוא כי הנה ישראל נאלו את מצרים כמאולה שאין בה דנים כי נוסף על שאילו כלי כסף וכלי זהב ושמות עוד הוסיפו המצריים להשחילם מעצמם עד שלא הניחו חלצים בבתיים כי חס כמאולה כו' והוא וישחילם כמו שאמרו ו"ל ואמר כי אחרי כן למען יתראו לרדוף חזר ישראל שפק הוא יתברך בוז על הנדיבים ההם שהשחילום שירחה בעיניהם היותם לבנו צעיו עצמם ובעיני הכל חין נתנו מחמדיהם לאשר על ידם הוכו עשר מכות והיו להם לחיובים ולא נתנו אל לבם שלא ישיבום עוד ויהיו לבנו ולחרפה בעיני הכל כי מעשה פחיתים עשו וולת ההכסד על כן לבנו קנאה כי חסם לבדם וירדפו אחריהם ולא פאו נגד פניהם דבר מחש קנאתם והוא שופך בוז כו' ועל השנית אמר ומויח אפיקים רפה כי על ד' מה ששפק בוז על נדיבים התחוקו לרדוף אחרי בני ישראל ועל ידי כן מוח חפיקים חוקי' מליכנע בתשובה שלימה רפה ושבו עד ה' והיא מאול' ופרעה

חלקת מחוקק איוב יג

עתידי כי הלא לא לפני חק יבא כי כח הנסים הם בלתי רחוקים מני שכינה ואלו הייתי מהפך האמת והומר לו כי חזקתי פסע שהייתו רחוקים חלי הייתי עושה חנוף ותחשבני לזר ומתקדש לחיות לי עד סוף לפני הבח שלח אהיה מרחוי פני שכינה חלופה : (י) שמעו שמוע מלתי כי הנה רצה לערוך ויכוס לפני יתברך בחקירה שכלית טל פיסרתי חכמת האמת כדעם הו"ל כונע חל עיני סוד הנגלול והאר הבח מידמה כי גם שלא הוצגש פסוד הנגלול בפדטל הננוע א' עצמו להיות ודחי מנגלול ופסוד ממי שהיה ראוי חל ייסורני עד שכל חליהו והעמידו על האמת בעצם עכ"ו לא נעדר ממצואות החכמה לפחות לחום חל מצואות הנגלול כי הים חכם גדול היה ולפי יבצר ממנו לתת חל לבו חולי כפשוטו מהפסע אחרת כמאמר למעלה הם חלי לא חרע נפשיכו ופעל כן חל לקבל תוכחות על עין הפעם הריא חך היה קשה לו קושיא

כדונתי להכעיס והיא מעין תמימה רב פפא דלפסוד ררוח מתקוה והמה ואמר הם נחשתי כחלל פסדות כפדפסיהו או עובר ע"א עד שהמרזו לו תלמודיו שאז העלמת עיניך מן הדקרה פסוד בעבור ע"ו ויבן ותחשבני לאויב לך :

(כב) או יאמר איני כמתרים נגדך חק דרך מוכח וקרא ואכני ונחתי או יאמר והינינו (כג) ומה שתשיבני הלא כמה לי וכו' והוא שאפשר הוא על רבוי השעוים שאין שפע נתייחס ועל זה אמר כמה לי עונות ותפלות או הוא ח' והוא שפע ועל זה אמר כפשי או הוא ח"ו ולפי שכל השעוים מדקדק עמי להיחזי דריק הודיעני (כה) ומה שאני אומ' שתשיבני אינו שאני כדאי לכך כי אם לכל יראה שלא דרך ויכוח בעלמא אינו מדבר כ"ח שחל מחשביני לאויב שאני קורא חג ומתקוטט עמך על יסורי וזהו למה פניך תסתיר ותחשבני לאויב לך

חנף יבוא : י שמו שמוע מלתי ואחורתי
באונבים : י הנה נא ערבתי משפט ידעתי כי
אני אצדק : י מיהו איני עמדי כי עתה
אחריש ואנוע : ד אך שתים אל תעש עמדי או
מפניך לא אסתור : כא פפה מעלי הרחק ואימתך
אל תכעבני : כב וקרא ואנכי אענה או אדבר
והשיבני : כג כהה לי עינות וחטאות פשעי
והיטיתי הודיעני : כד כמה פניך תסתיר
ותחשבני לאויב לך : כה העלה נדף תשרון ואתה

מש"כ אם חשביני מראה כי ללאמוד הני צריך ואתה מעמדי על האמת (כה) העלה כי זה החילו לווכח את אשר ייעד באומרו הנה נא ערבתי משפט כו' יהוא כי הנה כבודו כי הלא קלרה יד חכמת איוב מלהשגב ענין הנגלול או לפחות להשיב חל לבו להסקיע דחנתו על עולם רצונו לומר חולי הנפש אשר חטאה בפעם הראשונה הוא נשא ומכאזבה הוא סבל כי עם שאין ספק כי היה משכיל על דבר הנגלול והיה מהרהר בלבו חולי זאת היתה כי נפשו לא מעוהרה הוא מהנגלול החשון והיא לא נתפסה עד שהי היום וכאשר יורה ספקו בפסוק חס איני לא חרע נפשי וכו' וכן אחרת כי בלדר השחיגם שלא מבני עמנו היה ידע על פי השמועה כי כן אמר שאל נא לחזק רישוק וכו' ומלבס יוצאו מלין וכו' והמשיל משל הדריק לנעש טעם במקום שהשמש אכה בו ועכ"ו שורשו רעוב ומרוב רטיבו יונקחו תצא עד למעלה מנגחו וכן שרשו אהשת יוצאים עד יסובנו על גלעד שיצטרכו להקיפו גדר חגנים כל יתפסטו שרשו חוזה ועל כל הפרחתו חס יבלענו מאקומו שיעקרוהו לשחלו במקום אחר ויהיה עקירשו משס לנארי עד שהרחה יראה לו שמעלה לא ראה שם נעש וזהו וכאם בול רחוקיך לא יחשב לחבור כי לדבריה הן הוא מבוש דרכו כי ומעפר אחר שישתל צו יאמר בעצם והנמשל הוא הדריק כי רעוב הוא שורשו לפני שום הצרות ויסורין המכים בו שכל מה שהייתו ריבוי מכיס נבוכו הוא מרטיב שרשו למעלה כי למה דריק דומה בעה"ז לחילן שהוא נטוע במקום טהרה וטופו נוטה במקום טומאה ועל ידי יסוריו וכוה פקן שעל גתו למעלה מנבול גדילתו יונקתו הוא בנו יצא על גל מכשולות העס שרשו הם וכיומו יסובנו להגן ועל כן הוא בית חגנים יחיה איהיה מסובב גדר זכוות לסינלל מכל צרות העולם ועם כל זה חס יבלענו מאקומו סימות אינו חבור כי הן הוא מאש דרכו כירמעפר אחר יאמר שהוא בנגלול בוף חיס אחר והנה איוב להיותו מתחפק לא חס על זה חך פשור בלדר במענה אחר וכל גם לו בחכמות תורניות כדרכו או אמר לו איוב את מי הגדת מלין ונשמת מי יאלה עמך שאחשוב יובן במאמר תבאי האמת האומרים כי איוב הוא תרח ועל כן אמר ונחמתי על עפר ואפר שהוא על שיא ממני חברה האומר ואכני עפר ואפר וזהו יאמר חתה בלדר מתחכם במלין של שמועות חכמה פעולה על רוחך שאני לא שמעתי חס מזה הייתי עושה עיקר טפל חתה חליכי את מי הגדת מלין חזו שאמרת על הנגלול ואלבס יוצאו מלין כעפורש המשל האילן כילפי זה חס אעשה עיקר מאה מה חתה בערכי כי רחם ונשמת מי יאלה עמך כמוני שיאחא ממני נשמת חברה והענין הוא כי היה הדורש האזן בפסק חללו חזין זה כי חס שהיתה עליו נשמת גדולה והיא אשר העמית הרטיב מדורתה בנכותו עם חלויים במענה הלו במקדמות חלו והוא כי הלא כמו זר נחשב דטובי חטא ויגוד מנגידי חס נפש חתה חתה בנוף רחוק וחינו כי לקח חזית חלויים ותלך ותבא הנפש החוטאת בנוף שמעון שיסבול בוף שמעון ייסורני על אשר חטאה בהויה עם רחוקי ולא תקררה דעתו על זאת עד עת בל דבר חליהו כאשר יבא דש"ר חך עתה היה הדורש היה בשנינו אוקרה מתחת חסרין תיקוף חל הקושיא הגדולה הולת והן חלה דברי פאנהו בחומרו העלה נדף תשרון כו' ולכל חל הענין נקדש שני הקדמות אחר כי כל נפש חס חסיה עשילת עין ושורש למעלה ובבואה פש לא יבצר ממנה חס חסיה עשילת עין התחברות מה עם שורשה חך בהעוהה תפרד כנגול עלה מגפן

חזקת או שמים בדבר רצה לווכח עמו יתברך לאמר לו שאם ככה היה עושה לו מה ישיב על תוכחתו אשר יקשה לו על הדבר כאשר יבא מפ' העלה נדף כו' והלאה והנה שלשת רעיו בטלה דעתם בתכמה ווכי בכרים המה ולא חלק להם בחכמת הנגלול או ענין הבח לעולם מסתור דמוקבה או ענין היכוס שידבר בו גם כן כאשר יבא בשיעור השעוים על כן חס פן בדברו עמו יתברך יתנו חל לבס להשיב ולילכס בתוך דבריו זהמה לו חכמו ויכילו זאת על כן ערס יענה הקדום והאר חליהם שמוע שמוע מלתי שחדר עמו יתברך לומר שמוע הך לק להשיב כי חס שמוע שמוע לבדה בעלמא כי הלא חין לכם חך לטעום הדבר ולא יהיה זיכוריה לבס כי חס כשמועם סיפור בעלמא בלי הבנה והיו חסותי באונבים (יה) והל תחמרו למה במה שהמוכחתי עמו יתברך למעלה לא חמרתי לבס כי הלא לא כפעמים הראשונים הפעם הזאת כי זה הייתי מדבר בלתי עיני רק מן הבח בדי מעמות חכמות חך הנה נא בפעם הזאת ערבתי משפט ערוך ומענין שהוא על ענין דבר החכמות והנה מה שאנשק מכם הוא כל הכנסו בתוך דבריה לגור ולא לקשות חל נח תחמרו תמה דמשיע לך כי חל ידענו דספיר קאמינא וזהו ידעתי כי יבני חדק (יש) וגם לא להקשות ולרוב עמדי כי מי הוא ירוב עמדי מכם בדרוש הלן שנין מכם יורע בו כי עתה בדרוש שאני נא לדבר לא הענו כי חס אחרים ודעו חזיה שאמות מכעיס וזהו מי ירוב עמדי כי עתה אחרים ואנוע ומה לבס תפסוד דמי (ד) אך שמים כו' ערס החילו בעיקר כיוכות מקדים לפניו יתברך ואומר חך שמים כו' לומר יראה חין פן חסיה לבו בעיניך ותסתיר פניך מלפניו דברי על כן חוהלה לפניך ערס החילו כי חך שמים בלדר חל תעש עמדי וכוה חרע כי או בהחילי לויכח עמך מפניך לא חסתך כי פש חלי תטה חין לשמוע את דברי וזהו חך שמים כו' או מפניך כו' (הא) הלא המה אחד וזהו מעלי הוא כפיות קופי כאחילי הרחק בנכותי עמך וגם עוד שנית והוא כל תפיל עלי אימה וחמת חלויים כי חס חתן לי חומך לבס כאשר משפטי חרבר חותך כי בשני האותות האלה חרעה כי לא הסתרת פניך ממני כי חס חומך קשובות לקולי (כב) והנה עוד שלישית הייתי מוצא חן יהיה עמוס מזה והוא כי ערס אענה תקדמתי ואכני אענה מאמר רי צוה חרע כי אהבתי בראות כי לדברתי קדמה קריאה חס לאו לפחות או הדבר והינינו ולא שמשמע ותחרים (כג) ואם תאמר נא חלתי כי איני כדאי לבלתי חסתך חך פניך ממני כי חשמתני הנה על זה לא חומר לך חזין ביעונות טויד וחטאות שונג כי חס לו הונח כי כמה לי עונות וחטא ית הנה הסתרת פנים עמך הוא לחזק משתי סבות אחד על פשע שהוא שבין למרוד והוא הסתרת פנים בהחלט או הוא הסתרת פנים לפנים בעלמא על חטא קל כשונג כענין מאמר רבי שמעון דן יוחאי על דורו של מרדכי מה הם לא עשו חלל לפנים כך הקדוש ברוך הוא לא עשה חלל לפנים ועל זה אמרו ואכני הסתרת חסתיר חת פני ביום ההוא כי פנה חל חלויים חררים ובוה יאמר גם שורשם כי כמה לי עונות וחטאות הנה פשע שמוע וזה אמר פשעי שהוא מרדי להיות ראוי להסתרת פנים ואם הוא הסתרת לפנים בלדר על חטא קל ומחמתי גורם ליוה פודיעני ואדעה לתקפו כיוה ראוי לתקוף קודם כל דבר מי איכנה חרעה חליך באום פעולה בהיות הסתרת פנים (כד) ועל מלי דסליק מניה שהוא הסתרת קל על חטא אחר פניך תסתיר ואם הוא פשע שכוונתי למרוד כאויב לא יתכן כי ותחשבני לאויב לך בפעוהה שכוונתי ליתרוד חלילה

חלקת מחוקק איוב יד

גלגולו חייל פה עד בא חליפתו הוא הנוק שאחלגלל בו שהוא חליפין שלו : אם ימות בו זולת הקודם יחמר מזמרו ו'ל בזמרה מה עשה הדם ויהיה ימות כי הייסורין בעולם הזה הם חיים לעולם הבא ובה יחמר הם ימות גבר בעולם הזה היסיה האם על ידי כן יחיה כי או יכנע לבנו ויכנע כל סני וחלפת השמת

דבר הנה חס כך היה לא הייחידך בחיי על חלוי רק כל ימי נבחי חייל עד בא חליפתי ממלא מקומי (טו) אך שאלה חסתי הני שחל מחוקק והיא כי במה יודע חיפה כי מחליפתי בעיניך על ידי ייסורין עם שהייתי חס וישר בו' חס לא שעתה חרבה דעתך עמי כי כחצית בן ירלה חקרה חלואותי וחכמי חטנה כמו שאמר על ויקרא אל משה שכל הדברות קדמה קריאה לשון חנה ואלו חכמי חעקדתיה עניייתי שאמר לך למעשה ירך חכסוף לומר במה שראיתי כי יחברתי על ידי הייסורין שעלכן חקרתני הני מקבל עלי החסוף כל כך בעבודתך מזהבנה עד שאין יריך לומר חס נפשי אשר חלקך היא כי חס גם לנוק שהוא מעשה ירך כר' ח' נעשה הדם כל כך חקדשנו שנס חקור חכסוף או יאמר חלו ערבת דעתך עמי שכל דבר חסחזה

לדבר עמי שחקרא וחכמי חעקד עם הייחך יודע מה שזענה כי בזה יבחן כי למעש' ירך כמוני חכסוף שנס יודעך מה שזענך חקרא לשמעו מי כי חין זה רק שסתעשע בדברך עם מעשה ירך (טו) מה שאין בן עתה כי פניך חסתי כי תהיה סיבה להחשיבני ולהכרה חסר מדותך ויח יוס ועמימי עלי חסמות ועונות ואהיה חלילה עדי חובר ויה אמר כי עתה בו' לומר כי עתה שנס על ידי ייסורין חסתי חס פניך חעקד להרבות חטמה כי הנה צעדי חספור כי הנה חגי הולך וצעדי צעדים ופסיעות להפרכתך ממך כי בכל שעה חגי הולך ומרהרר ומרדך לקו דברים קשים מהקודמים וחתה צעדי חספור להחשיב כל פסיעה לעין בנפי עצמו ומיד חגי לוקה כי חתה גם כן הולך ומחברד הייסורין והפילו מה שהוא שונג שיולח מפי דבר קשה שלא במחשבתו לא חסתיך מלפוקו מיר ויה לא חסמור על חטאי כד' והני שגר חס הדבר (יז) ומימי ובכלל ייסורי עתה ויכח הפסע אשר מסתלה בזה הייסורין עליו כי הם שעתה שפתחתי להרהר ולדבר חטמות בצרור פשעי שמור וחסות לחסר עות ותטפול צעדי שסתפור על עוני פנידי שהוא מה שאני מהרהר ומדבר גנדו יחברך והוא עצמתי יחברך באומרו והלכתי חף חגי עמכם בחמת קרי ככרחה מלשון הרמב"ם ז"ל בהלכות מעניות שהוא כי חתי עונות ראשונים שעליהם החלו הייסורין לדבר חסר וכל מה שאביח עליכם מבין ולהבח לך יהיה רק על חמת חמרכם שהוא קרי ועל דרך זה יאמר חיוב חיו לי שעל ידי חסתי פניך חגי הולך ומתפקד עד שחטום בצרור פשעי הראשון ומה שסתפול כל מה שאני הולך וחוטט חסבר על עוני חטאי שבידי' הו יאמר כל מה שסתפול מכאוב על מכאוב חלוי חינו על פשעי רך על עוני זה כאמור והנה כל זה ימשך מהסתבר פניך שעל ידי כן הני מפסיד בהתפקדי רחמי ונפשי (יח) והנה על צרת הנוק הנוגע אלי חין הרעה וההפסד כל כך כי וחולס הר נופל חסר שכבר הוא נופל חינו כל כך הפסיד שיכול מיר ויה הר נופל יבול כי בחיליי כבר הוא נופל ויבול בהכבוד החולי על הפסיד לחטא חף הרהר הגדולה מו היא כי כח הפסע שהוא לור וחוק עתה יעקב ממקומו וממחיתו על ידי הראוי והייתי דברים על מה שסתמיד פניך מלהרהר כי קרוב חגי חליך על ידי מירוק ייסורי כמודבר באופן שהר נופל הוא הגוף יבול לגמרי חף הפסע שהיא כח קדושה חוק כצור גם שלא יבול לא יבצר לפחות שיעתק ממקומו ממחיתו חל גרר שלמטה ממנו (יט) ופירש ואמר על מחי דסליק מניה שהוא וציר יעתק בו' שהוא על הפסע חל חסבר כח חלתי כי חס הפסע חוקה כצור בחטמות יחברך חף חעקב ממקומו כי הנה חינו מן חטמות כי חבטת שהם צור שחקו מים שנס שהמים רמים בחיכותם עם כל זה בחיות הולך טורד בהתמדה יעכלו ומחו בצניס כלומר ומה גם עתה התמדות ייסורין חוקים ומה שאמרתי שלא יספיקו להצירה רק להעתיקה ממחיתיה הלא הוא כי חטוף ספיחיה עפר חרץ כי בשעת הייסורין גם שלא חטוף זריעת תבואתה לא יבצר מלשעיך ספיחיה ער עפר חרץ תביעם שלא חוקו שרשיהם בחרץ והוא כי מתחתה נפש הצדיק להטיב לא בלבד חטוף

חיים בחייתו * או יאמר כי יש לעץ חקיה בו' הנה אמרתי כי טוב היה לתקן בחייו מנאחרי ומחו בגלגול כי שעה מעליו ויחדל מלחטט ויחוקק פה ושמאל חסמר מי יאמר שיתקן כי חסר שהצדיק דומה לחילן הנטוע בחקיס עתרה שהוא כי שורש נפש האדם דבק בשכינה וגם החלק

יחליף וינקהו לא תחלך : * אס' ויקין בארץ שרשו ובעפר ימות גזעו : * מריח מים יפריה ועשה קציר כמודנטע : * וגבר ימות חלש וינע אדם ואיו : * אלו מים מני ים ונריר יחברו יבש : * ואיש שבב ולא יקום עד בלתו שמים לא יקצו ולא יערו משנתם : * מי יתן בשאול תצפנני תסתירני עד שוב אפך תשית לי חקותי וברני : * אס' ימות גבר היחיה כר' ימי צבאי איחל עד פוא חליפתי : * חקרא ואנכי אענה למעשה ידיך חכסוף : * מי כיר עתה צעדי חכפור לא תשמור על חטאתי : * חתם בצרור פשעי ותמפל על עוני : * ואלם הר נופל יבור וצור יעתק ממקומו : * אבנים' שחקו מים חשטפה ספיחיה עפר ארץ ורחקות אנוש האברת : * ו תחקרהו לצח ויהיה

חלקת מחוקק כי חלוי חקין כי חלוי האב יאריך ימים וסכן ימות בעון האב ולא יסור לחי מי שיתקן בעקמומו והוא חס ויקין בחרץ שורש שהוא חסר ובבעפר ימות גזעו הוא חסר באופן שלא פוה לו תיקון זה (ט) סנה תוכל לתקן בדרך חסר כי חקדנו לחסר חך וגם חס חינו רחוי לעסוק בצורה יחוקק די תלמיד שהוא חס מים ולא מים ממש שאינו עוסק הוא בצורה שנתלה למים באופן כי מריח מים יפריח העץ הכומר ושאל חסמר חינו דומה מה שהפסע אשר חטמה חודת כלה ונעשת בגנת חסר לתקן מה שפועה בהראשונה חל הולך לו בן לתקן כי הוא סעיק מחזיו החוטט בלבד וכן התלמיד לא ידעם כי חס לסעיק ליה חסר ועשה קציר כמו נטע כלומר כי זה יהיה מעשה ה' צרוב חסדיו שיחשיב ועשה הקציר שהוא סעיק מהאדם שהוא חסר חן או התלמיד כמו נטע הוא כחלו נטע בנוק חסר האב כל נפשו לגמרי (י) ועוד טענה חסרת לומר כי טוב הוא יתקן החוטט בחייו על ידי תלמיד או בן כי הלא יחסר קרוב על ידי בגלגול בהתקלקל כי הלא וגבר ימות וחסר כך בפעם השנית ויחלס כחו להתחוק בכשרון שהיה לו בהראשונה כי קל וחומר הדברים כמודבר למעלה חס בנחות מחדש בהראשונה שלא נענה בו יד היצר הרע ולא חוטמה עם כל זה נצחו יצרו הרע וטמאו בעונות וחטאים ומה גם עתה שנעשה לו בעל הבית וטמאו כי גם בצור מה שיעור מחסו יחברך חכריע חוקתו של יצר הרע אשר החוקק לטמאו כי הלא הוא יחברך לח ימנע מלהניח בחירתו חספית צירו באופן שייעתד חסר שימות פעם אחת שחלש כשרונו בשנית ויהיה חוף ומתמעט בשליטת ער שינוע אדם וחיו כי ישולל כל שלימות וחיו כי יחבר מן העולם (יא) ופירש הטעם ואמר חלוי מים בו' והוא שמתמל מל חל ים שממנו נאמכים נהרות מים שחס יארע שמימי הים יתמעטו הנהר היוצא ממנו יחבר ועוד מעט ויבש עד בלתי השאיר בו חף גם לחות כן הדבר תה כי בזה הפסע חל העולם מתחת כסא הכבוד מניחה עמה מימי שפע יש כסא הכבוד שחוצה מים כי גם הוא נקרא חס כבודע שעל ידי מימי הים הוא מוכן להיטיב וכאשר חטא על הפסע הראשונה חלוי מים שהבית מני ים כי מייעטו על ידי עונות וחטאות ואם כן נהר זה שעל ידי חטאיו חסרו ממנו מים שהבית מני הים יחבר בגלגול הראשון ויבש בשני ומה גם בשלישי כי חסרון הראשון יסייע ליבש באחרונים אחרי אשר חוטמא כבר לא יוכל בקיין עוד (יב) ועל כן חגי מחספק חס הגלגול חמת חס לא שעל כן חגי חומר חס הוא כי חלש שכב ולא יקום בגלגול (יג) זאת חלתי כי לא תשיבני לפסרי מעתה צמותי כי חס שסתירני עד טוב חכך ה' לעת חייית הממים והוא כאמור רבי אחזי בר יאשיה שאמר שישב לעפרו שעה אחת קירס תחייית הממים ויה יאמר חסית לי חק הוא מה שהוא חק לכל אדם הוא מה שהעפר ישוב אל הארץ כשהיה ויהיה סמוך אל פקידת התחיה וזהו חסית לי חק ותוכני חז מיר שתייה הזכירה סמוכה אל החוקק שהיה השני דברים כחמת (יד) וחס הגלגול חמת שאמר מות ישבו ויחיה וזהו חס ימות גבר היחיה זאת שאלתי שלא חמות ושאמר גלגולו ויהיה נדון או מלעטר בנתיים כי חס שכל ימי נבחי ער ומן

חלקת מחוקק איוב יד טו

בחורה ומצוח ללמד וללמד ככוונה כזרע חטה ושעורה לחכול פרי
הכוונה כי הם גם שלא בחיובין כל כך הוא מושרשה ומורגלה בחורה
ומלת והרבות כי הפילו שלא במהבין ויצאו מפיו עבודת שמים ושמע
השומע ועשה והלציה והבדק לא כיון ולא ידע ודמה לשפוח שלא ככוונה
מהנרגרים הנפלים מבין ידיו יצמיח
בהרץ ויחל מהם כן יאכילו חת
הדקיק מאשר לח כיון והלציה הורה
ומצוח חמר חיוב כי חמר נפשו חרד
ממחצתה על יד הסתר פניו יתברך
לא שתכסיד הורה ומצוח שלמד
ולמד ועשה ויעשה כי אם השפיע
כי חמר היתה מושרשה כל כך נעבוד
ה' שמחילה היתה מושיחה דברים
צדיק' בלא כוונ' ללמד והיו לומדים
זה יוצר ממנה עתה על ידי ספק
הייסורין מקור רוח על חלואיה
ועל מה שאמר על הגוף שהיה נופל
שיכול בחלית פירש וחמר ותקות

משנה פניו ותשלהו : כא יכבדו בניו ולא ידע
ויצערו ולא יבין לכו : יא אף בשרו עליו יכאב
ונפשו עליו תאבד :

טו * ויען אליפו התימני ויאמר : ב החכם

יענה דעת רוחו וימלא קדים בטנו :

י הוכח בדבר לא יסכון ומלים לא יועיל בם :

י אף אתה תפר יראה וחגר עשיה לפני אל :

י ביי יאקף עונה פיך ותבחר לשון ערומים :

ירשיעך

ומי יתן ומכעס ייסורך הפרות על מדותיך ותחנאה להקל בכבודו ולא
כן לבך בקרבך אך חרבה יתח הוה חרד בקרבך מאשר חלית מפני כי אם
צדיק חלית מה שיחייבם לרוח סתם נבטך יש מה שמחייבם לרוח קדים
שהיה עוה מרוח סתם (ג) ולא חשית לב להוכיח במלין כי מי שזין מועיל
לו דבר מאשי כחולי ומכה ליוכע חך
מלק יועילו לו והוא כי הליפו עצמו
קרא אל ייסורי חיוב בחליו הקשה
דבר בחמורו הקשה דבר חליך תלחה
חמר עתה חס סוכה שהוכיח חוקך ה'
בדבר ולא במלין בלבד לא יסכון
להכניעך וחס כנס ומלין סנדב
לך לא יועיל אשר יוביך גם מקל
וחומר * או יחמר הנה הייתי
מוכיח חוקך על זה אך מה אעשה כי
הלא מי שחיבו מקבל תוכחה בדבור
אחד ומה גם חס חס הוא גם במלין
רבים לא יועיל והוה הוכח בדבר לא
יסכן גם ומלין לא יועיל גם חומרם

כלומר ואם דבר שאמרתי כי תענה דעת רוח ותתנאה עלינו ותמלא
קדים נענך לא יסכון לשחקל תוכחה גם אם חרבה דברים לא יועיל
כלום ועל כן בזה לא מלחמי טוב משתיקה (ד) אך זאת נחמתי כי הלא
גדול מכולנו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא כתבתי והעוה פניך
כי חך תפר יראה ותגרע שיחה לכני חל ואחרי עוותך זה מה נקפיד
על שלנו והוה חמר חך כלומר חך כחמר לא החשבנו חמה חמר יראה
כו' וחס על כבוד שמים לא חשת חך תחוש על כבודנו * או יאמר חך
חמה כו' הלא חס וישר ירח חלבים קרחך ה' והנה הפרת התום והיושר
בחומך כי שלא כדון נעשה לך מן השמים חך עתה גם חמר חך היראה
בי חוקך ירח חלבים כי אמרת חך דרכי חל פניו חוכיח נוסף על אומרו
למעלה חדרה ולא איראנו וגם נגרע שיחה לפני חל ומלאח עוקר פנת
ההשגחה וישיה בזה שכתבנו למעלה על אומרו על מאמר בלד שאמר
לו חס חמה חמר חל חל שדי תחנן כו' השיב אשר חס צדקתי לא
אענה למשפטי תחנן ובתננו שכיון חך תאמר חלי תחנן שאהיה מורה
כי כדון הכני וחין תקנה רק דרך תחננו ועל כן נשא קל וחומר ואמר
אשר חס צדקתי בעצמות צדקתי לא אענה מה גם חס תחננו שמורה
שהוא כבודות שלא צדקתי חס כדון לא אענה מה גם שלא ישמע לי חס
אורה שהדין עמו ולא עמי והוה חומר כמתמיה למשפטי תחנן כלומר
שאמרתי לי וחל שדי תחנן נמצא כי השיחה לפני חל הוא נרסון למה
שמורה הודחה שהדין עמו יתברך (ה) וגם שלא אמרת בפירוש
שחמר יראה ותגרע שיחה הנה הוא כי הנה עוקר יאלף פוך שתולחנו
חונה חלא שתכחר לשון ערומים לאומרה מופה ומחופה ככסף סיגים
מוצפה על חרש (ו) ובטוח חמי דקינו כי חמר שהחלות לגלות בלשון
ערומים עוד מעט ותגלה חותי בפירוש כי בבית כרוחה לשפתיים לגלות
מה שהוא בלב חלא שהוא קו לקו עד התימו להסיר תסוה הכושה מנגד
פניו והוה ירשיעך פוך שפחיד פוך לאומרו ולא חמי על פירמו מאמרך
וגם שנחמך תשמר ממאמרך הלא ושפחיד יענוך כי פתע שלא
במתכוין ויוצחו שפחיד בפירוש ותרצה להשיב ולא תוכל * (ג) או יהיה
שיעור כל הכתובים נמשכים חל פסוקים שאמר זה הלא הוא כי אליפו
בפעם הוחת השנית ששב לדבר חסו היה ככוונה בלא בדברו חל כענינים
לא הועילו לחיוב והוה חומר הוכח כו' לומר חסו הוא יתברך חוכיך
בשחן רע והוה דבר שאמרתי לך הנסה דבר חליך וחראה כי לא יסרוןך
להכניעך ולהביאך למוטב ואמרתי ויעזר במלין מי יוכל שחשתי שמלין
יועילו בך וחראה כי חין והוה ומלים לא יועיל בם שלא יועיל לך גם כי
חרבה הפרות על מדותיך נדר ונדרנו (ד) והנה גם כן אמרתי
לך הלא ירחקך כו' תקיחך וחס דרכיך לומר שהיה תוס דרכיך שנאמר
בך חס וישר והנה עד כה אבדת מדת חס וישר כי הפלגת לדבר על
ה' ועלינו והנני מעיד בך כי גם חמה מעותד להפר יראה שתחב גם
מדתיך חלבים שנאמר בך וזה חליו מיראת העונש כי יהיה עד גדר
שחנרע שיחה לפני חל שחננע מהחפלה לפניו כי לא תירא ממנו חלילה
שתחפלה לפניו יולך מרעה (ה) וחך תהיה הניעה הגולה
הוא חס ושלוס להפר יראה הלא הוא כי וזה דרך היצר הרע להחטיא
מעט כי יבואך עד עבירה קלה וזו אותה הקלה שפעה בה מלאך משחית
הוא גוררת עבירה אחרת כי המשחית שהוא מפתה בה הגדול הטומאה
וזה יאמר הנה עד כה באת עד עון הוה לך רע מר ה' אך שחמלונך
לא בפירוש שתפקר כאשר ביארנו הכתובים למעלה בדרך בלתי שתפקר
נגדו יתברך חלילה חך הנה עון רוע הלכ נגדו עון הדבור כי יאלף חת
פוך להוציא דברים רעים נגדו יתברך כי עבירה גוררת עבירה ולא
בנת אחת כי הנה בתחלה חבחר לשון ערומים לאומרו בלתי מפורש רק

חננו הדבר כי נעצם צרת הגוף יבא להספקר עד אבד תקית חושה
מחייית המתים כלומר ולכן טרם בזה חל הגדר הלו היה ראוי לכל יהיה
הסתר פנים כמדובר (כ) תחפשו וכו' הנה סוף פסוק
זה פירשו ו'ל על אדם הראשון ששינה הוא יתברך פניו שניטל ויו פניו
בחתו ושלחו מן ערן והוה משה פניו כו' ולפי שיעטס ו'ל יאמר לפי
דרכו שאמר חיוב הלא כי חלו לא היית מסתיר פניך מהחוטא כי חס
תקרא ויענך כחלתי היה נקחן ועל יד הסתר הפנים נעשה יוס יוס כנד
עין כי לא ידע לומר חמר הנה חזית לזה רחיה גדולה מאדם כי הלא
החוקקו בכח קדושה לחיות לנצח והוה שתקפהו לנצח ועל ידי שיהלך
שהוא הידוע מרבותיו ו'ל שהלך בכל העולם חמו יתברך לגזור חס
יושב בכל מקום איראה לו לגזור על ידי כן נמשך להיוקד משה פניו שעל
החליכה היח ונשארה חוה לבדה פתה חוה כמו שאמר ו'ל ונמשך
מה יחטה גם הוא ויסנה פניו שהשחית כלס ויו פניו בחטאו ומיד ותשלחו
הוא לפסידיו מלפניך בהסתר פנים ממנו שלא ייחד עוד דבורו יתברך
עמו אחר שהוכיחו או יאמר הלא חליתי פניך ליתקן בחיים עם שאמות
אחר חך ועתה חמי חומר חוקיך דדיח פירכא למה קנסת מיטה על
כל בדי עולם כי הלא חס רחיה יח לו כי תתקפהו בכח ימיה לנצח
ויהלך בעצת שחמו ויהי משה פניו מאלס חלבים על כן יאות מה
שחמלחו מן העולם כלומר חך לא חס כל ורעו (כא) שאס
הוא על עון חביס הלא חינו מרגיש לא טובתם ולא צרתם של
בניו שנאמר שעל כן לקו בשבילו כי הנה יכבדו בניו ולא ידע
בטובם וכן לא ירגיש ברעשם כי ויצערו ולא יבין למו (כב)
על כן היה ראוי כי לא ימותו בניו כי חס חך בשרו עליו יכבדו ונפשו
כו' ושיעור הכתובים הנה לאדם תתקפהו כו' משנה פניו ותשלחו מן
העולם ואחר שאס יכבדו בניו וכו' שלא ידע ולא ירגיש לא טובתם ולא
רעתם היה ראוי כי חך בשרו בלבד עליו כו' על ידי המות חך לא חת בניו
שהם כל בני עולם או יאמר כי הלא משני חלקי האדם הגוף והנפש הכשאה
לך היא התקבלת הרעה יותר מהגוף ולא עוד כי חס שהחומר נוכח
על עצמו חך הנפש על זולתה והיא רעה כפולה וזה חמר חך בשרו כו'
לומר חך בעוד שבשרו עליו שלא כמעכל הכשר הוא שיכבד לו חמס נפשו
כל היותו חמר הוא עליו תחבד וככלל הדבר הוא כי החומר על עצמו
בוכה חמר בדרי ענות והוה חמר הדבר חלוק חלוק מעגל בלתי חומדת
לחטא וזלך אשר הוטמאה עליו תחבד כמתקבלת על מת בחוסן שבהסתר
פניך הנפש אשר היא חלקך היא המצטערת יותר :

טו (א) ויען כו' (ב) החכם וכו' אמר הנה הסתרת שאתה

לבדך חכם ככל שלשתי יחד באמרוך גם לי לבד
כמוכס ואמרת חמס כי חס עם ולא חממים ולו הונח תהיו חממים חמי
שקול כשלשכס והנה חין מדרך חרץ של מי שהוא חכם לבנות חת המוכחי'
עמו וזה חמר החכם חס מי שהוא חכם יאות לו יענה חת רעיו שדעת דעת
רוח ומי יתן ולא היה דעתך רוח עמו מדעתו חך חס דעתו רוח דעתך
הוא רוח קדים עוה שהוא עומרו סתם והוה החכם יענה חת
רעיו שפעה דעת רוח ולא יבט כי הוא ימלא קדים בטנו כי
סברותיו יותר רעועות * יא יאמר חס מה שתנחית על שלשתי
היה מראוהך כי ענית טוב טעם ודעת וחכמה חרשנו חך החכם שאמר
שהוא חכם יענה נמענה פיו דעת רוח שטענותיו רוח ומלא קדים בטנו
להתנאות על כלומר לומר גם לי לבד * או יאמר בשום לב חל חומר
בטנו שורה על מה שבתקרו יאמר הנה החפירת לחס גדול
משלשתי והנה חינו פועל חס לענות וזלתי הנוגע חל הוכיח חך לא
דעת רוח חין בו ממש רק הוראת בסות הרוח לומר גם לי לבד כמוכס

חלקת מחוקק איוב טו

יה

הוא עשו הוא מקחולל מדאגת השעבוד עד גדר שכל מספר שנים שנלפנו לעריך ההוא לחיות (כא) היה קיל פחדים בחזונו סן בשלום שודר יבואו ויחסיס בו כי נר יהיה ורעך (כב) והיה העשש כי לא יחמין שוב מני חשך הגלות הם ישתעבד מלכה שהיה בורה מן הי בורין ולה נלול מפס כי לפו הוא ומעבודת קלי חרב כי הרנו חששין בן דן כנודע מרבותיו ו"ל הנה כי הבורח מן הייסוריין לח די שמפסיד הטובה שהזריהם כי חס גס ילקה (כג) מה שחין בן חסר היה נודד הוא ללחם היה הוא יעקב שהוא חביתם הנוכח למעלה שנסח עול על צוארו ונודד הוא מההרץ ללחם היה מצרימה כי הרעב היה כבר בחרץ להשתעבד ולא נעלם ממנו כי חוסה ההליכה היה תהלת מנין דרו שהס ימות הגלות כי הם אדרבה ידע כי כבר היה נכון בידו יוס חשך של תהלת הגלות או שיעור הכתוב מה שהיה נודד בו לשים עצמו בידו בצולה הלל הוא כי ידע כי נכון

לעריץ : כא קול פחדים באוניו בשלום שודר יבואו : כב לא יאמין שוב מני חשך וצפוי הוא אל הרב : כג נדר הוא ללחם איה ידע כי נבון בידו יוס חשך : כד יבעתהו צר ומצוקה תתקפהו כמלך ישתד לבידור : כה כי נמה אל אל ירו ואל שדי יתגבר : כו ירוץ אליו בצואר בעבי גבי מנניו : כז כי יבספה פניו בהלכו ויעש פימה עלי כסל : כח וישכון ערים נבחרות בתים לא ישבו למו אשר התעתדו לגלים : כט לא יעשר ולא יקום חירו

לא יבצר מלעזוב לעיקת גדולות אל כל שכן קרובוח חוקק קהל גדול יבואו לרחוק ככלע הרשע הלך ויהיה להרפה ולקלם לעיני כל רחיו ויהפך לחלל כבודו וההיקש נדרר לחומדי ממון לחמור בחסך בחסם כי גם הוא יהיה בכל רע בחדר קהל וערה ככל החזון הזה וכן בכל מיני רשע כסל חסר יבחר עמל ובעש ויקלון על כבודו כי ישמח בעיני חלמים וחרס בחסן כילמי או לעי חבו שכל ימיו מחבובים לירש גהים מה שחין סן לנחלי בן ערן כי בשנה נכחת בנייה ובהחמקה דורס טיבורר שלום סחח בתלקו עובר חל ה' כפי יכלתו טוב לב שלחן וסלו כוחל עולם הבח ונכח חל הפנין חמר חל הקנה באיש רשע כי וולת נהיגס גם פה כל ימיו מחבובים כי כל ימי רשע הוא מקחולל כמדובר ושמה חמחר הלך גס חבלי לח קחתי כי חס באיש עריך בחון רב שלו בדיחו ורעין והיכלו הנה גם זה רבה דגנתו כי מרבה נכסים מרבה

דאגת כי כל מספר שנים אשר נלפנו מן השמים לעריך ההוא חיי צער יהיה (כא) כי תמיד קול פחדים בחזונו וחסילו בזמן ששלום בעולם ולכל בחישער עירוש לו לז רנו והוא בשלום שודר יבואו כי עיני כל לסטים ושודדים עליו כל היום וזה חמר קול פחדים בחזונו ולא יהיו הפחדים על שעת חירום כי חס גם בשלום שודר יבואו לחמדת ממנו (כב) ולא בלכד מפחד חבדן ממנו כי גם חישות מותיפלו עליו והוא כי מי יחך ויחמר בלבו חס נכדים יבאו לו חס שודדי לילה גם שלא יחזירו עוללות חיי נפשו לללל וחמר העשירו מתחלה גם עשה יחזור ויחן לו למלח נפשו כי ירענ כי חס חרד' יחמר חס חעני אחשב כמה ולמה לי חיים ומחיה חעשה לביתי כסף אוהב ועל כן בנח שודדים חמנור חרבי כי שפעחל וארדוף חשיב עד כלותי חותם וחס חמר טוב חיה מחללי חרב מהותי מחללי רעב כמהתי עולם נמלח בן דאגת העשיר כי יחמוד חיש כספו והבו חיה דאגת ממון כי חס גם דאגת חרב חוטם בחזון כי שמח עשירו להכל יומר ו"ל לא יחמין שוב מני חשך וצפוי הוא כי לו כי למה שהעריך ההוא לא יחמין בנח שודדים שוב מני חשך העניות חמר שישרדו על כן צפו הוא חלי חרב כי להעדר החמס שישב להעשיר גם כפשו בכפו לעומת שבו לשודרו ויתעמד ליפול בחרבם הקסה (כג) ולכן טוב ממנו הוא העני אשר נודד הוא ללחם היה ולא העני שוטה הקץ בעניו כי חס אשר דעה קנה וידע כי נכון ומחוקק שילוך בידו יוס חשך כי כל יוס דלותו שאור חשך בעדו חותו יוס חיים לו לזכות ככל יוס ששע"ו בו מות שהיוס עצמו באחר קיים לעד כחממר ספר הוהר על ויקרבו ימי ישראל ויקרבו ימי דוד ו"ל ידע כי נכון בידו יוס חשך כי חיש כזה שמח בחלקו הוא הסך העשיר העריך הנוכח כי תמיד קול פחדים (כד) ועל יד אשר ידע כי נכון בידו בו"ל יקוץ ברוח המזון ומצוקת לבבו על דלותו כי הלל כאשר יבעתהו צר העוני ומצוקה היא מצוקת הלל הלל יתן חל לבבו כי תחפפהו ותחוקהו מצוקתו לפניו לפניו לחיי העולם הבח כי יסו כי מלך בו"ל וחס יבוא לו לזכות כאלך העתיד לבידור הוא העצור למלך על כל הארץ להיות הממולכים בכיפה כי חיש כזה גם כי חיי צער יחיש לא יכוס ולא יסן עד וכבוש כל רבים עמם נלער מקחולל ככל זה ישמח בחשבו כי על ידי צער זה ספוי מלך בכיפה כן הדל הלוה ישמח בחלקו כי על ידי דלותו עתיד להמרום לפניו יתברך עד פה תנח חמרת שנטיות שעליהם חמר אשר חמרים יגידו בו"ל להורות כי חל חיש אל יריב חל יוכח חיש על הללחת הרשע כי הנה קלה חמש לו ונהפך הוא בייסורי עוני פדל כמדובר (יה) עוד יתכן בשיעור הכתובים אשר חמרים יגידו בו"ל על פי הדרך שהזכירו מרבותיו ו"ל סעל השפטים ידבר זהוה יבנח חליפו להורות חך סבול ייסורין הוא תקות חריות טוב לבטוח בה' וחמר יבחר מהייסורין לא ימלט מהם ולא יאכל בטובה המערתת לבח חרתי ייסורין וזה הבנח מדברי השפטים שבעי ית הם חמרים יגידו אשר המה יאשיחמת כי לא חמדו מאבותם חמר עשו הדו ולא חשו יתרה ורצונו כמו שאמר ו"ל וזה חמר הלל הוא כי להם לבדם חמרה הארץ היא ארץ ישראל ולא עבר רושע פשו יצחק בתוכס לרשת חמס (ד) והעשש כי הנה עשו מאס בייסורי גלות מכרים כמו שאמר ו"ל סעל בן וילך חל ארץ בו"ל כי יאמח חמרה"ל כי חמר הנה לבו חרב וירחשה הטטל חירוסה שורע חבוב חמר חס יעול חלק בירושת הארץ ויפדע גם חוב גלות מצרים כי נר יהיה ורעך בו"ל על כן מפחד הגלות ברח מארץ ישראל סן תקיים בו חירוסה ויפדע חוב השעבוד והוה כל ימי רשע

בידו יוס חשך (כד) ומה הוא החשך הלל הוא כי יבעתהו צר ומצוקה כי יבא צר ויביחאו בשלשלות של ברול על כן בחר תתקפהו המצוקה כמלך בעגלות כי הנה היה עתיד לבידור וטוב טוב לבח בכבוד והוא מאמר ו"ל עמיר היה יעקב לירד מצרימה בשלשלות של ברול חלח בו"ל הנה שיעקב סבול ייסורין כוחל חס הארץ לברו כלומר וממנו חלמוד וכן חעשה (כה) כי נטה בו"ל חרתי הביוו דברי חמרים על חלונת צדיק ורע לו רשע וטוב לו והביו לו רחיה כי טוב לגבר כי ישא עול ייסורין מה שלא היה עושא כי חס בעטס רחל להוכיח חס חוב תוכחת מגולס ולהיותם דברים קשים כגידים בוש מלכד לזוכח חס כי חס כמספר רעה בעל מדה רעה אשר יספר וכונתו על חוב כי חסם לבו והוא יבן כי עליו ידבר וזה החילו כי נטה בו"ל והוא ככלל שהקדמו למעלה כי בספר הלל בהחנה הוא יתברך ברב טוב שפע חסר יתחרו בחומר חל וברדו על התנהגו במה רנו יתחרו בחומר שדי השודר ומכני * ונכח חל הענין חמר כי אשר כונתו יתנהג הוא יתברך בחומר חל נטה חל חל ירו שפוטת חמר רב חסר וסופע טוב ובהשנות המון לפי גורת חממות יתברך ויתכבד בחומר שדי חל או יפתח ירו לקבל כי חס ואל שדי הבח לשדרו יתבצר נגדו (כו) וימחר וירוח חליו לקרוח חמר על מדה זו בוצר עתק יקרא בנרון חל יחשוך וזה חמר ואל שדי יתבצר ירוץ בו"ל ומי גרס לו החופפה הזאת הלל הוא אשר כשמן בזמן טובו על ידי כן בעט גם חרתי כן כי חס חמר עובד חבירות עשרו ושאנו עומד לעד זה חמר בעני בני מננו כי במה ערב חל לבו להחקומם להעית דברים הלל הוא בעני בני מננו של צוחר המוכר הם חוליות שומן סעל החמר עבים וגסים שהם חמניות חל החמר שחם יכו עליו יעין עובי השומן החי מהגיע מיד חל עגמות החמר כלומר כי על ידי רב טוב שהשפיע בו הוא יתברך עד נשין סיבב שיבעת להלחם בו (כז) ומרוב שומן ברובו עד כסה פניו בחלבו עשה פימה עלי כסל יחיה ענין מאמר רבי דוסתאי רבי יואל תמכת גישין על חותם עריצים חלמים שמרוב שומנם וגסותם היו מדברים נחמיותם בחלו הקול יואל חמני גופם ועל דרך זה יחמר כי כסה פניו בחלבו ומרוב שומנו היה חלילו עשה עלי כסל שהוא לעומת חמי גופו חלילו שחם חל חלבו פה שהוא כמדבר בחזון (כח) ואוי להם הנזערים בשם השמחים ללח דבר ומתנחלים בעשרם כי הלל חמר שישכון עדים נכחמת הם בתי הקברות אשר הם בתים לא ישבו למו כי חן הנחמים ההם בעצם לששנו למו כי הלל עיקרם הוא נפסם לח חשך שם כי חס בנחיש כי חמר החצתו הנחמים ההם שהם קבריהם הוא לגליש הם ציונים סעל כל קבר להכיר מי נקבר שם כי חן גם חלל לבשון כדרך בתים כי חס גלים : או יחמר כי הלל היו דריקים היו שוכני קבר כיצאם שוכנים שם שלמים עד שעה אחת קודם החיית המתים חך חלו לא ישבו למו כי גופם כלה ברמה ותולעה נוצח שלח החצתו הנחמים ההם רק לגלים נל וצין על כל קבר והמה נפסדים ואינם (כט) ואוי להם ולערוון עיניהם כי ירוחו ויביטו חיה ממונם חמר בטיחו בו יקשו ויעורום והוא מאמר ו"ל על פסוק זהלך לפיך צדקך משל חרם שקורחין אותו לירון מביח המלך והיו לו ג' חובבים חמר לחמד הלך עני לעורני חמר לו חמינו ומקומו קרא לפני חמר לו חמי חלוח חמר עד לער המלך בלבו והשלישי חמר חמי חקדים לפיך כך שלח חובבים לחדס ממנו וצניו ודקתו כשכחה עת פקודתו קורח למחמו ומתקומו לח יקום בניו הולכים עד הקבר הצדקה הולכת לפניו בו"ל על דרך זה יחמר הנה חמרה חס חמרה חמרה חמרה יסכון לו ממנו כי הלל חל לא יעשר ליקרא עשיר שיכדורו ממני עשרו

הלכת מחוקק איוב מי מי

אפילו לא יקום הילו הוא עשיר ומקומו
או ימים והלוחי היה כשני שהולך עד פתח הקרקע עד הקבר כי
חילו לא יום להרץ שהוא לקבר מכלם שהוא שום דבר מאשר לו
(ג) לא יסור בו חמר הנה חמרי שהאובד הראשון שהוא המון
לח יועיל לבעליו

מקבלה חומר חמרי אך חסם לא כן העשו כי הלח שמעתי כאלה רבות
והוא חומר חלו כי לא צדיק הוא וישרוהו יעשו כי מה יצדק חמוס עם
הל וגם לא כמחמרים כי הלח חמרי עמל כולכם שאינכם מחמרים חוקי
כי מה זו חמרה הלי לחמר שחוטח חני ורלויה צדתי חלי חמר שצדיק חני
בעיני הנכם מנחמים אותי כי אפאת

העמל ופארה שעלי כאלו קנחמו
אחרו וחמרו לעמלי כי במקום כחות
ורחמי חלו הוא יושב ורשע חני ואחין
לשולחו (ג) וחור על הראשונה
והמר הקך לדברי רוח היחסר לנס
טענות רוח כיוצא באלה מחוסן חמר
ולא יהיו כולם כאלה רבות מחוסן
חמר כי לו היו דברי רשע החרפתי
כי על כולל חסנו כי לא תמלאו טובות
כאלה חך חמר שדברים דברי רוח
מה לכם יהיו חלו מולתם האם יש
לכם קך וכל תמלאו יחד חו שמו
תחמרו ש"כ חסו חל חמור למען
החוק והמרץ חוסם כל יראה שדחו
על יד תשובת עליהם חוקה כלום
כי מה ימרוך כי תענה כי חניך
מתחוק יחד ע"י מה שחשוב ותענה
כלי חדוש ענין רק מענה (ר) ועל
השנית שחמר עליה מנחמו עמל חמר
נס חניכו בו לומר האם תחשבו לומר
שכן דרך מנחמים ואלו הייתם חסם
צדתי ואנכי מנחמכם הייתי נס כן
אומ לכם כי קדוש גרוך הוא לא עבד
דינא בלא דינא ומה חמוס כי יוכה לא
כן הוא וזה חמר כמתמי נס חני

חילו ולא יטה לארץ מנלם: ל לא יסור מי מי
השך יונקתו תיבש שלהבת יסור ברוח פי: לא
אד יאמן בשן נחעה כי שואתיה תמורתו:
לכ ברא יזמו תמלאו כפתו לא רענה: ל יחמם
כנפן בסרו וישלך בוית נצחו: ל י פיעדת חנף
גלמוד ראש אכלה אהלי שחד: ל יה הרה עמל
וידד אוןבטנס תבין מרמה:
טו " ויען איוב ויאמר: שמעתי כאלה
רבות נחמתי עמל כלכם: י הקך
לדברי רוח או מה ימריצה בי תענה: י גס אנכי
ככם אדברה לו ישנפשכם תחרת נפשי אהבירה
עליכם במלים ואנעה עליכם במו ראשי:
ה אאמצכם במו פי וניד שפתיי חשך: י אם
אדברה לא יחשך כאבי ואחדלה מה מני יתלך:
י אך שתרו הלאני השמות כל ערתי:
ה ותקמטני לעד היה ויקם בי כחשי בפני יענה:
ט אפו טרף וישטמני חרק ערלי בשני צרי
לטוש

התחשבו שכם חרבה לא כן הוא כי לוי נפשכם תחת נפשי שחיה
סבורה בלי עון כנפשי כאמי היום חין צדיק לומר שלח הייתי סוחר
מחמרכם באומרכם שתדוכאו חנם כי אם חזרתי עליכם זמלן אחר
מלין וטעמות עם תלונתכם ואניעה עליכם במו ראשי כמילל על צדקכם
שכל צדקכם לי צד או לו יש נפשכם אפילו הייתי יודע שהייתם מחייבים
לכפרת נפשי כד"ו ואחן חרם תחך שהייתם נפשכם תחת נפשי הייתי
מזעזע וחזרתי עליכם כמדובר (ח) ואל תחמרו חולי הייתי עושה
כן לפנים להחיות חמכם דפה ולא כן לבי זה חניו ממרתי וזה חמר
אחמיכם במו פי כלומר דעו אופיה טוב בעיני כי אם הייתי בא להחיות
צדרי פי לא היו שפתי עוצרים כח לדבר חונק והייתי מתחלל כי לא
נסייתי באלה ורע עלי המעשה וזה חמר אחמיכם במו פי שחם הייתי חפך
להאמיכם במו פי ולא מלכי הנה ניד שפתי היה נעדר ממני מלצדו
(י) ושמו תחמרו כי למה תחשך והלא מותר לשנות מפני השלום
בין חים לרעהו ומה גם לשקוע בחב צדקכם על לח חמם חיה טענה
כי יותר קרוב חני חל בעמי כי אם חדרה לא יחפך כלבו ממני חך
חפח בחונק כי יכאצלי עשות חונק ולא להסיר כאבם אלא חת עממי
ואל תחמרו שחם חדרלה שיד שפתי חשך הלא יבא לכם בסינתי שלח
חמיץ חמכם במופי חינו דומה כי זה יהיה בשבאל פטעה כי מחמכם
מה מני יבולך חליכם כי הלח מולתי בה לכם ובהעדר ניד שפתי חמי רק
נמנע מהשקיע בחב וחם חדרה חני מכויז בקום עשה חת עממי:
(ו) אך עתה בו חור חל ענייני שחמר שמעתי כאלה רבות כי הלך
השנה שבו רעי הוא כי גייסרתי רעתי חך הנה עתה חמר
קדמך הוא צופר הלחי כי חילש העיני חמר הב הקודמים וישמר כי ישה
לך חלום מעווק והנה חתה חליפו חרונר בו הוספת ולא חלי בלבד הרעשת
כי חם גם השימות חל כל עדתי שזומעם והוא כי הפלוג לומר חם שותה
כחם עולה (ח) וחצירה לי עדים חמר כי תקמטני שעל דבריך
קפצה בו וקנה ונעשו בפני קעטים שהוא סימן הוקנה וזה לעד חמר היה
והו לעד היה ויקם כי כחשי שהוא שפעה כחוש ובפני יענה ויהיה לעד
פני והרי כאן פנים: (ט) אפו טרף חו חמר חמר חמר חמר חמר חמר חמר
כי שלח ברחמי התעבה הוא ית עמו והוא כי הכה חסו הוא השטן שמתייחס
חל חחק טרף בחרבנה שפטים על יד שבה וחם חליכם וכשדים ורוח
מעצר סמדרר ויפול על הנערים ולח נחה דעהו ועדיין וישטמני
לננוע גם בעמי כי על כן בנה ד"ר העליון ויבואו בני האלהי להימין
ולהשחיל להחיות על ה"ב גם השטן בתוכו להוציא משעמיתו חל
הפועל והו חרק עלי כלו בשבילי בשני חל השטן באומרו וקסייתי נו
לכלעי חנם או לרי הוא השטן שהחל להייר לי לעשו עיניו לי כלומה
לעצמי שחם חוכתי לא היה רק בזה שחן ממני כי עור בעד עור וכל
חמר

שאו חין יונקתו שהוא בנו תיבש
שלהבת שדון זה חניו כי חם שם ימות נעון חניו בנו באופן כי הוא
צלתי מתקיים שהיה תמורתו של האב הוא בנו שהוא חליפתו ותמורתו
(לב) וסא כי בלא יזמו תמלא תמורתו הטוב וזה הוא חם ישלו
בן שפסחו רענה חל חם וכפתו לא רענה (לג) חו יחמם כנפן בסרו
שוודר ויגלה חוקם שיחלו לחור העולם כנפן בסרו וישלך בסרו שהוא
בניו קטיט כמו שמשלך הוית נחו כי כן יחדו בני האים חמר חלה לו
כמדובר: (לד) כי עדת חנף בו הנה הפרותי לדבר סרה חל
חמימי למה לא החנפתי חוך לומר כי צדיק חמר לנחמך מפני השלום
או להחיות טובה לי דרך שחד חולי חחא לירך כאשר באת לירי כי הנה
עדת חנף בלמוד ויה חני מהעונש שחם חמה חנף חמה גלמוד מעדתי
וגם שהוא שחד דברים הלח וחם חלה חולי שחד (לה) והטעם כי
הרה עמל כי חם חניטך לומר כי עמל חמר כי צדיק חמר מהריון דברי
חול חון שחמתי דברים כלפי מעלה וגם שהמרגיל עצמו לשנות מפני
השלום בנות חכין מרמה שתלמד לשונם דבר שקר כענין בנו של רב
בשנותו בין חניו לאמו מפני השלום (לד) או יאמר כי עדת
חנף בו שחור חל מה שקרה איוב קבר על חבריו שהיו עושים חונק
לפניו יתברך באומרים כי רשע דריו היה איוב לכל יראה שהיה הוא יתברך
עבוד דינא בלא דינא חילה באומרו למעלה חך דרכי חל פניו חוכים נס
הוא בו כי חל לפניו חנף יבא שחמר זה שאני חומר כי צדיק חני חוכיה
שהוא יתברך גלוי לפניו חנף הוא וזה יהיה לי לישועה כי יחיות לי טובה
שאני מחיות כי לא לפניו חנף יבא על זה השיבו חליפו וחמר הנה
ברחה מרעה חחת ונפלת בגדולה הימנה כי הנה עונש החנף הוא חוס
בלמוד כי עדת חנף בלמוד ונפלת בשחת עמוק מזה שהוא להשחיד חת קונך
לאמר כי בזה שמדתו חבת האמת ואינא חונק יהיה לך לישועה שיחיות
לך טובה ולא רחית כי עונשך גדול כי הנה חם חלה חולי שחד שהוא
קשה מעונש החנף ולמה השבת כוחת על ה"ק שחד חילה (לה)
ואחר אומרו כי השחד קשה מאד נתן טעם וחמר טעם חל עונש הדין
המקבלו והוא כי בתחלה מורה חמר באומרו כי לא לעות דין מכיון רק
שכר עמלו שמתבטל ממלכתו לדונו וזה חומר הרה עמל ואחר כך
ימשך שילד חון לעות הדין ועוד שחמרי כן בטנס של הנותן שחד חריון
חכין מרמה שהוא חם ישלם חם חך וזה דין והוא בלתי חוכה לפי
ענינו יכינו מרמה לרמות ולומר דברי חמר לא כן לחפות על הדבר מאלף
ולת העיני דין והגול חם גם עון מרמה וגיבת דעת:

טו (א) ויען כי שמעתי כאלה רבות כי חמר חניכם
לא כמחמרים ולא כמחמרים לא כמחמרים כי
הלח חין דרכם לומר פמרים רבות ענה חחת כי בראות חלון שכתבד

הלכת מחוקק איוב טז

ספר לאדם יתן בעד נפשו (י) וכל בני האלהי שבו עם להתיאב על ה' שעבר עלי נפיוס לומר כי הנה כבר בחרפה הכו לחיי בהרעה שפטים הרשעים ומה לעשות עדי לזלזול הוצרך ליענות להן על פי הרוב כי אם יחד עליו יתמלחון בשענה ור (יא) והנה כשכל הכ"ד פותחין יחד

היו הלה כך על כן כנגד חששת הדברים האלה אמר על הא' שק חפרתי כו' לומר הנה יציתי האלחתי לא נתיי לעגן את דברי כי חרבה שק חפרתי עליו גלדי ודקדק שני דברים ה' שלא היה רחב עליו כי אם חסד חסד על עצמו שהיה מנומס על גופו שהיה דחוק וצוק ומצפר יותר מדאי וז"ל חפרתי ולז' אמר לצפתי ב' שלא

ילמש עניו לי ב י פערו עלי כפיהם בחרפה הבו לחיי יחד עדי יתמלאון : יא יסגירני אל אל עייל ועל ידירשעים ירמני : יב שלו הייתי ויפררני ואחזק ערפי ויפצצני ויקימני לו רמטרה : יג יסבו עלי רבוי יפלה בליותי ולא יחמל ישפך לארץ מרתי : יד יפרצני פרץ על פני פרץ ירץ עלי בנבור : טו שק תפרתי עלי גלדי ותולרתי בעפר קרני : טז פני חמרמה מני כבי ועל עפפני צלמיות : יז עזלא חמס בכבי ותפדתי זכה : יח ארץ אל תכסי דמי ואל יהי מקום לועקתי : יט גם עתה הנה בשמים ערו וסהדי במרוקים : כ מליצי רעי אל אלוה דלפה עיני : כא ויזכה לגבר עם אלוה ובן אדם לרעהו : כב כי שנות מספר

עשה דרך ויהרה רק על גלדי בלתי נדהה ועל הסניח אמר ועוללתי בעפר קרני הוא הדמם לוכנע ליסור מנכות הרוח ועל פי דרכו רמו באומרו עפר ולא אמר הפרלבל ישור סם מה בהסיר אותו ויזכר בהיותו במקום רוחים מה שאין כן בעפר שלא יראה כיוהרה שמתנבב בשפלות (טז) ועל הב' אמר פני חמרמו וכו' לומר רזוגא כמה התנכלתי בעד יצרי בלי חטיאתי לתור אחרי עיני לראות שוא כי כל כך הכנעתי עיני על ידי החמדח דמעה עד שפני חמרמו על לחיי מני כבי ועל ידי כן הייתי מתדמה כחילו על עפפני כיה ללמות נהינס לכל ישאו לראות בננות הארץ מאשר הכנעתי אותם בכבי (יז) ועל הרביעים אמר על לא חמס בכפי כו' לומר על היות

כיאין חמס בכפי היה לי אבדן נכסי והרואה כי הנה היתה תפלותי וכה לפניו יתנרך והוא שהיה מפורסם היות תפלותו מקובלת ואין זה רק מהיותה וכה שלא היה חמס בכפי המעק ומפסיד התפלה כמדוע (יח) ועל החמשים אמר ארץ אל תכסי דמי כלומר סוכני ארץ אל תכסו מלמעדי ולא תמנעו לכל התנשים כי הלא יגדל ויכונסם לפניו יתנרך כי על ידי עדותכם אל יהי מקום לועקתי וחס שאני וועק על קוני ודקס חשב לכנס אודה ולשתוק ולא יחלל כל שאים חלילה (יט) ומה שאמרתי שיעידו בארץ והלא תענו הלא הוא יתנרך ענה נך כי הלא לא על חס חפץ דכאך נהפוך הוא כי מה שאני מבקש הוא פה כי בשמים הנה עדי הוא יתנרך שהוא העד כי לדוק אני כאשר אמרתי והוא כי העיד הוא יתנרך ואמר כי אין כמותו בארץ איש תס כו' והנה גם עתה קיים הוא יתנרך לעד כאשר בהעידו טרם חלקה ואמר הנה בשמים עדי ושמה תאמר כי בעמי עתה חזרה שכניה ועלתה אל הקיעים עליונים הנה גם סם וסהדי במרומים * או יאמר הנה יש אדם שנספס שפלה ונדון דינו בעולם המלאכי ויש שלמעלה במרומים בעולם שלמעלה מהן אשר אמר אם ידון דיני בשמי' הם הקרובים הנה גם סם עדי הוא ואם למעלה במרומים כי נפשי גבוה גבוה הנה גם סם וסהדי במרומי' ועל כן אמר סהדי בלשון ארמי לרמוז כי לא על עולם העשייה ידבר שאמר ח"ל שיש סם מלאכים שהם בלתי מבינים בלשון ארמית רק בעולם שמשמש בו לשון זה בעצם : או יאמר אם האמרו הן אמת שנותם ההלכה כבר היית אך עתה בין עדותו יתנרך למנוסך חטאת או תהית על הראשונות ומיד לקית כי על כן העיד על דרךך ואחר כך הלקה אותך לא כן הוא כי הנה עתה כמאלו הנה בשמים עדי כו' (כ) ושמה תאמר הלא מבלעדי יתנרך היו לך עדים רבים הם ערפי קדש אשר בראת במעשיך הטובים שהן הם מליצים בערך כמאמר התנא העושה מזה ח' קנה לו פרקליט אחד והן הם עדיך שלא חטאת הנה מליצי רעי כלומר המליצים בעדי יש פתחון לומר סהדי רעיני אי עשיתים ונוגעים בעדות לכן אל אלוה דלפה עיני יהיה לי הוא יתנרך לעד :

(כא) ויזכה לגבר וכו' אמר הנה אשר לא טוב עשיתי עד כה שהתחלתי לזוכה עמכם כי הלא מהראוי לא כן הוא רק שראשונה ויזכה לגבר עם אלוה ואחר הויכוח עמו יתנרך או וכן אדם לרעהו וזכר החיל לזוכה עמו יתנרך ואמר כי שנות כו' כאשר יבא בס' ועל דרך זה יתכן ימשך לזה גם פ' הקודם מליצי כו' והוא כי צרה להלחם ולזוכה עמו יתנרך והיה נראה מעשות דרך ארץ כאילו חושבם לחיובים או לנעדרים על כן אמר להם לא לחיובים אחשיבכם אלא כאילו אחם מליצי כן חשבתי אתכם ותהבונני ולא לחיובים וגם לא לנעדרים כי אם רעי אנשים כערכי אך אל אלוה דלפה עיני לזוכה עמו וגם כן ראוי פי תחלה ויזכה לגבר כו' ואחר כך וכן אדם לרעהו כמדובר :

(כב) כי שנות מספר כו' ללז' אל הענין זוכיר עיני ר' אלעזר בן פרט שאקו רס ונתעלף ואמר לפניו יתנרך שר לו מלך על צרת עינותו ואמר לו הוא יתנרך כי צרתי אחריו ליה לללח דילמא חסית במול עושר וסחיב ואמר לו יתנרך הם רבים ימיו שעברו או העתידים לבא ואמר לו יתנרך כי מעט המה המורמים אמר את כן לא תחריב לעלמא

לחונן פטור הכדוק כך צהית ההפך שפוחתין כולם לכות מוכין אותו ופה היה צהק כי כלם פערו עלי צפיהם לכות כאשר וזה תלונתי כילא חשיבנס ותחת פטור אותו הסגירני אל עייל כמאמר הבו בדרך והוא יסגירני אל אל עייל הוא השטן ואח"כ על ידי רשעים ירעטי (יב) ופירש מה שזמרתו יסגירני אל אל עייל הוא כי שלו הייתי ופתחום ויפררתי פיטרוין כל אשר נתפרק מחברו ואחרי כן כל חבר מניה וניה פילץ וישר כה דברים וסגא חמיר הלא המפרקת לגבר אם היה נשבר היית עת מירלוח אמר ראה מה עשה בי לגבר ונבר המפרקת אחו בירו בערפי שישאר שלם מה שתחיתו ויפצצני את כליהר האיברים כי יעיר כל הגוף בחמת כמו ומה שאמרתי ועל ידי רשעים ירעטי הוא כי

ויקימני לו השטן למטרה (יג) שכל בני חילו יורו צי חמים ומוח בכל אשר נהגר והוא יסובו עלי רבוי בעלי חמים כל אחד ירה בני חץ והוא מאמר למעלה כי חצי שני צמד אשר חמקם שותה רוחו והוא כי כל אבדנעות השחין היה בעיניו כעקובת חץ בעלת חמת ארם שחמקם שותה רוחי ואמר עשה כי בעלי חמים של שטן הם אירה כל אחד חנו ופירש מה שאמר ויקימני ללשון קימה ולא יזכינו לו למטרה והוא כילא הניח יורו חמים במקום ממת כדרך המורים אל המטרה שמתקלקל ונהרסו וחזרו חיים לתקן כו' ויקימני שהיה בדרך תהיה לי קימה תמיד והוא כי יפלה כליותי ולא יתחול שהוא מקום שאין נקב החץ ממיש בו כמפור' בשחית' חולין שעל כן ניקבה הכוליא כשר ומייתן יסודך לארץ מררתי שאמות בדבר ואו ינוח לו וז"ל יפלה כו' יספוך כו' (יב) או ישעור הענין מה שאמרתי יסגירני אל אל עייל הוא כי שלו הייתי כו' ושמה תאמר היטכן ינית הוא יתנרך את כל צ"ד של מעלה שידר יתחברו לזכוכך ויסגירך אל עייל אל תחמם כי הלא ויקימני לו לעייל הוא יתנרך למטרה שתחת אשר רצה לספטיין על ישראל עמו ולהכות ירה חצוי עלי (יג) ומה שאמרתי ועל ידי רשעים ירעטי הוא כי יסובו עלי רבוי בעלי חמים שיעתו כל שטן ויפלה כו' כמדובר בקודם (יד) והנה אחר כך יפרצני פרצתי נגופי ואינו עושה פרצה על בני פרצה כי אם פרץ על פני פרץ שהוא לפני הפרץ על פניו בסמוך ולא עליו ומייתן ולא היה מדקדק עלוה כי אם ירוץ עלי כנבור בלי דקדוק מקום הפרצה על יד דריסתו בריצתו שהיתה דריסה באש על פרצה קודמת ואמות בה וינוח לי * או יאמר יפרצני כו' לומר כי אחר שפיררו ופצצו ויסובו עליו רבוי בשחין רע גם מחדש בכל יום תמיד כדורך סמרינס כאלו נבור רץ בחמת כמו על גופו כאומרו ירוץ עלי כנבור והקדים ואמר יפרצני כו' לתת טעם לתה הקדים כל השברון הקודם והיה מספיק מה שירץ עליו כנבור ואמר יפרצני כו' והוא כי דרך הנבור ערין אשם ירוץ על גוף איש שכל אשר ידרך בריצתו כן ינבר כל עצמות אשר תדרוך כף רגלו עליה ויטחכן האיש שהוא אך אם האיש ההוא כבר כל גופו מדוברך ואחו כל גברו רפיון על יד הדקדוך שהוא באשר ידלג עליו איש נבור לא יסבר בעצם לרפיון הגדך כי לפי חווק עצמותו יהיה הנבור שה' פגיעת קשה נקשה כן ואמר חיוב הנה תחלה יפרצני פרץ השחין על פני ספך הפיזור נפסוף ועל כן כאשר ירוץ עלי הוא כנבור כלומר בלתי ממיט והוא כנבור בכ"ף הרמיון שהוא כי מאלו חנופי כלו רפה * או ישעור הענין שאם חאמרן אך לא יצאח נפסוף בכל הרעות האלה לזה אמר כי עשה שסטן בערמה כי יפרצני כו' ואח"כ ירוץ כו' שהוא העלאת צרה גדולה באופן בלתי ממיט : (טז) שק חפרתי כו' אם חאמרנו נא כי היטכן שנעשו השפטים האלה בנוסף על לל חמס אין זה כי אם שברנו עשרך היה לך אהנה נתעמוני לעגן את דשךך וע"כ נהפך עיווגך לשחין רע בעורך ובשךך או חס דעךך עליך במעלךך הגדולה ותלגש לנפשו ית' והוא כעונד ע"ז ועל כן השפילוך עד ארץ או ברוב שחךך ברוב טובך רמו עיניך להביט ולוון עיניך מן הערוב ועל כל הלה לקות בנוסף וזחעצנן חחת שחךך ועל הנדן ממוגך אפשר לא נערתת מעושך יודך וגל חנדין בתיך ויפלו חללים חולי היית עשוק דמס נפש ומדה כנגד מדה

חלקת מחוקק איוב טו ז

לעלמא ופנה חורבן העולם חסר כפשוטו או כי על הילוך עצמו לשוב
בגלגול חמר ועל כן חמר שטוב לו לסבול ייסורין קשים וירויח שלא
סלח ינטרף לשבו ולהתגלגל חמר שרוב שניו עברו והנה יוכוח זה יתכן
חמר לפניו יתברך איוב הנה קשים עלי הרבה ייסוריה ואיך מסלקם

מעלי וחס הענין לתועלת כי שנות
מספר הם אשר יחיו כי מעט הם
השנים העתידו לנח ועל כן חיימת
לשוב בגלגול או איך מתרבי עלמא
שטוב לי לקבל ייסורין במעט שנים
המתרות וארויה כי חורח לא חשוב
בגלגול חלוף כי לא חטריך לשבו כי
יתקון הכל כעת :

יז (א) הלא

לא זו הדרך
כי הנה רוחה
אני כי טוב הייתי מתלה קודם
הייסורין מעתה כי עתה רוחי
סובלה כי העתה דברים וגם ימי
הקיימים להעיד על דקדקי בנותי
כמאמר ספר הנוהר על ויקרבו ימי
ישראל ויקרבו ימי דוד הנה עתה על
ידי היותי כבועט ודובר חרבה ימי
נועבו מקיומם ועל כן נהסוף הוא כל
מתה' לה הייתי צריך לשבו ולהתגלגל
עתה חין ספק כי קברים רבים

לי כי חטין להתגלגל פעמים רבות בחייון שאקבר פעמים שלש כי
תהיה נפשי מתחלקת בקברים רבים (ב) חס לא שנאמר כי התולים
ומכונים עמדי הם פלשת רעי כי בארומם שממרים הם עלי ומכעיסים
ואני סובל ואפטר שצערם ועלי מירוק עון ותיקון בחייון שבוה תלן
עני ומנוח לינה תמיד ולא חטריך להתגלגל וזהו חס לא התולים כי
שחור אל טענחו כלומר הנה קברים לי חס לא שאומר שהתולים עמדי
כו' שבוה לא יהיו קברים לי כי חס שחלן עיני (ג) וחס תאמר נח
ה' אולי כוונתו לטובב לבלי נגע בכבודך דלא חסיד קב"ה למעבר דינא
בלא דינא ומס שהעדת שהני חס וישר כו' אולי חסר כך נתקלקלתי כי
כרע חסר ליפנס כענין הנדיק המקדש את האשה על מנת שהוא רשע
בגור שחוששין לקידושין שמה רבה ע"א בלבו הנה לרעת חס כך הוא
שימה נח שומה וכסיון או מלשון סדר כמה דתת חמר אשר חסר לפניהם
לומר עשה סדר זה לומר שתחלושי ותקיימי מחלי זה חס וי' חס ערב
שלא חטטו לך ויהיה עמך שחתה הערבתי ותבקש אחד מרעי עמך וזהו
ערבתי עמך כי תבקש בעדי מי שיאח ערב עמך שלא חטטו וראה מי הוא
מרעי חלה לידי ותקע לקבל הערבתי עמך בעדי כלומ' כי לא יעשה אחד
מהם כן הנה כי לח על כבודך עופים כי מה שערבתי. לא יעברו הם
(ד) וגם חין לומר שחתה הסיבות חת לבס החורנית שלנס צפנת
משכל כל ידעו להשיב נכותה לבלתי יתיישב דעתי למען יהיה לי לנסיון
כי הלא חין דרכך להשיג לגוי' חס' לא במקום שעל ידי כן מקרומם שך
כענין הכנס פרעה וחילו בים שהסיר לבס ליכרד בס וכיוצא בזה חן חן בזה
לא היה נמשך לך רוממות בדבר וזהו כי לבס צפנת משכל זה הוא חס על
כן היית מתרומם חן על כן לח חרומם כי חין רוממות נמשך עזה (ה)
ושמח תאמר חס כן היוצא מזה הוא כי מתחלים וממרים הם בעניןך
רעין כאומר ובהמרותם תלן עיני כי שללח כל בחינה וולח זו והן
התימא כי הלא כל אחד יגיד וירא כי רעים ודודים הם לך בכל פעולות
התפעלותם בדרךך כדבר שנאמר וישאו את עיניהם מרחוק וכו' וישבו
וכו' ועוד שני כי כל אחד הניח במקומו חת בניו כמה זמן שעני בני כל
ח' חלנינה מתו ירחו חת חביבים ומה נס לרו'ל שהיה מקום כל אחד
רחוק הרגע אחת פרעה חין חס מניח חת בניו חסירי תקותו לנבך
חת וולתו ימים רבים חס לא מרוב חמלה וזהבה רבה לח כן הוא כי הנה
כלבך ערב להם חלקת לשון אשר יצא חת כל אחד מהם לומר שיש להם
אחיה ורעות עצים מניח כל אחד חת בניו בתוחלת מנושכה ו"ח לחלק
יגיד וכו' ששכיל החלק הוא חלקת לשון מי שיגיד שאלו רעים והאובים
יניח חת עיני בניו שחלנינה כי יעשו למען החוק חלקת לשון כי כל
רוחם יאמר שחכם כדבר בזהבה רבה שהוא התפארות בעיני ההמון :

מספר יאתיו וארח לא אשוב אהלך :

יז " רוחי חלה ימי נועבו קברים לי : אס-
לא התלים עמדי ובהמרותם תלן

עיני : שיטה נא ערבי עמך כי יהוא לידי יתקע :
בי לבם צפנת משכל על כן לא תרומם :

ח לחלק יגיד רעים ועיני בניו תבלנינה : ו והציניני
למשל עמים ותפת לפני אהיה : ותכה מכעש
עיני ויצר בצל בלם : ישמו ישרים על זאת ונקי
על חנף יתערר : ויאחז צדיק דרכו וטהר ידים
יב האמין : ואלם בדם תשובו ובאונא ולא
אמצא בכס חכם : ימי עברו ומותי נתקו
מורשי לבבי : ליה ליום ישמו אור קרוב
מפני השן : אם אקוה שאול ביתי בחשך

רפרתי

לעשות צדקה ולהטיב לטובים וזהו וטהר ידים יוסף חומן ויתחוק בלדקו
או יותר מה שאין כן בהיותו צרה על נקי * או על דרך זה כי צדיק
יקרה העושה קו הדון בצמנוס לתת לחס כמעשהו טוב לטובים וההפך
לבלתי טובים ואמר ויאחז צדיקו של עולם יתברך שמו דרכו לתת לחס
כדרכו ועל ידי כן וטהר ידים יוסף חומן מה שאין כן בהיותו בפקד *
או יאמר היה ראוי כי כאשר יאחז צדיק בחרץ דרכו של צדקות או וטהר
ידים הוא יתברך יוסף לו חומן ולא ירפה וידו בראות הפך זה :

יז (א) ואלם בדם תשובו ובאונא ולא אמצא בכס חכם : ימי עברו ומותי נתקו מורשי לבבי : ליה ליום ישמו אור קרוב מפני השן : אם אקוה שאול ביתי בחשך

למשל עמים ידאנו עתה עם שהופת לנפוש חיה ויהפך לחלל ויקחו
מוכר הכה בחינה זו היה אפשר להשיב (ז) חן לא יתכן כי הלא חדרבח
כשיק מינה חורבה כי חין צריך לומר שהרשעים לא ישובו לתקן מעשיהם
כי חס שהדרבח יתקלקלו העובים ופלאים כי הנה ישמו ישרים על
זחח כינס שהם צרי לנב ברהוקם
כי ותכה מכעש עיני כי בחיי
נדמיתי למח שבהה עינו וגם
לחו כי ויזורי כלל כולם כמעט
משוללי ממשות כלל (ח) ימשך
שישמו ישרים על זחח ויהרהרו
אחר מדותיו יתברך עם היותם
ישרי לב בחומרתם כי להיות למשל
לא היה ראוי יהיה עד הקצה
הזה בחופן שרואה צרתי העוומה
יתקלקל וגם תמשך רעה אחרת
כי נקי כמותי שעלי הרעה הגדולה
על חנף שכרו להיות קטף פנים
לה' אומר שיזנו נקי כי חס רשע
וחייב יתעורר הנקי ויכעוס עליו
בחופן שאין היותי למשל שיה
במוק כמאמר (ט) ועל כן טוב
טוב היה יאחז צדיק דרכו המיוהר לו
שהוא לעשות צדקה כלומר שהוא
יתברך כי צדיק וישר הוא ויאחז דרכו

לעשות צדקה ולהטיב לטובים וזהו וטהר ידים יוסף חומן ויתחוק בלדקו
או יותר מה שאין כן בהיותו צרה על נקי * או על דרך זה כי צדיק
יקרה העושה קו הדון בצמנוס לתת לחס כמעשהו טוב לטובים וההפך
לבלתי טובים ואמר ויאחז צדיקו של עולם יתברך שמו דרכו לתת לחס
כדרכו ועל ידי כן וטהר ידים יוסף חומן מה שאין כן בהיותו בפקד *
או יאמר היה ראוי כי כאשר יאחז צדיק בחרץ דרכו של צדקות או וטהר
ידים הוא יתברך יוסף לו חומן ולא ירפה וידו בראות הפך זה :

יז (א) ואלם בדם תשובו ובאונא ולא אמצא בכס חכם : ימי עברו ומותי נתקו מורשי לבבי : ליה ליום ישמו אור קרוב מפני השן : אם אקוה שאול ביתי בחשך

ח

חלקת מחוקק איוב יו יח

ואו יטח לו ואספן כי ינחלוה אור חורה ועלות אשר עשה והנה אשר הוא
 מהסוג הרחשון אשרי חלקו והחיס הואו נס עורונו פה בעולם הזה
 מרחיק לו טרם לחתו מן העולם מתן שכרו כמאמר ו'ל על פסוק ותשחק
 ליום אחרון כמדוע והשר הוא מהסוג השני יתחם בדר מה על הערר
 פורענות נהינם ורמה אך עיניו
 הליות כי לא ידע מה תהיה חריתו
 והסוג ה' הוא אשר עליו אשר רני
 לויטם שחקות חנוס רמה והוא כי
 הלא חין משמעות של לשון תקוה הלא
 מהסוג מקוה ומתחזה ואם כן
 חיפה אך יחמר שחקות חנוס רמה
 היסכן יקוה חס להיות רמה הקד הוא
 כי חמר מחד מחד היו שפל רוח לומר
 בחר לך הקל' האחרון ולא המיועז והוא
 מחד מחד זה פעמים והטעם כי גם
 שהמיועז נבחר במדות הנה לעולם
 לא הניע אל המועז כי מדרגת הנקרה
 פגום שהיא חורה הגרוע מהסוג
 או חס חוננו והוא שיש לו עונות
 וזכות שקותו וחסותו הוא חסו רמה

ורע לנדיק כי דריק חסו בלי פשע ועל זה היום משינוס ואומרים נחיתו
 מתחלפות בהכחצו יתנודד להשיך כמפורש במענה בלדר הקודם אך
 לא טוב הדבר רק כנינו חוכן חמרו וחזר נדבר לענין בא ער חכונת
 חמתו (ג) כי הלא מדוע נחשנו בעיניו כבהמה בחומרנו לבס
 לפנת משכל חין כי זה חס על שטמינו
 בעיניכם שחס רעי החשקם
 אותו לבדול מאד ער שיראה בעיניכם
 כאלו חנו מטמיים עצמנו מפני
 טענותיו חין חנו משינו' רק כשמיים
 בטענות מה והלא זה החיס חין
 להטין ולסתתים ממנו כי מדרגתו
 שפלה (ד) שורף נפשו כו'
 הנה פסוק זה מתחיל שלא לניכח
 ומסיים לנכח וכל יתר הפסוקים שלא
 לנכח חמט הנה רצה לדרר דברים
 קשים כנידים ויהיה בוס כי גדול
 היה חס מכל בני קדם על כן בחר
 לשון ערואים וכל הדבר הקשה הדבס
 חמרו שלא לנכח כענין חמרו שורף
 נפשו בחסו וכן חמרו ולא יעדך
 שניב חסו כו' כאשר יבא בסייעתא דשמיא והענין לומר הלא חמרת
 כי שנות מספר יחסו כו' כאשר ביארנו שאמר ענין חמרו יתנודד לר'
 חלעור כן פרת בהלעטרו על ייסורי דלותו אינעית חרבו ליה לעלמא
 דלמא חסית נמלא דמוזיו והשיב לו שחס מה שחידר לחיות הוא מעט שלא
 יחריבוהו ויכבול דלותו כי וזן מועט הוא כן כתבנו שאמר חסו לפינו יכב'
 חס שנות מספר שהם מועטים הן אשר יחסו שאני עתיד לחיות טוב
 לי לסבול ייסורין שאכה לבלתי התגלגל כי על ידס חורה לא אשוב
 לעולם הוה חלוד שמורה שאס לא כן היה מניחו להחריבו ליה לעלמא
 שחא יבא צולו משולל ייסורין ועל כן אמר לו ראה שפלא אנשים אשר
 כתבתי והלא מי פדקתו קלה שטורף כפשו צלפו שפספיק האף לאחד
 נפשו בהחרים דברים כלמי מעלה חס חס כמון' חסוב שלמעך חס לא
 ה' שנות מספר אשר היית עתיד לחיות היפה נעזבת חרץ שהיה הקב"ה
 מחריבו ליה לעלמא והיה נעתק צור העולמים ממקומו כי השרה שכינתו
 בחרץ ובהחריבו ליה לעלמא יעתק מפה ער ישוב להכין אותה ולסעדה
 (ה) חמט לנדך בל עמד כי לא ידעת ערכך כי הנה חס כל כך היה
 בדרך היית חסוב כחברהס ויתר דריקים יסודות עולם ואני אומר כי חין
 צריך לומר שאיך חור עולם ומקומו כי גם הגדר החמור על גדולים
 שו ראוים חסרה עליהם שכינה אלף שאין הדור ראו לך כחמר
 בהלל חוקן וכן חמרו על שמואל הקטן וס בניכם מי שרחוי שפעמוד לו
 לו חמה כיחשועי חלא שאין הדור ראו לך על דרך זה יאמר הנה חין
 צריך לומר בהיות הדור חייב כי חסו חלפיו כאשר נר רשעים ידעך היא
 נשמתם וסמותו בחופן ישאר הדור ראו לא ינה שניב חסו כי לא חסיר
 זכות לעול' וכבר הקדמנו כי להיות הדבר קשה מדבר שלא לנכח בחומר
 שניב חסו ולא חמר שניב חסו' (ו) או יאמר שורף נפשו כו' לומר חלא
 חמרת ויקמיני לו למערה וביארט שאמר חסוב לא פשעי ולא חסתי ברמו לי
 הרעה הופת כי חס שסס אותי למערה כי הו ישראל בלתי ראוים
 ואס השטן היה מלמד קטיגוריא עליהם היו כלים ח' ויחמד העולם או על
 כן הקימי כמערה שכל מה שהיה לו לירות חציו על ישראל יורה בחיוב כי
 רב זכותו וייערך ואן רב להתנדות בו וכל האמן ההוא ירפה משרא נמצא
 שעי' זכות חסוב היה העולם מתקיים בדרך השתלשלות שעל יד הטפל בו
 מינת את ישראל ועורס חיים מתקיים העולם על כן בא והשיעו לו ואמר מי
 חסרה הגדול שכל כך גדלת בעיך שורף נפשו בחסו שהוא כשרון קל
 מאד שעל יד כעסך חסרף וחסרד נפסך האס כל כך גדלה זכותך
 שלענך תעוב חרץ בעקומה ולא חסרד על יד היות השטן
 את ישראל פן יחרב העולם ותאטו בכלוהם וגם יעתק צור ישראל
 מעקומו שהו מכס חרין שהיה ראו ישב בו לפי מעשיהם ויעתק לבסא
 דחמס על ידך (ה) והניי מקשה לך קושא גדולה על זה למה עשה ית'
 הדבר דרך פקלחין שישאל הו או חייבים כלים ושיבטל מעשות חרין דבס
 ויתככל שיקטרב השטן עלך כי גדול זכותך ולא יוכל לך ויניח את ישראל
 לקיים את העולם עם היותך תס וישר כו' ובלתי ראו להחיסר הלא טוב
 טוב היה יעשה דין בהס חס רשעים דניס היו ויקיים העולם כך כי דריק
 יסוד עולם וזה חמר גם אור רשעים ידעך והיה הוא ית' דועך חור ישראל
 כי רשעים דניס היו חס ולא ינה שניב חסו כו' בתמימה למה לא
 יאיר לעולם שניב חסך הוא זכות חס כשמתך חמר נחפסט בעולם חור
 מעשך הטובים חך חיוה כי חס שקר דברתי ואומר שלא לנכח כבר
 כתבנו הטעם שעשה כן מפני הכבוד (ד) עור יתכן בחומר
 שורף נפשו כו' והוא כי הנה הוא יתנודד השוה נח דכיל וחיו ואמר שעס
 היותם

רפדת יצוטי : יי לשחת קראתי אבי אתה אמי
ואחתי לרמה : יו ואיה אפוי תקותי ותקותי מי
ישורנה : יז בדי שאול תרדנה אם יחד על עפר
 נחת :
יח " ויען : ב בלדר השחוי יאמר : ב ער אנה'
 תשימון קנצי למלך תבינו ואחר
נדבר : ג מדוע נחשבנו בבהמה נטמינו
בעיניכם : ד טרף נפשו באפוי הרמעהך תעוב
ארץ ויעתק צור ממקומו : ה גם אור רשעים
 ידעך

תחלנו למחר כליון נופו ובשרו למען תחור חמרי כן נופו ונפשו כמדוע כי
 חין מנוחה ער כלות הבשר והנה חסוב היה נדון בקרבן חיוה נדר בחינתו
 חס הראשונה על שכבר הטהר מחלאת אסמותיו כולם וולת דרקפו ועליו
 חמר בהחרו חור קרוב מפני חסך כלומר משלטה בהחיות חור עולם הבא
 חחשוב הוא קרוב לבא חלי מפני חסך הייסורין שטיהרו כל חלחתי או
 שיעור החיות חור המתרחק לדרקים הוא חור מתן שכרן קודם מיתתן
 קרוב הוא מפני חסך המות חלי כי כך דרך האור ההוא להסתרחות מפני
 חסך המות או חולי חני מן הסוג השני כי חס חקוה שאל ביתי כמדובר
 שמה שחקוה הוא היות שאלו הוא הקבר בתי קבוע והטעם כי גם חסותי
 רב הנה בחסך הייסורין רפדתי מלעות להחמוד שס בקבע על ידי היותי
 מחרים נדוי יתנודד ולא נדון על זכותי שקדם (יד) או חולי חני מהסוג
 ה' כי לשחת הוא נהינס קראתי חני חסו כו' והוא כי דרך האב לייסר את
 הבן להעיל בו בחחיותו על כן לנהינס קראתי חני חסו שעל ידי ייסר
 חותי שס חוכה ליהנות ממצותי וחסותי כי שס חסרה וכענין רבי מאיר
 שחמר מתי חלך ופעלה עסן מקברו שהטעם שעל ידי כן יוכה ליהנות בנן
 ערן חמרי כן וזהו לשחת קראתי חני חסו וכן חמי וחסותי לרמה שרכן
 לשלל את הולד כן הוה לי רממה שעל ידה יכלה הנוף ואו יטח לו כמדוע
 כי חין נחת למת עד כלות כל בשרו (טו) ועל כל חמר משלטה הכחיות
 חמר חס הראשונה היא ואיה חנו חקיתו כי חס הראשונה הוא לי הנה
 מעתה ירצה שמרחין לי קודם סילוקי עוונתי פה חור מתן שכרו ועליו חמר
 ואיה חיפה כלומר שארחה עוונתי חיפה תקותי כלומר מי יתן ורחימיה
 כי כל עוד שאיני רואה אותה לא אנטע לחמות חליו ואס היא הנחמה
 השנית ותקותי שאחר שאהיה קבוע עד החחיה נפשו לא נדון ולא כנהה
 חקותי שהיה חמרי כן מי יסורכה מי מעתה חונה נחית פה כלל
 (טז) ואס חני מהחונה ה' עני יתן נדוי שאלו חס חמרי המעוותים
 לשאלו כי עפר האס ואל עפר ישובו שיער מעתה תרדנה חס יהיה שיער
 בוק ונפס על עפר יהיה להס נחת כי כליון הנשר והתם חלחת הנפס
 דנהינס יהיו תמים בחופן יהי לשניהם יחד נחת * עוד אפשר על דרך
 זה שלא שס בטבע החלוקה נ' סוגים רק שנים הראשונים ואמר על האחד
 שהיה חושב שהיה קרוב לחשוב חמר חור קרוב מפני חסך כמדובר ואס חין
 זאת רק הס נ השני שהוא חס חקוה שאלו בתי כו' על הדרך הנזכר חס
 כן הוא טוב לי חלך נפשו לנהינס ורמה נופו כי הלא לשחת הוא נהינס
 לנפס קראתי חני חסו חסו חמי וחסותי לרמה כי בחלה חפצתי ויתר
 מהשנית כי כס יטח לו כמדובר בשמוך ואמר ויהי חיפה חקיתו לומר
 חס חמרי לו למה חסיר מלכי הויה מהסוג הרחשון עם היותיך בעיני
 וגם פה לשום שמיס דברת כמפורש למעלה שכל היה מראה לפניכם
 שהחיל חלוקות אחרות כמסתפק הלא כי חיה חסו חקותי כי הצדיקים
 דוחים עולמם בחיים דברכים מתחלפים חך לחכי חיה חיפה בעולם
 הוה חקותי שהוא מעין המקוה ומה שמאסתי השנית הוא כי ותקותי
 יתן חליו שאחרי הוה שאלו בתי מי יסורכה כי מי ומי הוכה אחרי כן
 תקותי עוב חמר שהתנדה מן הטוב ומן הרע וזמי הוא יוכה שיסורנה חס
 חקותי שהיא חסר וטובה אחרי כן ועל כן חמרת כי טוב ממנה ה'
 כי לשחת קראתי כו' כמדובר וייתן ודי שאלו תרדנה כו' כמוכר
 בקודם :

יח (א) ויען : בלדר כו' (ב) עד חלא תשימון כו' הנה עד פה
 לא היינו מחייבים מליך להשיב על פרטיהם רק
 משימים קנצי למלין באמר קן כוונתך דרך כלל היא מדוע טוב לרשע

חלקת מהוקק איוב יח

בעיר וכבר נלמדוהו של הרשת הוא שכל וכפדים כבר היו עלי נחית
 שהחוקיקו בדרך לטען q טף מדרת הרשת פרושה (יא) ולא עוד הלא
 שלה נתנו לך פנאי דין צרה לצהר כי חס ער זה מדבר וזה כח בו ו"ח
 סביב נעשהו בלחות שהוא בכל הסביבו מצד ח' שכל ומחחר כפדים
 ומחחר חס מן השמים ומד' רוחות
 רוח מן המדבר ויגע בד' פנות הנית
 ויפול על הנערים וחרר שמלכדו
 לכד עלי נחית כל מה שהיה הוצה
 הפלוהו השטן וסיעתו לרגליו ללכוד
 רגליו על ידי השחן נוע מוכה
 שמצוקו לא ימים וזהו הפלוהו
 לרגליו (יב) והנה על עון המשחחוח
 שהוא היסב כל הרעה להיות מדה
 כנגד מדה חפצר דפסי דרכים או
 שחמת הרבועה ללכוד ירענו ללחם
 חו בהפך שחמת הרבות ללכוד יחבל
 חת צרם חמר הנה לומר יהי רפג
 אובו הוא ורעו חת משתיהם לא
 יתכן שחס כן יהיה נמצא כיוצא
 הרעב יהיה נכון ללענו היה חסמי

שאי חפצר שלא הרעב גם היא עמסה והיו מן הדין כי היא לא חטאה בזה
 (יג) על כן עוב הוא הדרך הפני כי החב יחבל דני עורו כזאמרו על
 מה חסא צברי בשני על שהיה סבת חוכלס דפיהם בעצתו כמדובר והנניס
 צניו שהם דניו וסעפופיו חתת רוב מחכלס יחבל דניו הם דניו בכור מות
 וכבר כתבנו שכל הדברים החלה מדבר על חיוב שלא לטובח להיותם
 דברים קשים כגידים או יאמר יחבל כו' והוא נשם לב לא לשון
 הכתוב שקורח אל הרכילות אכילת קורצין כו' ואחלו קרציהו וכן
 המתרגם לא חלק רכיל לא חיכול קורצין והנה פרש"י שהדברים רע יסון
 יחד לחבל ואחשוב להצניו מלשון ערב שקורין את פרוסת הפת קורצין
 בחט"ף הרי"ש והנה לשון בני חרם הוא לומר על מי שמדבר רע על חבירו
 שאוכל חתיכותיו וזה יהיה ענין התרגום שהרכיל אוכל פרוסתו וחתיכות
 מי שנאמר עליו ונבא אל הענין אחרי אמר בלדד את כל הרעה הוחת על
 חיוב ובניו חס על עצמו פן יחסדו שומע לומר שמסתחו חוקו צוחר רע
 עליו וחוכל חתיכותיו לזה חמר מי שיחבל בדני עורו של חיוב שמכין
 לחבל פרוסתו בדני עורו יחבל בדניו בכור מות לומר כי מקללה זו שאני
 מקלל את אוכל דני עורו חרע כי לא לכך כוונתי רק לומר מה שיראה לי
 שהוא חמת : (יד) יתקן כו' אמר פן תאמר בלבך האם כל
 הרעה הנהה עלי האם בלתי משפקת אל עון המשחחוח שהפרות עלי
 לומר שלא הנה שניב אשי וסכרי ירעך ומה גם שחס חטאמי בכך קבלתי
 ענשי לזה חמר חמה דע לך כי הלא אחר שהאיש על עונו יתכן שחלו
 מצטחו והוא שכיחה שהיתה שוכנת על אהלו שיהי מצטח צדיק או השכינה
 חתן יד ותצדיהו למלך בלחות הוא שטן הוא יצה"ר שיהיה צועד
 ומהלך (טו) לשכון בזהלו של האיש הואו ויעשה בעל הנית פס וזה
 חסכון בזהלו מבלי לו מי שחן אהלו שלו הוא שטן הוא יצר הרע ולהיות
 שכן יצר הרע המפקה נמשל לנקבה שהומיה היא וסוררת חמיד לפקות
 כמאמר שלמה והנה חשה לקראתו כו' הומיה היא וכו' אשת כסילות הומיה
 שהוא משל אל היצר הרע ככורע על כן חמר חסכון בזהלו ולא חמר יסכון
 לשון זכר אך יתנבד כוכר לרדחו חתת רגליו עד אובדו מהר וה חמר
 יורה על נוהג פרות כי אחר שנעשה ד"ה סוכן עמו לא יסוקט עד יורה
 חמיד על נוהג נפרות בחטאים ועונות ופשיעים אשר יחטאו ולא יוכל
 לו כלו שעל כן חיוב חמר שבעון המשחחוח נעתק מאהלו מצטחו הוא
 השכינה חלה בזהלו סיטרה אחרת המחטיו בהתרים נגדו יתנבד עד
 אבדו מהר כמי שורה על נוהג נפרות (טז) עד גדר שמחת שרשו ינשו
 מהנפרות שורה עליו וממעל כו' ולזה אל הענין כוכר משחחוח ו
 בגמרא למה צדיק רומה בעולם הזה לאילן שהוא נטוע במקום טהרה
 וכופו טטה למקום טומאה נקצץ נופו נמצא כלו במקום טהרה והענין
 צוקצץ כי נכסף הצדיק נטועה בדרך העליונה במקום הקדושה נצר מעטיו
 יתנבד ונפו הוא הניף נוטה בעולם הזה למקום טומאה פנאקצץ הנוף
 במותו נמצא כלו במקום טהרה אך הרשע תתייחס נטיעת נפשו אל מה
 שהוא מטה מטה במקום טומאה והנוף הוא הנוף שבעולם זה הוא למעלה
 מארש נטיעת הנפש והוא כמותה למקום טהרה בלבד ועל כן כנאקצץ נוט
 מתקרב גם הוא אל הטומאה ונבא אל הענין חמר ראה חו הנפרות שורה
 היצר הרע באדם אחר העשות בעל הנית שהוא עד שמיניש שרשו הוא
 שרפי נפשו ורדחו מתחת כי ערוב עון שמחטיו תמצא נכפו נטועה
 למטה נטומאה כדרך כל רשע ושם יינשם וזהו מתחת שרשו יבשו שהוא
 מתחת במקום הטומאה שם ייבש כל לחלוית קדושה וכפיקצץ נופו
 ממעל ומל קצירו שהוא מקום טהרה שהיה נטוע אך ימצא גם הוא
 במקום

היותם ראויים חס היו בזמן החורבן לא יענו רק על נפסם יתכן בז
 להחרים נגדו לומר מי שטרק ומחבר נפשו בלפס שבעס ומטיח דברים
 חילך חרץ חס היה בנייח שנחרב העולם וקיימה בזכותו ולא חו ירה
 לתהו ובהו הם למעק חיוב טעוב חרץ במקומה ולא חתקק לנמרו
 ויעתק צר ממקומו מכסא דין לרחמים
 כאשר היה נחט שנכוחו נעונה
 חרץ ולא נעשה חסו ונכחו ויעתק צר
 ממקומו כינס ענת הדין הנקדשת
 צור נעתק לרחמים כמו שחמרו ו
 על ויזכור חלפים חת נח חטפילו
 מרת הדין בהפך לרחמים (ה)
 והנה חמרו רוגל נחט שאלו היה
 בדורו של משה חו שמואל לא היה
 נחשב לכלום כולפידורו היה צדיק
 וכן חמרו משל למלך שהיה לו מרחק
 של יין ונח חרסו ופתח חת ומצאה
 חומץ שניה ומצאה חומץ עד שנמצ
 בלחת יין טוסס חמר טוסס הוא חא
 לו המלך חת לן טב מניה כך נח לפי
 דורו היה צדיק כו ובהו יאמר הכס חין

צדיק לומר בדורות צדיקים שלא יאיר חור וזימק דנייהם כדורו של משה
 ושמואל כי חס גם חס חור רשעים ידעך כדורו של נח גם חו בערכם
 לא ינה ולא יחיר שניב חשך לקיים העולם שלמעק טעוב חרץ כו' (ו)
 והוא כי הלא קל וחומר הוא חס כאשר חור חשך בזה לו מתדבק נכסים
 ונניס לא עזרת כח להנן ולהשיבו לחיתנו כי חס חפילו ונרו עליו ידעך
 שחח נפסק הוא חרץ סעליך דעכת וכניית בדבר נגד ה' כי ערפת נפסק
 וחמור מעתה חס ית חחר לא יוכל להנין עליו כי חס חרבה חונדת
 נפסך חוך היית מקיים העולם שלמעק טעוב חרץ כו' :

(ז) יצרו צעדי כו' הנה חל עליו חונדת ביחור מה מצא בליוט עול
 שהוכן חל כל הרעה הנאה עליו ואמר יצרו צעדי כו' והוא
 לומר כי חיוב קרה לו כשור חו חס שפרשו לו רשת ליד מענל כענין
 חבל שברחשו האחד כאין טענת ומעבירין בו הרשע הב' ומושכים
 רשע החבל הלו למרחוק עד נשאר הרשע שהעבירו בו עשוי כענין
 לכד עבול רחצ טמון בחרץ בעפד ומדי עבול אשר חפלים
 ללכדו ללכד רגליו חך הלכד חלל שלהיותו רחב חינו דוחק רגליו מיד
 שלא יוכל להלך חך מניחים חתו להלך לחטובל עה שהלך הלכד
 מתכוין ונתקן ופסיעותיו מתקצרו עד יאחו בעקבו הפת צרוח עד
 שלא יוכל לצעוד ולפסוע כלל וכו' בחימה קלה חו דחיפה יכול לחרץ
 חמר כי הנה כדבר הוא קרה לחיוב והוא כי אחר הקיפו ימי משחחוח
 צניו הוא עין השכרות והנמשך מאנו כמאמר חיוב חולי חטאו וכו' היה
 כרעה פרושה וטנה לכרעה רגלם וככל יום ויום היו כאשר נלכדו רגליו
 בלכד והוא מתהלך ונאחו ופסיעותיו מתקצרות עד האחו בעצם ולא
 היו חסרי כי חס דחיפה מה להפילם ממצנס חרצה והיה חפצר שלא
 יפלו חס אביהם היה מיעצם לנטל משתייהם חך חרבה נפלו בעצמו כי
 היתה עצת אביהם להעלות עולות מספר כולם ואשר ככס יעשה חיוב
 כל הימים כמו שכתבנו למעלה כי בזה קלקל וחיבד ושיצר חוחו וחת
 צניו והוא כי במקום חמר להם כי לא טוב הדבר ולבלתי הנית לטפלים
 חפילו חו ימים ראשונים חרבה ככס יעשה חיוב כל הימים שיהי מניחם
 סנעה שנעה ונסוף כל שנעה מעלה עולות מספר כולם כי בזה מצאו
 סמך על אביהם למשך ביין חת צרם כל הימים ובדבר חו חך והפילו
 חת עצמו בכל הרעה הנאה עליו ו"ח הנה יצרו צעדי חו של חיוב הוא
 זרעו הנקד' חונו כד"ל ראשית חונו כי נתקצרו פסיעותיו ולא היו חסרים
 רק דחיפה ליפול חונו צריך לומר חת חונו כי גם חת עצמו השליך עצמו
 הרעה אשר יעץ להעלות עולות כל הימים והו וחסליכהו עצמו (ח)
 והנה חתם דבריו ונח לפרש ואמר מה שאמרתי יצרו צעדי חונו הוא כי
 אילן חונו הוא ורעו נרשת רגליו הוא רשת עון המשחחוח שלא פקדום
 מיד כי חס שולח לחטיו הולכים ומתקצרים פסיעות חונו חולי יסונו
 מדרכס ובמקום הסיר הרשת פרושה חרבה ועל שכה יתהלך שמיח
 השכה במקומה ועליה יתהלך בחקונים חנונים כמדובר שמיחם
 כל הימים יקיפו ימי המשחחוח שנעה שנעה וסמך עצמו לתקן עונם בחיקון
 עולות (ט) נמצא שמה שיצרו צעדי חונו נדחק הלכד ויאחו בעקב
 הפת שלא יכלו מלט ממנו ואחריו כן בעצמו יחוק עליו צמים כי הנניס
 היה חפצר יבשו מאתה חמיד ורפו יריפם מהשכרות וע"י עצמו
 החוקיקו חו יותר בחומרם הנה נחטאו וחינו יתקן בעולות ועליו נסמך כי
 טוב בעניו הדבר ו"ח יחוק עליו צמים שנעה יחוק בסמך עליו חותם
 הצמים צמחים חמיד לשחות יין (י) והביטה וראה מה רב עונוה כי
 עדין היה טמון בחרץ חבלו של הרשת הנו כי עדין לא היה מפורסם

במקום טומאה המתחייב למטה וזהו אומר ומעל ימל קצירו כי קצירו
 שחוק ופזו שהיה נוטה למקום טהרה ממעל שהוא מהטהרה יקצץ
 כך לא מחמת כי חס ששם ומלא כמדובר (יז) וחסר סיקוף ופזו
 שהוא המות וכרו חדר מני חרץ שאינו כדריק שובר לדריק לברכה כי חס
 יחד מני חרץ וכחשך יחד פה כן גם
 חזן מהעולם הזה בכל מקום שהיה
 על פני חוץ לא שם לו והוא הנודע
 מספר הוהר כי הרשעים נהיגים
 שוכחים שם לנערי בחופן שם חס
 וולתו חספר ידע מה שמו הוא בעליו
 בלתי יודע וזה יתכן ויחמר ולא שם לו
 כלומר לו בעצמו חזן לו שם כי הוא
 יסתנו ושיעור הכחוב כי כחשך חדר
 וכרו מהעולם הזה שהוא מני חרץ
 כן גם יחד שמו שם כי לא שם לו כי
 וחס חספר שאמרו מני חרץ הוא
 החרץ העליונה שהמיתו לדריק טרם
 יהיה רשע ויהי נכר מעשו והנדר
 נטעו במקום טהרה ועקה וכרו
 חדר מני חרץ היות וגם במקום
 החלונים חסר הוא גר שם לא שם לו
 כמדובר וקרא חוץ אל מקום החלונים
 (יח) ולא עוד הלא שיהספדוהו מאור
 חל חשך בו והוא מה שדענו מר"ל
 כי כל חס יס לו חלק ננ"ע וחלק
 נהיגים וכה נוטל חלקו וחלק חבירו
 ננ"ע לא וזה נוטל חלקו וחלק חבירו
 נהיגים וזה יחמר הנה יהספדוהו

מאור הוא חלק כן עמנו אל חרץ חלק חבירו נהיג' ו"א מאור אל חרץ
 ועוד ותעשה על ידי העשות היות ר' בעל הנית עד גדר להניחו שמתבל
 וינודו (יט) שלא יהיה כן לו ולא נכד בעצמו שהוא חפילו בן הבח מכח
 בת שאינו נקרה על שמו רק הוא בעצמו על שם וולתו הוא בעל בתו
 וחפילו חזן תלמוד המתחייב לכן במגוריו והוא חזן שריר במגוריו והוא
 תלמוד כמו שאמרו ו"ע על פסוק חזן שריר לאכלו בו (כ) וימשך כי
 הרחוק מגוריו חבדים ממין וכד' ושריר הלא עליהם ישמו וזה חמר על
 יומו זה שמו החבדים הרחוקים האחרית הרע ולא רחוק הרחוקים וקדמונים
 שראו זה וזה אחוה שער בחומה הלא זה היה הגדול בשלמות ובמעלה
 ומי יעמוד ויבטח לה בכשרותו ולא בטובו (כא) ודברי תמימה
 החסרונים שלא הכירו החסידים לומר חזן מגורים חלו משכנות עול
 שיאמו ויתמהו על דתו פלאים וקדמונים שהכירו ראשיתו והכלתו
 הגדולה עד היות גדול מכל בני קדם ואמרו וזה מקום לא ידע חל שהוא
 לומר דעו איפה עד היכן מניע יד הכפיות טובה כי על חסר לז הכיר
 חסר חל ובעט בטובה נמשך לסתפק עד גדר זה והנה כל דברי בלדד
 חלו להיותם בתכלית הרעה לייחס לחיוב כיותר רע שבעולם לא ערב
 חל לבו לדבר בו לנכח כי בוש ממנו רק כמדבר על וולתו * עוד חספר
 ש' אמר לז חלית ח' הסגעת עד גדר שאמר כל זה עליך כי חס חרץ
 חלה משכנות מי שהח על בו ולא שחלית כל זה עליך כי חס שכל זה
 חספר ליערך מהתחלת אשמך :

יט * ויען איוב ואמר : יי וקרר אבד
 מני ארץ ולא שם לו ער פי חוץ : יי יהרהר
 מאור אל חשך ומתבל ינהו : יי לא נין לו ולא
 נכד בעמו ואין שריר במגוריו : ז ער יוכו נשמו
 אחרונים וקדמונים אחוזו שער : כא אך אלה
 משכנות עיר וזה מקום לא ידע אל :

יט * ויען איוב ואמר : יי ער אנה תגיון
 נפשי וירד באונגי במלים : ג זה
 עשר פזמים תכלי ימוני לא רחבשו תהברדלי :
 י ואף אמנם שנית אתי תלין משונתי : יי אס
 אמנם עלי תגדילו ותגביו עלי חרפתי : י ידעו
 אפוי באלוה עורתי ומצודו עלי הקיף : י חן
 אצעק חמס ור' אענה אשועו ואין בשפט :
 י ארתי נדרו לא אעבור ועל נתיבתי חשך ישים :
 י בכודי מעלי הפשטו ויסר עטרת ראשי : י יתצני
 סביב

ר"ל עליהם הכתוב אומר וירדו כי חסר השמש בגבורתו כמפורש הללו
 שהוא כי וקרה למו כאשר קרה לשמש עם הירח שאמרה לפניו יתברך
 חספר לפני מלכים להשתמש בכתר חסר ולא השיב השמש וחס הוא יתברך
 על עלונו והשיב בעדו ואמר לה לבי ומעתי חס עלמך ולא הוא נבזרה
 כן הוא ית' עושה לשומעים חרפתם ואינם משיבים והנה חס לז השבתי
 לדבר סרה נגדיים רק על ויכויו על צרתי ועל כן היה רחמי ישיב הוא
 יתברך בעריו וילקה חסכם ואינו עושה חך מזה תרעו כי הלוה עותני
 וכאשר חינו חס על מה ששמע חרפתי כך האמינו כי ואמר הוא בשען
 שהוא מצודתו ופרושה על כל החיים עלי הקיף ללעני לכל יקטרע על
 ירחלו (ז) והרטיה כי הלא חן אצעק חמס על צרתי ובראותי
 שצדקתי חמס לא חשנה חס חוש חולי על אומרי מלת חמס הקפיד
 שהכור עליו יתברך שמושה חמס ועל כן לה הענה חן חסר וחשע חמס
 בלי הזכיר חמס ועם כל זה חזן משפט והיתכן כי השופט כל החרץ לא
 יעשה משפט חך חן זה כי חס שהוא יתברך העושה בסבת ישראל כמדובר
 ועל כן לא יענה * חו יחמר חס תאמרו למה לא השוע עליכם שעלי
 תגדילו בו הלא חס חסר קל וחומר חן אצעק חמס הנעשה לי בפועל ולא
 חשנה חס כן מכל שכן חסר השוע על מה שחיינו חמס רק על חונת
 דברים שאין משפט ולא ישיבלי * (ח) ארתי נדרו הנה
 ידוע כי חרץ הוא רחב ונתיבות חס מעגלים צרים והענין כי חמר
 שמונה תלונתי הלא הוא כי חן אמרתי חן ייסורין בלי עון חך חס
 היה ציעון חרשתי * חמס חן צריך לומר שלא עברתי
 על עון רחב וגדול כי חס חפילו צמה שארתי נדר בעשותי
 יתברך דברים משמרת לשמרתו נשערתיו ולא אעבור חפילו מה שהיה
 גדר לחורח חמס משמרת לו וסו לחתי נדר ולא העבור וחס כן איפה
 מה שאמר נתיבות דקיס חס דברי עונות דקיס חסו השוער שמדקק
 עם חסידיו וחס תאמרו שם היות חסין ייסורין בלי עון להיות חס
 שצדקק עמי ויבדל כל כך עד גדר שצדקק היות היסורין להזיר עיני
 ולתקן חרבת חסך יסם נגדו לים חקדי ההשנה עד החשך עיני וחדבנה
 נגד ה' וסו חומ' ועל נתיבותי חסך יסם נתיבה וחדק לחקן דבר קל
 יעשה מה שבו חספוד כל וצויתי (ט) כי היה חן ספק כי כבודי מעלי
 הפשטו והוא כי הנה ידענו מספר הוהר כי כל צדק נעשה לרחמי מלבוס
 מוכותיו והוא הנקרא בדברי ר"ל חלוקה דרבנן ועד אמרו בספר בוהר
 כי חס יסוד מצדקתו ומה גם חס תיהם על הראשונות שאפשיטין לו לבוס
 וצויתיו והלגש חותו מחללות נגד' צוים מטומאת אשמותיו וזה יאמר
 הנה כל כך נחפרתתי על יד חוליה שהנגד' של נפשי חן הס כבודי
 כרב רחוק קרי למחי מכבודותי ומה גם עתה נגדי הנפש הקדושים שהם
 כבוד חמס יחלו ועליהם יחמר כבודי מעלי הפשטו חסר הטחתי
 דברי על כוד צרתי ויסר עטרת ראשי הוא שכינה השורה על ראשי
 הנדקים

יט (א) ויען איוב בו : (ב) עד חנה בו הנה היל' ותדכחני
 במלים חך ויחמר כפל הכוונן על דרך חמרתו
 על פסוק חן יקראוני ולא חל' ויחורוני ולא יאמנני והוא כי יקראוני
 קריאה כפולה פעם חסר פעם ולא חשנה כן יכוון ותדכחוני רבדך
 כפול * ונחל חל הענין חמר עד אנה תגיון נפשי לומר עליה כי נפש
 חוטאת היא ולא עוד כי חס עתה ותדכחוני ד בא כפולה והוא ענין
 מציאות הדברים הרעים מזה עלמך * שנית אימון הדברים והשוכחם
 כחסים על כבודי וחסר מניעים עד הנפש והנה ענין הדברים הרעים
 מזה עלמך חן צריך לפרשו (ג) חך מה שצוים חסרים על כבודי
 פירש ואמר זה עשר פעמים בו והוא מה שכתבנו במענה הקודם שכל
 הדברים הרעים שאמר בלדד עליו דבר שלא לנכח כבוש ממנו להזכיר מה
 שמתחייקו לפושע לטוב ועל זה אמר כחתייה על הדב' הב' ואמר הנה
 זה עשר פעמים תכליתו לטוב לומר כי חוטא חנכי וראוי חלי כל הב'
 עליו לא תבוש מהכלים אותי עשר פעמים לנכח ועתה תהכרו לי
 עושים עצמיים כמתכבדים ממני ומדברים שלא לנכח בחסים על כבודי
 כי זה דכדך כפול * (ד) ואף חמס בו חמר הנה כל בלדד
 העמסת העמים כוד פונו עלי עד בלידי וחומר חס עוני במתחלות
 בני לומר כי חנכי כסידותי שכרותם כאשר נחרנו במאמרו למעלה
 והנה לא טוב הדבר חסר חמס עושים פה היום לביעני שאשבע בחרסה

חלקת מחוקק איוב יש

ככרי הייתי בעיניהם אך רוחי אשר באחת חיקי וזה לאסתי תחת היות
מן הרהורי שרומי שבה ודיקתי בה ובהיה לאחדים כי ובר וקבנה בראש
ויקרא את שמם אדם וככנס לבוכה בהומ' תחשבוני ויצא שלל לבוכה בחומ'
בעיניהם הוא כי עשה כמדבר על עבריו הנותנים ואמר לור תחשבוני ואמר

כי העטם הוא כי ככרי הייתי
בעיניהם של או ושל חסר היו לו גם כן
שהמיתו שדא וכשרי ואם מן השמים
על כן מה חשבה לקרבה שחשתי
בל חשיבוני מוחת מוחים בעיניה
ועל כן וחמתי לפני בטני והוא כי
הלא כמו נר חשבוני יתחנן לפני בטני
וחינם וחן לומר שהיו בני נשים חסו
בני בטני אך יאמר בראותי כי רוחי
זרה לאסתי תחתן לה בחמור לה
תעשה בגין בני בטני שהיו לה נשים
מבטנו חף שכבר מתו וזהו חקקרב
דעתה אליו וזהו וחמתי לפני בטני
כלומר בשביל בני בטני וכוונתו לומר
כי חף כל זה מן התוכחות שכללם
הוא שית פירוד בניו לבין הדברים
אליו (יח) וכלל חרפתי הוא כי גם
ועליו רקים ופוחים מאסו בי ואין
תקנה שיחשבוני לפחות לדבר עמי
אלא שבראותי חוסם חקומה לפניהם

סביב וארך יסע לעץ תקותי : יי ויחר עלי אפי
ויחשבוני כצרוי : יי יחד יבאו גדודיו ויסקרו
על דרכם ויחמו סביב לאהרי : יי אחי מעלי
הרחיקו ידי אהרומני : יי חדלו קרובי ומידי
שבחוני : יי גרי ביתי ואמהותי לור תחשבוני נכרי
הייתי בעיניהם : יי לעברי קראתי ולא יענה
כמו פי אתחנן לו : יי רוחי וזה לאשתי וחנורתי
לבני בטני : יי גם עוירלים מאסו בי אקומה
וידרורתי : יי תעבוני כל מתי סודי וזה אהבתי
להפכו בי : יי בעוירי ובבשרי דבקה עצמי
ואת מלטה בעור שני : יי חנני חנני אתם רעי פי
יד אלה ננעה בי : יי למה תרפני כמו אה
ומבשרי לאתשבעו : יי מיתן אפי ויתבונן מלי

הדריקים (י) ושמה תאמרו שאיה סכלי שכל כך חזרהו מהר
דעו חיפוכי לה היה רק מעט מעט ולפי חומר הצרה הייתי הולך
ומתקרב כי הנה נחל' יתלני סביב חוץ מנופי על יד שדא וחשמן
השמים וכשרים ומיתת הכנסועם כל חלה לא נתמקרת כי לא חזרה

תקותי ותחלתי כי הלא והלך חנה
וחנה כלומר כי ברחוק חק עצמי
מתהלך יכול לחונ ולנוע היה לי נופי
לשלל ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ולתקור חס חזרה תקותי הם חין וזהו
ויסע בעץ תקותי כלומר בעץ הוא
החילן שיסע וינעו אך עיקרו תקוע
ומושגש בדרך כן תקותי היחלה
להתנועע בהרהורי לבני חף לא יבצר
מהיות עיקרו תקוע בלב בדר מה
(יא) אך הנה חסתי כן ויחר עלי
אפו והוא כי חף הוא שטן והוא
הראשון מהמחשתי שאנו ר"ל ועל
כן יבנה חס השטן שהוא שליח רבגו
יתברך ויקראנו הפו ואמר הנה אר
שעל ידי מה שנתלני סביב היחלה
תקותי לנסוע מלבי בדר מה אך
חסתי כן ויחר עלי חסו שהוא יתברך
חזרה עלי חס השטן הוא חסו
במה שחל לו פנית השמח לבך כו'

ותביתני בולבלני חספס שהיה כחפסה חסו שיחזור להעמיד סברתו
להפציר לשוד להכותו על חלה מהר רבה אל עצמו ועל שברו שעל ידי
ק נזיב חרה חסו להכניד עליו ער עצמו תקום כאשר היה וזהו חומר
ויחר עלי חסו לך כך חזרה עלי חס השטן ער נדר שיתשכני לו חף
הנו' הוא השטן כצרוי כאלו חמי הייתי צר לו כי הסיבות היה יהיה כחו
לכוב לפניו יתברך בהיותי מחויק בחומתי ולא בלבד דמה חסתי לור
חסר כי חס כצרוי רבים וזהו חומר כצרוי (יב) ועל כן לא לבדו בא
השטן כי חס יחד יבאו גדודיו וחילותיו ושמה תאמרו חס כן חיפה חף
נוחרה כך נסיה חס באו עליך כל חילות השטן לזה אמר לא השליעם
ה' רק עד שישלו עלי דרכם אך חסתי כן ויחמו סביב לאהלי חף לא עלי
(יג) ואם תאמרו ומה יוכלו להזיק לך בהיותם סביב לאהלך הלא הוא
כי על ידי כן חסתי מעלי הרחיק כי כל מקום שברדיו כח הטומאה שם
מטילים רתת וסומרו לבחיס שם ומה גם לאשר הם מכוונים להטיל
עורה בל ישוב יעבור שמה וזהו חסתי מעלי הרחיק כי למען הרחיקם
מעליו היו מטילים מורה עליה ועל כן לא היו שנים שם כי מסביב
לאהלו היו מרגישים רתת ושמה תאמרו ומי הגיד לך שכך היה הלא הוא
כי הנה מן הראוי היה כי חסתי יתברך ביותר ממודעי שמאללי קורבה הם
וכהפך היה כי הנה חסתי מעלי הרחיק לגמרי חף יודעי חף ורו ממני כי
לא רחוק הרבה כי חס חף היותם צרות מה וזהו חף ורו כי חף הוא
מיעוט ואין ספק כי חן זה כי חס שאשר חסו סביב לאהלו כל עיקר
מנחתם לא היתה רק להפך את האהבה הדבקה בעצם שהם המנחמי
ומדברים על לבו להסקיט דאנחו חף בידעו כי קל הוא הטוב האפשרי
יעשו לו לא שתו לב רק שיורו ורות מה וזהו חומר חסו כו' ויודעי חף ורו
ממני (יד) הלא שבהיות שחלו קרובי מלבא אלי או גם ויודעי שחמוני
כי נשאו קו' וחומר חס חסו שנאזהו וחף כי מרעהו ראוי הוא ירחקו
מאנו וישתכחו (טו) ומי יתן ולא היו מטילים פירוד כי חס בניו ובין
חסי ויודעי חף גם עש כל בני גרי ביתי ועבדי ואמהותי ואסתי לור
יחשבוני חף חמנה על הכל הייתי מתנחם כי הייתי מוצא להם פתחון פה
זולתו מאסתי כי בה נוחם יסתר מעיני ולא חסתי ופאו כי חס גרי ביתי
ואמהותי לור תחשבוני חמו מן התומה כי הלא ככרי הייתי בעיניהם גם

לכבוד ועל ידי כן שיראו כי אכזבם ידברו ויהו חקומה וידברו כי (יש)
ושמה תאמרו מי חלה העוילים שתצטער עליהם וחין זהם חבונה לא
לקרבולא לרחק הנה לעומתם חשבוני כל מתי סודי גדולי החיכות
אוחס שכל כך גדלה חשיבותי בעיניהם שבהיותו ממחיקים
סוד והיו בעלי סברה ח' והייתי חומר להם הנה דבר זה אהבתי והוא
רצוני עש היות נדר סברתם היו מתהפכים מדעתם בשבילי
וזהו חומר וזה אהבתי נהפכו כי כלומר כי בשבילי :
(כ) בעוירי וכו' הנה חין לפני עור לומר בעור שני וחשבה
המשיל את השפתיים לעור השני כמ"ש ז' שנים
ושפתיים הם שתי חומות שלפני הלשון - ונבא חל הענין חמר הנה יש
מקום להסיבני כי לא חשבוני רק על דברי נגד ה' שמורה שאלה כדון
דכחמי ועל כן קבחה קנאתם ותשאזוני כאשר הוא יתברך שחמי על
שמותיו ועל דברי הנה דעו חיפה כי חזרבה הוא יתברך מרחם עלי על
דברי טובה ואחס רעי לא כן והוא כי הנה בעיני ובבשרי דבקה עלי
על יד הכחת השחין בהמתתה ומה שלא מתי הוא בזכות עור שני הם
שפתי כי ערס ידנקו שפתי לשני ככל שחר עוירי ובשרי שדבק לעצמו
דברתי דברים טובים כענין ה' חן ו' לקח כו' גם את הטוב נקבל כו' וזהו
שנאמר בכל זאת לא חטא חיוב בשפתיי שהם עור שני כמדובר ועל ידי כן
נמלתי (כא) ולכן חנני חנני חנני כפולה אחד לנחף שלל יאמס
מתשובותיכם * שני לנפש שלא חפצו וחתי דברים מכעס דברים
וזה למה שחוס רעי ולמדו מה"ש כי הלא לז חזי לי שיש כן היה ממיתי
חף לא כן עשה רק יודו ננעה בי בעיני בני נזופי בלבד כי על כן לא מתי כי
את נפשי לזה לשמור (כב) ואם תאמרו כי מאשר תראו כי האל דרפני
תדרפוני גם חסם כי רחיסם כי זה רצונו זה לא יתכן כי למה תדרפוני
שחס תאמרו שהוא כמו חל לא כן הוא כי הלא הוא לא נתן רשות רק על
בשרי וזהו חף נפשו שאור חף חסם ומבשרי האוכה לא תחשבוני חס
תדרפוני עד חזר דברים רעים מכעס תברתם וחספסו גם חס נפשי :

(כג) מי יתן כו' אמר חס חשעו על כי דברתי דברים רעים נגד ה'
הנה יודע אני כי יתבונן מלי מזהו יתברך והוא כמדוע כי
משה כתב ספר חיוב ועי יתן חיפה כלומר הנה לעתיד יכתובו וייתן
והיה חיפה למען תראו כי לא רעות מלי בעיני ה' החפץ שיכתבו ושמה
תאמר חסר שעתידים ליכתב גם שלא יהיה עתה מה בכך לזה אמר מי יתן
בס' כו' והוא כי ידעתי שיכתב גם שלא יהיה חסו חף מה שאני תאב הוא
מי יתן בספר הידוע סוף ספר התורה ויחוקו בו והענין כי ב' היו יועצי
פרעה יתרו ובלעם ואיוב כאמרו ז' שלשה היו בזותה עצה כו' על
דבר משה ואמר למה נרעתי ממני רעי שנכפזו פרשיותיהם בספר
התורה והיו מי יתן בספר ויחוקו כי דברי יתרו פרשת ואתה תחוק וכן
רשעי תיבות מי יתן בספר ויחוקו עולים במספר קטן י' כמספר יתרו
וכנלעם שנכתבה פרשתו בחורה וכונתי היא שעל ידי הכתב בספר
התורה יתפרסמו לכל שנעים לשון והוא כי הנה על חנני לור חף יתברך
יתבונן כל דברי התורה בחר היעב שהוא בע' לשון שיקראו בה בפרסום כל
גווי הדרך שנאמר וכתבת על האנשים חס כל דברי התורה הולת בחר

הטוב
היטב

העב (כד) וזהו צעזעזול לחזק ולחוקק ועופרת להשחיר חקק ירכות
החוקק וחוכה כי לעד צעזעזול ככל שחר החורה שכולה נכתבה
בהגיון כח"ל ובקנת על האבנים חק כל דברי החורה הוחק באר היעב
בהוין ופספסו דברי לכל ויהיו לעד כי חיינו בוש מדברי כי יודע חלבים

הוא החיוב יותר שאני חושד חלבים ואומר כי חלמרו מה נדרף לו
כו' ואולי חלו לא חלמרו זה ומה שאני חומרים שלא כשר חתה פוח כי טוב
לחפיד חוקך מלמסוד להקב"ה רעביד רינה בלא רינה לזה חמר נש חני לא
חמרתי במחוקק בדבר רק למען תדעוין הדון וחס לא חמרתי מה נדרף לו
כו' שלא חמרתי

כי דבקתי בו (כה) והם חלמרו כי
ובת יתרו היה על הכירו ונחשו חת
הקדוש נרוך הוא כי גדול הוא מכל
האלהים כי הוא יתבר' החי לעד הפך
כל אלים וולחו כי הם מקים כחומר
הכחוב עשה ידעתי כי גדול ה' וגם
בלעם וכה על הכירו כי הכל יתמו
ולחתי הוא יח' ועבר יעקב כחמרתי
בנבואתו מתכלית כל החמוות מ"ה
ורק ישראל ^{שם} חיל מה שאין כן
הקה כי חסה דברת נגד ה' וקנת
בחיך על שהיך לך נגד ישראל לבל
יקטרנ בהם לזה חמר הכס חס
חמר יקרו ידעתי כי גדול ה' כי גוהל
ישראל פי הוא ויכול מה שאין כן חלבי'
חחרים גם ולמי ידעתי גוהלי חיי
חס הודה בלעם כי ה'יקום בחהרונה
על עפר יעקב גם חני ידעתי כי
חחרון על עפר יקום הוא על עפר
יעקב למך על בניו (כו) ושחז
חמרתי מי הגיד לי כל זה ועדיין
פרשת יתרו ופ' בלעם גם מליחות
החורה לא נכתבה לזה חמר הכס
וחמר עורי שהוכה נקפו עברי צמות
הייסוריהם נקפו ונקמברו דברי'
הגוהלים בלחם זחם סהן ב' זכיות

מי יתן בספר ויחקו : כי בעט ברזל ועפרת לעד
בצור יחצבון : ^ה ואני ידעתי נאלי חיי ואחרון
על עפר יקום : כי ואחר עורני נקפתי ואת ומכשרי
אדוה אלוה : כי אשר אני א' אחוה לי ועיני ראו
וראיתי כדו כר' ידעתי בחקיי : ^ה כי תאמרו מה
נדרף לו ושרש הרב נמצא בי : ^ה נורו דבם
מפני חרב כי חמה עונות חרב למען תדעוין
שדון :

ד (א) ויען

למעלה במענה אופר בלומרו ויגד
לך תעלמות חפמח שהורה
למיב שלא היה לו עיון אשר חפמח
חך תלה בנשול תורה כחמארם ו'ל'
פפספס ולא מצא ימלה בנשול חורה
חך ברחוות עתה שהחורים חויב נגדם
עד חמר להם נרו לנס מפני חרב
כו' שהכלימס והיקל בכבודם על כן
אמר עתה צופר שאיש אשר חלה לו
חין לומר עליו שאין בועון חשמה
חס לא בישול תורה בשבול תעשה
כי חס גם חפמח על הנפש וזה חמר
לכן על חמרך חלה עשיפי ישיבני
משברתי החלשונה ובעבור חושיני
סחשתי ומהרתי לדבר בלי עיון שעל
כן וכיחך לומר שלא היה כך רק עון
ביטול חורם (ג) על כן כדאי
הייתי לחז בעצמי והי' סכרי כי מוסר
בלמיחתי חשמע מפיד כלומר והכני
עצריק עלי חס הדון ור' מצויני יענני
אחר התבונני בדבר (ד) וחמרתי
ליהוה ידעת מאי ער כלומר חס

ד " ויען צופר העצמתי ויאמר : ב לבן שעפי
ישיבני ובעבור חושיבי : ב מוסר
כלימתי אשמע ורוח מבינתי יענני : י הוואת
ידעת מני ער מני שים אדם עלי ארץ : ה כי
רגנת רשעים בקרוב ושמתת חתפעי רגע : י אמ'
יעלה לשמים שיאו וראשו לעב גיע : י בגללו
לנצח יאבד ראיו יאמרו איו : ה בחלום ישוף ולא
ימצאהו ויהר בחיוון ליה : ה עין שפנתו ולא
הוסיף ורא' עוד תשורו מקומו : י בניו ירצו
דלים

החמורות בתיבה זו והן בכל זאת לא חטא חייב ולא כחן כו' בכל זאת לא
חטא חויב בשפתיו שמתל נקפו מל' חיוור כד"ח מקיפון בנעמי חין חורמין
חלל מן המוקק ועל ידי שפדתי בנסיון זה פעמים נחמברו ויסקון לי כי
כחשר נוסף חמר כך שפדשט השחין עעורי חל כשר עד גדר שלש בשרי
רמה כו' או בהחברות הייסורין עד הכשר שהיה חמר עורני זכיתי למרחא
בעת היות שעדיין לא חטאתי בשפתי וזהו ומבשרי חוזה חלוה שהוא חמר
עורי והיה בנשרי ועל כן לא יסלח מה שידעתי סיכתבון לעתיד מלי ומלי
יתרו בספר החורה ופרשת בלעם (כו) חס חלמרו לא יתכן כי חלל
בנולחי מלשערים לנדר חותי מן המלך ומה גם כי חלך רוח ה' מאתכם
להכך בלומרו דמעה וקול חשמע האגש כו' כי שצע המלחך חומר לו
על חויב האגש מהלוי ידך כו' ועוד כי יותר דרכו יתברך לגלות חון
ראובן על הנוגע לשמעון מלגלות לשמעון עצמו לזה חמר חל חממה על
זה כי חמר חני החוזה פהם שני דברים אחד להיות חני שאני עצנפס הוא
לי נוגע חלי וגם עיני ראו ולח זר כי חס לא רחיתם לירק חני כי הלך
רוח ה' מאתכם לדבר חותי חלל הוא כי חני חסוב כמת וכחשר נפש המת
רוחה יותר מנפש החי כי חין החומר מעכש שבתת כן חני הכס כלו כליותי
בחיך שהוא סימן מות שח"ג שחם ביטלה הכולח כשר חס נחמפסמה
כזה של חויב שמתולי השחין נחם נשרו ותכלה פכולח טרפה בחופן חין
העמדם הנפש בנעב רק על דרך נס והיא חללו כנר מסולקת מהחומר
ועל כן לא יעצננה הנפש מהשג מחוה חלוה מה שאין כן לכס (כח)
וכו חלמרו על אשר חמרתה למה שרדפוני כמו חל מה נדרף לו כלומר מי
הוא החיס הזה כי להבל דמה כד"ח ונחמו מה סינדק בזה לומר שנדורף
לו והוא הכל שאין חוקך בו רדיפה דעו איםפס כיושרם דבר הוא שורש
נבואה כי דבר הוא חמר מעשר לשכות נבואה נמצא כי כחשר חמרתי
בחוץ שבבנות חותי חסם חניעיס בכבודו ויתברך הדובר ני (כט) ולכן
נורו לכס מפני חרב ואל יעלה על דחכסם שעל ידי חמרם חויה מיתחכסם
כפרתסם כי לא כן הוא כי חס חמה של חתי פעונות שסם מה שחנפו
בכבודו וגם בכבודו יתברך הוא חרב כלומר כי חין חמרברק הורחח
חומה לרמוולסם כי חומה שפוכה עלוכס למען חדעוין שלמרק העונות
המוכר יש דין לכס דין למעלס כי לא היחה חמרברק חומה להורות
הרגו חך הסורעמת עתיד לבא י או יאמר נורו לכס מפני חרב
בשם לב חל חומר חמה והל' חמת חך חמר גורו כו' חס חלמרו חסם
על הלעיננו כך או חמר לך שלא כשר חתה חמו חייבים חרב לזה חמר חניו
שחייבים חתס חרב עתה רק שעל ידי הרגול עצמיכס בחימה ננדי חנאו
יד חויב חרב כי ענינה נוררת ענינה וזהו כי חמה נוררת עונות חרב
על כן חמרתי כי עתה נורו לכס מפני חרב ושחז חמרתי חרונה

תשובת חויב על תלונתו ידעת מאד החורה שהיא חני עד שקדמה לעולם
וזהו הוואת כו' מני שים חרס עלי חרץ היא חמפונה מאשר קרה לחרס
הרחשון כי כמקרהו קרה לו (ה) ולא מסיבם החורה שקדמה כי חס
רננת כו' והוא כי חוקע עצמו לומר כי עון כיוון ביון משפחה המיחם ועון
חביהם שאלנד שלא כיהה בהם החניכסם שלא עצנכס לומר נדודו ככה
שפיקס כי רעה נגד פניכס כי חס חרונה ריפח שברס על נקלה לחמר
כי יעלה עולות מספר כולם ושככס יעשה כל הימים שיקיפו ימי חמספס
ובזה יתקן כפעס בפעס כי קל הוא עונס על כן גם הוא נפל שדוד חלל
שמוסיף בזה גם היות חללם לפיכס ולא לרליס חסם כאשר יבא בס"ד
חלל שערנין קושיקו וצמקומה כי הוא יתברך למחך לרשעים ולמה לא
החריך לזדיק כלמהו לו וינח שגמאל בידו עון חסאת דבר על כן חילק
וחמר כי שן חמת שדרכו יתברך להחריך לרשעים חך הוא לאשר חס
רשעים מתחלתם או הרשיעו מעט מעט עד כי גדל רשעם חך חמר חס
לזיקוס גמורים ונחפכו מרוב זרקתם ונעשו רשעים עליהם יפסוך כמיס
ענכרוו יתברך על דרך מה שוסבינו כשערס מחר והוא כי בקרוביו
יתקדש וזה חמר כי רננת רשעים מקרוב לומר מני שים חרס עלי חרץ
שגרוס מנן עדן וישימהו עלי חרץ העבורה מיד בלי מיקון חני למד כי
רננת רשעים אשר רשעתם מקרוב ולא מתחלתם קו לכן שהיו לזיקוס
גמורים ומקרוב נעשו רשעים כאשר חוזה שהיו דבקים בה עד עשות ה'
חללים להם כ"ד חופות בנן עדן וברכת ז' זכרות ביון החומר ונחפס
לרשעים רננתם וכן שמתת חקף כנחש שהחניפסם שחיו כאלהים כו' לא
חמסכו עדי רגע כי מיד חתפך רנת הרשעים ושמתת חתקף לאלל
(ו) ורחס נא גודל קפידתו יתברך על דבר זה כי חס יעלה לשמים
שחיו כחלסם שמעלתו עד לשמים ורחס לעב יגיע (ז) לא החריך למו כי
חס מיד כנללו שטיקף פלטין של מלך בחטאו מיד לנלח ונשחנה ויוו וקומתו
וחיכותו עד גדר שרוחיו יחלו נו ויחמרו חיו כי חן זה הקודס כאשר חיה
שחפילו הוא יתברך חמר לו חוכה לרמו לו זה (ח) כי היתה חוכתו
וגדולתו עברך מה ששחנה כחלום יעוף כן היה בעיניו כחלו היה חלום
כאשר יחלום החולם והוא מלך גדול והקין והוא כאשר הריקס ויורד מנן
עדן חל החריך הללו העבורה לח כמו שהולך ממקום למקום שחוסה בדרך
רק בחיוון לילה כאשר יחלום ראובן שרוחה חס שמעון בעיר פלוגי וכמו
רנע ידמה לו שרוחה בעיר חחרת כי כהרף עין נורד מנן עין חוזה
(ט) וולית זה עין שפתו בעין חמלתו יתברך ולא חוסיק וגם לא עוד
חשורנו מקומו של נן עדן והוא שממנו ילמד ד וגם מקל חומר כי כאשר
חרס נפל כמן השמים לחרך להיות רשעים מקרוב כן גם הוא ונניו היו
לזיקוס גדולים ונעשו רשעים גמורים מקרוב על כן לא החריך להם עדי
רגע : (י) בניו כו' הנה דברנו על חויב מדבר שלא לנוכח כאשר

חלקת מחוקק איוב ד

עשה בלדד כמו שכחנו להחזיק דברים קשים נוספים ממנו וידברו בו כחבריו על וולתו וחמר ההנהגה של חובת החוק הכולל למעדימים חס וליבה לחיבתו ולבשר ליתוס ולחלמה לה קראו מה שהיה להם לעשות הוא לתקן במה שראו דלים וירוי של חובת החוק העלות עולות והניתו חזקם במשול עובד היה רחוי

שכננה הונו והווי כי הנה הצדקה מעולה היא להחיל לל ולפיסו בדברים כמו שה'ל הנותן לו מאבדך בשמה ברכות והמפייסו בחמה עשר חמר הנה הממון לחוב היה ולא לנניו ויהי היו זוכים הנניש בחת מלחם חביו לדלים הלח הוא כי יתקן צנייהם הנניש יראו דלים שפייסום בדבריו וירוי של חובת שכננה אינו הוא ממנו שהו חן לו ולהמתקן הדבר חמר שכננה להורות עיקר גדול צנייה הצדקה הלח הוא בלי יעלה על לבו שמסלו הוא כותן חך יחמר בלבו הנה גם הדל בן לחביו שבשמים כמותו ולמי יתחילי מנוסו וירעיד נפש הדל חך חקו כי חס שחלק שיהי רחוי לתת לל חן בדוי צדקו ממנו לממן חובה ליתן לו על דוי שחשב לי ככה חן שחלי והוא ינו לו השמותיו צדקותו והוא מוכרש עליו במקצועות חן מספר והוא מאמרס ז'ל על פסוק שבעולם לפני חללים כו' למלא כי בחת חס מלחמו לל חיו כחוק

משלו חלל כמשיב לומר חביו משלו וה יוכין בחומרו שכננה חונו שחשיב חונו לדלים כי במחמו חונו של דל (יא) ומה שהייסורין הולכים ומכבדים עליו הוא שאוסף סבה בשפתו כי גם שחורה לו כי לא חטא מוד לפחות עצמותיו מלחו מחטאת שנג על דוי העלמות כי כחות הטומאה הנעשים בהם חקוקים על עצמותיו וכלו עצמותו מלחו עלומיו ועל דוי כחות הלז נעשים בעל הפית היצר הרע וירעקו והנה שלמה בחכמתו מניח חתו לנקבה חשת כסילות הומיה כמדוע וכן מכה חותה לומר ויחמר כי חמר עשו הוא היצר הרע שלפחה חשהת רונץ על עפר חשכב הוא חשת כסילות הנוכחת שחברה לו על דוי עלומיו כחומר כי כאשר תדבק בחיש החוטא עדיין לא נעשה על דוי הסגנות בעל הבית כי חס כעניה על עפר חשת ושלחל (יב) ואם תמתיק בפיו רעה להחטיאו בשפתיו נד ה' להאזינו על ייסוריו והו חומר ועמו על עפר חשכב הוא חשת כסילות חס תמתיק בפיו רעה להטיח דברים הנה גם כי מקוקה בעיניו הרעה חס עדיין לא הופרש בחטא כי לא נעשית עדיין בעל הבית חן צדק לומר שלא יוציא מפיו כי חס שאפילו חס הוא כבר תחת לשונו לחומרה יחידה ויחידה ויצטלנה כי רע עליו המעשה (יג) ועוד מעט בשב היצר הרע על הדבר יחמול עליה ולא יעוננה לנאמי כאשר בחלה שהכחיה תחת לשונו חלל שטובה בעיניו חלל שימנעה בחוק חבו מלחוייה החוצה כי לא נסה להטיח דברים ועדיין קשה לו הדבר להוציאה מפיו (יד) ועוד מעט שתשוב תפקדו חשת כסילות או לא יעצר כח למנעה בחוק חבו כי היה חרס דמיו ובחבלו לחמו דמיו והקד לחמרות פתנים בקרבן חומר לבדו למה לא חמרת הרעה הויח (טו) והוא מתבקע עד חיל בלע ויקחחו שכל חיל הדברים הרעים שהיו בלועים מלחומר מהפעט ראשונה שהכחיה והשנית שמנעה וחשת השלישית מקוים בנת חסת ועל כן נחספו ייסוריו כי מעטנו אשר היתה הרעה נו למרות פתנים בקרבן יורישו חל (טז) שראש פתנים יינק בייסורין חרסיים וגם נמות תהיה עליך כח עומאה השתייחס לסם שלשון חפעה ולא תהיה מיתחו צד ה' או מלאך קדוש (יז) וגם לא תהיה מיתחו עם ייסוריו כפרתו וירש חרך ג'ע כי חס חל ירח צללות הכרי כו' הם הרעין דאפרסמו המתחלים לרדק בסילוקו כמדוע מרבותיו ז' מעודל דרבי חביו :

דלים וירוי תשבנה אונו : יצמורתי מלאו עינמו ועמו על עפר תשכב : יא אמ תמתיק בפיו רעה יחידנה תחת לשונו יי יחבול עליה ולא יעוננה וימנענה בתוך חבו : יב להמו במעיו נהפך מדורת פתנים בקרבנו : יג חיל בלע ויקאנו מבטנו וירישנו אר : יד ראש פתנים יינק תהרהו לשון אפעה : יו אל ירא כפלגות נהרי נחלי דבש וחמאה : יז משיב יעוריא יבלע כחיל תבורתו ולא יעלוס : יח כי רצץ עוב דמים בית גול ירא יבנהו : יט כי לא ירעו שריו בבטנו בחמורו לא יקום : כא אין שרוד לאכלו ער בן לא יחיל טובו : כב במלאות ספקו יצר לו כר יד עמר תבואנו : כג יהי למלא בטנו ישלח בו הרין אפו וימטר עליו פלחמו : כד יברח מנשק ברזל יחלפהו קשרת נחוישה : כה שרף ויצא מנה וברך מסורתיו יהלך עליו אימים :

בל

ויאלץ וישהה כחל חמורתו שהוא כחח חמורת מה שניחק כמו בייסורין חיו חובל כדי לחזיק הכח שנתמקק כי חס פחות מה לקיים כפשו צדקו בלדד וגם כל זה רע כי ולא יעלוס כי לא ימחק צדקו כי יחבד חמור על העדר צדק (יט) ולא תחמר הלח בשבול חפעה הוא ז' ח כדצץ עוז דלים לומר חללו רצץ יחשב במה שעוז דלים והעלים עיניו מן הצדקה כאלו עובד ע' אונקן טעם וחמר בית גול כו' והוא מה שכחוב חליו במקומות רבים כי חלק חמר לעני להספרנס נתן ה' חך נכסי העשיר לנפשו שיספרנס על ידו כמ' ש' ז' על פסוק ישב עולם לפני חללים כו' נמצא הנלתיין חס העמי כאלו גול ביתו והו בית גול ולא יבנהו שאינו בנוס חסו חללו כי מחסרו מן הדל ולא יבנהו לעמו כי חס יחרב צדקו ולא יוכה לבנותו (כ) ואפילו ייסורין לא יעילו לו כי הפי' חמר הוא בעל ייסורין עד גדר כילא ידע שלי צנענו שמעולם לא נכנס מלכל שלו בלי דגנה ויסורין צנענו ועם כליו בחמורו שסוף עס בנו חמורו בנו צדקו ביקו לא ימלט כספו כי חס שיהיה בלי חמורו גם הוא והוא מה שאמר חלמדיו לרצ פסא דאפיחית דרנא מתותיה ונסתכן למות וחמר וכי חכי בעבוד ע' או חמלל צדקות צפרהסיו חמרו לו דלמח רחית

עניולא נתח לו דמענים עיניו מן הצדקה הוי כעבוד ע' ח חמר כחן בליעל ונחמר כו' יח יחמר כי הנה צער גידול בנים הוא מכלל ייסורין ומה גם חמר חילו חלל חמר בשבילו לא ידע חס חמר יאכל חס חמר יחמר עליו ומה גם חס חולני הוא חס כי גם חליו ז' חן יחיו ולא ידע שלו צנענו חלל יאכל ולא ישהה בשבילו חמורו הוא בנו יחידו עכ' לא ימלט חס מעלי עיניו מן הצדקה (כא) אין שרוד כו' שמח חמר חוב כי לא העלמת עיניך מן הצדקה עם כל זה לפחות לא היה לך שרוד לאכלך שהוא יחוס קבוע כי הנה חס חן שרוד לחבלו שה' שרוד מאביו לפחו לא יבצר שעל כן לא יחיל ויחמד טובו כלו' כי ע' ח חמר עובר חלל שמפני הכנו' ידבר שלא לנוכח ככלתי מדבר עליו (כב) ומה שאמרתי שהחיו הוא להיו' שרוד קבוע לחבלו הוא למען יורגלו ולא ירע צפניו פי הלח לצלתי עשה כן הנה לפי טבע בני האדם חסר יגרום בהעדר צדקה שפיטו דם ומאולח דבר מראה פניו לחמר יחשב המעלים עיניו מן הצדקה כשופך דמים כי הלח יקרה יהיה חס במלאת ספקו ש' לו סיפוק צרכו ויאר לו כאשר כל ד' עמל בחולו פסו' לקבל פרוטה ממנו חומר בלבו הנה ד' לי סיפוקי ומה שאחן לו יחמר לי בחופי חן צדקות עין (כג) ואם יחמר הדל חן לי חפץ בפרוטה כי חס לחבל עמד בנתח שולחך עד יהי למלא צנתי כי ארעב או יחרה חסו עליו ושלח צו חרון חסו בכפס גדול ומשלת מלכתי רעים והו יהי למלא צנתי שלא ישלח העמל ידו לקבל כי חס שהי' למלא צנתי או ישלח הצדעל הב' צו חרון חסו ולא תבונה לעשיר החוה כי הלח יתברך ימטר עליו מה העשיר ועל הדל בשביל לחמו של הדל צדקו כמדוע מר' כי שניהם זוכים הצעל הבית והעני ושניהם יבורכו והו וימטר עלימו בלחמו (כד) וחמר חל הענין וחומר כי הדל בראות כי נשתלה צו חרון חסו יבדח מנשק ברזל פן ברוכ כעסו בנשק יאל לקרחתו וצורה למקום שאם מסוכן לבקש לחס וברך יקרה שיחלפהו שם קשת נחושה בדרכים ובחיות ויסתכן לבקש לחס בהיסר חו באיסור וימות מיתה משול' והוא מאמרס ז'ל בנמרה על פסו' ידיו לא שפכה חס הדס הוא וכי יעלה על הדעת שסנהדרין שופכי דמים הם חלל לא בא לכהן ופטרותו בלא חכילה כו' ופירש שאם היו פוטרים אותו בלא לחס יאל וילטט חס הדברות ויקומו עליו והרבוהו ומעין זה אמרו רבותיו ז'ל חלו נתן יהונתן לרוד ג' כדרות לחס לא מת הוא ונוב עיר הכהנים וכו' נמצא כי העלם עין מן הצדקה גורש ש' (כה) ושחח תחמר היתכן שיעלה על לב העני שיבא עליו בנשק ברזל שיבדח ויבחר מות מחיים לבדח חך במקום חסר החלסה קשת נחושה לוח חמר חל פתמה כי הנה העשיר שף על ידו חרון חסו דברי קושי וחרי חף יולא חמרו מחמת גוה היא גלות עשרו וגם לאה ברך חור פניו של העשיר מחמת מירוחו וכעו' כי הנה הברך חסו ויו חפני על כן עליו חמי' פן בנשק יקום עליו ויחברנו כי כן יורה הורח

חלקת מחוקק איוב ד בא

הטות אור פניו מרוב כעס (כו) על ידי כן עוד לו כיוול
הדרך היות טמון ללפניו הם בני העשיר קחח אשר לא חמל גם להיחמלו
על זרעו כחמחר ר' ח' להשתו הני כדושיטתו לבניו וזאת מה שהכללו
הם לא נופח הוא הם הנינים הבלתי צריך נפוח כי אם שם היותו נדון

ואם מדוע כלומר ואם הפירש הוא מדוע שהוא מדוע חני בלתי מקרעם
כמו שלא התרעם אדם אם כן החם לא תקצר רוחי (ח) כי פלו חינו
דומה כי פלו פנו אליו ופשו כי בלא התחזמו על עוצם רעתי כי חפילו
בדחשית חלתי לא הכותני ובוה ושימו יד על פה ותסתקו מהבה רתיה

גם חל ימי חוקי ליחמוי הם כסויו
וכל זה על כיוצא היות שרד בחלתי
במדות שירגל ולא ידע לבנו
כשתלם כל הרעה הזאת עליו
(כו) יגלו שמים כ' הנה הורה
כמדבר שלא לנוכח
שעל רוב חולס בניית חיו ולא נהנו
לדל בהם עליהם הרעה עלכן עתה
בה הטיל החוקם ותמר עליו יגלו
כו' וגם זה שלא לנוכח וממר יגלו כו'
לומר זה בהלטרף מה שירע פירד
בהלכו עם חומר מליחות המסתחות
מצתנו רחמי טוב טעם חל מה שבעת
בה פקודת חיו מן השמים וספול
שבה כי נתפקרו הכל גברו חפילו
לשרים שבמון ההוא היה בוו משפחות
לערוך מלחמה ולפסוע על הנמלים
וזה יגלו שמים עיני שהוא דעת שיגלו
מן השמים העין שהוא דעת הפקודה
שנתקד פנקסו שיגלו בשמים
לקחת חל שלוחי הדין שהוא כחשר
ויפול שבה לקחת הנקר היו חרשת
למנוי שהוא הורחת היות עיני שלא
זן לרלים חו על ידי כן כל הדרך
חפילו כשרים פהיה בימים ההם
בו משפחות קמו עליו כי כל הדרך

כו כל חשך טמון לצפוניו האכלהו אשר אפח
ידע שרד באהלו : כו יגלו שמים עזנו וארץ
מתקוממה לו : כה על יבול ביתו נגרות ביום
אפו : כג זה חלק אדם רשע מאלהים ונחלת
אמרו מאל :

כא * ויען * איוב ויאמר : שמעו שמעו
מלתי ותהי זאת הנחמהותיכם :

י שאוני ואנכי אדבר ואחר דברי תלמיני : האנכי
לאדם שיחי ואם מדוע לא תקצר רוחי : ה פנר
אליו יהי שמו ושימו יד על פה : ואם זכרתי
ונכחתי ואחו כשרי פלצות : מדוע רשעים
יחיו עתקו גם גברו חיל : ז רעם נכון לפניהם
עמם וצאצאיהם לעיניהם : ט בתיהם שלום
כפחד ולא שנט אלוה עליהם : י שורו עבר ולא
יעזר תפלת פרתו ולא תשבד : יא ישלחו כצאן
עויליהם וילדיהם ירקדון : יב ישאו ברחף וכנור
וישמחו לקול עוגב : יג יבדו בטוב ימיהם וברנע
שאו

מחדם הראשון כי חין צעדי דומה
לצערו כיגם שהורד מנדולתו לא
נשאר כמוני : (ו) ואם זכרתי
כו' בה להוביח נמסור על
חלונת רשע ועוד לו מורה בלצנע
על דורות שידבר גם קודם המבול
כחשר פירשו ז' והקדים ואמר ואם
זכרתי כו' לומר אל יעלה על רוחכם
שאני מהרהר אחר מדותיו יתברך
וחשב על ה' חלילה שיעש שלא כראוי
כי דעו חופה כי אם זכרתי ענין
רשע ועוד לו ונכחתי על רחות דבר
בלתי ראוי חינו פירק עול חלילה
בחדשי כי עושה שלא כדון לא חרבא
ואחו צברי פלצות כי שחקו צבעתי
פוקה שיבני למהרהר אחר מדותיו
יתברך כי אם ודאי ידעתי כי החמת
אחו (ז) ואני חלף כפוחל מדוע
רשעים יחיו כדרך מוכח וזה מדוע
כו' והענין הוא על דורות שקודם
המבול כמדובר כי היו מוספעים
בדשעים צחי בני ומווי על חיי חמר
מדוע רשעים יחיו לומר הרחמי היה
שלא יחיו כלל כי לא היה להם חקיה
לשוב ויגם חס יאמר חס כי חולי
חיה טוב עשו ומשלם להם ה' בעולם

הוא פנה היה זה באשר אשר דרך טבע חך לא לעשות כם שהפגת
הוקנה לא פתים כחם דלא עבד קדמא צריך הוא ניסא לסקרי כי הנה
עתקו גם גברו חיל (ח) ועל בני חמר ורעם נכון לפניהם עמם שהיו
בניהם נכונים גדולים ומיושנים ועשירים וגם היו עמם שלא היו קודרים
מקלח ורעם כי עש הכל עמם והוא מאמר ז' על פסוק וימת הין על
פני תרח אביו שהוא היה הראשון סמח צחיי אביו ולא חליהם של ורעם
ושל עצמם היו לעיניהם פלהם (ט) ועל מווי חמר נתייהם שלום מפחד
ולא מצלי היות להם עושר לא יחמדו חכמי רשע בתייהם כי חס מפחד
מחמת פחד כי נפל פחדם על כל העולם ולא יעברו לבו סוס זריה
להיוקם ואפילו שנט חלוה יסורי חלוה פחיו מפחד מהם כחלחיס
ודומיהם לא שנט חלוה עליהם * או שיעור הכתוב הנה נתייהם
המלחיס טוב הם שלום משודדים הרשתי כי הוא מפחד חך מה שחמתה
הוא ולא שנט חלוה עליהם בתייהם * או יאמר בתייהם שלום ולא
מסדרון מאון חין חומד בתייהם כי הלא לא שנט חלוה שהוא עוני כד"ח
ראה עני שנט עברתו והלא היה עליהם כי חס כולם עשירים ואין חומר
מפחדם * או יאמר שלום מפחד ולא מפחד סופטים ואטורים מנשגט
יבום כד"ח מלחתי משפט שעל כן צדק ולין בה כי הלא ולא שנט חלוה
עליהם שהוא שנט משפט אשר לחלחיס הוא רק מפחד הם עצמם כמדובר *
או ולא שנט חלוה עליהם בייסודין שעליהם יעניו מלגנבו ולגנול בתייהם *

(י) וכן מברכת עווי הוא כי שרד עבר ולא יעול כו' :
(יא) ישלחו כצאן עויליהם וילדיהם ירקדון : כי מיד
להביא מספרים לברות שרדו והו ישלחו כו' כי מיד
היו מהלכים ולפי זה אומר אחר כך וילדיהן שרדו ככל ענין ומלות שמות
יאמר כי עוילים הם הילודים וילדיהן יאמר על אחיהם הגדולים מהם
ועודם ילדים ואמר כי בלדתן ישלחו הילוד ומיד הילדים אחיהם ירקדון
(יב) וישאו ברחף וכנור לשמחת הילודים הם העוילים שהפיר והאמר
ישאו הוא נשיאת קול כמו שאמר ז' על פסוק בכתף ישאו וראתו ישאו
הוא שירת הלויים בפה ויאמר ישאו קול בפה בכתף וכבר וראה הרגש
העוילים כי ישמחו לקול עוגב כי חללה ישאו בכתף וכבר ולא יערב
לעוילים לשמח רק בקול עוגב הערב משייהם כי צלחם לאור העולם
היו ההלכים ומרגישים ומבחינים בין זמר לזמר * או יאמר כי הילודים
ירקדון בבהלת השמחה וישאו קול בכתף עקולו גבוה עפ כמר שקולו
כמדך יחד ולהיות שיש הפרש גדול ביניהם חין הומר עולה יפה על כן לא
ישמחו כי חס לקול עוגב שקילו ממוצע בין תוף לכנור והו ישמחו
יתבסמו השלשה קולות יחד ויעברו לנו בהדרגתם * (יג) רד
כו' חמר כי יבול ימיהם ולא יבולו ימים כי אם כחם עד שיתחבבה
בדורות וכל זה להיות עובד וגלו היו חרונות למותם שהיו גי' ורגו

מתקוממה לו (כה) וכירש וממר יגלו ביהו פגלה יבול ותבואת ביתו
כחשר גלו הבקר היו חרשו' כי ריב תבואות בכה שור שהו גלוי עונו שהו
הורחת מה שלא היה שרד לזכרו חו מיד נכרות ביום חפו כי גברו
עליו ררות מכשדים ומכל שרד כי הכל יראים משלוח יד ללדיק כי
מוראו על וזלתו חך בהגלות על יד שמים עונו מיד הכל יתקוממו
עליו (כט) ואמר זה חלק אדם רשע כו' לומר הנה השנת חס בלדד
למה נדברו עליך ידבר שלא לנוכח והנה פשיתי כן גם חני והנני משבי
ואמר כי הנה חני מחייב ובור כירשע חס רק כי זה חלק אדם שהוא
רשע ומלחיס כלום לא חמרתו כל חלקי עונם חס רשע מאת האלהים
כי חס חלק אחר בלדד ולא כל העונם ונחלת אמרו של חס הנוכר מאל
שאמר דברים מהל כחמרתך שחמת מהל שחלוה עוקר ואם הוא
כירשע מאשר קרה לך הפשר שחמה חס על כן לא דברתי לנוכח *
ושיעור הכתוב חני מחליט גורם עליך כי חס שזה הוא חלק אדם כו'
ואפשר חמה שחם או ונקד ועעם יסורין יהיו על בחינה חמרת :

כא (א) ויען כו' (ב) שמעו כו' אמר הנה עד כה זה כמה
פעמים קראתי חמר על צדיק ורע לו וגם חסם
כמה פעמים חמרתם כי לא צדיק חני וחרפה היו למוכחים לחמר פעמים
הרבה ענין אחד חמר שמעו שמעו כלומר שמיעה אחרי שמעו עד כה מלתי
זאל תחשו כי ותיי ואת תחמוותיכם כי תפתחאו על חרפת אמור פעמים
הרבה ענין אחד באמרתכם כיגם חכמי חולמי ככס בזה (ג) והנה דרך
מווכחים שחם אחר יערוך דבריו ושכנעו לא חסיתו להסיב כי חס יסתקו
וילעגי ויקשה עליו בחמור שאינו מחשבו להסיב על דבריו חמר שאוני
ואנכי חמרתם גם שלא יערב לכס ולא חסו חס לא חסו חלופו שהגיע תר
תשובתו כי חס שתלפינו וזה וחרד דברי תלמיני : (ד) האנכי הנה
עושר הכעתי הניתי לו רחיה מאדם הראשון שעל ידי חסא אחד נעדר
מני עדן והוספלה גדולתו ויתנחם הוא כחם ועל זה משיב כתשובת ר' י
ל' כשתיחמו מחלבו בהוכיר לו צרת אדם הראשון ואמר לו לא די לי צערי
חלף שהוכרתי צערו של אדם הראשון וזה יאמר איוב לא די לי צערי
חלף שחללג גם על אדם הראשון והוא שאמר הנה דברך שהוכרתי לי
צערו של אדם הראשון בחמור מני חס אדם עליו חרץ פעלה לשמים
שיאו וכו' ובחטאו ככללו לנח יאבר כו' כחלום וכו' אפשר פירוש דברך
באחד משני פנים או לומר שכמו שכל אדם וקבל תחמוין גם חמה קבל
או פירוש אחר כמו שאדם לקה בחטאו גם חמה לקית בחטאך ולמה
תתדעם חס על זה חמר חס כפירוש הראשון קשה כי האנכי וכו' כלומר
האנכי שיש לי צערי תרצה שהיה לאדם שהוא נשבל אדם שיחי וצערי
שאני וחלשער גם עליו ואם חין הפירוש כך חלף לומר כמו שאדם לקה
בעונו והורה וקבל למה לא העשה כן גם חמה חלף שתתדעם וזה חמר

חלקת מחוקק איוב כא

וידע לו מאד ויותר היה חפץ לשכנול בעצמו מחשבה כל רעתו לבטל
והוא היה דעת דוד המלך עליו השלום כשאמר לו הקד"ה בחינה חפץ
חו להיות הוא נדרף אז בניו ובחר בחינת הוא נדרף לזה אמר איוב
כי הדרבה מה חסנו וביטחו אחריו חסר שימסר חסדיו חוללו בלשונותיו

כי טוב לו שלא יחוללו חסדיו כי
שלוש ושקט יהיה בימיו וביטחו אחריו
יבכו לרבותם והוא דעת חביבי שעד
לדוד ויעזור לו חביבי בחפלה להפך
הדבר שיהיה הנה לבניו ולא לו
(כב) הלא אל כו' אמר הנה
לי עוד קושי' אחרת בהנהגתו יתברך
וטורס לענה אני אומר כי לא הכחד
כי כל דבריו האמת והצדק כי האם
לחל ולמד דעת לומר ארס לו למה לח
יכה את הרשע ערס ימות כי הלא
והוא רמז יספוט ומי יבא חסרי המלך
(כג) אך חן הענין רק להורות כי
חפשוהכס איינה כי הלה חסחו
הרבה ולא לחן והוא כי הנה דוד אחד
יחטא ואסס הרבה וימות בשלום רבה
ואח"כ יבאו בניו ויכבולו עון אבותם
ויכרסו בעון אבותם וזה קרה לזרות
שקרה המעול שנהס דבר עד כה שהיו
מכעיס יובא' דוד עשירי כמור בעון
אשר נדעו וכל וימיהם בטוב ובניהם
שלא ראו עונה לקו והנה על קושי
זה על הגוים ועל המלכות שהחריבו
בית אלהים וחרבו בניו וכהניו
הגלו את ישראל ועשו בשלום רבה
ולסוף שנעים סנה שבחו לנבל דוד

אחר לקו וכן בגלות שאמר הנביא
החריבו העולם לא ראו רעה לא מצא רש"י ע"ה טעמה כי אם שיבאו
לעמיד בנגול אחר היצור וילקו גם המה וסוה אומר אשר צבאו ויהושלם
ולא יבאוו והנה זאת חלונת חיוב באומרו זה ימות בעצם חמוס שהוא
בעצמות חמוס וסוף חיוו כולו שלא יסליו * (כד) עניויו מלאו
חלב מאשר התענג נדעו ומה עצמותיו שמתרוקן בוקנה ושינה אדרבה
ישוקה (כה) וזה נבו הוא בחינה אחריו ימות נכפס מרה על עון חביו
ולא חבל בטובה שחבל חביו נמצא שלא חבל מדבשו וכמוה דבשו על ולמה יעשה
כה הוא ית'לקות אשר לא חטא על אשר חטא ויתענג ברוב כל (כו) חלו
היה שבמות הבן יעטבו לו באותו העולם וחביו חטאיו יוצע רמה ותכסהו
תולעה החרשתי כך הנה על עפר יסככו ורמה חכמה עליהם והנה מזה
יש חילול ה' חלילה לעיני ברואים ודעתי כי כזה הוא הנוגע אל עצמו :
(כז) הן ידעתי מחשבותיכם כו' הלא אמרתי אליכם כי חן טענתכם
לומר סברתי הוראת רשעי עברה כי הלא רשעים יחיו כו'
ויושפעו מכל טוב ואשר לא חטאו ימותו נכפס מרה ולא חבלו בטובה חס
כן חן טענתכם כלום והנה הן ידעתי מחשבותיכם כי הן שלא כדבריו כי
הנה ידעתם כי צדיק חני וממות עלי חתמוסו ומפני שלא חרעו
לי עון אשר חטא חתפשו ממות של חמס לומר חילוי עין פלוגיטי די
ותצורו שכן הוא והוא כי אופר נמר אומר כי על כי חן שריר לאכלו
מנאווה הרעות הם ולאמר שהוא ממות חמס כי שקר הוא כי לא היה
פעלים עניו מן סדרקה והוא אומר חתמוסו (כח) והנה היה חפשי
להביא לו רחיה כי הן הוא מצברהם מדרסו כי הברהם שהיה פחו מציה
לכל מצנה ביתו וכדומים שיר עניו וחביון לא החזיקו כדברו ומשם תלמדו
חמס מן המפורש לומר כי גם חני שנהרבה בתי מן הסתם הוא על
עון פדום אך חיוו כן בחסר יבא וזהו כי חתמוו חיה בית נדיב הוא אברהם
כלומר כי ביתו ורעו בהלחה ויהי אהל חסמות רשעים הם חנפי
פדום שיר עניו וחביון לא החזיקו חן נהפכו ויחדרו ושוב (כט) כי ככה
היה לי כי על כי חן שריר חכלי מצאתי הרעות החלה (ל) ושקר
הוא כי הלא שאלתם עובדי דרך כלומר כי המה יעירו חס מכניס אורחים
חני וביטי פתוח לרחיה כאומרו חסרי כן דלתי לחורית חפתח והנה
אותותם אשר יתנו לכם עובדי דרך להוכיח מה שאני מעבי לכל לא
תנכרו להיות כמתנכרי' כי על ידי הזות' הם לא תוכלו לכבר חוקס :
(ל) כי ליום חד וכו' אחר שבטול טענתם זו אמר כי ליום חד כו'
לומר הנה אחרתם טענה חסרת והוא כי חני צדק עלי האר הגדול הזה
במקום עשות טענה הדרבה הטחתי דברים כלפי מעלה אך חילוי חוקס
הרשעים לא כן כי חס ליום חד הנה עליהם יחשך רע מהם כי ימנעו
מרע ויפודו ויעשו טענה וישבו מדרסם לפחות יום עברתו ויבולו הוא

או עומם החרשתי באומר הנה נפעת יליאת נפש החלילו לידון על רוע
מעליהם אך לא כן היה דק ונרבע שאל יחמו בלי צער :
או ישעור הכצמידים הנה חפילו צער גדול בניס לא היה להם כי הנה
יסלחו וכו' וילדיהן כו' ולא בלבד העדר צער כי חס גם ישאו כו'

וישמחו כו' ושמח האמר חילי נחמס
מעצבם מכונר חס חלו צרות היו
כלי השיר אמר שלא היה כן כי חס
למען יבול וימיהם בטוב כדוי שלא
יומש כחם על יד שינה כי חס שהיו
תמיד באינם והיו בלוי ומי'ולל בלוי
גוף ובשר ושמח חמור הלא קלה
תחשב למו כי הדל והנכנע הוא חסיד
בנות ובעת מיתה נקלות תנמר
יליאת הכפס וזה טוב לו אך חלו שהם
חוקים מאד הלא יבא שברו בפסק
לערת נחת נפשו שהיה הפורד
צדקויו לזה חמס גם זה חן להם
כי ונרבע שאלו יחמו (יד) והנה כל
עונם זה הוא לפי שישאערו לאל סור
ממנו כו' והוא כי הנה משם חמר
לפניו יתברך הודיעני נח את דרכיך
וזה על כי הוא יתברך חמר חליו
שהיה רוצה לסור מהם כחמרו כי לא
חעלה בקרבך כו' והמר לו הודיעני
גא חת דרכיך לפייסך ובהעתם
תבנה לסור מהם ולהגד להם החזירך
וחפייסך נדעת דרכיך וכן עשה
שלימדו ה"ג מדות * וכאל חל הענין
חמרו לחל שהיה בחפשוניס בדרות
רחשונים סור והסתלק ממנו ולא

בחות חס תבואו רעם שגלגלך לדעת דרכיך להחזירך כי הנה ודעת
דרכיך לא חפצנו והוא כי שבו שחלוייה ההשגחה והשופע בחולו :

(טו) מה שרי כו' הנה הם חסנו היות שתי רשויות חלילה פועל
הטוב וקרואוהו אל ופועל הרעות וקרואוהו שדי על שורד
ומכניע ואחר חומרם לאל סור ממנו כי חן הנו צרכים שתיטיב לנו אמר
ענה מה שדי פועל הרעות כי נעבדנו מי לא פועל הטובות הוא שייטיב
לנו וחס לפגוע בו שלא ישרדנו וינר לנו ופה מועיל כי כנענו כי לא
ישנות בעולם השפל להיותו נשמי כי חס סוברי השמים ועל סלה היה
בזכה חיוב חן היה הוא יתברך מטיב לרשעים הם (טז) ואמר חיוב
חן מתלונתי נכפוסה לומר כי צדקו בדבריהם חלילה כי הלא מאשרם
שחומרים סלת היו צרכים לאל שקר הוא כי הן לא בידם טובים כי חס בידו
יתברך באופן כי ענת רשעים חקם עמי (יז) וגם ידעתי כי עתידים
עיו ליתן חס הדיו וכל מה שאחרים להם ומרבים טובים הוא לסגדם
פרי ערבי חסיה נשמתם בזכה הרבה ואונדת לעד אך הוא צמותם
אמנם תלונתי היה שהיה קצת בחיים והוא כמה נר רשעים חלו הוא
כשמתם ידעתי שמה ידעך כלומר שיהיה הרבה על ידי מה שהטיב ו
זה חריבו להם וגם ידעתי כי בניהם יבא עלימו גם בגויותיהם חידם אחר
מותם במשל החיוב וסומא שומרי התאנם אך מה שהייתי חפץ שחבלים
יחלק נפשו חבל חממות ואכילוס בעולם הזה והלק אחר מותם (יח)
ושמח חמור לא יוכלו לשכנול כבוד עונשם הראוי להם בעולם הזה וימותו
הנה יהיו כחבן לפני רוח שהרוח מניעתו ומטלטלו ממקום למקום וצנות
הרוח נח מעט ההבן בארץ וחזרת הרוח וטוטטתו ומטלטלו ועם כל זאת
חן הקבן משתבר ולא נכסד כי חס שצורו ומליאותו תמיד בהוייתו כן
יעשה לרשעים יטלטלם ויהיו נעים ונדים וקיימים נגופם ומלעטרים שהוא
מר ממות וכענין מקרה שכתוב אל תהרסם כו' הניעמו וכו' ובעת מותם
יהיובמוץ נגבתו סופה שחוטפו ומגלגל בו על הארץ סובב סובב כן
בנה עת נעילת נפשו יחוקף אותה השטן וטרס יעלנה ממנו יהיה סובב
בנה בקרב גופו ברעם גדול כסופה הבונת המוץ ויסובב בו על הארץ
ברעם כן שהיה עקרת נפשו מרתחת ומתגלגל כמאז יסוער כן ירעם
צער מתחולל ויכירו הכל כי מן השמים מתחילים לפקוד עונו למען
ידעוון שדון (יט) ושמח חמור הלא ידעתי חס לא שמעת כי הוא
יתברך פוקד עין אבות על בניס וישמור להם רעתם לבניהם כשנת
המכול הנה זאת ידעתי כי טלוס יאסון לבניו חמו לפקוד אונו ורשעו על
חסי מות חביו שיכריח רעו חן תלונתי הוא כי ישלם חליו עצמו
חמרו יס דין ויש דיון ולא ימתן לבניו כי חס בחיוו (ך) באופן
יאמר נני כידו ומחמת שדי שאמר מה שדי כו' יסתה בעולם הוא *
וייסוריו יני לומר כי גם זה קשה יותר לו שידע כי כל רעתו שמורה לבניו

חלקת מחוקק איוב כא כב

כד

ומצרים לברית חסלקהו כי יש לא ידך והעמד תחטיו ישר דרך וזה החילו
לומר הלחל יסכן גבר גובר על חסותו כמון הוא כאשר יסכן עלימו
הוא על העם משכיל טוב ומטיב לבריות כך לא יהיה לדיק כינו למקום
ויצח איש זרוע מושל ומחבל העולם (ג) והחר חומרו סקום פירש וחמר
הזפק לשדי כי תדק תהיה חסה

חס המית' שיכירו וייראו ויחזרו (לא) כן הוא כי הנה מהיכן בא להם
הבטורות חס על יד איש חס חסיו שנים חד חו חולי יעוררנו וחכיר לו
עונו לחמר כי על עונו בא חרו מי יגיד על פניו דרכו כי יבוס מפניו לחמר
לו שרע הוא ועוד כי פלא גם חכרו חסר יבא להגיד לו ג"כ הוא עשה

כחזה ומי יסלם לו גם הוא הרעו
חסר עשה כי חס ה' בלבו שים משלם
גמול לעושי רעה היה נמנע וח"ך
יחמר לחכרו שיטוב מרשעו כי שלם
לו עתה ה' אשר חטא לו סלוקה על
עונו ולא יחוס שיחמרו לו עול קורה
מנין עיניך ומי יסלם לך שאיך לוקה
(לב) וחס הוא כי מעצמו נמנע
אל לבו ביום חרו וחוליו יום המות
וישוב אל ה' ירחמהו ויתורה גם זה
חינו כי ראש נח כמה ה' הוא שקוע
בעיניו שטופו של מאונותיו העולם
הזה כי חפילו בעת שהיו לקביות
יובל שרחה שקרנה עת מוחו חינו
מנטער וחושב על חותו העולם מה
יגשה לו רקבנות העולם הזה
כי הנה הוא רוחה כי לקביות יובל
ועל גדיש יסקוד וימחר לעשה גדיש
סחומר לבניו ימחר לעשות גדיש
מקצירו טרם ימות סן אחרי מותו
ילטרו להכביל ימי חבלו ויהיה
קצירו ויאמסו על פני השדה ויפסד
וחלו היה סל על לב מה שאחרי מותו
שעמד ליתן דין וחשבון החס ישיש
לב חל גדיש בניו אשר לא יחבל
ממו חך חין זה כי חס שאין לו סם
דחנה (לג) כי השלוח ועוד כי גם
שהיה לו חמיר מעלה על לבו כי גם

ליום איר יחשך רע ליום עברות יובלו: לא מי
יגיד על פניו דרכו והוא עשה מי ישלם לו:
לב והוא לקביות יובל ועל גדיש יסקוד:
לג מתקרו לו רגבי נחל ואחריו כל אדם ימשוך
ולפניו אין מספר: לד ואיך רחמינו יחבל
ותשובות יכנס שאר מעל:

כב " ויען אליפו התמני ואמר: ב הלאל
יסכן גבר כ' יסכן עלימו משכיל:
ה החפץ לשדי ב' תצדק ואם תצדע ב' תחתם
ד רביה: ד הבי ראיה יוכיח יבוא עמך
ה במשפט: ה הלא רשעה רבה ואין קץ
ו עונותיה: ו ב' תחבל אהיה חנם ובגדי ערומים
ז תפשיט: ז לא מים עיף תשקה ומרעב תמנע
ח לחם: ח ואיש זרוע לו הארץ ונשוא פנים ישב
ט כה: ט אלמנות שלחת ריקם וזרעות יתמים
י דבא: י על בן סביבותיה פחים ויבהלך פחד
יא פתאום: יא אר חשך לא תראה ושפעת מים
יב תבסך: יב הלא אלוה נבכה שמים וראה ראש
כוכבים

החפץ לשדי ב' תצדק ואם תצדע ב' תחתם
ד רביה: ד הבי ראיה יוכיח יבוא עמך
ה במשפט: ה הלא רשעה רבה ואין קץ
ו עונותיה: ו ב' תחבל אהיה חנם ובגדי ערומים
ז תפשיט: ז לא מים עיף תשקה ומרעב תמנע
ח לחם: ח ואיש זרוע לו הארץ ונשוא פנים ישב
ט כה: ט אלמנות שלחת ריקם וזרעות יתמים
י דבא: י על בן סביבותיה פחים ויבהלך פחד
יא פתאום: יא אר חשך לא תראה ושפעת מים
יב תבסך: יב הלא אלוה נבכה שמים וראה ראש
כוכבים

כחזה ומי יסלם לו גם הוא הרעו
חסר עשה כי חס ה' בלבו שים משלם
גמול לעושי רעה היה נמנע וח"ך
יחמר לחכרו שיטוב מרשעו כי שלם
לו עתה ה' אשר חטא לו סלוקה על
עונו ולא יחוס שיחמרו לו עול קורה
מנין עיניך ומי יסלם לך שאיך לוקה
(לב) וחס הוא כי מעצמו נמנע
אל לבו ביום חרו וחוליו יום המות
וישוב אל ה' ירחמהו ויתורה גם זה
חינו כי ראש נח כמה ה' הוא שקוע
בעיניו שטופו של מאונותיו העולם
הזה כי חפילו בעת שהיו לקביות
יובל שרחה שקרנה עת מוחו חינו
מנטער וחושב על חותו העולם מה
יגשה לו רקבנות העולם הזה
כי הנה הוא רוחה כי לקביות יובל
ועל גדיש יסקוד וימחר לעשה גדיש
סחומר לבניו ימחר לעשות גדיש
מקצירו טרם ימות סן אחרי מותו
ילטרו להכביל ימי חבלו ויהיה
קצירו ויאמסו על פני השדה ויפסד
וחלו היה סל על לב מה שאחרי מותו
שעמד ליתן דין וחשבון החס ישיש
לב חל גדיש בניו אשר לא יחבל
ממו חך חין זה כי חס שאין לו סם
דחנה (לג) כי השלוח ועוד כי גם
שהיה לו חמיר מעלה על לבו כי גם

וגם שטוב הדבר למען סוד ממך עקשות פה כל ליוני עליך שעיניך נחת
בס ועל כן תפיק רכונם אך לעומת זה נבס ואל תעשה נמשך עין גדול
כי וזרועות יסומים יחוכא כי בראית ילדיה כי שלחת ריקם את אמתיהם
ידמו כי געלה נפשו בחמללים וחס ענו יענו חוסם לא יבאו לך תעורם
ויסבלו דרכו אשר ידוכאו לפני עו ונחללה רעם ממך (י) על כן
לעומת מה שהנחת העם ניר פחיס ולא תקנת למצות על כן סביבותיך
פחיס משנא ומכשדים כו' לשודד ממך ועל אשר נבנה חלמנות שלחת
ריקם גם ובהלך פחד פחיס: (יא) או חסך כו' אחרי חומרו כי
לדיק וישר הוא חיוב חך יענש על חסך לא מיחה בעושה רע אשר עתה
או חסר כי נורקס בך סברא רעה אשר היא סברת דור המבול באומרם
לאל סור מצנו וכו' וזה למדת מקל וחומר אשר מבסך תחיה חלוא כו'
והוא חומרו או חסך לא תרחם כו' לומר לו חסר שמה שחסך לא תרחם
והוא חסר כו' ויחמר ומה הם חסר מפני שעיך בארחה מלושחת לקבל
מן האור כדי לראות על כן לא תרחם מה בחסך כבהיותך באור עד גדר
ששפעת מים תבסך שחס תנח דרך משל חוך בית חפל ונחוכו שפעת
מים ובלא ראות בלכסך נח כו' והקד נצריך חוך מים עמוקים וכסוך
המים הרבים בסיוט אשר עיך לא תרחם מה שנחשך עם שגם עיך נשמי
ומה גם עתה הוא יתבדך כי חין קלה לרוחנותו שלא יהיה לו מצא לראות
בחסך ענו וערפל העולם הזה (יב) כי תחא קל וחומר ותחמר
הלא חלוא גובה פחיס והוא נמה שאמרו רבותינו ז"ל כי שבעה
רקיעים הם וילון רקיע שחקים וזול מעין מכון ערבות ועל ערבות
שם כסא הכבוד ובין רקיע ורקיע מהלך ת"ק שנה ועצו של כל רקיע
מהלך ת"ק שנה וגובה פחיס הוא על ערבות שם חלוא הוא כסא הכבוד
והוא כאשר הכרחנו בביאור משלי שהשבעה רקיעים חין השבעה
גלגלים שחס כן היתה שכינה על גלגל שבתאי ונית המקדש של מעלה
גלגל חלוא היתה כו' סוד סוד פעם למטה פעם למעלה וגם גלגל
המזלות הוא השמימי הוא למעל' ממושב כסא הכבוד וגלגל יומי למעלה
היינו וגם הוא בין גלגל גלגל ת"ק וחך גלגל יומי יסבב את כולם
בכחו בכל יום פעם אחת ומהם שמונתם הפכית ומהם שהולכים לזע
בזמן מרובה ואיך יעצור כח הגלגל יומי להכריע את כולם ולסבבם
בשמונתו ולא מצאו כל חכמי החכמה טעם חס לא על היוחס סמוכים
וחין בין כל גלגל וגלגל כאלה ימאז ואיך היה מהלך ת"ק שנה
חך חין ספק כי גלגלים אחד ורקיעים אחד וזוה יתיישב ערו
הנחמר שהוא שחמר רבי יוחנן שחמה ולכנה כשונה
ומזלות הם ברקיע השמי והוא כי כל השבעה גלגלים הרגו

הכל ימתק ויערב וזהו מתק לו רגבי נחל שנקבירחו וגם ימתק לו
הכבוד שחשב ואומ' כי בהלך חותו לבית הקביות יליו חותו רבים
ונכבדים ויהיה לו כבוד הרבה כי יאחריו כל הדם ימשוך אחרי מעתו
ולפניו חין מספ' ומעשה שחז על מה שיכיר לאחר המטה ולפני המטה
זוה לבו שמת וח"ך ישיס לב איש אשר חלה לו חל רינה של גהינס ועם כל
זה יעטב להם עד אחרי מותם (לד) וחס כן חופה חך תנחמוני הכל
באמרכם כי כן קרה לאחר הראשון שהם שלחת דברי צופר כי הלח כל
חלה למת לא לקו וכן השבוותיכם שהם דרך כלל נאמר מעל כי זה כל
פרי השבוותיכם לומר כי נאמר לי מעל מחשבותי למרק והנני ממרקו
והוא הכל כי למת לא ימרקו וולטי ושיעור הכתו' וח"ך תנחמוני הכל כיון
שחשבוותיכם חינו שיש לי עונות רבות כי חס שנאמר מעל לי מלמרק
בזכרון שקל וחומר הדברים חס' עונות רבות חין מספר לא יספיקו להלך
לרשעים שהזכרתי ורב שלומם תמיד וכל סכן לי על מעל אשר שהו על
עון מחשבות בניו או דומה לו שאין שריר לחבלו:

כב (א) ויען וכו' (ב) הלזל וכו' הנה חומרו עלימו לשון
רבים בין וחומר על ה' או על הגבר לא ידק
ועוד קושיא גדולה מאד כי היתכן מי שמעיד הוא יתבדך עליו שהוא חס
וישר ירח חלמים כו' שיעשה הרעות הגדולות אשר סיפר חליפו עליו כי
תחבול אחיך חנם ובגדי ערומים תפשיט לא מים עיף תפקה ומרעב
תמנע לחם שהם דברים הנאמרים בחמת על פריני' שדוד' חמנם
הנה מנדול הדור גבר כאיוב גדול מכל בני קדם אשר מורחו מוטלת על
הבריות כאמרו רחמי נערים ונחבאו כו' ואפילו בקום עליו כשדים אשר
מי הוא זה שיערך עליו הן חרץ כשדים זה העם לא היה והחיל לנבר
חילוקיו ואמר כי שערך המון רבה ועתה ברו משפוחת יחיתני
כו' הנה חס כזה בהיותו חס וישר כו' לא יחויק לו הוא יתבדך
עושה על כשרונו כינו לקונו יתבדך כי חס על הדור כלו' שיטל מורחו
על כל עושי רעה וחס יש איש זרוע מושל מעיל וחומר ייסריוהו כים
לאל ידו וחס לאו כל דבר רע אשר יעשה בעיר הוא העושה ובשמו יקרא
כענין פסוקו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יולדת כו' שלא היתה הלא
משכנתו ועל של מיתה קדוה שלו כאלו הוא העושה וכן לשמעון בן
שטח היה מעומד להיות ציר נרינס על חונו על שלא מיחה בשמונים
כשפניות שנחשקלן שעל שלא מיחה היה כאילו כל רשעתו חלוי עליו וכנה
אל הענין אשר חליפו הנה איש כמון חין הב' מבקש ממך תהיה לדיק
בפני עצמך כי חס להיטיר את העם לשום חסך לאור והמעקשים למיטור
ולשנר מקלעות עול וחס יש מושל על ספת סקר שכל משרחיו רשעים

כוכבי

חלקת מחוקק איוב כב

כוכבי לכת וגלגל השמימי הוא גלגל המזלות וגלגל יומי שעליו כולם ככללו ברקיע שני ושם כתבו כי לפי גובה הרקיעים זה למעלה מזה כן יעלה חיות רוחניות על שלמה כימאנו כי רקיע ראשון הוא וילון והשני הנקרא רקיע שבו כללות כל הקשעה בגלגלים כסדרן עד שם יגיע גדר הגשמים אך מרקיע שלישי ולמעלה מתחיל הרוחניות בהדרגה כי שחקים הם שחקים המן הרוחני ומתנים בו הכנה לשיהיה בו התלבשו דק לזדקיק לעתיד לבא שם לחן החם הוא ענף קשה ששחקים אותו לא שלגודל רוחניותו יהיה קשה להם לקבלו על כן שחקים ומחלשים נודל הרוחניות בהתלבשו דק לשיכולו לקבלו הזדקיקים לעתיד לבא ומה גם לחשר הגדילו בספר הוהר חיות מקום שהמן נוטל ממנו שהיה הפלח ופלח היות בו חיותו לכן חרם ליוון ממנו באופן כי רקיע שלישי הוא שחקים הינו מעין רקיע המולות כי הם רוחני בהתלבשות מה ושם מתחיל עולם המלאכים ורקיע הרביעי שם ה' של מעלה וכו' שהוא

רוחני יותר דק מהקודם ועל הדרך הוא עד ערבות שהוא דק באחד מאד כי עליו נאמר לרכב בערבות ביה שמו וכבוד חל הענין אשר הלך מלוא גובה שמים הוא ערבות שורה כי לרוחניותו חין קץ כל פי הדרגות הרקיעים ואיך יהיה לו מבח בחשך עכירות עולם השפל הם גם עין האדם להיותו גשמי והחושך הוא במינו וחסך לח תרחה מה גם עתה מי שהוא גובה שמים רוחני עד חין תכלית כי חיה הדרך יהיה לו מבח חל עכירות הגשמות ושאר חניו לך חיה שהשתלשלות ההרחק ממעט הארות כי הלך ורחם רחש כוכבים כי רמו והוא כי הכוכבים אשר רמו הם של גלגל שמיני וכל כוכב גדול מהירח ו' כוכבו לכת חלף מהירח להיותה קרובה נרחות גדולה ושאר רמו נרחים קטנים וזה יאמר הלך אמרתי כי הגובה עושה רומם מנשרך תחיה פעם שפיק גשמי ככוכבים כי רמו והוא קטנים על המרחק ומה גם מרחק החיות אהרוממות כבודו (יג) והנה הכפוקות אשר תלך מזה היא לומר מה ידע חל והוא חומר וזמרת עה ידע חל ולהיות כי לסתור סברת האומרים כי חין מבח לרוחניותו יתברך לרחות בעולם האפל הלו הלך אפשר לומר כי אחד מהמסכים אשר לפניו הוא ערפל ולכן על ידי היות דבר מתוהים חל חופל יהיה לו מבח ושייכות להשגית בעולם האפל הלזה הנה גם זה אפשר שדחה ותאמר האם בעד ערפלי שפוט בתמיהה לומר כי מי שלא יראה רק על ידי עשך האם יספיק לשפוט שצדק להביע חל קצת חוש ולב עזאזן לדעת כלמאכיות לבב (יד) ועוד כי אם היה עשך אחד בלבד מפסיק יצדק צרמה אך עבים רבים ומסכים מפסיקים עד חומר עכירות העולם הזה ואיך יפלא הכל עד פרטי העולם הזה ולהתמקך בפיו רעה כל יאמר איוב איך תחמדני לחשוב כוחת על ה' חלילה לומר שלא יראה לזה אמר הנה יש לך תשובה כי חינו מחסרון השנה חלילה כי אם ענבים סתרו לו שאין וזכיס לקבל הארתו לגודל קדושתו ועל כן נמשך שולח יראה הנה זה אפשר יקשה לך איוב ועל כן תנזור חומר כי וחוג שמים יתהלך כי פעולם והתנהגו חינו רק כי חוג שמים הוא שיתהלך ויסבב ועל פי התלבו וזמניעו שופט ונזור חם טוב וחס רע לחים וחיש לפי עת מולדתו ופוח תחלת דברי פי איוב בחומר יחד יום אולד בו כאפרשם הם (טו) והנה איוב חם זה דעתך עליך לומר חני חומר הארח עולם תסמור כו' לומר האם אורח והנהגת עולם תסמור בלבך אותו אשר דרכו וסברו כך מתו חן (טז) והוא שרק נמור כי הלך אשר קמנו הם דור המבול היה בלא עת והוא כי הנה לבלי יעלה על לב הושע על דעת שפיעת המול לבח האבול מתו על כן קומנו ולא עת והוא כי הנה ידענו מרו' למדרש רנה כי י' ב' חדש של משפט דור המבול לה שימשו המולות ואם כן חופה איך שפיעת עת תנועת הכוכבים גורה עליהם ו' אשר קמנו ולא עת כי לא היה עת כי לא היתה תנועה ולא משפט עת ועוד ראיה כי הלך היה מדה פננד מדה שורה ודחי שהיה בהשגחה מתו יתברך והוא כמו שאמרנו ל' בהתקין תחוח ברוחניו דרוו כי הטפה סרוח' תמה היא כן ברוחניו דרוו והוא כי בהתקין היה יסודם שפיעה י' ב' רוחניו שיהי יסודם היה כנשר יוצק להיחר ולאיסור על כן י' ב' רוחניו (יז) ושם תאמר ומה נעשה על האומרים לאל יאמר כי יאמרנו כי ולפחות יעשה שאלתם ויסור מהם ובשם ואל תעשה לא ייסורין' יאמן (יח) וחדרנה אחרי אומרים סור ממנו והוא מלא בתיהם למעלה

טוב חדרנה מזה חני חומר כי ועתה רשעים נגד ההשגחה רחקה מני (יט) כי וחדרנה החלשים עשה למען ירחו זדקיקים וישמחו בחומר חם לעוברי רצונו כך לעושי רצונו על חסד כמה וכמה והוא ידעו וכו' והוא ענין יוקים חים לרחוקה שם לקרובו חיו סוסים דלרובך מרד וחיו סוסים וכו' וחומר לו חם לעוברי רצונו כך לעושי כו' והשיב לו והרי חסה עושה רצונו וממסרת להרינה ח' חם לעושי רצונו כך כו' מיד נכנסו הדברי' בו כחרם כו' וזה ענין אליהם חם רחוק חומרים לחל סור כו' ולא ריכוז הוא מלא בתיהם טוב כו' ירחו זדקיקים וישמחו כו' בחומרם חם לעוברי כו' ושם תת' חלף ישיב כתשובת האחר חלף חסה עושה רצונו ולוקה וזהו מקי וכו' לומר חלף הכקי מעון ולוקה גבר כחיו יש לו מקום להשיג שהוא לומר כי נקי חלף ולוקה וזהו נשופע טובם חף על פי כי הרחוק הוא כי ונקי גם הוא ילעג למו שאלח בתיהם טוב (ך) והעשה א שניסם הוא כי הזדקיקים סרוחים בטוב הרשעים ישמחו בחומרם כי לא נכחד כלומר

בוכבים כירמו : י ואמרת מה ידע אל הכמד
ערפל ישפוט : יד עבים סתרו לו ולא יראה והונ
שמים יתהלך : טו הארח עולם תשמור אשר
הרכו מתי און : טו אשר קמנו ולא עת נהר
יוצקיסודם : יי האברים ראל סור ממנו ומה
יפעל שדי קמו : יי והוא מלא בתיהם טוב ועצת
רשעים רחקה מני : יי יראו צדקיקים וישמחו ונקי
ילעג למו : ד אם לא נכחד קימנו ויתרם אלה
אש : יא הסבן נא עמו ושלם בהם תבואתך
טובה : כ קודנא מפיו תורה ושים אמרו בלבבך :
אם תשוב עד שרי תבנה תרחיק עוליה

מאהלך

מה שלא נכחד מהם הטוב שאמר והוא מלא בתיהם טוב הוא קימנו המקיס חותנו ומקנה בנו בטחון וכשרון בחומרם חם לעוברי רצונו כך לעושי רצונו כו' והכקי הלועג גם הוא חם לעוברי רצונו חסד חס כי מהצרה שרואה בעלמו בהיותו נקי שהיה לגוף בעולם הוא ילמוד כי יתרים הוא נשמתם שהיא מותר האדם מן הגשמה תחללת חם הנהיגם בחומר חם לעושי רצונו כך לעוברי כו' שהיה שרואה בנהיגם חל הנפש ולודאות הדבר חומר בלשון עבר ולא תמר תחלל חם (כא) הסבן כו' אמר הנה דברת נגד' על ראותך הללחת הרשעים עשה זאת חופה ואל תהיה כפורס ממנו יתברך כי חם חדרנה הסבן והוא על דרך מ' בנמרה השכם והערב עליהם והוא יפילם לפניך כו' שהענין חם לת יעקב בפעם אחת חל תתיישב כי חם הדגל עצמך צדק וערב ועל דרך זה יאמר חל תלחה חם פעם אחד תחפלו לחיים ולא יעקב כי הסבן והרגיל עצמך עמו ולא תשית לב סל בריחות והלחת רשעים שתחלוק על הדבר כי חם ואלם שהוא הנוגע חלך שגברות ואל תחום חל הלחת רשעים שהזכרת כי הלך בהם תבואתך טובה שיאמר הוא יתברך כי חסר שעם רחוקך שלות הרשעים היתה מקפיד כנשת יצדק והנשפת לנלקי הקפיד ונדבקת בה' תכפל סכך ותבאך טובה :

(כב) קח נא כו' יאמר הנה הוכחתיך כל יעלה על רחוקך כי חין שייכות לו יתברך בעולם הזה חלילה ושלח תחשוב כי העולם מתנהג על ידי הונרי שמים כי חם הוא יתברך המשיג ומשדר הכוכבים לעשות הצורך שנית כל יעלה על לבך עוד לקראתך חלף זדקיק ורע לו רשע וטוב לו על כן בגמר דבריו יצא בכוונתו וזמר חליו עתה שמע בקולי חיעקך על האחר קח נא מפיו תורה הוא מה שהוא מפיו יתברך שהוא חנני ולא יהיה לך שמפי הגבורה שמעום כי שפורה השנחתו יתברך השתי מצות רחשונות של העשרת הדברות שהם שהשמיע את הוד קולו לפני חסד וזמר חכמי האלהיך אשר בעלמי האלהיך מחדך מצרים שמין לך הסגנה בעולם השפל כו' שפער חוף מצרים והולכים וגם סירד המולות שהולכים מביט עברים ער מול מצרים שפער לא יצא לחירות ככתוב חללנו כי זהו כיוון בחומרנו מביט עברים שהוא מתקום שהוא בית קבוע לעבדים כל יצאו מלפי המול ועל השנית שהיא על זדקיק ורע לו רשע וטוב לו לום עשה זאת ויהי וסיס אמרו בלבבך והם סוף פרשת וזאתן שאומר על זדקיק ורע לו וירעת כי ח' אלהיך הוא פתלים לומר שאם יתכבד בהנו ה' בעל הרחמים הוא האלהים אשר עמך כי לפניה הוא וחס יאחר שברך הנה הוא חלף הנאמן כו' ועל רשע וטוב לו חם ומשלים לשונותו א פניו להאבירו כו' שהוללה חכיל וכוחיו פה ויאמר לעד ועל זה יאמר אפיו ושי' אמרו בלבבך וכו' ב' בלבבך על ב' היצרים ושיעור הכתובים הסבן נא וכו' והטובה תבואתך ח' ד' זאת שתסלק השמים רעית מלך ח' כיקח נא מפיו תורה והשנים בנה שמים אמרו בלבבך (כג) אם תשוב וכו' גם שמע בקולי חיעקך על ענין הבנים והעושר והוא כי ירעךך בזה על ב' דברים אחד על ען משתחות בניך שנית על הפלגת עושךך ששאת עניות ע' על הח' חיעקך שאם תשוב עד שרי והוא כי המתברך נשם שרי וזכה לנשים כמה דאת חומר חני חל שדי פרה ורנה וכן באברהם חני חל שדי תהלהך לפני כו' והפרתי אותך כו' ואל שדי יבךך חוקך ויפךך כו' והוא נודע ליודעים חן כי מתאר שם שדי הוא בחינת ההולדה וזוהו יאמר חם ג' ערשי שהוא למעלה

למעלה הימנו שתקפסע המלות המיוחדות לשם ההוא ודמי הכנה בנינו
הוא הדבר השני חף הוהר בהנחיתן פן תקצרה כרחשונים והוא כי
החוקק עולה מהלך והוא כי המספחות חסר נוקסו וכלכדו הרשפונים
הן רעמס מלר ענמס כי אם שסס הפנה אל עבירות רבות וענין גן

בן דוסס שחמר יתחמץ ודליק וכיוצא באלו ולא ינכו מוכותיק לכתוב
אור מלוהו חס מלות כענין קיונתי מכל החסדים כי אם ועל כל דרכיך
גנה חור (בט) ועוד וסיפולך עד מזרנת יקב שרול כי ב' המלחכים
שהלכו סדומס שהשפילום מן השמים ולא עלו ממחילתם קל"ח שנה עד
בחי עקב להר המוריה והעלם

- מאהלך: כי ושית על עפר בצר ובצור נחלים
- אופיר: כי והיה שדי בצריה וכסף תועפות לך:
- כי באועל שדי תתעננו תשא אל אלה פניך:
- כי תעמיר אדניו וישמעך ונדרך תשלם:
- כי ותנו אמר ויקם לך ועל דרכיך גנה אור:
- כי השפירו ותאמר גוה ושחעינים וישיע:
- ל ימלט אי נקי ונמלט בבר בפיך:

בשכילו וגם כענין שצוהל שחמר
חי חסינכ בההו עלמל ליעול לוי
ועיילוהו לישיבה של מעלה והוא כי
הספילו מן השמי"לח הנערך להעלות
כי אם ותחמר גוה וכן חס תחמר
שחעינים לכדו שחמר העיר יושיע
העיר (ל) או שחמר ימלט חי
נקי נקי ח' יספיק בזכותו למלט חי
שלם מה שצברתם לח יכול למלט חי
סדום נפתח מילדיקו וחסה שגדול
בנאמר כך שצברתם ונה גס
בשחמך עתה חסר היסודותיה מה
שחמר חומר הוא כי שח ענינים
עם היותו ח' וישיע או שימלט חי נקי
חד יקיים ויהיה נמלט בשכיל
צור כפיך כ"כ חסיה רצו לפנך
יתברך:

- כג ויען איוב ויאמר: גם היום מרי
- שחי ידיכרה על אנתחי: כי מי
- יתן ידעתי ואמצא או אכזא עד תכונתו:
- ד אערכה לפני משפטו פי אמלא תוכחות:
- ה אדעה מלים יענני ואבינה מה יאמר לי:
- ו הברכ כח יריב עמדי לא אך הוא ישימי פי:
- ז שם ישראל נוכח עמו ואפלטת לנצח כששטי:
- ח הן קדם אהלך ואיננו ואחור ולא אבין לו:
- ט שמאל בעשותו ולא אחו יעמף ימין ולא

כג (א) ויען איוב כו (ב)
גם היום כו
אמר גם היום ששמעתיך ונתן טעם
על טוב הרשעים שמהם
ישאו הנדקים ק"ו חס לעוצרי רצוני
כך לעושי רצונו על אודת כמה וכמה

אראה

וגם מצרת לומר חס לעושי כו' לא נקצרה דעתי כי אם עוד היום מרי
שחי כ"כ עד שדי היו נעני כברה על אנתחי כענין אנתחי הכניד
פלו חלי ומלח על כל ח"ה על חלה ח"ה שחור בשכיל חלה וכולה ח"ה
מספר (ג) וחין אנתחי על שעולה על רוחי חלילה שעושה יתברך
שלא כדון חך אנתחי כי חס מדאנתחי בזומרי מי יתן ידעתי חכמ' שעל
ידה אמלאהו ידעתי שדלי חס' אל תכונתו והנהנתו היחך הוא כי יתגלה
חלי חמת מצדק משפטו (ד) כי לא חסר לו כחולק חלילה כי חס
אערכה לפני משפט כי לח חומר לו חלילה שעושה משפט מעוקל רק
אערכה לפני בלבד שאומר לו הנה חלה רשעים הסנו חיל וחני חסיד
צדקי ולכל ורחם שחני מהרהר אחרי פי חמלח תוכוחו לעממי (ה)
והתוכוחו הן מה חס חדעה מלין יענני או אבינה מה יאמר לי כלומר
כי בער חכמי מאזם ולא בינת חס' לי (ו) ולא ע"כן האם ברב בח שיש
לו חס יריב עמדי בתמינה לח יעשה חך חדרבה הוא ישים בי כח הנו'
לוחכ עמוז' לח הוא גזרה כד"ח שחת לו לח שחא חס תאמרו כי שחת
לו יתברך חס החוטא לח כן הוא כך לח הברכ חס יריב עמדי לח כן
הוא כי חס חך וכו' כמדובר (ז) ובחשה חני תכב לוחכ עמו וחומר מי
יתקדעתי כו' גם כן חני תכב וחומר מי יתן וס' ישר ניוסר נוכח חני
ולחס מקום היושר בלי חנופה בהיותו עמוזי חדרב' ותפלתה לנצח
משופעי השופט חותי לחייב כי הוא יתברך יוכיח עם מי החמה בחוסן
שחלפתה לנצח מכל ח' מנס השופט חותי לבלתי זכחי כי טוב לס' יספטי
כחשר עד כה ולא תאמרו שלא עמדתי בזכותכם או הפסד שחלקת
דבריו כיוון ענין פסוק זה שחומר מי יתן ידעתי עשות מה שחמלאהו וגם
שחי חפסר למוצלו לפחת חס' עד תכונתי ויכונה הוא כי הערכה
לפניו משפט ופי חמלח היחסות עליכם שהתקסם עלי אופן וינן דבורי
עמו בנדר שחדעה מלין יענני שלא תהיה נבואה סתומה או חידות ואם
יהיה בלתי מפורס ונערך להבין דבר מתוך דבר חחילה שבינה מה
יאמר לי ולא חירח שהנבואה צריכה חיווק וחני חלש בחליי כי חס ברב
כח ידבר בי נמצא כי יריב עמדילח כן הוא כי חדרבה חך הוא ישים כח
הנו' ביוכל שחלתי וחס' חית לימצח עמו יתברך הוא כי שם ישר נוכח עמו
חני ויכול כמדובר בקודם: (ח) הן קדם כו' אנתחי מי יתן ידעתי
שעל ידי חכמה אמלאהו וכלה תאמרו היגע ותמצא כי יגעת ולא מצאת
חל תאמרו ומה גם חס השוב חליו יתברך ע"י חסידות תמצאו זה חי
חפסר כי הלל ק"ו הדברים כיון כחשר קדם חהלך שהייתי מתהלך
לפניו כאברהם שלא הייתי צריך סעד לחומי ואיננו כי לא הויתי משינו
כ"ש עתה פנס חס הטחתי דברים שחם חסוב לח חסיה הולך לפניו כי חס
חשור כח שחיה צריך סעד לחומי ומתויתם להולך חשרתי ויתברך שאין
צריך לומר שלא אמלאהו כי חס גם לא חבין לו (ט) ואם תאמרו
שימינו פשוטה לקבל שנים וירצני בימינו הנה זה הוא לענין קבלת השונה
חך לא להסנה כי הלל שחלל בעשותו שחיה נעת עשותו חרונג
המתיתם

כג ויען איוב ויאמר: גם היום מרי
שחי ידיכרה על אנתחי: כי מי
יתן ידעתי ואמצא או אכזא עד תכונתו:
ד אערכה לפני משפטו פי אמלא תוכחות:
ה אדעה מלים יענני ואבינה מה יאמר לי:
ו הברכ כח יריב עמדי לא אך הוא ישימי פי:
ז שם ישראל נוכח עמו ואפלטת לנצח כששטי:
ח הן קדם אהלך ואיננו ואחור ולא אבין לו:
ט שמאל בעשותו ולא אחו יעמף ימין ולא

שכמלה למים כי טוב לגנו למעלה (כה) כי צוה והיה שדי בצריך כי אם
יהיה וברך חן מגדלך ולא למטה שדי שולטת בחוסן שחוב וחוסי
יהיה לצדק חס הכסף חועפו' לך ללחמך ללחם צריך כי חף הכסף יספיק
לחיות שחי תועפות לך ללחם לאכול ולגדל לבוש ודי לך כי לא תחפוץ
רק לחוק גופך ורוחך בתוכו ולא למותרות (כו) כי חו לא יאמר לך
מרבם נכסים מרבם דהגם כי חס על שדי תתענן ולא על ממוך כי השח
חל חלום פניך חסוד ולא חל הממוץ או יאמר כי חו על ידי כל מרות
חלו חסיה מתחטף לפני המקום כנן שיש לו נענועין על חניו לשאול
כל חסר יחלוה ויעשה לו כענין חווי המעגל שחמר חניו מכלן עד
שחענני וחמר כך חמר לח כך חני רוצה חלל בשמי בורות וכו' ולא יחסיך
הוא יתברך למטרות כלפי מעלה חלילה לחיות בוש מכשח פניך חליו
כי חס ותשח אל חלום פניך או יאמר על דרך זה צמה שאמר רבי
שמעון בן שטח חלעלה חווי חס' גורני עליך דרוי חכל מה חעשה וחס'
מתחטף לפני המקום כנן מתחטף לפני חניו ועושה לו רצונו וצוה יאמר
חס רקת חמרי חו על שדי תתענן ולא חסיה חייב דרוי חווף מכנני פניו
ישברך רקת וחס' חל חלום פניך הוא בנדר חווי ולא חירוד מנדרו או
או יאמר כי חו על ידי מרית החמרים בחמת על שדי תתענן לשאול
ממנו כל מה שצרכה חפילו יהיה שחשח חל חלום פניך שחיה ענין
החניי נח חל כבודך ונדקך בחומריו פניך לומר חך לח פניו כי לח ירחו
חך הוא לרחות חל חמרויו (כז) ועוד יהי לך כי תחתי חליו וישמעך
והנה חין ספק כי ק"ו חס יתענן על ה' ודמי חס יעקיר או שישמעו חך
יהיה כענין פסוק חחות לבו כו' כי אם שמי חווי מלך ישחלו ממנו חס
שחלחו וההלך יודע שח' כל ח' חופף לתק לכל חס' חלח ועל ח' חמר א
חדבר כי עניתך וכו' מינינו לשאול עד חומו כי יערבו לו חמרוי הנה ליה
השני חייב יוסר וזהו חומריו חחות לבו נחת לו ועס כל זה
וארשח שפתיו כל מנעת סלה לחמר לו חל תפלה כי חחות לבך נחת
לך כי הוא מלהבתו חותו יערב לו שיחו וזה יאמר פה צמה שידענו כי
לשון עתירה הוא רבוי תפלה והוא חנה חמרתו כי על שדי תתענן ויעש'
חפך חמר דביבו קל עוד יוסף לך כי גם חס תחתי חליו ריבו
ספלה חל יקוץ ויאמר החסר כי עניתך כי חס וישמעך ולא על נחך
ועולותיך שחניו לו והנך כל כך כי הלל שמוע מוצח טוב כי רק דברך
חשר חרור חללם בלבד ורמו לו זה על העולות שהעלה על בניו ולא שח
לו על כן רמו לו כי חין חס' ה' בך כחומר: (כח) וחגור חומר כו'
עוד יהיה לך על ידי קחת מפיו חורה כו' ושברך עד שדי כי ותנור חומר
ויקם לך כענין ר' חנינל בן דוסס שהיה מהלך בדרך והיה ממטיר וחמר
כל העולם ברחת וחניו נצער וחל המטר והחיר העולם הניע לביתו
וחמר חנינל ברחת והעולם בנצער והמטיר וכענין זה יאמר ותנור חומר
שימטיר ויקם לך עם היות שחחוקך בדרך שהיית בנצער גנה חור כי
חל המטר חו יאמר וקנור חומר כענין שחם בנענון דוס וכרתי חנינל

חלקת מחוקק איוב כג כד

במתייחס לשאל צעת הצרות היה הסקר פנים ואלו חל"ג דר מראה כי אם חפילו גדר חוץ לא חסו שבות כמ"ס ז"ל כב"ר על בחמה למר עתה מעברה עת השמאל והרנו האו שכבר קבלתי היסורין ולעומת זה התלוננתי עליו על כן על היסורין מעברו עליו לא יתסב עמי בתאר שאל גם לא יהיה פופטימין שהו מן הקצה חל הקצב כי אם שחס מחמה הים שאל עתה נס שיקרב בימין יהיה בעיטוף מה כי יעטוף ומין ולא יפשו חות בעצם בחופן סגס שחשיב גדר עתה שחמו מה שלפ חיותי בעשותי הרנו חל לא חשיב גדר רציה וזה ולא חרה סך מה שפני תלב וחומר מי יתן ידעתי וחמלתי הוא ברהייה שלימה וברורה ו"ח ולא חרה נס שלענין קבלת הפשוטה תהיה פשוטה : (י) כי ידע בו לבח אל הענין נקדים כי מה שהו יתברך מנסה את הצדיק חיבו שלא ידע חל"ג מה שבלבו הם יטיבו חו ידע כי אם חמתי בחיות או כדו להודיע לחסון הסידותיו אך עמד בנסיון

אראה : כי ידע רך עמדי בחנני בודב אצא :
באשרו אהיה רגלי דרכו שמרתי ולא אט :
מצות שפתיו ולא אמיש מחקי צפנתי אמרי :
פיו : והוא באחד ומי ישיבנו ונפשו אותה ויעש :
ידי : כי ישלים חקיו ובחנה רבות עמו :
על כן מפניו אהיה אתבונן ואפחד ממנו :
ואל הרך לפי שרתי הבהילני : כדלא נצמתי מפני השר ומפני כסה אפל :
כד * מדוע : משרתי לא נצפניו עתים וידעו לא חוימיני :
עדר גלו וירעו : חבור יתומים נהנו יחברו שור

ויש סוג אחר שהו כדו להחיותו יסא בדרתו על יד הלחמו צילו וכונש חותו בכסיו והו מחמרס "ל כב"ר על והלהים כסה חת חברהם אמרתי שתי משלים כשר נארטוהו במקומו כס"ד * והכנה הרהונה פירשו "ל על נסיון חברהם שעשה הוא יתברך כדו להודיע ולפרסם נקמתו בעולם כי היו תמהים על מה שהיה הוא יתברך מפליח לעשות נסנילו ומחו כפרסם על דבר שעקרה אך נסיון יחזק היה על הבחינה השנית וסוף מאמרס "ל והב וכסף וספסל והבנה חברהם שנבחו כוהב וכסף וה יחזק שנירף ככסף בו" והנה במקומו הקשיו בו כהפוך הוא כסף לאברהם והב ליחזק וכונתו מאמרס שם בקולור הוא כי בחינת חברהם היה כוהב שזוכין חומו בחנן בוחן ומרזים הרופס הנסאר באנן להודיע מה טיבו ומה יופיו אך בחינת יחזק היה כעצמך כסף מהסיג שבו כן הוא להעביר איוו חלאת יצר הרע שבו על ידי הנסיון ועל כן האחד נקרא בחינה והשנית צדוק ככתוב חללינו בחרובה על מאמר כ"ה על פסוק ה' צדוק יבחן בו על נסיון העקידה * וכנה חל פענין כי אמר חיוב מה שמרתי מי יתן ידעתי וחמלתי בו" לוכח עמו הלח הוא כי חיו רוחה טענה חל פייסורין שייסרני שחס הוא לדעת את אשר נלצני חיפסר כי הנה ידע רך עמדי וחס הוא שנחנני שפיה בחינת חברהם להרחות דרוק להמין בו לח על חסם גדלני מכל בני קדם הלח כוסב חל לעיני הכל פשיטה אחיו ולמה הזדק לי כל המסך הוא (יא) וחס הוא מהבחינה הב' לצפניו להחיותי יותר נקמתו כל חתלקל לח היה צריך כי סנה מאו בחשורו אחוה רגלי מאו החלתי ואחיה רגלי בו דרכו שמרתי ולא חו כלל ומה צורך לנסיון כוה והנה זה סוף צמה שהו אשרו ודרכו יתברך שעושה הוא בעצמו כד"ח והלכת בדרכו מה הוא חוץ חף חתה חוץ מה הוא רחום בו" מה הוא גומל חסדים מקרב חולים קובר מתים בו" חף חתה כן על זה חמרתי באשרו בו" דרכו בו" (יב) וגם חף מצות שפתיו סהם דברים שהולח נשפתו וחסים עוחדות אליו שהם בחינת שר מצות גם עום ולא חמים ולא נלכד לפי ערכי כי אם גם יותר מחוקי וערכי צפנתי חמרי פיו וע"ם של מחוקי כמ"ס של טוב יוס בחצ"ך בחלף לעשות יקר יותר ממני כן מחוקי יותר מחוקי : (יג) וחוא בחת כו" אחרי חומרם שמה על פייסורין ודחה טעם היותו לנסיון ראה והנה חפסר להשיב לו' טעמים אחד לומר הלל חסה בפיך אמרת וה' לקח שכשהו יתברך פועל דין נמלך בבית דינו כיוה' הוא ובית דינו ואם כן אם היתה טענה לזכותי היו אמורים אותה לפניו ועוד טענה צ"חיה כי כל נפש ורוח כל נפש חיים יסלה חוק ונבול להשבת עלייתה כי על כן הצדיק מתנבל עד השיבו אל שלמות הראוי לנפשו לפי בחינתה ובין חולי להשלים חוקך לכל מצטרך להתנבל הוצרכו יסורין חלו על כן על הטענה האחד חמר והוא בחת"כו" לומר טענת מה שהו הוא ובית דינו אינה טענה כי הלל מס שהו נמלך בבית דינו אינו אחר הללו כי אם הוא בחת כי בית דינו והוא אחד פס בלי פירוד חלילה נמצא נמלך צמי שהו אחד עמו ועל כן חין טענה לומר למה בית דינו לא טענה לזכות כי מי ישיבו כי לא יש מי ישיב כי הכל אחד ועוד כי חף ישיב בבית דין כיון שמעת שעתה חתה מיד ויעש ואין אחר מעשה כלום וכי עתי ישיבו ופרי המעשה נבדק בדין * חו יתכן יאמר מעין זה על הטענה הראשונה וחס מה שייסורין קשים באו עלי הוא כי עמו יתברך מדת דינו וקטרגה על כל הטובש ואחלה לי חסון מה ולא מדתם רחמים

הוא זה חך מלאתי חן בעיניו הנה לא כן הוא כי הלל והוא באחד כלומר חין הוא יתברך עם מדת דינו כמי שהו עם אחר לומר והוא בחת כי חס והוא באחד מלה יתברך חלילה כי אם שפתי הבחינות חת הן כי החת היכל ומושב לחת הפטימי מתייחס לנפש בצרך השני והוא בחת צורך מי שהו עמו אחד ולא כדחינת נוף החדש עם נפשו בו פנס בהחברות נפדי האיות חלילה וצוה מי ישיבו והרליה כי הנה כשר נפשו הוח הפלימיות חותה ויעש החיון (יד) ועל הטענה שב"חמר חס מה שיסור יסרני הוא כי ישלים חוקי שכל חסם יסלו חוק ונבול עד היכן טרך הפנת שלימותו לפי בחי' נפשו וכי להשלים חוקי הוצרכתי לפנות שכלות יסורין חלו הלל וכהנה רבות דרכים עמו להשלים חקי ולמה נחר בדרך הנרות הגדולות האלה : (טו) על כן בו" אחרי חשורו מי יתן ימצא עמו יתברך פייס טענות וערך לפניו שפתי וסתר הטענות עד כה חמר כנני חומר וחומר כי לא חוכל לסבול היות לפניו

כי הנה על כן חמי גיור חומר שפניו חתבון צמה שחסרר לפניו וחפסד מענו שאני מחפסל ומפחד ומה חמי מוציא שפניו חנה חס היה נח חל הפועל שחמלתי ושלפתי לפניו משפט (טז) וגם עוד טעם חל חכות לבי שלא יתחוק כי חס יתנהל לפניו כי הלל חל הרך לבי כי בחיותו מתנהג עמי בעדת חסר חל ברוב טובה היה לי מורך לבב מענינו ומורך שעתה שהתנהג נסם שדו וסידד חותי מחמת הכרות ההו לח עצרתי כח והבהילני והיכנה חוכל על רבות לבי ובהלת הרעה נוסף על ההבור גדולתו לעמוד לפניו ולא חתנהל (יז) ושמח חממרו חס כל כך חמי נבהל רך וכשבר חף יכולתי לסבול מכת יד השמן ולא נכרתי חל חממרו על זה כי מה שלא נצמתי וכרתי מפני חסך הוא השמן הנקרא כן כמו שחממרו "ל כב"ר על פסוק וחקך על פני תחום זה שטן הוא מלאך המות פאחשך פני הבחיות הלל הוא כי לא נכרחה חלי חמילו באצות אופל נגד פני כי מפני כסה הוא יתברך חופל שלא חרהנו עם היות שמונים ההם היה נרסם צפני הבחינות :

כי הנה על כן חמי גיור חומר שפניו חתבון צמה שחסרר לפניו וחפסד מענו שאני מחפסל ומפחד ומה חמי מוציא שפניו חנה חס היה נח חל הפועל שחמלתי ושלפתי לפניו משפט (טז) וגם עוד טעם חל חכות לבי שלא יתחוק כי חס יתנהל לפניו כי הלל חל הרך לבי כי בחיותו מתנהג עמי בעדת חסר חל ברוב טובה היה לי מורך לבב מענינו ומורך שעתה שהתנהג נסם שדו וסידד חותי מחמת הכרות ההו לח עצרתי כח והבהילני והיכנה חוכל על רבות לבי ובהלת הרעה נוסף על ההבור גדולתו לעמוד לפניו ולא חתנהל (יז) ושמח חממרו חס כל כך חמי נבהל רך וכשבר חף יכולתי לסבול מכת יד השמן ולא נכרתי חל חממרו על זה כי מה שלא נצמתי וכרתי מפני חסך הוא השמן הנקרא כן כמו שחממרו "ל כב"ר על פסוק וחקך על פני תחום זה שטן הוא מלאך המות פאחשך פני הבחיות הלל הוא כי לא נכרחה חלי חמילו באצות אופל נגד פני כי מפני כסה הוא יתברך חופל שלא חרהנו עם היות שמונים ההם היה נרסם צפני הבחינות :

כד (א) מדוע

משדרכו החל בחלונת רשעים וטוב להם והוא כי הנה המתפלסים חסר חור טורפ ה' לא ננה עליהם על חלונת רשע ועובלו או הפכו חסונת והסנמת החוקרים שלא על פי החורה הלל הוא כי העולם מתנהג על פי הבור השמים וכסיליהם ועל כן בחיות עת הרמס או לירסם גורת עליהם טובה גם כי רשעים יהיו כל יצר מהם כל אשר גורה עליו עתו וההיקס בהפכו ועל זה מקשה איוב וחומר שחס היה הוא יתברך חלילה חתת הומון לא יפלא מה שצוה החסום על איש הפך רצונו יתברך לתת לאיש בדרכו חף בחיות שחיות חתת הומון חלילה למה לא יכנעו עתות הומון חתת רצונו יתברך לבלי עמוד כח לגבור שלא ברצונו להוסיף לרשע ולהרע לצדוק והו חומר מדוע עשיר השדר לא יפשו והיבחו מעט ויכנעו עתים מלגורה שלא ברצונו יתברך חסר שכל יודעיו ככממים בחכמתם וכחיותם בנחמה שרי יחיו ומלאכים ברוחניותם והשפנתם לח חו יעני יתברך כי לא ראו בחכמתם ראש חף ונבול ליעו חלילה כי חדרה הוא חוים העולם והומון בחוסן שחיו ולכה יעצרו כח עתות הומון לעשות ולגור דבר חסר לח רצונו יתברך הוא בחוסן כי חסונת הניח הפנהגת העולם על פי סוככדים אינה ואם כן איפה נפארה החלונה במקווא מרשע וטוב לו (ב) ומי יתן ולא ייבד רך לבלי סוככדים וכסילים רעתם כי חדרה כל רעתם כפולות ועל שלא יוכו על רעתם עוד יוסיפו סרה כי הלל נבולות ישיבו בו" והוא כי בראשונה היחלו בבלתי רגש לכל כי חס בנקעם נבולות ישיבו נשדות וולתם להקריב גדר שרה אל חף שרה חכרו ובראותם כי חין חומר חסב עדר גולו וירעו נסרם שפיו בו מסינו נבול באוסן יפסלו רעתם לומר ואיה איפס השנחתו יתברך שעל מלה יתחפס ה' (ג) ועוד שרתי בשלשה חמר שמוע חשמע נעקחו בעניו הלמנה ויתוסם ובעניו הפני שחמר ושעתי כי חונו חמי והנה בשלשתם חשלו ולא נפקדו והוא כי הנה חומר יסומים ינאנו שהו להעמיד בקרין ובראות כי חין מכלים יחבלו שור אלמנה לזים בדרו של חומר להכניס בשור ובחומר נאכל עון משולש גיולת יתוס וחבול חלמנה והנהיב בשור ובחומר יחור וסס אשר עליהם נאמר כל חלמנה ויתוס לח חסונן

חלקת מחוקק איזב כד

כו

הענין כו' פועל אשמע לעקתו (ד) וגם העניים והאביונים הקרובים אל ה' ופליטה נאמר ופעמי כי חנו חני לא לאחד ולא לשנים מענו הכולל מפיסה כ"ח יעו אביונים מדרך שהאביונים האחרים בעיר לשאל הכול לנפסם יעו חוקם מהדרך שלא יתקום לחור לשבוע לחם בחוקן שיחד

שכאם עומד מן השדה לביחס שיראו האוכל על שכנם ולא יוכלו ממנו וגם יתכן שלא יעמיסו עליהם לחם ומזון אשר יוכל כמות שהוא פן ישלחו ידם ויחבלו ממנו כי אם עומד ולא הפליג במשאו כי אם עומד כי כל כך היו חסי כח מהרעב כי בין ב' רעבים לא יכלו לישא עליהם יותר מעומר (יא) ובראותם כל המון קריה

הנבוא ענין טרף מפחדם בחופן שהם מחיס ברעב (ה) ובחיו טענה היו מטים את האביונים מהדרך הלח הוא בטענת טורונסרופו שאמר חם הקדוש ברוך הוא אזהב עניו לעה חינו מפרכסן חף יורם כי מאחס ויכעוס עליהם כחומר' משל למלך שכופס על עבדיו וגור שלא יחללו ולא יתקום וכן אחד מהאכילס חין המלך כועס עליו ומה גם בטענת הגמרא להדריך חיש עליו את הדין לומר מעולם לא רחמי אריסבל וזכו קייץ ועל חנוני והם מתפרנסים' שלא נצטרך לחנו מתפרנס נצטרך חלא חני הוא שקפחתי את מונותי והנה הגב' להקפיד כטורונס רופוס מענין זה ולאמר לומר כי למה שהוא יתברך געל בעניי יותר מבחמה שאפרנסה שלא נצטרך ולרש חין כל חף חיו זה כי אם שמתם בזה חם כן גם חנו מואם נצטרך מאם הוא יתברך והן זכה טענת המעשים חביונים מדרך כל

שאר אלמנה : י יטו אביונים מדרך יחד הבאו עניי ארץ : ה הן פראים במדבר יצאו בפעלם משחרי לטרף ערכה לו לחם לעניים : י בשרה בלידו יקצרו וכרם רשע ילקשו : י ערום ילינו כבלי לבוש ואין פסות בקרה : ה מורם הרים ירטבו ומבלי מחסה חנקו צור : י יגולו משד יתום וער עני יחבלו : י ערום חלכו בלי לבוש ורעבים נשא ועמר : י בין שורתם יצהירו יקבים דרכו ויצמאו : י מעיר מתים ינאקו ונפש חללים תשוש ואר' וה לא ישים תפלה : י המה היו במדרי אור לא החייו דרכו ולא ישבו בנתיבתיו : י לאור יקום רוצח יקטל עני ואביון ובפילה יהי כנבב : י ועין נאף שמרה נשף לאמר לא תשורני עין וסותר פנים ישים : י חתר בהשה בתים

כך דין פורחם הם כותלי ביתם יחסינו כי נשחטנו מכותלי הבית נמקום כותלי הבית בחופן שנספד חניו של שמן ונמאם הבית כדי לעשותו נהפך והטעה כי הנה יקנים דרכו תחלה וינמו כי יין ויקנים גולו מאם על כן נבא עת הכד של זחיס לא דרכו נתינת שהיא מקום דוע לוחים פן יגנבו על כן יין סורוסם שלא ירגשו בדבר יצהירו העיר מתים ינאקו מהחמם שהם בני חרם החיים וגם נפש חללים הקבורי חוץ הפיר הם חללי רעב שעל יד שהחסינו לחמם מתו חשוע בחותם העולם ועם כל זה שנעקו עליהם בשני עולמות וחלוא לא ישים בהם תפלה וחסרון בטובם והללחתם (יג) המה כו' חמר מעין מחמרים ו'ל' בגמר' כיוותר יאשם הגנב מהנלוכי הגולן השו' עין של מטה לשל מעל' והגנב נעשותו כלילה נתן יחרו לעין של מטה ועל דרך זה יאמר הכס הדור ההוא חטאו בע"א ובשפיכות דמים ובנ"ע והנה מה שחטאו בע"א כי המה היו במדרי אורו של עולם אפטר שלא להכביר אשתחם לומר כילה הכירו דרכיו יתברך ולא ישבו בנתיבותיו הם נתיבות חכמת החור' להכיר גדלו ית' (יד) וכן מה שחטאו בשפיכות דמים הנב' לאור יקום רוצח לאור הויסיקול עני וחביון כלומר כי זה לאור יקום כגולן ששזה עין של מעלה לשל מטה וחס לא יעשה חלא כלילה זה יחי כנגד שנותן יחרין בעין של מטה וזהו וכלילה יחי כנגד כלומר דווקא העשה כלילה הוא שיהי כנגד חף הרוצח האמיתי לאור יקום שהוא כגולן כאמור זה חין רעתו רבה (טו) חף היותר קשה הוא היראים יותר מעין של מטה ועושים כלילה והנה הם ב' והם הנוסף והגנב וחס ועין מחף שמרה נשף לעשות מעשהו לאמר לא תשארני עין הוא חרם יך וחתר פנים של מעלה ישים כלבו בחופן שבוהר מעין הבריות ולא מעין של מעלה או וחתר פנים שיציר הוא יתברך פני הולך שעל יד ינאופו ישים שהם היה שח לבו כי הוא יתברך צר הצורה ההיא לא יסבל שמכל סכן שיראה חותו ולא יעשה עיקר מעין של מטה (טז) וכן הגנב עושה יחרין בעין של מטה כי הנה חתר בחשך בתים'מה שיומם חתמו וסיימו למו והנה לא ידעו כאור כי לא ידעו כאשר יחתרו בחשך כי שם אור הוא אורו של עולם כי לילה כיו' וחר כחשיכה כאור' והוא עשות עין של מעלה כו' כמבור' כלל הבר' נוסף אשה והגנב בקר אור למו כלמות שלא יוכלו לעשות בא רשעם כ"ח יעשה כל אחד באור' אכיר בעל האשה או הגנב כלמות מעשה הרעה חק'מם שה' רוחה לא יסימו לב וע"פ דרכו סיפר מעבורת אומנותם כי אחד מהחחר בחשך בתים רבים שיומם חתמו וסיימו רבים זה חמר חתר לזון יחד וחתמו לשון רבים (יג) או שיעור הכתוב' לאמר הנה היו שם עבודת חלילים ונ"ע ושיבת דמים ונגינה והנה יש בחינה שקשה הנגינה מג' ראשונות והוא כי הפה היו במדרי אור מורדים בחזרו של עולם שהוא עין ע"א הנה יש פתחון פה לנלתי הכביר עונסם והוא כי לא הכירו דרכיו ולא ישבו בנתיבות חכמתו להכיר גדולתו כי בלעדיו חין חללים על כן לא דבקו בו (יד) וכן על שיבת דמים כי לאור יקום רוצח יקטל עני וחביון הנה ישיב ויבש כלילה כבוסת גנב כי ינאול ומה גם כי יקטל עני וחביון כי נצטקספ לא לקח וזהו וכלילה יחי כנגד שיתחרט וינזם כבשת גנב (טז) וכן ועין נוסף חפילו ששערה נשף לומר לא תסורני עין שהוא מעין הגנב שחן יחרין בעין של מטה חף על פי כן חינו דומה כי מה שיעשה נשקף לא על עשות יוסר חסבות מעין חרם הוא עושה כי אם שבהעולה מנוגה שחפילו ביאת היתר הוא גם בהסתר מבני חרם שחפילו בעל הדבר וסותר פניו מראות מצילות הדבר וזהו וסתר פנים של הוללת ישים כלבו (יז) חף חמנה אשר חתר בחשך בתים כו' הנה זו קשה כי הלא לא ידעו אור שהם כאכילס ובלתי יודעים במחשך במשיהם כי חין רוחה אורו של עולם שעל כן לא יגולו ביום כי לא ייראו כי אם מעין חרם שזה הוא ככופר בהשנה ואומר לא יראה יה מה שאין כן הקוראים כי עם יודעם מה' רוחם יש להם חלוא מה שאין כן כנגד ועור

יפרנסום העם בחומרם הנה הן פחלים במדבר ואך מתפרנסים האם ינזו לפעלם אריסבל וזכו קייץ להקפידם לחן הוא כי גם משחרי לטרף ומזללים מוכן וחס כן חם ערבה לו יתברך שיערב לו לפרנס העניים גם שלגדולים על עין חשמה נאמר שרועה למרקו לפחות לחם לנערים קטנים פחותים מן עשירים שזינם בני עובדים למעלה יתן להם חף יורה כי מאחס חוקם וחס לחלואיה והוא ידע מחי שח וכבוד עננס : (ז) בשרה כלילו כו' הכס חומ' וכרם רשע ילקשו הלא כאמור נחשנ יתרעס על שוד רשע וימות בלה עמו * חף יחמר כי בשדה שאינו שלו יקצרו כד"ח שחנן בזהלו מבלי לו והוא דעת המתרגם והר'אב"ע ו'ל' ולכל יורש נהביות העושה יסימו מה שקצרו בכרם אחד מהם הקרוב אל השדה עד עבוד קציר השדה הגולו וחסר כך נהביות חמר קציר העושה ויחמו כי כרם רשע ילקשו שחם יחמרו להם חין חביון כבוסה מהכרם יחמרו כי הוא כרם של חרם רשע שרוע כללים כבוסה הוא חס חסירו חמר קציר השדות הוא כי ילקשו כי היה לקוש שחירו וורעו ולמניה כוונו להקפיד את הכללים * חו יהיה כלילו מהכלו כמה דת חמר יעשה אור על כלילו והענין בשם לב אל אומרו בשדה בפ"ח הבי'ת שהוא כקן' בהשדה הידוע ויהיה שיחזור אל הנערים חביונים הטוב' שבשדה שלו יקצרו מחכלו על עני ואמר לשון יחיד על כי כל שדה הוא של אחד מהם בלי שותפות מן הסקס ומאשר יגולו ויקצרו יעשו ענייה חרשם כי כרם רשע האחד מהם יורעו בו לקס הוא מה שיתחרסו וורעים קרוב לניסן ואמר שכל כך מאהרים לקצור מהיזא השדה תחלה שיש זמן לוורעו לקס בכרם רשע * (ז) ערום כו' חמר כי כאשר חסירו לחם מהלך כן גם כמות והוא כי בח העוים לומר שלא יתנו לו לבוש כלבו כי חם להכסות כלילה והוא ערום ילינו מבלי לבוש וגם לא יחמרו כי חין שערס חתה גם שלא חתך כל לבוש להקפיד סביב גופך חתך לך מה שיספיק לכסות נדך שלמעלה ולא להציע תחתך חחר שיגולה חתה בל' ולין בלל קורתינו מפני הקרה חמר כי כאשר ערום ילינו בלי לבוש כן ולינוהו חתך כמות עליו והיין ולינו חתו בלי לבוש חין כמות הלא הוא בקרה לקור וקרה כלילה תחת השמים ולא בלל קורותם (ח) ובראותם כן שלא ירחמו ילכו לכסות בשרם חוף עמק שזין צ' הרים ופתאום יאמרו ויבא ורם בין ההרים ויתכסו בתים וירטבו ולא יוכלו לסגול והו חנקו אור להסתר בו לכסות בשר ערום : (ט) יגולו כו' הנה מהרדאו יחמר וחס עני יחבולו ולא על עני * ועוד חומר ערום הלכו כו' הרי ענין זה חמר למעלה ערום ולמה ככל וסיה הלשון והפסיק בין זה לזה ואפטר יחמר כי מי שנסתר חתום ושרדו בכסי חביו בתותו יגולו חלה גם הם מהשוד ההוא ובהסתר היותם עני שזין לו כי חם מרו לבוש שעליו יחמרו תואנה לפושטו לקחת לבוש ומה יעשו על עני זה יחבולו שמה שעל עני שהיה כסותו לבדה יחבולו כי יחמרו חתך היה חייב לחים פלוני ויחבולו שלמת יקום חביון * ויפשו חותו עד ערום הלכו חותו בלי לבוש כי חבול חותו ועוד יעשו כי רעבים הבאים לזהם שיפרנסו חותה במקום האכיל חותם מעמיסים חותם ישאו על

חלקת מחוקק איוב כד כה

(ז) ועוד טענה אחרת להפליג בין טיף לגנב כי הן אחת כי יסודו בין טיף בין גנב בקר שיש חור למו אלמות מפני הרואין אך גנב יסודו דובר ביש טעם כי יכיר הרגב בלחות אלמות אחרת דמות חת ביתו ריקן מכל טוב יכיר בלחות אלמות ששורלו בחזק הלילה ועם כל זה שפילו בעשיתו בלילה יוכר לו ימים מעשות הדבר בלילה שאל לא נודע מנגב ולא חס חל ודמות עין של מעלה אך הטחף לא יכיר בעלה בלחות טעשו בלמות הלילה על כן חסר לומר כי לא להזותו כופר בהשיותו יתבדק עשה נכסף כי חס מפני השלום בינו ובין בעל האשה שהיה שלום בינו לבניה שעל ידיו כן לא יכיר בלחות אלמות מה שאין כן הנגב כמדובר או ידבר כל הסוסק על הנגב ואמר הנה כלל הענין כי זה כאשר הנגב בקר לו אלמות כן יודע כי הוא עשה כן הנגב בחוסן כי יתרו נכבד ונגב בקר למו אלמות והנה הנגב ככה חמור אך בנגב הידך הוא פורש ואמר כי יכיר בו והוא כי בלילה נכבד כגון רגע ונגב עד בקר שיראה והנה נתיקון ביתו כי זה אחר הלילה תמצע העקה והוא כי יכיר בלחות אלמות כי יסודו גם לנגב בקר לו אלמות כי יכיר לו בלחות טעשו לו בלמות שלילה ותיקון עד יגלה הדבר ולא יתמול ועם כל זה לא יחוש כי חס על שאכיר בבקרי ולא חל מי שוכר גם בלילה כי לילה

שרעה מגדל עקרה לבחלה שלא תלך ומטיב לה לריק וללמנה שהיא עושה מזה לזונה ולפרנסה לא ייטיב לה עם היות שך קוטלת יש לו עם צד כמו מהלמנה והיא עושה מזה (כב) והיא ראויה לקחת כזה לשוטרו אחרים ולא יעשו כן שאפילו חס אדם זה היה גבור שומעך חזירים נכחו שעתה יקום מאטמו חסר שגב עם העקרה היתה שיקום מאותה חטה בחוסן שלא יאמין בחייו כי אין צריך לומר שלא יעמוד על עמדו כי חס שכל כך יתחם כמו עד גדר שלא יאמין בחייו (כג)

בַּתִּים יוֹמֵם חֲתָמוּ לְמוֹ לֹא יִדְעוּ אֹרֶךְ יָמֵי כִּי יִחְדְּוּ
בְּקֶר לְמוֹ צַדִּימוֹת בִּי יִכִּיר בְּלִהוֹת צַדִּימוֹת יֵי קֶלֶ
הוּא אֶדְפְּנֵי מִסְ תִּקְלֵל הַקְּתָם בְּאִיֵן לֹא יִפְנֶה
דֶּרֶךְ בְּרָמִים יֵי צִיָּה נִסְ חָם יִגְלוּ מִיָּמֵי עֲלֵנ
שְׂאֹל חֲטָאוֹ יֵי יִשְׁבַּחְהוּ רַחֵם מִתְקוֹ רַמְה עוֹד
לֹא יִזְכְּרוּתְשִׁבְרָ בְעֵיץ עוֹלָה יֵי כִי רַעַה עֵקְרָה לֹא
תִּלְדוּ וְאֶלְמָנָה לֹא יִיטִיב יֵי כִי וְכִשְׁךְ אֶבְרִים בְּכַחוֹ
יָקוּם וְלֹא יֵאֱמִין בְּחַיִּין יֵי כִי יִתְּנוּ לוֹ לְבַטַח וְיִשְׁעוּ
וְעֵינָהּ עַל דְּרָבִיָּה יֵי כִי רַמּוֹ מַעֲטוּ וְאִינְנוּ וְהַמְבִי
בְּכֶל יִקְצִין וְכִרְאֵשׁ שְׁבַלֹת יִמְלוּ יֵי כִי וְאִם לֹא
אִפּוּ מִיִּבְוִבְנֵי וְיֵשׁ לְאֵל מִלְתִּי :

כה * ויען בלדר השחי ויאמר ב המשל
ופחד עמו עשה שלום במרומו :
ג היש מספר לגדודיו ועל מי לא יקום אצרהו :
ד ומה צדק אנוש עשאל ומה יוכה ילוד אשה :
ה הן ער ירחולא יאהיל וכוכבים לא יפר בעיניו :
אף

ולח ימות כי חס יתקלו החיים הנכרי' לנצח ולא בנדיחות כי חס נשען על משענתו ועיניהו על דרכיהם של כל וולתו בחוסן יהיו שריו רוחות וכלות חס חזיריו הולכים נדרכיהם והוא לא יבוע מרוב חלווה קל משענתו בחוסן שוכר חטאו והרוחיים מאנו ידלו חך יסרו רעתו ויקבלו מוסר (כד) וחסר חו' שלכל הרשעים שהוכר או לרעה עקרה שהיא ראויה יתסרו ולא ימושו חסר הנה היה אפשר להשיב כי חס היה רומם ה' היה להכילם חוה ונות לה חסר ראו כו' למו' חס מה שרומם היה מעט ולא יתמוד כי אחר המעט הכולל ולינו אותו הרוממות כי חס שיהמכו בעניות כ"ח כי ימוך חסך החרשתי כמה שישירו בחסרית רע אך מה שאני רואה הוא כי הם ברוחיים וחוקי' בחייהם שכמו שהיה כל

שאינו מתבלה כך יקפצו ברב כח ובסילוקם חין סרצובות למות כי חס וכרשם שובל בקלות בלי צער כי חס כדקדוקי' ימלו (כה) וחס לא מי שבו חפו הוא מי שמאל כל הארץ כבודו פגם הוא אפס שהוא ה' שמרתי לווכח עמו מי יכוננו מנס ויהיה כדאי לזים לאל מלתי :

כה (א) ויען כו' (ב) המשל וכו' הנה איוב אמר בצענה
הקידם שלשה דברים ח' נפתח דבריו כי היה רוצה לווכח פניו בפני עמו ויתבדק כאומ' מי יתן ידעתי ולאמלאהו כו' * צ' חסר מדוע משדי לא נלכנו עתים שהיה תמם חך להיותו יתבדק משנית בפדתי העולם היה לתה לא נלכנו מפניו עתים לספוט על חס נגד המשפט לפי מעשיו כי על כן יראה כי חזירי השמים הם שולטים בעולם * ג' לתה היה סובל רעות הדור הרע ולא היה מייסרם וחרבם הוא בהצלחה וסנה על שלטתן בל' להשי' והתחיל בתחילת דבליק מניה ואמר המשל ופחד וכו' לומר חל תתמה בהצלחת הרשעי' וייסורי הכזיקים כי הלא שתי בחינות עשו יתבדך ח' של חסד הנותן מאשלה וטובה * ב' פחד ורובו הנותן יסורין עמו יתבדך הוא בלכד ולא מעטו כי חין שכל חסד מניע עד שכוננו ובנהי כבשו דרמנא לתה לך ועל השנית יעני סין השני' מושלי' בעניו כי הלא אפי' מליחותם שלא בטבע כי הלא השמים מאש ומים שהם נגדיים ואין מתקיים אדם חל בהשגחה שהוא יתבדך עושה שלום במרומו וכו' חך יספטו שלא כרצונו (ג) ועוד ראה כי הלא היס מספר כו' כי הלא כל גדודו יתבדך שבעולמות עם עולם השפל חין גם חסד יתיה לו חיות חס לא על יד אורו יתבדך כי על מי לא יקום חורסו יתבדך לקיימו שכל נשמת רוח חיי' שנחפס הוא אור מאתו יתבדך לכל ח' לפי איכותו חס כן חך לא תהיה השגחתו בכל הפרטים חס חיותם היא מאורו יתבדך ע"ד מה שכתבנו על פ' גר ה' נשמת חסד כו' שחזר שנה ה' היא נשמת חסד שהוא חור מאתו יתבדך על כן יחייב יהיה חופס כל חדמי בטן כי גם בחדמי בטן תאיר חור גרו יתבדך ע"י התפשטות כנודע * (ד) ועל הג' חסר ומה יצדק חסד עם חל שתיגדה לווכח עמו וגם חסר הוא למעלה מגדר חסד מה יוכה להיותו ילוד אשה (ה) וקל וחומר הדברי' כי הן עד כו' והנה מלת חן עד משילח הבנה חך יתמר כד"ח עד דבין שהיא לשון ביה וסודו והענין חך יצדק חסד עם חל כי הנה ירח משולל ינה' ר' וסודו ולא יתחיל כי ישיגה את עצמה ויזהר כי חסר חספסר לשני מלבי' להשתמש בכתר חסד ואמר לה לפי ומעשי חסד עמך והפסודי אורה חסדן עד וסודי רוח והפסודי שלא יתחיל הנה כי עם שאין לה ינה' לקחה כי טעמה ומה תאמר הלא נתן הנה' לירח כל הכוכבים יוצאים בג' ח' וכוכבים לא זכו בעיניו שלא להוותם וזים בעיניו צוה ילדו ויכנסו עמה כי חסדך פיים בעצמא פייסה

כיום יאיר לפניו יתבדך * (ית) קל הוא יכו' שאף תאמר האם קל בעיניך מה שטיפס הוא יתבדך בני המבול חס הרשעים הם ומה לך עוד לזעוק על שלותם הלא זאת תלונתי כי הנה קל הוא עונם זה שהיו נדונים על פני מים חך ראויה היה כי תקולל חלקתם הוא נפסם בחרץ שלא חל נכסם כאו רעו ודיוו נבניהם כי חס תקולל נפסם בעולם הזה בייסורין וחס משני עעמים האחד שוכרו רעם ויקבלו מוסר וישונו מדרכס ויהרו בלז לעשות עוד כדבר הרע אשר עשו ולא שום דבר המביא לדי כיעור עעשיהם והוא לא יפנה דרך כרמים כי סחור סחור לכרמא לא יקרב והוא כי ראש כל מעשים רעים הוא חין בוגד כי הוא תחלה לכל מה רעה ועבירה כענין בן סורר ומורה ועל כן הוזהר לפרוש מכל דבר רע פורש עצמו מן חין כמאמרם ז"ל הרועה פועה בנוולה יור עצמו מן חין ועל כן אמר על ד' החייסרס פס בהתמדה כי תקולל חלקתם בחרץ כל כך יקבל מוסר שאין צריך לומר שיויר עצמו מן חין המרגיל לעבירה כי חס חפילו לא יפנה דרך הכרמים ומה גם לחכול מפריה ולפסוע וסוקות מנייה (יט) ומה שתקולל חלקתם הוא שהיה בתקומם ציה מניש וגם חוס שולת החוס הטבעי יהיה גם תוספת שלא שם חסד מנרקה בחוסן שמתנה החוס יגולו מימי שלג להתקרב הוא קשה למו על שרפת חסד מנרקה השורפת כאש לפי הטבע בחוסן שמתנה החוס יגולו מימי שלג בחוסן שמתנה שחול יהיו למו עם שאינם בשול ממש והוא שחול חטאו בלומר השחול חסרו חך צרותיו כבד היו להם ויהיה חטאו כד"ח ובני שלמה חטאים (ך) והטעם השני הוא מפני תיקון העולם שהיה ידאו ויסרו לבלתי עשות כמעשיהם הרעים חך בנותם מהרה יספחוהו העולם ולא ישיחו לב חל היות מיתתם רעה מה שאין כן חס היו חזיריכים ימים נצרות רבות ורעות מתמקקים ברעה לעיני הכל ובהם חלקתם מהרה חין צריך לומר העם כי חס חפילו יסבחו רחם שמתנו יא' כי חפילו חמו יסבחו כחשד מתקור רמא ומס גם עתה לשאר העולם כי עוד לא יוכר לקבל מוסר והטעם כי הנה ותשבר כעך העולם כאשר בהשבר עך כי נשבר כח השובר אותו כרעך חך מה שהיה ראוי הוא כשהשבר ברול על ידי הכחוס או להחוק בשני רחשין בכח כי לא נבחרה ישבר כי חס יתפתל ויתעקם תחלה ויוכה הכחות חין מספר ושפתי חס הרעה טרס ישבר כן היה ראוי בחלו שטרס חקת נפסם יתקיימו ימים וטעם חין מספר מפני תיקון העולם * (כא) רעה עקרה וכו' הנה אמרו רבותינו ז"ל על עדה ואלה שבמימים ההם היו נכונים לבקש חסד יפה ומשקן לה כום של עיקרין שתתקער ולא חלך פן הכחוס יופיה ולאשה אחרת להוליד ממנה ואחשוב שעל זה בא איוב לקרא חסר כי דבור ההוא ידבר ואמר כמתלונן על מה שהוא יתבדך היה סובל ולא פוקד והוא חומר רעה עקרה

חלקת מחוקק איוב כה כו

מיסה בזה (ו) כל וסל נא קל וחומר ואומר חק כי יחט כו' שאעורר
בזה ובין אל תהיה על יסודך כי לא נחיתוס * (ב) או יהיה ענין
המענה לומר הנה בני דברי עשות ח' שמת' פתך לזוכר עם קיך פתך
שאעורר על דבר דור' המבול שרב' שופע שיש ובהה נרשעה כי גם

כו' כלומר הל' וסמה לך חל מהגדה מלין ומלין ידעת' שאנוס כערכי
יהיה רמה ות' לע' ההאס נקס כפך נגלגל וידעת שהיית החלה רמה
וקולעה נשאת מי יצאה חי מתך האס היה' חונסית איס כמני' שדון
כי גם הני עתה מעורר לך : או יצא כשאר חמרו הולדעים קן על
פסוק ונחמתי על עפר וחסר

אף ביד אנוש רמה ובוך אדם תולעה :
כו * ויען איוב ויאמר : ב מה עזרת ללא -
כת האשעת ורוע לא עו : י מה -
ישעת ללא חכמה ותושיה הרב הורעת : י את -
מי הגדת כליו ונשמת מי יצאה ממך : ה הרפאים
יחילו בתחת מים ושכניהם : י ערום שאול נגדו
ואין כסות לאבדון : י נטה צפון על תהות תלה
ארץ על בלימה : ה צרר מים בעביו ולא נבקע
עין תחתם : * מאחו פני כסה פרשו עליו עננו :

חק

חקת מים פנים כי הם כפך הכל וסוסיס' הם דברית הסוכנים במים
המכרי' (ו) ואם הוא על נשמות שנשאל עמוד קיימים הלא ערום
שאל נגדו יתברך בלי פוס וכות שחכמה עליהם וכל סכן שאין כסות
לאבדון מקום חסר הם הם והוא כי רעשו כי דור המבול חין להם חלק
לעולם הנח הפך דעת בלד' (ז) נטה צפון כו' חסר כל מערכות
ויכחו אמר הכני שב מדעתי הראשון לערוך ויכחו נגדו ולחשוב מחשבות
כי תשוב יד כלי בכנשי דרמנא כי ראיתי אחרי חילי כי הוא טעית
גמורה כי הנה קל וחומר הדברים כי הלא צעינו דברים נגלים לעין
כל שאין שכל אדם משיב עיניו אם לא שואמר ויודה בעל כרחו כי הוא
השניה מאחו ולאחמו לא כדע חך הוא לקוצר השתנו וכל סכן דברים
עצומים ורבים והיאל ואמר הנה נטה צפון על תהו כדע כי קרן
צפנית תהו שס' יאמר אומר שהוא אלוה נאמר לו יבנה רוח צפון והענין
כי הנה חכמי טבע שאלו חך הארץ מתקיימת באמצע חלל כדור השמים
ואינה יורדת למטה ולא נוטה אל חסר הארץ ויש אמרו כי טבע
הגלגל לשאוב ובכן כל חלקי השמים יאחזים שדה הארץ באמצע
חך לנו בני ישראל ההולכים בתורת ה' לז' נאמין כי אם ש' בחכמה סד
ארץ באופן שלא המוט והולה אותה בחכמתו ויחזק באיוב להכריח
כי כנס היא עומדת הלוי על בלימה ולא טבע השמים לאחו או לדמות :
ולב' אל הענין נשית לב' אל חומר טעה צפון שס' הוא טעה הארץ
על תהו לא כן הוא שנד צפון הוא תהו בלי חרץ חך טעה רקיע שעל
זר צפון על תהו ולא על חרץ כאשר על כל שור העולם והנה נמצא
שחלק צפון שהוא תהו נכלל בכלל מה שהוא באמצע חלל הכדור וכך
יש מסוף קצה החוה אל הרקיע שגד צפון כמו שיש מסוף קצה חרץ
שמזרח דרום אל הרקיע שגד דרום שס' חינו כן חללי שס' שהוא תהו
הוא נוטה אל זר הרקיע ומה שהוא חרץ מאשיית לזר צפון מלגד חלק
התהו יש ממנו אל זר הרקיע שגלפון כשיעור מה שבסוף קצה חרץ שגד
דרום אל רקיע שגן הגד הוא באופן שס' שהוא תהו הוא מסוף יותר
אל זר הרקיע שהוא חס' כן חך כאשר שס' חרץ חרץ ויאל אותו
קצה חרץ שגד שהוא קודם חרץ נאמר שהוא קצה צפון ולא נאמר דבר
כמו שלא נאמר שגד רוחות אל רוחי שחלק התהו נכלל וכך יש
מסוף התהו אל זר רקיע צפון כמו שיש מא' חרץ שגד דרום אל הרקיע
שגד דרום נמנה שגד חרץ מאשיית אל הרקיע שגן הגד הוא יש הרבה
מחר ממה שיש בין מסוף קצה חרץ מדרום אל הרקיע כי מ' צפון כל
שיעור מה שהוא תהו הוא עודף כעמוד והס' כן חופה חין לומר כי
הרקיע בכל חלקיו שהי' וחיתו בסי' ח' דומה בשום שהרי מ' צפון יש
מרחק יותר מהגד האחר כי התהו ריק וחלל הוא וחין בו מ' צפון חרץ
הגד שנגדו על כן חך ספק שחין הדבר בטבע הרקיע כי אם שהוא יותר
יש חרץ וחלה אותה על בלימה וזה מאמר חייב באומרו ממה שהוא
חרץ הממשיית חני נמר שס' חרץ על חלק שהוא תהו כאשר על כל
דמות מהרקיע כמזכר וזהו חלה חרץ על בלימה בלי דבר מה שיש
שטבע קתלה בה (ח) ועוד דומה כי הנה דומה בעינינו כי ענין
מוליך מים מקום למקום להחזיר על החרץ ולא נבקע מ' העין החסם
ויפלו חרצה וחיך יגישי המים אל שום מקום להעזיר עליו אם לא שיש
בהם כח על להחזיק המים (ט) ואם כן מה שהארץ עומדת באמצע
החלל חין לומר כי טבע השמים הכדוריים לחזק ח' כדור הארץ ובהיות
האחיה שיה' בכל צדדי הרקיע השאר הארץ באמצע וזה אמר מאחו פני

מפני שהיה (ו) כל וסל נא קל וחומר ואומר חק כי יחט כו' שאעורר
בזה ובין אל תהיה על יסודך כי לא נחיתוס * (ב) או יהיה ענין
המענה לומר הנה בני דברי עשות ח' שמת' פתך לזוכר עם קיך פתך
שאעורר על דבר דור' המבול שרב' שופע שיש ובהה נרשעה כי גם
שנפומים על רחש קל הוא
הוקם על פני מוסמרהו היה לפי
רעהם שקולל חלקתם בחרץ שהיו
כעיס' נדרי' לאורך ימים על חלה
בה להשיב על זחת השנית דמליק
מינה ואמר המל' ופחד כו' לומר חס'
היה שהיו ית' דן על פי מרת הדן
בלנד כך היה חך הנה האס' וסל
עמו מרת חסד' ויהיה לרונ' דרמניס'
ודם פחד ויהיה לחסום נשמות
הדן ומה עשה הוא יתברך עשה
שלוס דמרוי' בין שני המדו' ומשחק
מדת רחמים להיות רחום דרון כלום'
שעל כן לא עשה ככה לקבל
חלקתם בחרץ שימדו דרעה
בזייס' חייס' (ג) כי סרבת חושב

מחשבות לבלתי ידע ממנו דת כי הים' מספר לבדודו מיום שנברא אלהים
הס' ולא יאבדו כי ועל מי מכל בני חס' לא יקום אורוה הוא נפשו
להחיותו בתחיית המתיס ואין זה רק על השחק רחמים דרון לכל ידע
מהס' דת' (ד) ועל הראשונה שמת' לך לזוכר עמו יתברך חל טעם
כן כי מה יצק אנוס כו' כדלעיל עד סוף המענה :

כו (א) ויען כו' (ב) מה עזרת כו' הנה כחצנו בדרך השני
כי על שני דברים השיב בלד' ח' על ח' למה
בחרה הוא יתברך מדור המבול להניף חוקם במים ולפי רשעהם היה
רצו תקולל חלקתם בחרץ כו' והב' על מציאות מה שערב אל לבו לערוך
ויכוח נגדו יתברך ועל ח' אמר שס' רמה שלא התאכזר הוא יתברך
על דור המבול שחלק' בחרץ הוא כי המל' ופחד הם מדת חסד'
ומדת דין ועשה שלום דמרוי' משחק דין עם רחמי' להיות רחום
דין ולא עוד חלל שחושב מחשבות לבלתי ידע ממנו דת והאס' יש מספ'
לבדודו מיום הכריתה כולס יקומו בתחיית המתיס כי על מי מכל החס'
לא יקום אורוה הוא נפשו ויהיה בו צעול' הנה לשב ברוך הוא שיהיה
בו להחזיר לו ולהקומו הוא כי דעת בלד' כי דור המבול יש להם חלק
לעולם הבא בייקומו בתחייה ועל השנית שרצה לפתוח עם קומו נתן לו
עלה ומנע מזה כי מה יצק אנוס עם חל' כו' הן עד ירח כו' והנה עתה
בה חייב להשיב על ראשון ראשון וגם על דבר שלישי שנמשך מתוך דברי
בלד' באומרו חף כי חוטם רמה כי לא ערבו לו דבריו חלה על גבר כאיוב
ואמר על הראשונה שאמרת כי דור המבול גם עליו יקום אורוה כי יחזו
להחיות המתיס אמר מה עזרת ללא כח' לומר חלו היה להם כח לקום
היה אם שתלוצ' בעדם עור לזכותם ולבא' אל הענין נוכיח מאמרס' ול'
בגמרא דר' חילא השבחה לחלויה אמר ליה מאי קעבד קודם בריך
הוא אמר ליה קאמר שמעתיא שמעתיא רבולהו כנחי וכולהו חומרתי בר
מר' מחור מפני שלמד אמר ח' ר' מחור רמון מצא הכוה הכל קליפתו
ורק חמר ל' השפת קחמ' * ע"כ * הנה כי גם שרבו וכוה ר' מחור עם כל
זה היה לו מעור לעבור מה שהלוצ' עליו ר' חילא צעולס הוא חך חין ספק
כי לא היה שיה' לו מה שהלוצ' עליו חלו יהיה ר' מחור משולל זכות לגמרי'
ונבא' אל הענין אמר הלא דברך טובים להיות מעיר לעורר לדור המבול
שיקומו בתחייה כי מה שחפך בזכותם הנך כמליץ ועודר למו חך חס' הוא
על גיוויהס' מה עזרת ללא כח' ואם הוא על נפשות הושעת ורוע
לא עוו כי מה שהלוצ' חס' דרוק על איס ועשיל לו חך בואת סיחיה לעורר
כח וכות מה חך לא בהיות העורר משולל כל טוב שאין לו כח' ועוו זכות
לישען עליו כאשר יב' חר' הוא עצמו כל פסוק והכא' יב' ציהורו כשישיהת'
דמתיס' ועל השניה שיענה חותי לכל חוכח עמו יתברך תמה חני עליו
כי הלא שומע לעצה חסם מה שאין כן המשולל חכמה שלא יקבל' עליו ועל
כן מה ישנח למי שאין לו חכמה כמני' שלא יקבלנה ואם לא לתת עצה
כינות רק להודיע חופיה היא חכמה חס' חקבל' חס' חלה לא היה
צריך כי הלא כבר יתושיה לרוב הורעת' בעצמותיך הקודמים * או
יאמר חס' דעתך להודיע מוסר להתיס נדר הארס לפני קומו באמריך מה
יצק אנוס עם חל' כו' הלא גם מה ותושיה לרוב הורעת' באמריך
הקודמים ומה נצט' לחזור להודיע גם כפסע הוח' (ד) ועל חס'
הוספת בזה להקטין ערכי ולומר חף גם כי חוטם רמה כו' הנני קורא חר'
על זה כי פת' מה הגדת מלין חלו כלומר האס' לי רחמי' לומר שאהה רמה
וזול' גיה' והוא הנודע כי חס' חסר יאמר עליו חס' חס' וישר' ירה חלהים
ישר' מרע' לא חס' לוי רמה ותולעה ננופו ועל כן אמר כמתיס חס' מי

הלכת מחוקק איוב כו כז

כסא וכו' לומר כי תאמר שהוא יתברך מחלו פני כסא שחת פני השמים הנקראים כסא כמה דחת המר השמים כסא מחלו בחרך פני השמים שיהיו נכדור החרך ועל כן ישארו בהמצע לח יתכן כי הלך פתחו עליו ענינו שפרש הוא יתברך על פני השמים ענינו ולמה לא יפסיקו הענינים

מבין פני השמים ובין החרך שלא יוכלו לחלו בחרך כי מחיצת הענינים מספקת וכחש י' כח בענינים ועכב המים שלא נבקעו בחיות המים בתוכן ויוכלו לעכב המים בקוכם גם יעכבו חם השמים עלאחיו בחרך ועל כן הכניס פ' דרר מים דנתיים וחס כן כחש השמים יתכסו מלמעלה בעינים היה ראוי לחרך לרדת למטה מממצעות החלל כי מלמעלה יתחוו זה ולה מלמעלה (י) ועוד כי הלא חק הגעל פני מים שנים שלא יסכנו על החרך הספלה מהם שהם עומדים כמו נד לדר מהד וחס החק עד תכלית היות חור נשאת חס עם חרך הגוף לדורות על שלל ימסכו חסר הקומר שירחו מלפניו יתברך כמו שחמדו ז"ל על פסוק יקוו המים ועל פסוק חלהים עשה שירחו מלפניו וחס כן חרך יתכן

שהשמים חותמים בכדור החרך שחס כן הוא היה ראוי והיה בכל הכדור בשום זמן שהמים יעמדו גבוהים מהחרך כמו נד לדר אחד והחרך נמוכה הימנה בחוכן שפין הכדור שזה והרד יתחוו בשווי אחד הלא ודתי פחין הדבר נבעט * או יאמר הלא דחיתי טעם האומרים שפני השמים אוחזין בחרך וגם לומר שמה שהחרך לעולם עומדת בהמצע חלל הכדור הינו שפני השמים סביב קולטים ומוטבים וחותמים בחרך כי הם כדעת חכמי העצב האומרים בהפך כי נבעט פני השמים לרחות חם החרך ולהחוס דוחים בשום כפי כל הכדור תשאר בהמצע הנה גם זה חזן לו שחר כי הלא חק חב מחוונה על פני מים שלא יעלו פני מים ולא ירדו ממקומם עד קריעת ים סוף שיפספו זה ישראל מפני מחנה מצרים כח"ש ז"ל על פסוק יקוו המים וכו' נתייב וכו' הקנה וכו' שהיו יקוו לי המים מה שאני עתיד לעשות בהם והוא חק חג על פני מים עד שילטק מה שהיא סכלית אור עם חרך שהוא על שפת ים סוף כחומר ויהי הענין והחסך וחר חם הלילה ופרש"י וז"ל הענין והחסך למצרים ויחר עמוד האש חם הלילה לישראל נמצא שהיה תכלית לחור שהוא עמוד האש עם חרך סמוכים לשיכנסו ישראל זים והמצרים הסמוכים להם לא ירדום עד חו היה מה שהק חג על פני מים שלא יעלו ולא ירדו ממקומם כלומר ביאוי יעלו ממחונה שלהם ויקומו כמו נד גבוהים ממצבם שיעור מופלג וחס כן חומר מעתה חם הרקיע דוחה כללות החרך היך לא נחה הלא הוא מאשר עליה ויהיה חג פני מים במקומו הלא ודתי שחין הרקיע דוחה * (יא)

ועוד רחיה לרחות ב' הדעות כחש שחיו לח חסו ולא דוחה והוא כי עמודי שמים הם השמים שמהם נעשו ירופפו והוא מה שאמרנו ז"ל כי רפים היו ולא היו מתקיימים עד שנער בהם הב' והתאחדו ויתקשו מהתאחדם ויעמדו וזוה יאמר לפי דרכנו כי נח לרחות גם סדרת האומרים שעל השמים דוחים חם כחר החרך ואמר הנה עמודי שמים ירופפו בדריחה והיו נתקוס לולא שפוימיהו מגערתו ואם כן איפה חרך עצרו כח פני השמים לרחות חם כדור החרך חם הם רפים נבעט כי להקטוסם הולך יתברך לנעור בהם חם כן חרך יעצרו כח לא לחלו ולא לרחות * (יב) בבחו כו' חררי דברו בהשגחת תליות החרך באויר כי בהכמה יסר חרך שתלחה על בלימה חם פניו חלמיחות החרך ושמים חסר יש הורחה מוחשת חל חדושה ולא עצרהו הגשם והיחל בחרך וזמר נכחו כו' לומר כי מי שרגע חס וחרחה היבשה זים סוף כחש נחפרסם בעולם ודתי כי נכחו חסר חמר יקוו המים וכו' וחרחה היבשה והעצוזה רחיה חל הקודם והוא כי הלא נאמר עושה חרך נכחו כו' ובתבונתו ברא שמים הנה כי נתייחסה עשיית החרך חל כחו והשמים חל תבונתו * וכחל חל הענין חמר נכחו שעשה חרך נכחו באותו כח רגע חס ודתי כי מי שרגע חס וחרחה היבשה הוא חמר חמר יקוו המים וכו' וחרחה היבשה באופן שמה שרגע הורחה חל כחו שעשה חרך נכחו וכן רחיה חל תבונתו שברח בה שמים נמה שמחך רכב שרו של מצרים כי לולא ברא שמים לא מחך רכב ששמים (יג) וגם רחיה שאפילו תבונות ואשר בהם הוא בראש עם היהם נסם שפל ועכור כי הלא לא יכלא כי גם השמים הם נבלגלים נשמיים הם חלה שברוחו הוא רוח פיו שבו עשה כל נבלגם שמים שפרה והקנה גם רוחיות ומחמר רבי חנינא נבד' רשע

י חק חג על פני מים עד תכלית אור עם השך :
י עמודי שמים ירופפו ויתמהו מגערתו : יי בכחו
י רגע חס וכתבונתו מחך רחב : יי ברוחו שמים
י שפרה הללה ירו נחש ברה : יי הך אלה קצות
י רכבו ומדד שמך דבר נשמע בו ורעם נבורתו מי
י תבונן :

כו * ויוסף איוב שארת משלו ויאמר :
י ה' אל הסיר משפתי ושרי
י חמר נפשי : י כי נר עוד נשמתי כי ורוח אלוה
י באפי : י אמר הדבר נה שפתי עולה וישוני אמר
י הגה רמיה : י חלילה לי אם אצדיק אתכם
י עד אנוע לא אסיר תמתי ממני : י כי בצדקתי
י החוקתי ולא ארפה לא יחרף לבכי מימי : י יהי'

כרשע

שאלת חם מלמעלה וליטה פני הרקיע שהוא כי היו עכוהים גשמיים והשפיע גם היה יתברך רוחיות מלמעלה וכן לא יכלא מה שברא חסילו בדיות תהום כי כאשר הוריד משפע רוחיותו ברוח פיו לבלגלים כי גם הם נשמיים כך על ידי השתלשלות חוללה ירו גם ברוח תהום והוא ברוחו שמים שפרה ועל ידי כן השתלשל רוחו עד שברוחו ההוא חוללה ירו נחש ברוח הוא ליתן נחש ברוח שהיה ברוח הנבלגה שנים וההיקם בכל כסר (יד) הנה שנענינו נחה נפליים מעשיו וחין יד שכליו משנת חרך הוא עד נטרך להניח הענין חל מי שברחו כל שכן נכבשו דרחמנה הנשחרות שחין לחים לשים לבו להבין כי חם להיות חמים עם ה' חליו וזה חמר הן חלה קנות כו' הן דברים חלו הן קנות דרכו דברים נגלים כשלי וקטע דרכיו ומה שחך דבר נשמע וננין בולק נר שכליו שאמרנו נשמע הוא כד"ש שבענו חרתי חסן חומר מעתה קל וחומר כי זרעם נבורתו חין לרך לומר ונשר הוא בלגם נלתי נשמע כי חם חסילו אשר יורגם מגבורתו שהוא רעם נבורתו מי יתנון לכן מעתה נסאוך

חידויה ועל דרך זה הוא ענין כל דבריו כאשר יבד נחורם נס"ד :
כו (א) ויוסף כו' (ב) חל כו' נח נבענה היה להצדיק עצמו כי לא חסיד קודם בריך הוא דעבד דינא בלא דינא ושכל מה שדבר עד כה לא מלבו כי לבו שלם עם ה' כי חם שחין חסר נכסם על לערו והוא חל כו' וזהו כי חמר למה שהוא יתברך חיונה שחיו פורע לחלחר הוא כי לכל זמן ומה שאינו שכלם עתה משלם חסריו כן וגם הוא חל בעל חסרם על כן בזמן שופע העושה שהיה לי הסיר משפתי כי משפט שה' רחוי לי עשות לי על שמותי הסירו מלפועל ב' והיה חסו עמו עד שנתרנה הרגו וחכ"כ זה ליהכל ביחד ועל כן בתרונה ושרי הסודר על יד רובו העונות שבו יחד חמר נפשי (ג) כי לא עוד כו' והוא כי הנה מחכמי החמת ידעה כי על יד העונות מסתלקת מן האדם הנשמה הרוח לפי רוב העונות ותשאר הנפש ומאז והלאה ישאר נרוע השלמות והאליקות * ונחל חל הענין חמר חל קתמהו חם דברתי דברים רחשניה קשים נלד מס כי הלא היה פעל ידי התחבר העונות כשחך שדי למקור חותם עליו לא היה נשאר כי חם הנפש לבדה והוא ושרי חמר נפשי שסילק הנשמה והרוח ממנה המאירים לה שחין לה מריחות גדול מזה כי הלא כל עוד היטה נשמתו ב' וגם רוח חלוה נחפי הן רוח ונשמה (ד) החם עלם על לב תדננה שפתי עולה שדנתי כמעתי דברים חלילה ולשני כו' חך לא היה כי חם שלח נשאר ב' חרך נפש לבדה : (ה) חלילה כו' הנה מאשר דברתי כי על שלח מתרבו רוח ונשמה דברו שפתי עולה והנה היה יוצא מזה לפעדיק חתכם כי חני מודה שדברתי עולה ולק חמרתם נמה שלחייב חשבותי חך לא כן הוא כי הנה חלילה ליהם חרדיק חתכם כי הנה חותמי התמודה ב' ולא פסקה ב' עד חנוע לא חסיר תומתי (ו) כי חם בצדקתי חמו חותמי ולא חרפה ומה שאמרתי שדברתי דופי בהעדר רוח ונשמה היינו מן השפה ולחוץ כאומ' חם תדננה שפתי עולה ולשני כו' חך לא יחרך לבדי בחרתי מימי נחמו חסרם לא טוב הרהר כי חם חמיד היה לבדי שכלם ואמרנו לח יחרך וכו' הוא כי הנה על ויקרבו ימי ישראל למות חמרו נכסר הושר כי ימי הצדיק קונים הויה בקיום מהחורה ומצות אשר נעשו בהם והתקדש בהם להתרמות בעת סילוקו ובתבנו למעלה כי היה עם לב חויב שהיו ימוין ובעל כן חמר וימי קלו מני רך שקלו להתקרב כאשר בעיקר ודוד * ונחל חל הענין חמר כל כך לבדי שלם שירעתי שבהקרב ימי לעת למות שהם בורחותיו או טעני לא יקבל חרפה לבני מהם כי שלם הוא חומר צדקו מאיר גם והוא לא יחרך לבדי מימי (ז) ואף על פי שאובי הוא השני חמר חם לא על פניך יתברך שפירשנו שכיון שיהיה בלבו שהוא מה שעל פניו יתברך שהוא הלב כי ה' ידעה ללבב הנה הוצעת למות שירחה השני הוא מלך המות שלא יחרך ולא יעו לבדי מימי המתקדשים או יעו ויתחבר על מה שאמר ויהי כרשע שחשך נגדו באמר שחשך לבדי ומאקומם שהוא שחך וכפדים כעול כי חו בזכותו שניה חניוה וירחה מעלתי יהיה כעול בעיניו והיו כיוון באומר חם תדננה שפתי שייחם העולה חל שפתיים ולסון בלבד בחוכן שיהי כרשע חויבי כי חמר יהיה לחויבי חל באומר כי רע לשמים חני על פיהם עד כה העתתי דברים גם שלם רשע

כז (א) ויוסף איוב שארת משלו ויאמר :
י ה' אל הסיר משפתי ושרי
י חמר נפשי : י כי נר עוד נשמתי כי ורוח אלוה
י באפי : י אמר הדבר נה שפתי עולה וישוני אמר
י הגה רמיה : י חלילה לי אם אצדיק אתכם
י עד אנוע לא אסיר תמתי ממני : י כי בצדקתי
י החוקתי ולא ארפה לא יחרף לבכי מימי : י יהי'

רשע

רשע וחסד בעצם כיהאדם יראה לעינים הלז דמה להשג על ההנהגה
 שחובי כנריו וכן מתקוממי ומתגרה נז על דבר כבוד ה' שהטחיו דברים
 הוא כעול מן הטעם החמור : (ח) כי מה תקות כול שמה
 תחשבוני למחניף את הקדוש ברוך הוא באומרי שנס כשדברתי בגדו היה
 לבני שלט עמו ונס תחשבוני לגונב
 דעתכם עתה שחמי הומר כן
 כדי שזהיה דעויתכם לנר לבני ויולי
 לא כן הוא הנה חן רחמי שחשדוני
 נזה כי הלז מה תקות חנף כלפי
 מעלה כי יבצע ויגנב דעתכם
 שחשבו כי כן הוא חכמי חס
 כוח שחנף ההוא על ידי החניפו
 גם הקדוש ברוך הוא ישיב לו
 במוחו כי ישל ויסיר הלוה כפשו מגפו
 ולה על ידי מלך המית (ט) חו
 סייעו למו בזיוו כצדקתו ישאע חל
 כי תנא כו' כלומר ידוע הוא ודמי
 שלא יהיה כן כי תרצה הנשים אינם
 רוחים פני סבינה (י) ואפילו
 חס החנף על שמי שחזו חזק דין
 ורונן המקיימת לשמי ששרד יתענג
 ניסורין ויקבלם בזהנה ויקרא חלילה
 בכל עת עש כל זה חסד שחזו חנף
 צדקתו לא ישאע חל ואם כן למה
 תחשבו עלי כזאת שחזי מסכל זה
 והיה חנף (יא) והנה עדיין
 חפשה כי למה שחזו חסד ולא תראו
 ללבב חמי מכתד רע לני מעס על כן
 סני מוסר הדבר לשמים כי אורה
 חתכם ביד אל אשר עש שדי לא חכמד
 חמתם כי הוא רוח ללבב והחשיפות
 וירח חס לבי שלט ויפרע מאני חו

רשע איביו ומתקוממי כעול : כ כי מה תקות
 חנף כי יבצע ביישל אלוה נפשו : ה הצעקו
 ישמע אל כי תבוא עליו צרה : אס על
 שריתענו יקרא אלוה בכל עת : יי אורה אתכם
 ביד אל אשר עס שרית לא אבחד : יי הן אתם
 בלכם חיותם ולמה זה הבל תהבנו : יי זה חלק
 אדם רשע עס אל ונחלת עריצים משרית יקחו :
 יי אס ירבו בניו למו חרבו וצאצאיו לא ישעור
 רחם : יי שריתו במית קברו ואלמנותיו לא
 תבכינה : יי אס יצטר בעשר כסף וכהרוב יבין
 מלבוש : יי יבין וצדיק ילבש ובסוף נקי יחקק :
 יי בנדה קעש ביתו ובכבה עשה נצר : יי עשיר
 ישכב ורא יאסף עינו פקח ואינינו : ד תשיגרו
 במים בלחות לילה ננבתו סופה : יי ישאהו קדים
 וילך וישערהו ממקומו : יי וישלך עריו ולא יחזול
 מידו ברוח יברה : יי ישלך עלימו כפיו וישלך
 עליו ממקומו :
כח : כ כי יש לכסף מוצא ומקום לזהב יקוי :
 ב ברוך מעפר יקח ואבן יצוק

הגן בראות הסוכה כי יתן אל לבו
 שחך הס כה הדין יש מי שראוי לירח ממנו כן היגע להכין מלבוש יקר
 הוא למען שכל רוחה לבוש יתן אל לבו כי יקר וחשוב לירח ממנו הוא אשר
 חך הלבוש ההוא (יט) הנה הנשים כהלה תכפל רעתם כי וולת
 חיבור ממנוס לא וכו' שיהכלהו נקי וצדיק כי חסם גנבים יסודי לילה
 ונס יתעמד שיכחו ויפצצו ויער לאות נפש והוא כי הנה אדם כזה עשיר
 ישכב כו' לומר ישכב חו יקום מת והוא כי העני בקראת מה כמה דת חמר
 כי מתו כל החנשים המבקשים כו' זה אמרו למה נפשו יקרה מת זה חמר
 הנה כחמר ישכב לישן שהוא דואה למיתה כי השניה חסד משפטי במיתה
 הנה ימלא כי ישכב עורטו עשיר שהוא חו וכו' עשיר ישכב ועצ היות שלא
 יספך חל עצמו כי לה ימות משם כחמר עינו פקח ויעיר מנחתו שהוא
 כחז ממנוס חל החיים יספך לו כי ויזנו העשיר ההוא כי מת הוא שזינו
 בעולם כי נעשה עמי והוא חסוד כאת כי גנבים סודי לילה בזה לו ולא
 הסחירו עוללת כמזג עורטו יסן הדומה למת היה חו וכחמר עינו פקח
 וירח חת עמו נמצא מת (ר) ומייתן והיה חסד ומקבל צדק גניבתו
 וסודל כי חס שייפך כי נס תשיגו כמים בלחות רבות כמים הגרים והוא
 כי הנה לילה גנבתו סופס חת העשיר ההוא והוא משל חל נבכ כחמה
 יתה (כא) וישחור קדים הוא משל חל הגנב קל ברגלים שיטח
 חת פתחו ובלכתו ישערהו חת העשיר מתקומי חסד הוא שיכב שרנים
 בלית הגנב ויעשה באופן ירגיש לרחות חס ידרוך עד שיסערהו וימדהו
 מעקמו וידרוק חריו (כב) וחמר שיקרב עליו ישלך הגנב עליו חיים
 וחבטים ולא יחזול עד שיערו של גנב ברות יבחה גנוע מה שחיה לו
 כפשו לשלל (כג) וחמר שיכריתו יספך עלימו על העשיר ובני ביתו
 כפשו וישרוק עליו מתקומו כאלעג על המוכה ונגנב :

כח (א) כהתימו
 לדבר הוציא ממנו דבר פני למינים
 גדולים כנעשים חל עצמו חסד שלא
 ישא עשיר בעשרו כי חס חרבה ויבנה דגנה כי מעיתד הוא חסד
 הטובה חל הנהגה כחמר עשיר ישכב כו' עינו פקח ואינו * שית שחם
 אחרי עושהו בזה עליו צרה חמת לא יקח ויהרהר ויחקור ויפלא חסד
 מרת הדין כי חס ישכב וידוס פן יתוספו עליו רעות עד חן חספר כחמר
 קרה לעשיר שנגנב כל חסר לו וישתער ללכת חסר חגנב ויש עליו ולא
 יחזול כו' ועוד טיב היה לו ישכב וידוס וכו' עוד לו שיהרעה הח' קן יהיה
 לה ולא יוספו רעות רבות חס יקוק ועל הח' חמר כי יוס לכסף כו' והוא
 כי יוס לו לעשיר לשיח לב כי מתקום שיש לכסף מוצא ומקום לזהב ויוק
 (ב) חסד יקח ברוך וכחמר חקשה ממנו שהוא משל הייסורין רחין
 פרולח די מהדק וחשל כלת כלומ עורה והקניה פי לא על חס שניהם
 ימאזן

מחשופים * חו יחמר עוד רחמי שלא תחשדוני למכתד האמת כי אשר הוא
 כגוע בנתי שרי עמדי חייני חטעה חו מאקד וזה אשר עש שדי לא חכמד
 (יב) וכן חסם כלכם חותם גודל צדתי כי רחמי וכל הכרתוני
 ועשית כל הגומות ההם וישנתם ז' ימים לארץ חן דובר וחס כן למה
 זה הנל שחמתם פנס חמת תהבלו חותו פעמים חחרות לומר שנס
 היותי עס שדי ניסורין רבים ורעים פני מכתד האמת צדתי כי לבי שלט
 ולא תאמינו כי חס כי שחמי הרשעתי * (ג) זה חלק הדס כו'
 חס תחמרו חס כן חיהם חסם קרובך כל הרעות ההם חס היה לבך שלט
 עס ה' ועל כן חשדך שחם צדיק חסד בעיניך בכל לבך תספקרת נגדו
 יתברך חו הרשעת חסד משני ומינס חו בעוד היית עללח חו בנח עלך
 שדי משדי רחן לא כי חין הדין עמכם כי שלא זה הרע ששלי הוא
 חלק מי שהפליג ברשע שהיה רשע עס חל שעס התנהג הוא יתברך
 עמו באדת חסד הוא רשע וזה חמ רשע עס חל כי חסד חל כנודע וחלת
 חסד חס ערונים מלשבו להיות עליהם מרת שדי המשרדת למרקס
 צייסורין קרוב כלומר והלא חל היה לכס לחשתי ברשע כל כך גדול כזה
 שהיה רחמי לכל חלק רע כזה שישני כי חס חין ספק שלא הרשעתי
 כשיעור הגדול הוא (יד) כי הלז חס ירנו להיס בניו למו חרב
 וצאצאו הקטנים ברעב שלא ישכעו לחס (טו) וחחרך שרדיו
 יכלו חך וכו' שלא ימותו מיתה משניה כי חס בנות ושוכו יתקרב כל כך
 רחמי תגדל שחמתם שאתו מיתם עצים ושניתו לקורה שחמתו לא
 תצלי עליהם מש"כ חמי כי רעתי רנה מכל זה שרנו בני ולא היולי
 שרדיו שיקברו במות כי חס כשכילם נקברו שחמי בתיים קדושים
 באופן שרעתי רנה מכל זה ולא היה לכס לחשוב שהייתי כל כך כמד עין
 להיות רחמי לכל הרעה הוחת * (טז) אס יצבור כו' הנה כתבתו כי
 שח חית להודות כי כל מספטי יתברך צדק וחמת ושחפילו מה שהיה דובר
 נגדו יתברך על צדו לא מלבו כי ידע כי האמת חתו כי חס מנחתו
 לבו היה לאווכח שדבריו ויבוח לו והנה בח' לצרות החמתו בהשנתו
 יתברך למה לאיס כדבריו ויבוח לו והנה בח' לצרות החמתו בהשנתו
 העולם הוא ישכב סניס ח' נבחה להון שכל ישעו וכל חפך להרבית כסף
 ויש שכל חפך ללבוס בנדי חוסס ורקמה ועל שני הסניס חמר על החחר
 חס יצבור כעפר כסף ועל הפנית חמר וכחומר יכין מלבוש והענין כיש
 בשני הסניס חלה מי שיעשה כל עיקרו עליהם חך בהיתר ולא בזהסור
 כי יצבור כעפר כלומר כמי שצבר עפר שהוא נסיתר שחפך הוא לכל
 הנח לחסיר חת הארץ וכן עשה עיקר ללבוס בגדים נחים ויקדים
 וגם לא יעשה להטיל מזרחו על הצדיות שחשיכוהו ויראו מאנו כי חס

חלקת מחוקק איוב כח

ימצאו ממקום אחד חס לאבל שהחיות אל לבו והוא כיוס לכסף כ' וגם
ברול מעפר ויקח כ' כיוס לצמות זה עשה החלטים וכחשד יש ל' יב
כסף ח' והב יבאל כ' יג אס ברול מעפר ויקח ברול ונחשת הייסורין
כ' זה מניח זה שישן ויבט וילא * (ג) ועל השנית אמר קן סס לחשך
כ' לומר הנה לכל צרה המתחיימת
לחשך קן וגבול סס לו הוא יתברך
ואריות חפוס שוב עד ב' עד קלו
וינוח לו ולא יסית לב לכעוס ולחקור
מה זה ועל מה זה כמוני כי אשר
לכל חכלית הוא חוקר כמוני בנרתי
לדעת מה הוא חכלית צרות ולחקור
אחריה ולא יבט וידוס ויקבל בסבר
פני יפוח ימסך לו חן חופל וללמות
ועוב טוב היה לו יקבל צרותו כי קן
וגבול לה ולא יחקור באופן שיאשכו לו
עוד צרות רבות ורעות ונתמיהות *
(ד) פרץ נחלו כה הכה כתבנו
כי שח חוב מתלוותהו
ואמר כילא מלבו הו קן מן השפה
ולחוך מרוב גערו ושעור לבנה כי
יבא עול הצר ולא יסרה חלילי כמפ' *
עד כה * חזר עתה הנה עד כה
בנרתי מהשחתו יתברך הפרעית
ועד הני מוכיח כי חפילו ביהות חס
פרטי בקרב הנשי רשעים חסר כ' אתה
דעתם לפניו יתברך לא בלבד
יגיל הוא חס הנקי הוא שבתוכם כי
אס נסי יתשוב מהשבות להיטיב גם
חס ורעו עד למרחוק דברים אשר לא
לומר ראה נא השחתו יתברך כי בזמן שפיקר על עיר לרעה פוקד על
חיס שבוכה לטובה רעה והיס כי בפקוד על כדוס רעה פוקד על לוט
לטובה ולא בלבד חלילי כי חס הוציא ממנו צ' חומ' גדול' העתידות
להוציא מב' פריות טובות רות המוציאה ונעמה העמונית שמה השחת
מלכות בית דוד וזה יאמר פרץ נחל שריבה ופרץ נחל שפך ורע מעם מי
שהיה גר הוא לוס שהיה גר סס גר ולא תושב פרץ לרוב להוציא חסי
חומות והשכחים מני רגל הם שכני חכמי סדוס שהשכיחו רגל כל עובר
ושב מעליהם בנבלות גדלה רעתם שלו יוחר מדור הפלגה שסס חנוס
כעו שבעו ונסלזו ממקום (ה) וחרב רעתם עד גדר שארץ ממנה יצא
לחס תחיהו הכסף כמו חס (ו) ומקום שהיה ספיר חבניה כ' (ט)
בחלמ' של ידו הפך כ' כמ' ו' לפעקר ההרים משורשם והיפך הערים
למטה ושורש ההרים למעלה (י) חך בצורות הן חסי בנות לוס שהן
בצורות בתולות בנטבע חין מתעברות מביאה ראשונה כלצרות בלתי
עושה פירות והוא יתברך יאוריס נקע שפת רחמן וילא חסי יאוריס
שתי אומות הוא כי כל יקר רחמה עינו יב' הן חסי פריות העתידות
לצח שמהן כל יקר מלכות בית דוד רחמה עינו כמו שאמר ו' מנחתי
דוד עבדי יוכן מלתינו בסדוס (יא) ושאל חאמר מה בנע להוציא חור
הקדושה מתוך החשך אל הקמה כי מבני נהרות חס כ' והוא כי ממנובת
חס הראשון אשר עבר הכשמות נהרות חס הן בחינות ארבע נהרות
עלויות המושכות הנשאו כמדע ליודעים קן ובעין חס חס חס חס
בתוך החינים על כן הוצרך שתעלומה יוציא חור שיבא חור הקדושה
מהעלמות החשך כי משם הלך רחמה מסיניו כמאמרנו על פסוק
מואב סיר רחמי והוא ענין חומרת ו' שער של חס חס ה' סוס חרבע
נהרות באגרופו שחשבו שהוא כל יצאו מהן אל הקליפות *
(יב) והחכמה כ' הנה פסוקים חלו מורים בחלבע דעת ר' יוחנן
ובעלי סברתו שחינוכיהו ובהשך דרשו ו' *
על גדולת תורתנו בפסוקים חלו ויחן כי חסר חומרו בצורות יאוריס
כ' מבני כ' שה' סוד צח מלכות בית דוד מבנות לוס ראה והנה יאמרנו
לו רעיו מחין ב' לך סוד לו על כן סמך ואמר והחכמה כ' לומר הנה לא
לכס אשר לא ימרחל חס לדעת חכמת סוד תורת ה' כי הלא והחכמה
מחין הוא מאת הבלתי מושג הוא יתברך ולה משכל הנוטי היא ועל כן
חיה מקום בינתה כלומר לח בל מקום תאלא כי חס במקום מוכן לכך
הן נפשות האלוות אמנו יתברך (יג) ולא נפשות עכו'ס והוא לא ידע
חטש ערכה סס חומות העולט עכו'ס כהם הנקראים חנוס כי חס
לנקר חס חס כמדע מפסוק חס חס קרויים חס חס חס חס חס חס חס
עכו'ס קרויים חס ולא תקפידו חס רעי על הדבר כי הלא גם ולא
תאלא בחרץ חיים משולל מות חס מלכתי השרת כי גם חלויס לא

נחושה י קן שם לחשך ולכל תלדות הוא
חקר אכן אפל וצלמות : י פרץ נחל מעם נר
הנשבתים מני רגל דלו מאנוש נעו : י יארץ
ממנה יצא לחם ותחיתה נהפך במו אש :
י מקום ספיר אבניה ועפרות זהב לו : י נתוב
לא ירעו עיט ולא שופתו עין איה : י לא
הדרבה בני שחף לא עדה עליו שחל : י בחלמיש
שלחידו הפך משרש הרים : י בצורות יאוריס
בקע וכל יקר ראתה עינו : י מבני נהרות חבש
ורעלמה יציא אור : י והחכמה מאין תמצא
ואי זה מקום בינה : י לא ידע אנוש ערכה ולא
תמצא בארץ החיים : י תהום אמר לא ביד היא
ויס אמר אין עמדי : י לא יתן סנור תהתיה
ולא ישקל כסף מחירה : י לא תסכה בכתם
אופיר בשהם יקר וספיר : י לא יערכנה זהב
ווכובית ותמורתה בלי פז : י ראמות ונביש לא
יכר

יכתה (יד) ורבו גדולתה כי היא קוים כל העולם כי הלא על בלתי
המלכה בדר המבול ב' תהום והצוף העולם והוא תהום אמר לא כי
היא וכן יס שלא ממחילתו בדר חנוס והצוף שליבו של עולם אמר חן
עמדי ועל כן תהום עלה והעניע העולם ויס הצוף שליבו (טו) ומה
שאמרתי לא ידע חנוס ערכה הוא
כי לא יוחן סנור תחיהו כי חן בס
מכיר ערכה מי שיתן והב סנור
שלו תחיהו כי יוסף יתשיבו הון
מהחכמה וכן לא ישקל כסף מחירה
כי חפילו כסף לא ישקלו עליה כי
לא יכירו גדולתה (טז) והנה
חרבעה המה בחינות חסור וסוימנס
פרד' סו' דר' שרמ' פ' ט' והנה
על דרך הסוד אמר לא חסולה וכו'
לומר לא חסולה ותחללה החורה
בערך שאר חכמות בחמור שהיא לפני
החכמות ככס אופיר הך ובהר
מכל השאר ולא כשוס יקר וספיר
(יז) ועל הדרש שהוא דרך מקביל אל
הסוד אמר לא יערכנה זהב וכו' חס אל
יעלה על רוחם שיהיה ערך הדרש
אלל הסוד בחילו תשימו והב בהר
ולפניו מסך וכו' חס סמך וכו' חס
נראה הזהבן תעריבו הדרך
השני אל הסוד כוכובית לבנה אלל
הובשעם שרקה עמוק לא יהיה
קרב שווי זה אל זה כיוס וכו' חס
וזה והבני הלא חמורת הוא

הדרש הדרך השני חמורת הראשון כלי פו ולא כעך וכו' חס
(יח) ועל הדרך השלישי הוא חרמו אמר רחמות ונבש שסס
חבני גרועים מסוהס יקר וספיר כרמו אשר למטה מהסוד ומשך חכמה
הוא הדברים הנמשכים מהרמו לימודים חסובים מאד הם יקרים מפניוים
(יט) ועל דרך הפשטי אמר לא יערכנה פטרת כוס שהוא גוון מקבץ
הראות יוסר משאר אבנים הנכרים שהוא מעין הפשט שנס שחינו מעין
כס חופיר המבתיק כי פשט הוא עם כל זה בכתם טהור מסויס לא
חסולה שחין יתרון פשט חסורה על יתר חממות היותו משולל סיגים
לדמותו לכס טהור כי גם לא חסולה כי מלמד מה שחין כן סיגים
גם יס בה חכות קדושה מעין דרך רחמי ככודע גם רמו בזה מה שכתוב
חללו בציוור משלי מעלת פשט חסורה כי עם שכל חסורה כולה
שמותיו של הקדוש ברוך הוא באופן שהיה נראה שיחייב יבא הפשט בלתי
מכוון ויסר כי כדי לבח ענין צירוף האותיות מסודרות על פי הסוד שהיו
שמותיו יתברך לא יבא הפשט בדרדוק ויהיה נחל ועקש ועס כל זה
זאת תהיה גדולת חסותו כי גם הפשט לא יתקש וזה חסר בכתם
טהור לא חסולה כי חין לך כס טהור שלא יהיה בו עירוב דבר מה אך
חסורה חין זה נחל ועקש כלל * (ך) או יאמר לא חסלה כ'
והוא כי הנה כתב רבינו בחיי על חבני האפור כי השס היא חן מסוגלת
לחן ועל כן היא על סס יוסף פ' נחן חנו בעיני הנריות וספיר על
סס ישכר שהוא חס גדול בצורה שהיתה חריתה על חן שנפיריונו
והיא מסוגלת לרפא כל חלי וכל מכה ואחשוב יהיה על סס רפאות חסי
לשרך * ונבא חל הענין והוא כי הנה על ידי חסורה יהיו חסוד עושר
וכבוד כד' ח' בשמאלה עושר וכבוד וכן באמר חן לגרנותיך שעל
ידי עסק חסורה ימלא חס חן בעיני חלויס וחס וכל חפלותיו יהיו
לחן וזהו לגרנותיך שהוא הקנה שמשך בדר חספלה יוצאת וכן ידענו
שהיא מרפא כד' רפאות תהי לשרך וכן על ידי חסורה נוף האדם
מודרך כמאמרם ו' הלא כה דברי כס מה חס כל מה אהתה חין
בו נעשה חס כך האדם שעוסק בה כ' הנה שעל ידי חסורה חס
מודרך וכן מצנו כי על ידי חס חס חס חס חס חס חס חס חס חס חס
הוכן על ידי הוכיך החס לקבל חסרה חסוד וכמאמרם ו' על פסוק
ויחן חל משה ככלותו לגבר חסו כ' * ונבא חל הענין אמר חס
יעלה על לב איש כי אחר שעל ידי חסורה יהיו לויס עושר וכבוד וגם
חן ורפואה חס כן מי שיש בידו כס חופיר וגם שס וספיר די לו
להיות שקול כעוסק בחסרה פי על ידי כס חופיר יש לו עושר וכבוד
כי חסיה הוא עשיר כל שבני עירו מכבדן חסו מפני עשרו ועל ידי
סס יש לו חן ועל ידי ספיר יש לו רפואה ליה אמר לא חסלה בכתם
אופיר שס יקר וספיר כי חין עיקר חסורה סגולת חלו של כס שסס
וספיר כי חלו סס דברים המספספים על ידי חסורה עפלים חל העיקר

ערך דורש נמעשה מרכבה היו מלאכי השרת בלי לשמוע ממנו עד שהיתה כל הנקעה מתמלחה אש וכן ביונתן בן עוויאל וכן בספר הוזהר שהיו ביקו לשמוע וכן בשיבות של מעלה מסבבים לשמוע והלא כמו ור נחשב יטערו ללאוד מני אדם ו'ל' ב' ש' שחמרו שכל מה שכל נביא ונביא הסנכב צימיו הכל קבלה נפשו

(יז) וגם לומר שהיא נמקיס חן ורפואה מה שהנוף מורדק ונעשה כובויות לבנה לידבק בחיים כענין משמחו חגי זכריה ומלאכי צבלה זכוכית לבנה שהיא פלה נשאר נוף זך לקבל נבואה גם זה חינו כערך וזה לא יערכנה זהב וזכוכית שהוא עושר וכבוד שנשמלה שהוא זהב

וכן העשות וזכוכית לבנה להתקרב אל החיים על פס חזק ימים בימינה גם זה חינו ערכה כי לא יערכנה זהב וזכוכית וי' עלה על רוך שהוא על כי הזכוכית קל החשיבות מלד עצמו חמרתו פלה יערכנה וזכוכית כי הלא גם כי תשים חמורתה כלי כוונתן לא יערכנה (יח) וכל זה הוא נפשת התורה כי החיות וגביה שם כנגד דרך הסודו' הרמות שבחורה הנה דרך זה לא יוכר כי חינו מדבר רק על הפשט כי הלא אין צריך לומר הסוד כי סגס ומשך חכמה היא חדרה המושגת חת הלב היא יקרה ומפנייט ומה גם עתה דרך הסוד (יט) וגם מה שיח

יזכרו משך חכמה מפנינים : י' לא יערכנה פשרת כוש בכתם טהור לא תסלה : ד והחכמה מאין תבוא ואי זה מקום בינה : יא ונעלמה מעיני כל הי ומעוף השמים נסתרה : יב אברון ומות אמרו באזנינו שמענו שמעיה : יג אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה : יד כי היא לקצות הארץ יביט תחת כל השמים יראה : יה לעשית לרוח משקל ומים תכן במדה : יו בעשיתו למטר חק ודרך לחיו וקולות : יז או ראה ויספרה הכינה וגם חכרה : יח ויאמר ולאדם הן יראת אדני היא

מלאת מן היצר הרע כמו שאמר ו'ל' אס פגע כך מנוול זה משכנה לבית המדרש ועיקר הדבר הוא מומיה כי מתפתת הכח ומבטלת סחיות נופניות על זה אמר לא יערכנה פשרת כוש היא חן מסובלת לקרב האדם מחיות המשל כמו שכתב הרב רבי בנימין סבולה זו לעיקר זה עם שינה זה כי העיקר הוא על חושר טהרה של ע"ה אשר בכתם טהור לא תסולה כי שפרחה רוחנית : (ד) והחכמה מאין כו' אשר חומרו כי חכמת הסוד לא תמצא בדרך החיים וסיפר מעלות חלקיה בזה עתה כדרך מוכח להקשות ולומר חזק יתכן שלא תמצא בדרך החיים כי מי מנעה מהם והאם לא שמעו בלאור אותה הוא יתברך לישראל ולמשה בשמים ועוד יתכן עוז הוא יתברך רוחנית והשיב ונתן טעם לדבר וזה החילו והחכמה מאין תבא שלא יהיה דרך חזק החיים מקום מלאכי השרת ולויה מקום בינה יותר מוכן מלאכי השרת הפס גדול הוא חזק נשאו ממלאך (כא) ועירש שני הנחיית על הזדאר ונעלמה מעיני כל חי הס כל מלאכי השרת שלא ראו כשנאמרה מחזו יתברך למשה ומעוף השמים הוא נבדיל מעוף ביעף נסתרה בתמיכה שלא עף ונא לבינו עם השכינה (כב) הלא חזרון ומות אמרו שמענו שמעה של תורה כשנאמרה לבינו והוא כמפורש חללו במקום חזר והוא כי גור הוא יתברך שעל ידי התורה יהיה לישראל חירות ממלאך המות וכללו הוא מנהיגם כי אין נהיגם בחיים והנה על יד הענל נחשיבו מיתם ואברון והנה היה מקום לבד יעשנו על סיפור הלחות שידונו כפטייה ולא כאשת איש חמנס חזרון ומות אמרו חן לישראל ליפטר מהעינש של חזרון ומות כי הלא בחיובנו שמענו שמעה של תורה כשנתינה להם על פה והיו בחיובן וגם הלחות היו ככתובה הנה לא תפטר מהעונש החרוסם בלא כתובה שהינה כי לא היה הפרש חלא לשלל תהיה כליה הא עיהא למדנו כי חזרון ומות שמעו וכל שכן מלאכי השרת (כג) חך חמנס חלפים שבין דרכה של תורה הוא ידע את מקומה כי לא היה מקומה רק בישראל (כד) ושם חמנס הלא חומריים הס מעוררים לחטא היה חמר כי הוא לקצות הארץ יביט שהוא לחמרים הימים שעתידים לישראל לישאר עד שהגות בלינו כו' קדוש יהמר לו ויקראו בשמי של הקדוש ברוך הוא וגם עתה תחת כל השמים יראה ויביט נאותים לה שאם לא כן יהיה דרך הלך רוח ה' להשיג יוראות בזה שחת כל השמים שהוא עמק עבירות והוא כי שם נשיות גם בני ישראל עמו יתברך אשר הן חלק חלום ממעל והיה תחת כל השמים יראה ועל כן החשינם הוא יתברך מלאכי השרת כי ללא היות חלק חלום בדרך היטה נמנעת רחיותו והשנתחו מחמת כל השמים (כה) הנה עד כה נתן טעם אל מה שפיר בישראל ועדיין הקשיח החמרת במקומה עומדת מה להם למלאכים לנקש בתמן להם התורה והלא שמעו אותה ושימעו כבד פיהם שלא יתעסקו בה לזה אמר לעשות לרוח משקל כו' והנה אמרו רבותינו ו'ל' בילמדנו לעשות לרוח משקל כל נפשו ונביא ניתן בו רוח הקדש כל אחד לפי כחו ומי ש חזון במדה חלודברי תורה שכל אדם נוטל תורה במדה וחזן מים חלא תורה שנאמר כו' עז כחן ו' רחאי לשים לב אל ענין זה חך יציק בו חומרו אשר כך נעשיתו למטר חק כו' חמנס חק כו' חמנס חק כו' חמנס חק חל קושייתו מה זו חלילה שחלו מלאכי אשר תנה הודך על השמים שתנתן להם התורה והלא כבר שמעו ומי מוכנה מהם ויעמדו על ספר ה' ויקראו חך לזה חמנס לב אל חומרם ו'ל' שכשהיה רבי חלעזר בן

ישראל אשר הן חלק חלום ממעל הן לחיות בתורה כל חחת בחינה המתייחסת חל ערכה ועל כן לכולם יש חלק בה והוא יתברך כל מה שנתורה שבעל פה הצריך להתחדש בכל דור ודור וכן כל העמיד להתחדש בכל חלקי התורה בסוד בדרם נפשט הכל ניתן לשמות העתידות כמ"ש ו'ל' במילתא על פסוק ונות ביה חלקם שכל ונזה יואמר הוא יתברך הלכה משם ר' חלעזר כי היה מחלקו וכן נמדה בר נחמני אמרו מאן מוכיז כו' כי חלקו היה ועל כן אמרו ר' חל קבול דל כו' על הגזול דברי תורה מאחר ואומר בשמו שאת נכשו הוא נוול ככתוב חללינו בציבור ספר משלי ונזה נבא אל הענין והוא כי הוזהר שאלת מלאכי השרת שתנתן להם תורה לקבל חיכות שורטה שקוע בדם שילדו ויחדשו בה בדרך סודה ולא ניתן למו ועל כן קלעני חכם וכול לחדש בתור' והמלאכי חן יכולין לחדש כאלא תיבא ומה במילא בדקדושים לזמרים ממלאכים הוא ממה שמועים בשיבות חך חן חל ידם לחדש חפילו חיה חחת כאשר כקצנו בציבור משלי : ונזה נבא חל הכתוב שחמור לעשות לרוח משקל שחמו' שהוא יתברך בל לעשות לרוח כל נביא משקל לחת לו עמו בסיני חלק נבואה להתנבא בדורו כפי ערך נפש במשקל שיה וכן מים היא תורה שתתן מחו לכל נפש חלק בתורה לחדש בכל דור היה במדה לפי שיעור נשמתו של כל אחד וזה לא ניתן למלאכי השרת והוא הדבר שהיו שוחלים כי לא היו מתקנים בנה שמענו בסיני בלבד והן חחת תהיה כוונת המאמר לעשות לרוח משקל כל נביא ונביא ניתן בו רוח הקדש כו' ומים כו' שכל אדם נוטל תורה במדה שהוא מה שנטל בסיני חו שנטל עתה בדורו לפי המדה שקבלה נפשו בסיני (כו) והמר נעשיתו למטר חק והוא מהאמרם ו'ל' במילתא חך לשינוי וירח העם ויכשו כו' מניד כו' חמר רב יהודה בר הלעמי לפי שהיו ישראל משולבים מחמת האם של מעלה חמר הקדוש ברוך הוא לעיני צבור חילו על של חיים על בני שנאמר ה' בצחקך מעשיר כו' והוא נבא נדבות כו' חשיית נעשה כל הכבוד הזה נעשה שהיתה נזה שבחמות ומכבודת חת החורה שנאמר ונות ביה חלק שלל וזין שלל חף חורה שנאמר שם חכמי על חמרתך כמותל שלל רב ע"כ והנה המאמר מבואר חללנו בתקומו בסי' חך ניקוט מיהא מ"ל שעל יד הלכות חיים מעיני כבוד נתקיימה נפשו בנפשו ושקרה הכתוב לשם הבולה היתה גשם נדבות ומפידים יותר דרו' במקום אשר שחומרים שהוא הטל שעתיד הקדוש ברוך הוא לחיות בו חת המקום הוא כי לשייכל הניף לכבוד יתרון קדושת הנשמה שבתא אז טהורה מכל חלאת השמה ומחירות בכל מחורי מוחותיו חיה חומר יהיה ראויה להם על כן על יד טל חיים שחזר וילוש חומר בטל חיים החומי והוכן לקבל הנפש לעולם על דרך וס נפשיה ישראל קבלו בסיני שפע והארה רבה מאד ולא היה יכולת בנפשות לכובלן על כן הוצרך המטרת טל חיים על הגופים וזה חומרם שהיו ישראל משולבים מאם של מעלה כי היו הגופים ככסרפי' מגול חזרת חם של מעלה שקבלה נפשם על כן הוצרך הגשם נדבות כי היתה נחלת ה' נלחה שלקבל הקדושה ויכונה ה' על יד הטל ההוא ונזה נבא חל הענין והוא כי חמר חומרו כי הוא יתברך נתן בסיני חלק בתורה לכל נפש ועכש כי דבקו בו יתברך ראה והנה יש מקום מקום לחלוק ולומר כי הלא זה יציק לאשר היו חו נפשות בלא גופים חך אשר היו נכפש ונוף הם כל הדור והוא חך קבלה נפשם ונבולל השפע והקדושה שנתקיימה בנפשותם וולס המארה גם הושפע בן חלק חור התורה הפנימית ועליונה וחיך יכלו גופותם אחרי כך לטובלם לזה אמר נעשיתו למטר חק הוא שהמיי יל חיים עשה חק לבימות חק גם לעמיד לבא

הלכת מהוקק איוב כח כט

נחמיה ככתוב חללינו במקומו כי מאז דלה להרחוק להם שורש חמית המחסים בכלל כל יתר העיקרים נמצא בעל יד המטיר הרוח הוכנו הנפשות לסבול הארץ הנפשות וגם עשה ענין חסד לזה והוא דרך לחיות קולות והוא כי חיות נקרה בהיקף חסד והוא מראש אור הגדולה לזה היה יכולת למלבושי חומר לקבלה על כן מה עשה הוית עשה דרך לחיות קולות והוא שגבל פיו וסבר הוא המרחה הגדול הממטף לחיות גשלו והמטירו שעל ידי המעשה היה מתענה בדר מה שיוכלו לסבול והיא קול השופר שהיה חור הגל פיו ית' מסובב מסך כמשל קול היוצא ומתפשט מתוך השופר ועל ידי כן מקרב עדיהם כדרך גדר שמיעת קול הקרוב מרחיק עין כמדוע ועל כן נרמז לקול ולא למרחק ועל ידי כן כולל העם רוחים חס הקולות מה שחין כן הם לא היה על יד המשכה וחס ושיעור הכתובים כי האמונה עלתה השרת כי הנה לעשו לרוח הכח משקל ואיס התורה הכן נאמה היה בעשותו למעט חק כו' שחס לחן כן לא היו מוכנים ולכן טוב טוב לנו המוכנים מהלכותן לנו שנתחד חכמתו כאשר נפת להסלולא שנעטרך לשמוע מיסודות של מעלה ושל מעלה ועם כל זה לא שיהיה להם כי חס חס רחם כו' ויחם לאדם כל חלקי התורה ולא למלחי השרת והתבנת

התיבות יהיה כי הנה (כו) אז ראה כו' הנה אמרו ר"ל בשמות רבה ובמדרש חיות שכלל דבור ודבור השמיע הוית יתברך כל הנכלל בו מצות וחקים ודרשו וביורות שות וקלים ומאורים וכו' והוא כי העשרת הדברות האה כוללו כל התורה כפרש"י בחומש נמצא כי וולת דרך הסוד הכלל השמיע הוית יתברך בסוית לחדש וזוהי יחמר או ראה חס דרך הסוד ויספרה חס הדרש הכינה חס הרמז וגם חקרה חס הגאולה וזהו ויחמר לאדם כלומר כי להיות ד' חלקים לתורה ולא חלקם למלאכים כי חס האחד על כן ויחמר לאדם ולא להם והוא מאמרם ז"ל שאמר למאדים ירחם כו' שהיה הפשט * אז יחמר או ראה והשפיע בכל נפש חלקה ויספרה בפירוש את התורה שנכתב הכינה במשנה וגם חקרה במדות שהתורה נדרשת דגמרת * (כח) ויחמר לאדם כו' כיה נתן חכמת התורה לאדם ולא למלאכי השרת עוד טעם אחר למה נכתב לאדם ממלאכי השרת והוא כי הן יראת ה' רק בני שיש לו יצר הרע ומתעסק בגדו חך מה שאין כל המלאכים שאין בהם יצר הרע וזה לא נמצאת עשה ולא נכתב מרע של מצות לא תעשה וזה אמר ויחמר לאדם הן יראת ה' היה חכמה מה שאין כן למלאכים שאין עשותם מצות וירוח את המתיחס לחכמה כי אין יצר הרע מעכבם שתי להם לחכמה יראתם את ה' וכן לאדם סוד מרע בינה מה שאין כן למלאכים שאין סודם מרע תתיחס לבינה :

כט (א) ויוסף חיוב כו' (ב) מי יתגבי וכו' הנה כתבנו וכללות המעשה כי רוב שופע טובו ורוב דקתו היו סובת אשר דבר כי הרעיש אשר ביותר בהתפקד אל הקלה החסר עם שהיה גדול שלימותו והיחל והמר מי יתגבי והנה קיימו וקבלו ר"ל כי על ירחים שהיה בנטן חמו יתר שזו הוא יתברך היה מאמר נרו על ראשו ולפי דרכם יחמר הנה לא חספם על חפך צערי חס אשר לא טוב דברתי כי הלל חס כוונת הייסורי הם לטובתי ולפחות נשמתי מי יתגבי כירחי העבור ולא כל כללות הדברים רק כימי חלום ישמרתי שהו מיום פיתן הנפש בעונת שהם ימי חלום ישמרתי (ג) שלבב תעטור הנפש בחומר החושך ההוא מאמר נרו יתברך עלי ראשי כן מתיקו והיה עושה כי הארץ עלי ראשי והוא שהתורה יהיה לו האור כולץ על ראשו שיהיה אור על ראשו בעולם הזה מעין הללו נרו על ראשו בירחי קדם יהיה לו עתה והוא כנתן לזויתא פהייתו מניח ומתפרסם ע"י הייסורי היותו זוכה כי או לא הייתי מקפיד על סבלי ייסורי קש"י לאורו שהו בשביל אורו שעל ראשי חך חשך הייסורי ואל חקפיד מה שאין כן בשארית רוחם יתרון שלא עצרתי כח לסבול :

כט (ד) כאשר הייתי כו' התחיל לספר משופע טובו שהיה לו מתחלה שעל כן בהתחלף לא עזר כח לעצור במליו ועל כן לא יחשם והוא כי הנה כחשה הייתי בנימי חרפי גדול היה כי מבחצרהם כי אברהם היה ענין קשור על פתח חסלו כמו שחמרו ז"ל על פסוק

היא חכמה וסוד מרע בינה :

כט " ויוסף איוב שארת משלו ויאמר :

ב מי יתגבי כירחי קדם בימי

אנזה ישמרני : ב' בהלך נרו עלי ראשי לאורו אלה

חשך : ב' כאשר הייתי בימי חרפי בסוד אלוהי

עלי אהלי : ב' בעוד שדי עמדי סביבותי נערי :

י ברחץ הליבי בחמה וצור יצוק עמדי פלגי

שמן : ב' כצאתי שער עלי קרת ברחוב אבן

מושבי : ב' ראוני נערים ונחבאו וישיש קמו

עמדו : ב' שרים עצרו במלים ובתישימו לפיהם :

י קול נגידים נחבאו ולשונם להכס דבקה :

יא כי אין שמעה ותאשרני ועין ראתה ותעדיני :

יב כי אמלט עני משוע יתום ולא עזר לו :

יג ברפח אובד עלי תבא ולב אלמנה ארנן :

יד צדק לבשתי וילבשני במעיד רצינה משפט :

עניים

אשר קמו לפניו עד שיאמר להם שבו

עצרו מלמור וזהו עצרו במליו (י) וכן הייתי שאמץ קול הברת

נגידי נחבאוולח היתה ההברה מדבורם כי הלל ולאנס להם דבקה

כי חס הברת רוצה התחבאם הנה כי אין ספק כי כל המורא הגדול היה

לא היה רק על כי היתה שכינה עמדי ומטלת על כל רוחי מורא (יא) ואין

לומר ששמעו עלי שהייתי מטיל חמה יחורה על הצבור ועל כן נפלה

חיאתי עליהם כי אדרבא כי חון שמעה ותאשרני כו' כי אדרבא כי אמלט

עני כו' כי חל זה חשיב חל עני ונכח רוח : (יב) כי אמלט וכו' הנה

דרך העני כי יסבר לחמו לשוע והטיח דברים כי יראה פחותי ערכו

עשירי עם והל' אין ספק ככתו חללינו במקומו כי הלל גם העני בנו של

חליוני יתברך הוא ולמה יעיתו דרע חך אין זה כי חס שחלק מונו

ייתר הוא יתברך צד עשירים הקרובים חליו יתפרנס על ידם משל ענינו

לפי האמת וזכים פניהם זה נצטערו וזה שמעלה עליו הכבוד כאלו חסלו

נותן לו ועל כן הנלתינותן יחסרו מאונו ונכח חל ענין חסר כי אמלט

עני משוע לה' מדינה של גהינם וזהו דברים כי במה שחתי משבועו

טובה נמלט מלשוע והטיח דברים כן יתום ולא עזר לו (יג) והטעם

הוא כי זה מוטל עלי והוא כי ברכת שפע האובד ההוא עלי תבא כי

חלק ברכתו ומונו עלי תבא מאתו יתברך שיוון משלו על ידי ומה

שהייתי ממלט יתום היה נאשך כי ולב חלמנה חרניו והוא מאמר על

פסוק יתום לא ישפוטו ורוב חלמנה לא יבא חליהם והוא כי חלמנה

שבורת לב נעושה צירכתי בינה לא תבא כאלת היתומים הוכרים לפני

הדיינים להקביות על הספק חס וציונו לחור משפטה ואם יחדלו ע"כ

הנכה ביתום חס תראה יעשו דין יתום או חסרך לנחת גם היא בחומרה

כי גם כן יעשו דינה חך חס יתום לא ישפוטו הכבד ותשג בירכתי בינה

וזהו יתום לא ישפוטו ועל ידי כן ורוב חלמנה לא יבא חליהם וע"ד זה

יחמר כאן על ידי שהייתי ממלט יתום לב חלמנה גם היא חרניו בחומרה

כינ"כ עליה חרם ומכל שכן שהייתי עושה בפועל : (יד) צדק

לבשתי וכו' ידוע מאמרם ז"ל * עוד חפש' לנו לומר כי הנה יהי מעמדות

האמת כי הרחוק מלבוש חל הנחמה וכן אמרו בספר הוזהר כי

נעשה מלבוש לרוח נב"ע של מעה ממעשה המצות והמכוונה נעשה מלבוש

רק וזך ביותר חל הנחמה נב"ע העליון עוד הורינו חמי האמת כי מעלת

ובינה יחמך ההלה וכו' וחספה היא מהתפשטות שכינה וחלי כבוד הלוח הוא מהתגבחות היה עלי חלה (ה) ועוד כי אברהם כשעשה ה' מרכבה ממנו והיח' מלאכו מהיות מרכבתו או היה אברהם משרת חק מלאכי המרכבה להסעידם וחלי בעוד שדי עמדי עושה מרכבה ממני סביבותיהם מלאכי המרכב שסביבותי לקבל עליהם התפשטות מה היו נערי משרתים אותי (ו) והרחיקה כי ברחוק או הליכי בחמה היה הצורך בהיותם עמדי פלגי שמן לנמור הרחיבה אחר החמה והין זה חלף על ידיהם נאלץ שהיו נערי וזקנים מן הצורך שמן לרחוק רגלי (ז) ועוד מי יגיד שהיה שכינה עמי הלל הוא כי נצטא חו' הייתי מטיל מורא והוא כי כשהייתי יוצא מביתי ללכת חל שער הוקים והייתי דין לפקח עלי קרת על חוקי העיר טרם הגיעי חל השער של בית דין לעשות משפט ברחוב הייתי ענין מושגי לעשות דקה שיתקייסתי עשות דקה ומשפט (ח) והוא רחמי נערים ונחבאו שהייתי מטיל מורא וישיש קמו ולא היו יושבים בשנתו גם אני במקומי וזהו קמו והחר כך עמדו שלא יעזבו חל לנכס לאצת בשנתו רק נשארתי עומדים והוא מעין מחמסם ז"ל מסכת האריות שאמר שהיה הנשיא יושב לא היו יושבים כל

אשר קמו לפניו עד שיאמר להם שבו עצרו מלמור וזהו עצרו במליו (י) וכן הייתי שאמץ קול הברת נגידי נחבאוולח היתה ההברה מדבורם כי הלל ולאנס להם דבקה כי חס הברת רוצה התחבאם הנה כי אין ספק כי כל המורא הגדול היה לא היה רק על כי היתה שכינה עמדי ומטלת על כל רוחי מורא (יא) ואין לומר ששמעו עלי שהייתי מטיל חמה יחורה על הצבור ועל כן נפלה חיאתי עליהם כי אדרבא כי חון שמעה ותאשרני כו' כי אדרבא כי אמלט עני כו' כי חל זה חשיב חל עני ונכח רוח : (יב) כי אמלט וכו' הנה דרך העני כי יסבר לחמו לשוע והטיח דברים כי יראה פחותי ערכו עשירי עם והל' אין ספק ככתו חללינו במקומו כי הלל גם העני בנו של חליוני יתברך הוא ולמה יעיתו דרע חך אין זה כי חס שחלק מונו ייתר הוא יתברך צד עשירים הקרובים חליו יתפרנס על ידם משל ענינו לפי האמת וזכים פניהם זה נצטערו וזה שמעלה עליו הכבוד כאלו חסלו נותן לו ועל כן הנלתינותן יחסרו מאונו ונכח חל ענין חסר כי אמלט עני משוע לה' מדינה של גהינם וזהו דברים כי במה שחתי משבועו טובה נמלט מלשוע והטיח דברים כן יתום ולא עזר לו (יג) והטעם הוא כי זה מוטל עלי והוא כי ברכת שפע האובד ההוא עלי תבא כי חלק ברכתו ומונו עלי תבא מאתו יתברך שיוון משלו על ידי ומה שהייתי ממלט יתום היה נאשך כי ולב חלמנה חרניו והוא מאמר על פסוק יתום לא ישפוטו ורוב חלמנה לא יבא חליהם והוא כי חלמנה שבורת לב נעושה צירכתי בינה לא תבא כאלת היתומים הוכרים לפני הדיינים להקביות על הספק חס וציונו לחור משפטה ואם יחדלו ע"כ הנכה ביתום חס תראה יעשו דין יתום או חסרך לנחת גם היא בחומרה כי גם כן יעשו דינה חך חס יתום לא ישפוטו הכבד ותשג בירכתי בינה וזהו יתום לא ישפוטו ועל ידי כן ורוב חלמנה לא יבא חליהם וע"ד זה יחמר כאן על ידי שהייתי ממלט יתום לב חלמנה גם היא חרניו בחומרה כינ"כ עליה חרם ומכל שכן שהייתי עושה בפועל : (יד) צדק לבשתי וכו' ידוע מאמרם ז"ל * עוד חפש' לנו לומר כי הנה יהי מעמדות האמת כי הרחוק מלבוש חל הנחמה וכן אמרו בספר הוזהר כי נעשה מלבוש לרוח נב"ע של מעה ממעשה המצות והמכוונה נעשה מלבוש רק וזך ביותר חל הנחמה נב"ע העליון עוד הורינו חמי האמת כי מעלת המשפט למעלה על מעלת הדקה עוד כתבנו בסמוך כי נצטא חו' הייתי קרת שהו ללכת לרוח בשער הוקים טרם הגיעו חל מקום המשפט ברחוב היה מתעכב ומכין מושבו ופירש ואמר שהיה כדי לעשות דקה תחלה כחומ' כי חמלט עני משוע כו' ברכת חבד עלי תבא כו' ויחמר כך היה עושה משפט כחומ' עינים הייתי כו' חב חכמי כו' ורוב לא ידעתי כו' ואברהם כו' ועל כן בהתקומו לספר הדקה שהיה עושה קודם בואו חל המשפט רחם והנה יחמר חס למה נכתב בדרך ההוא להקדי' דקה למשפט ולא כדוד שהיה מקדים המשפט כאמרו ויהי דוד עושה משפט ודקה

לוח

חלקת מחוקק איוב כט ל

ל

זה אמר דרך לבשתי בו' לומר כי החלה לונש אדם החלוק למטה ואח"כ
 נגדו פה למעלה כמעיל וזנף * ונחל אל הענין אמר הכה מהדרה
 המוכרת שהייתי עושה במושבני ברחוב עירם הגיעו לשער המספט דרך
 לבשתי נעשה לי מלבוש להרוי וגם מהכונה מלבוש חמר חל הנשמה והכה
 בהחלש הנשמה מהתי חלוקה דרבנן
 בהקשט הנשמה הוד הרחוב
 לנשם הנשמה היו חוק רחוב כנולח
 שכל רחוי היה מלבוש חל הלבוש
 פהוה של הנשמה שהרוח
 ולבוש מלבוש חל מלבוש של
 הנשמה והוא חומר ובלבשי כי
 הדרך בחינת הכוונ' שנעשה לנשם חל
 הנשמה נחלש ממני כי נעשית
 רחוי כמלבוש חליה שהן חלוקי דרבנן
 ולהיות כי ערך מלבושי הדרה
 בערך מלבושי המשפ' הוא כספר שבין
 חלוק למעיל וזנף שהם לבושי הפהר'
 חרם על כן קמתי חלה הדרה
 ואחר שדרך לבשתי ובלבשי חו בחתי
 הל' מספט כי כמעיל וזנף הוא
 מספטי כמדובר כי גדול גדר מספט
 למעלה מגדר דקה ועל כן חלה
 היה ברחוב מכין מושבו ועשה
 דקה ולאחר כך שדרך לבשתי בו' שהם
 סתי לבושים מהדרה הלכתי לעשות
 מלבוש עליה מהמספט כמעיל
 שהוא חסוד על מלבוש שתחתיו שהוא
 של דקה ולהיות מספטי בייחוד

נקצירי הוא גופי מיד וטל שהוא המחיה חק סמחים מיד ילין בקצירי
 מבלי יצטרך זמן לימרח כלל הדבר כי השנתי ששם קני הגוע כל' שתחמוד
 נפשי עם נופי לעולם (ד) והפוך היה כי הנה בעוד כבודי הוא הנפש מוקר
 האדם מן הבהמה חרם עמדי ערם זקנה כומן הוא וחדרה קשתי לירות
 חרם אני על נפשיל בריה ממני
 בידו חלף על ידי ייסורין בבהמי
 לומר המחכי' למוט ואינו כן וכן יול
 חלום בו' יתר ידו ויצעני כן בכל יום
 בהתעוררתי סרוין חסה בעליון קשתי
 להסתוק לחמר דברים קשים גורמים
 להפריד נפשי מגופי: (כא) לי שצע
 בו' הנה שמעו ירחם לשון קבוצ כמה
 דהם חמר בני נכר ישמעו לי ובני
 עמון משתעם ויחמר הנה בשבילי
 ליהנות מענתי נתקנזו כלם חמר
 כך ויחלו עד בחיי חליהם וחרר בחלי
 לח ידברו חרם עצמו חלה כי הם
 וידעו למו ענתי (כב) והנה הם
 חני עונה חלוקי חלה חררי דברי לא
 ישנו כענין לח תענה על רב על כן
 ועליון שהוא בהחלונה על כל
 מענייהם חתוף מלתי ששאר הענין
 שעליו חתוף מלתי לעתיד שהוא
 שיחמר כל חרם עצמו כענין מחילום
 מן הנה (כג) והו בחומרם
 חלה עדיין יחלו כמטר לי שלא היה
 נראה בעיניהם מועותם והיו
 מחירים מהתחיל וגם בחלונה שהיו

טו עינים הייתי לעור ורגלים לפסח אני : טו אב
 אבני ראביונים וריב רא ידעתי אחקרהו :
 ואשברה מתלעות עול ומשניו אשליך טרף :
 ואמר עם קני אנוע וכחול ארבה ימים :
 ורשי פתוח אלי מים ומל ילין בקצירי :
 ו כבודי חדש עמדי וקשרתי בידו רחמי :
 כא לי ששמעו ויחלו וידמו למו ענתי : כב אחרי
 דברילא ישנו ועל ימו הרמף מלתי : כג ויחרו
 במטר לויפיהם פעור מלקוש : כד אשחק
 אליהם לא יאמינו ואור פי לא יפלוך : כה אבחר
 דרכם ואשב ראש ואשבון במרד בנגוד באשר
 אכלים נחם :
 ועתה שחקו עלי צעירים ממני ימים
 אשר מאסתו אבותם לשית עם
 בלבי צאני : ג גס כח ידיהם למה לי עלימו אבד
 בלח : ג בחסד ובכפון ולמוד הערקים ציה אמש
 שואה

מחוס דעתם לא היו כעושים ממש מועות רק כפוערים פיהם למקום
 עלתי הבנה בחלונה כי ממני יעשו עיקר כמלקוש שהוא עיקר המטר *
 (כד) והנה כדי לערב דעתי עמם כל יאשבו כי לאסם ומהו נחשו
 לי אשחק חליהם למען חרד גדול יחרויו עליהם מעט מענייהם
 לוכנם נגד השואה והנה לא יאמינו שהייתי מחשינם לחשוק עמם שהיה
 בעיניהם כמרחם חלום נכח המכון בלתי יול חל הפועל כי הנה עם כל
 זה חרד פני לא יפלוך ולת יחסרון מהקול עם ששחקתי עמם (כה)
 ועוד הייתי עושה למען ישו עמם חלי בני מה יעברו חל לנס לדבר
 בפני הנה חזר רכס שחני חומר להם מה שפערקם פוכם בעוונותי
 הוא הדרך העוב ואשר ראש שלח הייתי חמי בכסא והם על הספסלים
 או על הצלצול או יושב וחקן מימיני ומשמאלי חרם בחוקה שורה והם
 בשורות כי כל זה היה מורה כי חין דומה לי רק ואשר ראש השורה והמה
 על הסדר ממני והלזה להורות כי חין יתרוני עליהם רב כי הם מדרגה
 חת כחשר בין הקרוב חלי לאשר למטה הימנו לרחות חם על ידי כן יעברו
 חל לנס להתערב דעתם ולדבר לפני וחלתי עד בוש עד שמגדר שיניה
 נעשית שוכה והו ואשר ראש ואשבון כי לרוב העיותו נרמתי לשוכן וחקן
 דובר ומה שיצנתי ראש בלי כסא וכלי פיור רק סמוך להם נראה חליהם
 לח כמלך כאשר הוא צביה שישב על כסא רם ונשח וכל העם לפני רגליו
 כ"ח כמלך נגדוד שישב חוק העם נמחנה בלי כסא וכלי פיור מהם שהוא
 לבד ימרוהו הלוחמים נגדם ויתכבלו לחמית חל המלך לבדו חרופ
 שהיות המלך נגדוד בלי כסא וגם מעורב עם העם חל מפני כך תנרע
 מירמנו בעיניהם כי חם יקנו עליו חר מלכות כן חלו עם שחבר ראש
 כחומר לח יחשבוני קרוב חל ערכם כי חם כמלך נגדוד ומה שחזר דרכם
 וחגשה הורפת קרוב חל ההשוואה חיה בעיניהם כאשר חללים יחם מחבל
 קוטן ערכם לפני גדולתי שחחמם בהרמות השואה :

ל (א) ועתה שחקו בו' רא ענה חוק נספך עלי מולי כי אחר
 כל הכבוד הגדול אשר ספרתי שהיו חלי חרף
 כנעיש חלי ועתם חל תשמחו על מורת נפשי כי הייתי כל כך לבו כי
 עתה שחקו עלי קלי הכמות והאיכות קלי הכמות כי הם צעירים ממני
 לימים והאיכות אשר מהסתי חבותם בו' (ב) ושאל חמרו חלי חני
 צריך להם ועל כן עלי הגדילו גם זה לא כן הוא כי גם כן ידעה למה לי
 וחדרה הם כל כך ברועים כמרים נחיהם וחקן ייטיבו לוולת כי חל
 עליו חרד כלל כי הלחות שרשי שלהם חני חולך ומתעמע מעשים
 חשים עד עת למוט כי חם חרד הכלת בחינות עליומו דמים מעשים
 והו עלימו חרד כלל כי בחיות עליומו חרד הכלל (ג) ויפירם חרף
 הוא הענין ואמר בחוסר בו' ולבא חל הענין נשים לב חל מאמרו חרף
 הקוטפים מלוח בו' כל הפוסק מדברי חורה ועוסק בדברי שיחה מאכילין
 אותן נחלי רחמים שנאמר ושורש רחמים לחמם עד כאן : וראוי
 לשים לב מה ענין זה פה וחקן משנה משרש לחללים והנה על היתק
 ח ב H 2 עכשו

שהייתי עושה לח בלדר כמעיל כ"ח גם כזניף הוא עטרה על הראש כי
 פרח בראש מספט ומה גם לר"ל שחמרו שהן דין חמת לחמרו כ"י
 שנעשה שוחף להב"ה בו' וזין עטרה גדולה הימנה ח"ח כמעיל וזניף
 מספטי שהייתי שופט חר"כ (טו) ומה שאני משבח משפטי שעל כן
 נעשה זניף הוא כי עינים הייתי לפור למי שהיה בעור בטענותיו הייתי
 עיני לו פוחס פה ללח ואחר היה פסח הייתי לו הנלי חולך עד ביהו לדון
 דיו : (טז) אב חכמי וכו' חם היה הביון מתחייב דין הייתי מחייבו ופורע
 בשביל כח על כן חק וריב לא ידעתי חם היה דין מרומה ואפס שהביון
 ההוא קטניו היה עשה עם בעל דיונו עליו שיתחייב דין וחני פורע
 והכלים בין שניהם ע"ו וריב לא ידעתי אחרתהו כמ"ו ל' עד דרום חרף
 חומו דרשהו חם רצתי הוא חו חינו רמתי (יז) ואם רמתי היה בין שניהם חו
 ואשברה מתלעות עול הוא העשיר שקבל בעד הדל לחכול החני וחת
 הביון לח חשד שניו כי עני הוא כי חם שמעניו חשך טרף חפילו
 היה כבד בין שניו שהיה אובל החני האחר * (יח) ואומר עם
 קני בו' חמר לח חחשם על מה שהפרוטי על מדותי למעלה כי אחר כל
 זכויתי חלה חמרתו בלבי עם קני אנוע והוא כי באקרה יעקב גם חני
 יקרני שיעקב זכונו לח מת חלל שבהיות פרוח חוק הגוף נוע ויראה
 בתו והו עם קני אנוע כי הגוף הוא קן חל הנפש ועמו יחד אנוע חו
 לפחות וכחול חרבה ימים ומה גם למה שחמרו ז"ל שהיא בריה בלתי מתה
 חלל שהוא לח חמר רק רבוי ימים למה שלא יצור בעת התחיה חכמת
 החומר כמחמר ר' חחוי בר יאשיה שהלדקים שחר מותן קיימים לח
 יאלצו מלחור לעפרן שעה חחת קודם חחיות המתים (יט) והו
 יאמר שרשי בו' והו כי הנה ידוע כי הנפש החוקרת חל הגוף בתייה לח
 כל נפש מוכנה מיד כי חם שהנפש מעט סולוקה חולכת ומטהרת מכל
 חליה וקונה קדושה עד גדר שחין הגוף מוכן לקבל חותה חם לח חרד
 אירוק כל הבשר ועצמות בלתי העצם הקטון הידוע וגם חררי שנתעכל
 גמרי וגם חל החרף כשהיה עדיין היה בלתי מוכן לו חם לח חם לח על
 יד על שחיד הקדוש ברוך הוא להחיות בו מתים שבו לש חם החומר
 המתחדש שהוא על רוחני מחד ועל יד כן ויכן החומר לקבל הקדושה והנה
 חיה היה מקום להשיב חם חייב חרף היית כחול מרבה ימים שהוא סמוך
 לחחיות המתים כי שעה חחת קודם לא יצור מאדם בריה משבו חל העפר
 חייבה תעשה חלי הנפש לח תמלח טהרה ושלימות הרחוי חליה זומן
 אועט וגם החומר לח יוכן נעשה חחת לזה חמר חין עיכוז בו חלם על
 הנפש הנקרא שורש כמו שחמרו ז"ל למה חרף דומה בעולם הזה לחילין
 שהוא נטוע במקום טהרה שהוא בעולם העליון כי שם דברה הנפש ונפשו
 גומה למקום טהרה הוא חוק והו חמר חין לי עיכוז לח מזד הנפש
 הנקראת שורש כי הנה שרשי פתוח חלי מים של שפע הקדושה וחקן דבר
 אעכבה וסוחה פי קבלתה לרוב דקדקה * וגם מזד החומר שהוא כניף
 קלקץ מהשורש כמו שחמרו ז"ל נקצץ נפשו נמאל כולו במקום עברה הנה

הלכת מחוקה איוב ר

פשו יתכן כי הנה הפוסק עקדושה של תורה ומכניס טומאת שיחה רחוקה בזה הבלי פוסק הוא גחלי רחמים והוא מחמם ו"ל על פסוק עם גחלי רחמים ספעס חקת לחוב אש ברוקס ו' וחר י"ב חדש דברו ומ"ז שרשו דוער בזה ועל כן היה כי היותו דון במשפט אש בלתי פוסק

כי הם ביות רבייחם חוקי הל גחלי רחמים וזה יאמר הקוספוס נוסרם רחמים הכלתי כנה הוא לחמם שמכילין חוקי גבויים עדי ירענו מה"ל כי נפשיה הרשעים הן הם המוקים ונפלאים במדרות כי נעשו פדים ומוקים בני הדם ובכללם יהיו מוחסי החורה וכנה אל הענין והוא כי חמר החו כז כי כח דיו הלוחין לעלות על לב שיה' אש ממנו כי הלח אפילו לחמם הרשעי עינו עלימו כי חלה הם בני הדם שנשבל חוסר לחם או בכפן מאמ לבדו אנלי הצטרף צרה חרפת עמה כלחוקי רק על זה בלבד נלמד הפסוק לחם להיחם עמקין ניה הוא מדבר שם ובעוד שהיה יוס לא המירו רעתם עד חק היום וחמם שהיו שם בליה ראו שמה מחודשת על הכפן שהוא חוסר מים וגם ומשמה כי בליה פדים ולילין ושעריים ירקחו הם (ר) כי הקוספוס מ"ל כו' שאפילו לחם שורה

רחמים הם הרשעים פוסקים מהחורה על שיחה שהם כדונים ומן רב מאד כי שורש רחמים לחמם (ה) ואותם נפשות של רשעים הן הם המוקים הולכים בליה במדרות ומנעיהם הנמלטים שם ועליהם חמר מן גו יגורשו שהם חופם שמן הנו יגורשו שהם נפשות הרשעים שלא יניחום בגוף כי הם כדונים חמור חוקם ירעו עלימו חק העורקים ליה להבעיתם ולה יתראו צפויים כי לרבים הם בלתי מהרחים רק כנגד בהחנה שמנעיתם ובלתי נראים (ו) ועל דיו כן ניהם כח קע רקים ההם ומיר יתחרו בערוץ נחלים הוא הנכבד וגרוע מכל הנחלים לשכון שם בחורו עפר וכפוס (ז) והמהלכני בין שיחם הם חילנות אל נוקים לבקש עשנים לחים לחלוכל כל חמד מקצצו לבקש ובהודתן להם חרול הוא מין קץ ודרדר הנחבל שם יסופחו ויתחברו שם לחלוכל הנה הנשים כאלה שכל זה חמם עבר עליהם חין ספק שעלימו חזר כלח והם כמקום בחייהם וכחירי חלו למה לי ועם כל פחיתותם שחוקי עלי כמדובר (ח) בני ככל כו' הנה ידוע מספר הוזהר כי הרשעים חמר מוחם נחזר שם שכחת עולם והנה לא יבצר מחשבי ריק מוולולים ביותם שנסם פה הם בני בלי שם לרוב ולוולם בעיני כל ההמון * ונחל אל הענין חמר בני ככל וגם הם בני בלי שם לח מאותם שאובדים שם חמר מוחם כי הם חמר הם בני בלי שם מעקה בחייהם שנכחו עד גדר זה מן החרץ כל כך היו נכאים ומוולולי מכל שוכני חרץ * (ט) ועתה נניחם הייתי משתעשעים בשירי ולוולוי וחרך כך בוו בעיניהם היה נביה להם וישחר רק שחיה להם למלה לשנייה מרגלח בפומייה * (ח) או יאמר כי הנה בעלי הרקדוק גדלו חלקי החיבות לשלש פועל שם מלה והנה הפועל לו חשבות בעצמו וכן השם חך המלה חסרה אגר עצמה חם לח שהיא משמשת אל חזרתה * ובה יאמר דרך משל כי יש חמם חמד הפועל טוב שהוא חים פעלים ויש חמד חמד כי שם לי בין אנשי היחס ויש ידמה אל גדר מלה חסרה מכל בחינות וזה יאמר הנה בני ככל מוטלל פועל טוב וגם הם בני בלי שם שאוטלל שם חמתם שכתחו וכתבו מן החרץ רק ידמו לחוזר מלה (ט) והנה עתה נניחם הייתי ומה שאני מניחם הוא שאחי אני להם למלה כי יהפכו ויאמרו כי אני כחוזר מלה בעירם והם כחוזר פועל ושם * (ח) או יאמר בני ככל כו' ככחו מן החרץ לרשעתם (ט) ועתה כי נפלותי קמו בחומר כי מי ידכאם חמרי נפלי ונגינתם הייתי ונדברי שירייהם ואפי להם הסובלת בהוכיחם שמי לא ישתחמו בו בחינות שם כי הם בחינות מלה הסובלת פירוש שהוא חייב לשון חייב כלומר כי חייב הייתי למו ונכחו מן החרץ בכחי הגדול ועתה שבת כנגד (י) והנה חלה רשעים מעבדי רחוקי מני ולא ימצאו אליו ומי יתן לח יעשו רק התרחק ממני כי חם נכנסם מחתי להתרחק ממני לח חמד רוק וירחקו מני : (יא) כי יתרי פתח כו' אחרי חומר כי יזול כל הצרות הגדולות ותפוסות שבהו עליו גם נתפקרו לשפוק עליו צעירי ממנו ובני ככל גם בני בלי שם מפניו לח חשבו רוק חמר שחא חמרו חך נפלא משמים ואיה חופה כלם חללים על פניו להטי"ל מורא במשפט לחשר נאמר עליו יותר ממה שנא' בחנהם חים חם וישר ובה איהם ושר מרע וכמה"ל שאפי' כשהצדיק מהלך מלאכי השרת מכריזין

היום ויבאו בני האלהים להתיב על ה' שהיה כמו שאמרו ו"ל שהיה רחם השנה ובני האלהים הם מימינים ומשמאלים אז רבו משמאלים כחות טומה חוקים חמר פעלת בעוידך ונבדו על המימינים ויבאו עילך כל הרעות החלה הנה זה הי חפשר כי הנה אפילו חם על ימין שהוא על השמ צימין המלמדים וכות פרחח הם כחות חוקים כחזורים היו קמים נגדם לקטרנ שחוקי המשמאלים כי כחות שהפרחתי בעובותי קמו ויבאו על צד הימין עם כל זה לא יתכן שנברו עליהם עד גדר זה כי הנה היה כל חמם עד שרגלי פלחו שהוא לחייבני בלות כי עיקר החפשר ימצא בני הוא שנג והם יונה שגדלו מגדר זה יהיה כי יסולו עלי כו' שהיו מביאים עלי מה שהם חרמות חידם כענין חללים וכיוצא * או יאמר על ימין כמה שידענו מספר הוזהר על פסוק יפול מלךך חלף כו' כי בשעה חמדם ידקו חלף כחות הטומחה וצימין רבבה וכחמר הנבריד הצריח יפול מלכו חותם חלף ורבבה שמר הימין ועל זה יאמר על דרך הקודם לומר חם לח שחתי פתח כו' כמפורש כי ממנו יתברך היה מה שהתפקרו נגדי שחם לח כן הפילו חם על הימין שהם הרבבה צימין ובהנחה שחן כרחח הם כחות חוקים המתייחסי' לכתורים יקומו שיהיו כולם קמים לקטרנ נגדי לח היו מספיקים רק עד שחם רגלי בלות חומה שהן חזרות חידם כמדובר בקודם * (יג) והוא כי נחצו נתיבתי כו' לומר כי הנה חמר יקטרנו עליו מלד עין חמד בלדר יפתח עיולי נתיב צר לבח בו עליו צרה חך חשר רבו עומותי במחד מחד עשה עליו פרץ רחב לבח עליו צרות רבות יחד עד חין מספר והנה חמר חם היה שעל ימין פרחח יקומו לח יהיה כל חמם כי חם שהיו נוחים נתיבתי שחוח נתיב צר ולא יעילו להניח עלי הוות רבות כי חם חמר על הכוב וזהו לכותי ועיולי שהוא ח' בלדר כי הלח לח עיור למו כי לח ימצאו עיור להפליג ברעות כי לז כל כך ירבו חששותי (יד) חך הנה כפרח רחב יחתי צרות רבות כח' שחוכשדים חם מן השמים רוח מעבר המדבר על הנערי' וימיתו והוכתי בחיין רע מר ממות חך היה כל זה חם לח שחתח שחא שהוא שהעלה הש"ת לשמים שיחי בחמור חם וישר וכל' שפוח כי יתרי פתח כו' כי על ידי כן מלך פתחון פה השען ועל ידי שהכירו כי היה הוא יתברך גם כן מסכים אז התגלגלו כל הלי על ידי שרסן שמפני שלחו שפי' כן נתפקרו הכל כמדובר : (טז) הרפך עלי כו' חמר מתחלה כשהיה נהפך עלי בלות היה רודף כרות נתיבתי ועש' דרקה ועל דיו כן וכעב עברה חקף היתה ישעתי בחינות נתיבתי היה רודף עד עין הצרות וחקף הית' לי ישעתי (טז) חך עשה עלי פתחך נפשי שלא יכולתי לעשות כן כי מיד יאחזוני ימי עיני כי חללת צרותי היה העיני כי לוקח ממני עושר בקר והתמות ואין נמלים ונערים ועל יד כן לא שמתי לב אל הצדקה כי היתה קריתח המורה במאמן * (יז) ועוד כי מיד נתי' שחייחתי כי רחתי כליון חרץ ועל כן רפו ידי מלתקן על יד דרקה כי חם הציל מן המות לח חתי חם המה וה' כי מיד בליה חמר הכחת השחן הרשעי כי עצמי נקר מטלי כחלו נקרו והפסעו מכל הכשר שעליהם וגם העורקים המקשרים הורמו מתכונתם

חלקת מחוקק איוב ל לא

כל איברי נפשו על שלח מיהרו להשיב לעני אמר הנה הפך הוא כי אם לא בכיתי לקשה יום כו' כי חרבה יזכר הייתי מראה כי בכל זרעו לי זר נגופי פהייתי בוכם מבנפשי שלא היה רק שנעמתי כפסי לחציו או יתמהם לא בנפשי כו' נפשו חל שני הכוזבים הנאים חצרו לומר

הם לא היה שלח בנפשי לקשה יום כו' וכן לא ענמה כפסי לחציו (כו) היה ראוי שטיב קויתי ויבא רע כו' חך והיחלה לאור כו' והוא כי המפיים חת העני מחנך ב"ח ברכות והראשונה היא וריחת אור כחומר הכחוש חפץ לרעב נפשו כו' ורחץ בחשך אור והפלתך כל צדדים והנה נהפך לי כי חסר שמרנו הפיוס שהייתי מצטער עמו על זערו בכיתי לקשה יום וענמה כפסי לחציו חיחלה לאור להיות כי ברכת המטיק לרעב נפשו יורח בחשך אורו והפלתו כנהרשם חרבה ויבא חופל כי לא בלנד זרע לי בחשך כי אם פהיה לי אור ויבא חופל (כו) ועוד לי כי הנה המהפלה על חצרו והוא צריך לחזור דבר הוא נעל' החל שמקדמיו לו הטובה ואני מעני רוחחולת דמו מהצטער ובקש עליו רחמים בחוקן שפילו היה לי עוני כמוהו' ראוי יקדים לי העושר ואדרב' קדמוני ימי עיני : (כה) קדר כו'

הנה מי שראוי מצטערים בצערו מוצא נחת רוח בזמרו שיקשו עליו רחמים חמר הנה קדר הלכתי בלא חמה שכל הרואים היה ראוי ויטערו עליו בזמרום חך קדרת בלא שופת חמה שבו כוכר צערי גדול ונראות כי אין זה פיה לי קמתי בקהל חמה לו יתברך חוליסם הקהל ישעו עלי חלוי יתברך עמי (כט) חך לא הייתי חר רק לתנים אולם לבנות וענה שישעו תמיד ומה גם כי לקול נאקת אחר מהן ישועו כולם חך הקהל חן שום חמד משוע עמי (ל) ועל זה הוספתו להפסול עד גדר שיערו שחר מעלי ועד עצמי שבפנים הניע חרב ממש קדחתי עד שחרה עמי חורב (לא) ולא בחורב בלתי עצמי כהשר בנאות מחמת דמנה שהיה אפשר ליתקן על יד שמה כשמוע קול כנור חרוץ דלבה וחשוב לחוסו חלוי חך זה כל כך הוא עצמי שיהיה לחבל כנורי כו' שנסיתי בכנור ולא נתק ויהי לי לחבל כי זו החבלתי בראות כי הוא משולל חיקון והוספתים עונב ויהי לקול זוכים שכל בני ביתי בזכו בראות ששן גוה חין חיקון או יאמר כי דרך קדמון היה שכשם שהיו מומרים בשמה על פי הנבל כך היו מקנינים גם כן שעל כן אמרו שפילו עמי שבישרה לא יפחת לחשכו מנ חלילין ומקנינת ובו יאמר הכנור חמר ומן הכבי על כן בראות ששעבר הכבי והיה חבל לא היו זוכים לקול כנורי הייתי מוסף גם עוגבי להיות על ידוקול זוכים :

לא (א) ברית כרתי כו' חס תאמרו חולי נהייתי מהכחות העולם בראות ברע לון עיני מן הערוב וכיוצא בה הנהגם זה אינו כי הלח חין צריך לומר מן הערוב החמורה כי אם חפילו מהמותר לי ברית כרתי כו' והוא מאמרם ז'ל בתחומא ו"ל בראות דקול של איוב ומה חס בקולה שכל חסד רשאי להסתכל בה שח' יפח אורה או ישיחה לבנו כו' ויהפך כי מעין זה מאמר הכתובים ברית כרתי לעיני שלא לון אותם מהכחות העולם הוא ומה לחציון על בקולה מה שהיה הבחנה שחציון עליה להביום בה (ב) כי הלח חס שחולל להתבונן בה הוא לומר ומה חלק כו' כלומר ומה חלק חלוה ממעל היא בקולה זו חולי היא חלקי בת ווגי או חלק בני ואם אינה חלקי שחינה בת ווגי לא יחל לבני חולי הנחילה מאת שדי מארמים שישולה מזולתי שלה וזה לבת ווגי לפי מעשו והנחילה לי בחיפון שהייתי יכול להתבונן בה דר היחר (ג) חלח שמה חשה והלא חיד לעול כי זה חיד לעול הוא היצר הרע שנמשך אחר הרעורי חסו וכן וכבר לפועלי חן כי יתכנרו פעלי חן הרואים אותי מתבונן על בתולה ויחשבו וילמדו לעשות לבונה חשר לא טובה : (ד) חלא הוא כו' לא חייחם צרתי חלילה לעבד השגחה כי הלח הוא יתברך וראה דרכי דרך כלל כי טובים הם ונח דרך פרט כל צעדי חס חני אחרך צעדי למחר או הולך לאט בצעדים הרבה יספור או כענין האשה שיהיה לה בית הכנסת בשכותה והיתה הולכת לרחוק

ולא הכנניו הרי לקית כנשר ונידום ופלאות (יח) וגם עורו נחפשו והקלקל כי מאשר רגע וימחם מאותן הליחות סרוחות ועבות נדבק לבושי לעורי עד גדר שכאשר הנדתי חוורי צמתי על לבושי עברה הליחה עוני הלבום עד האור מדהוק החנינה עד שחס לא חפשו לבושי לאט לחס כי חס נדב כח בנת חסת

יסחר מלבושי דנוק צפור כשיעור חוור ויקרע מלמעלה ומלמטה וכאשר פי כוחנתי שהוא פי החלוק שזני קשרו נידום כן כקשור נידום יאורני לבושי ו' ח' נדב כח כו' כפי כנתי יאורני : (יט) הרני לחומר כו' הנה אמרו רז'ל בשמות רבה פרשת כי חסא כי כשהיה חסד הרשון מוטל בולס הרחה לו הקב"ה דור דור וחכמו כו' וזה יאמר קיבלני כי הנה כאשר הורני הוא יתברך לחומר הוא חסד כשהיה עדין מוטל בולס שהוא החומר הרשון הדועו וזו שהרחה דור ודורשיו הרחה חוקי לחומר הוא לחסד כשהיה בולס נשוי חל חברהם וזהו והתמשל כעפר ואפר הוא חברהם שאמר ואכני עפר ואפר (כ) ואז לי כי חברהם היה הוא יתברך מתאווה לתפלתו ועונה חותו בכל מה שהיה שחולל ממנו ומה גם במקום שחמר ואכני עפר ואפר שירד מחמשים לעשרה ועתה חשיע חלך ולא העני ולא עוד חלך

שעמדתי להסתכל ובאקום התבונן להשיני חציון כי לבקש בני עון לחמו בני לעונתי כי נתקד פנקסי : (כא) חחפך לאכור לי כו' הלח אמרתי כי נפסי מרה לי חשוע ולא העניי והנני מפרש על מה שחשוע ולא העניי הלח הוא כי חסד כו' והוא ד' דברי' ה' שאמר לו שני' ששעה שפטים בנוק ולא נכפס כאשר קדח על זה חמר למעל פעמי' שלח כי חפילו חודה שיש בני שמרי חמה עון למרק יהיה על ידך הרחמנית וגם לא הכל הגוף כי חס חל הנכס' ו' הנה חחלה חמר לך השטן וענה שלא כח ונעל עצמו ולא צברו ואתה הנכס' חלוי לחמר הכו נידך ו' ח' חסדך לחבור לי כלומר חסדך פנד לני שאחז חכור לי הוא השטן ולא על ידך שהיית מרח' כי ידעתי מרוב רחמין והבנתך בין דרוק לרשע כי חפילו חס נדב כח בעולם ידך שמוני שהיית משטים ומפסוד מרוב כעם היית מביט במעשים ומקושי הכעס ע'מה שהשטמתי (כב) וכן ומרחם עלי ער נדר שחעלני למעלה חקך כי חשיתי חל רוח תרכימי כאשר בחליוהו על רוח סערה וכאשר בחמוך כי לקח אורה חלהים וכחאמר על רבי ישעיהו של פקחו חלהים למעלה ונפרו ועצמותיו יתבו ונעשו למידי חס וכו' כן חמר ותמונתי תופיה כי התורה שלמד היתה מתנוגת חומר ומחילו ליעשות ויקים וכיוצא (כג) חך לא כאשר ביד השטן שהוא חכור לי שמונני ברעה ורק חס נפשי שומר והוא בלתי ראוי שיסבול גופי ויסורין הרעים החלה למען וכוח חת הנפש שתתענג בדשן למעלה על ידי ויסורי הגוף הנרקב בקרב ח' כי ידעתי מות השיני חל עפתי שהוא עפר מוח שעל קי חך על חטאת נפשי חסבול הגוף היסורין וחמר ימות כפנו מושם בקבר והנפש תלעג לרש ותך צהלה וסמחה לחוג חת חב חורוה אשר עשה בחברת הגוף כנכנסת לחופה לפניו ויתברך כי על כן קראו בספר פוהר חל פטירת נפש דרוק הלוח ו' ח' כי ידעתי מות השיני לבוף חך בית מועד והלוח לא לבוף המת פי חס לכל חי הן נפש ורוח ואשם הכשורים חיים מה שאין כן לחומר שחמר שנשבר ונרכה הוא מת בחופן כי שחיה הנה תלוותי ח' היות על יד השטן ד' היות לבוף ולא לבנס כי זה היה עוב מאשר חייט לשטן בני בידך רק חת נפשו שומר כי לא זו הדרך (כד) כי חס כהפך שהיית מעל חס נפשי חך לא בעי הוא הגוף שהוא חל עפר ושלחיד החומר הנו כאשר משרת הגוף בידו חס בפירו של הגוף להן שוע הם כל חי הנו כי צפירענות הגוף קושע הכפס והרוח וכשמה מחללת השמותיה להתענג בדשן והוא כרקב יעלה בחופן שצרתו להן הוא השוע שישעו ולא לו כי למה ילקח הגוף שהוא חל עפר בלתי חוטף מלך עצמו להיטיב חת הכפס ורוח ומה גם נמה שאמר למעלה שאם הכפס חשה בהיותה בנוק אחר למה ילקח גוף זה וזה יורה צפיר' בחומרן להן בנו' ולא במ' כי חומר חל נפש ורוח שהן נקבות (כה) והנה היה אפשר לומר כי חן זה כי חס שנספס ענמה לחציון חקשה יום חך נגופי לא העבתי לו ועל כן לקויתי נגופי מה שאין כן נכנס שענמה לו והוא כענין נחום חיס גם זו שקילל

חלקת מחוקק איוב לא

לרחוק משום שכר פסיעות וזה יאמר וכל צעדי יספור (ח) ולא בלבד הדרכים שהם נאעשה כי הם בדרבני העונות מביט בכוונת הפניה שהם הלכתי לעשות טובה והוא עם ש' שהם בפניהם שלא לשמאן שלא מלבי לעשותה בראון טוב חו' הם חסד רגלי כמנהג מטוב לב והוא על מרמה לשיחשו שאלבי חני כהפכו ולא כן הוא

השרש ושיעור הענין כי על כן טרם יכלה הרעה להיות צד אדרון ולשרש כל המזלכות טובות הו' ימות וכו' אחר שעל פתח רעו חרד ולא ימות חייב וקבדד רפסו וכל ממונו והוא מו' על כן סודר ומורה ימות וכו' כו' (יג) אם חמסם כו' אין צורך לומר הם חנייה ימיו עושה ריב על הים כי הם חסדי נחלים

הם וזהו צדק עיני שמים ראוי ללול עם יתבר לא נגרע ערכם לפני (יד) כי הלל מה אעשה כי יקום הל שהוא כי חייב הוא יתברך קס כי חס על הכניע את השפלים כמ' שו'ל כו' ה' פעמים דוד מקום את הנה' ולא רצה רק על הנקט עניים שנאמר משד עניים מתקת חבויים עתה יקום כו' וזהו מה אעשה כי יקום על הפקעת שפלים כי ויהי וישפט על זה דעם שהוא פעין מה שעליו קס דכעם והם זמן הדין הכולל שהוא רחוק וכי יפקוד נסלוקי מה חסדינו (טו) והלל מה יקרני עליו כי הלל דבטן מי שעשה ולייר חסדי דבטן עשה חוקו דבטן חמו וחס חמרתו חולי לאתי על ידו חני הכיני ליהותט דממו על יד דבטן לזה חמר יכוננו ברחם חמד למר לבת לז' חוה כי ממנה ברחמה נעשו הכל ביהוסי וכיחו (יג) אויח חס חמס משפט כו' בשום לב יהי משפט יש לחיים עם עבדו וחמקו חך הנה המשפט המיוחד להם הוא לאתם נרחשו חסדים וזהו החיו להעיר למת יתפטר שלא חמס משפט והלל המשפט לחללים הוא חך הנה היה הדעה נוסה שאם שן חו עין עבדו חו חמקו יפיל והוא חמקו חריב עם העבד חו חמקו חמקו חמקו יפלהו חך חס עבדו חו חמקו עשו עם רבם מריבה ועל קס עליו ויפול סימו חו עינו היה מקום לומר לא יכל לחירות כי הוא היה פוער מים דלפית מדן ועל חלוקה ויחמר הם חמסם ששפט עבדי וחמתי שהוא משפטם הירועים לצחצח ברחמי חסדים והוא צדיים עמדי שהם רבו עמדי וחמילא החלתי לריב עמיהם כי מה אעשה כו' כדלעיל (טו) הלל דבטן חינו צדירת הולד עושה גשאו וחמקו כן בהמשך ירחים ויכוננו חס כל חבדני ברחם מי שהוא חמד יתברך לעד בכל התכונות כל חבדני ולמה לא חסדי חל לבי כי כאשר כונן הוא יתברך כל רחשו חבדני על מתק נחם כמספרם כן לעבד וגם לחמה עשה כן חו' ב' למה רחשו חבדני' מעט ערכם לפני שלא יעשו רחם לצחצח נו לחירות כגורת הכתוב על שהחלו צדיק חמר שהוא יתברך כונט דבטן המלכה כחמר כונן חבדני:

וגבר לפעלי און : ד הלא הוא יראה דרכי וכל צעדי יספור : ה אמר הלכתי עם שוא ותחש על מרמה רגלי : י ישקלני במאני צדק וידע אלוה תמתי : י אמר הטה אשרי מני הדרך ואחר עיני הך לבי ובכפי דבק מאום : ה ארעה ואחר יאכל וצאצאי ישרשו : י אמר נפתיה לבי על אשה ועל פתה רעי ארבתני : י תפתן לאחר אשתי ועליה יבדעון אחריני : י כי הוא זמה והיא עון פלילים : י כי אש היא עד אברון תאכל ובכל תבואתי תשרש : י אמר אמאם ישפט עבדי ואמתי בריכם עמדי : י ומה אעשה כי יקום אל וכו' יפקד מה אשיכנו : טו הלא בבטן עש' עשהו ויכננו ברחם אחר : טו אמר אמנע מהפץ דלים ועיני אלמנה אכלה : י ואכל פתי לבר יולא אכל יתום ספנה : י כי מנעורי גדלני באב ומבטן אמי אנהנה : י אמר אראה אבד מבלי לבוש ואין בסות לאביון : ד אמר לא ברכוני

וכתבתי כו' שהם עונם יתבר מדי : (ט) אם נפתה לבריו' הלא כמו זה נחשב ימים עונם עונו שחמקו חמקו כי מה פשעה שחמקו וכל חס נח עונם הוא על הדבר למה יהיה עונם שחמקו לחמר ותעשה עבירה ועוד חמרו ועליה יכרעון חמרו למה תקלה חמר בלבד וחמר כך חמר חמרו וגם תקלה חמר חמקו וחמר כך חמר וגם חמרו הוא ומה הוא כו' חס הכל חמד למה יחלקם לשנים וגם לשנות החמרים מנקבה לזכר בחמרו הוא והוא חך יאמר חס נפתה לבי שנאמר לבי על אשה ומפני שמחשבה רעה אין הקדוש ברוך הוא מנרפה למעשה ומה גם אחרי חמרו שלא ישקלנו רק במחזני דק של דקות שהוא קו הדין ולא במחזני חסדות ליעשה על הטותו ממנו על כן חמר ועל פתח רעי חרבתני שהוא כי התחלתי במעשה בלכתי לחרוב על פתח רעי לגמור הרעה (י) הנה חמרה שפם שלא עשיתי העבירה חלקה שחמקו לחמר אשתי שתחלמן ואחר יקחנה וינח עליה והחמרת היא האשה חמר חמרתה חס נפתה לבי על אשה דבטן שנרצונה הייתה נכשל בה חמרה עבירה חמרה לה כיוצא בה כי שבר עבירה עבירה והוא כי עליה יכרעון חמרו כלומר ועליה שהוא על האשה שהוכרתי יכרעון ויפולו דבטיים חמרו שהוא סיכרעו חך לא יחוייב שיכננה כי חס שיפחה לבס ויחרבו כמחזני שהיא כריעה ומכסול מעין מה סקרה לי עמה כי עבירה נוררת עבירה ולרמוז שלא על ביהא כיוון לח חמר לשון טחיתה הנלתי דוק רק צדיים ורכבי כי חס יכרעון וגם חמר חמרו דמו' ולא דמו' לרמוז כי חמרה כריעתם כנשים אשר אין בכריעתם עליה ביהא כולל חמרי חמרה לחמרים ויחר מוה חמר שלא כלתה רעה (יא) ושמו חמרי למה החמרתו כי כך על דברי שלא בח לידו מעשה על כן חמר שהוא על חכמת העבירה ועליה חמר כי היא זמה ועוד שהוא עון פלילים על העונם שלה והוא כי חמרה כרת אומיתה צדי שמים כי חס עון פלילים הוא מיתה ד' והוא חמרו והוא עון פלילים (יב) ופירש חמרה מה שאמרתי כי היא זמה הוא כי חס הוא כו' והוא כי חן לומר הלל עד חס לח פללת חן כי חס נפתה לבי על אשה ועל פתח רעך חרבתני כי הלל חס הוא עון חס האדם עד עשות העבירה על ירש גהינם חל תיחמו ועל כן עוב הוא שמהחלה ימות חמס ותפתן לאחר השתו ולא שאריו לו כי לא תשקוט חכמת העבירה עד זורידו עד אדרון והוא מאמר שלמה דכמקו בחמרו כי בעד אשה וונה כו' ואשת חס נכס יקרפ חמד והוא כי חסיה הנה קורא חמיה ח' שפם יקרפ חמד חל הוך מזודה גהינם ד' שיבא עד ככר לחס שהוא אדרן נכסיו ועל שתיים חמר חיוב על ח' כי חס הוא עד אדרון תחיל דמעט עד חמדנו עד אדרון כמדובר ועל ח' והוא בואו עד ככר לחס חמר ובכל חמרתו

מחשפט והלל המשפט לחללים הוא חך הנה היה הדעה נוסה שאם שן חו עין עבדו חו חמקו יפיל והוא חמקו חריב עם העבד חו חמקו חמקו חמקו יפלהו חך חס עבדו חו חמקו עשו עם רבם מריבה ועל קס עליו ויפול סימו חו עינו היה מקום לומר לא יכל לחירות כי הוא היה פוער מים דלפית מדן ועל חלוקה ויחמר הם חמסם ששפט עבדי וחמתי שהוא משפטם הירועים לצחצח ברחמי חסדים והוא צדיים עמדי שהם רבו עמדי וחמילא החלתי לריב עמיהם כי מה אעשה כו' כדלעיל (טו) הלל דבטן חינו צדירת הולד עושה גשאו וחמקו כן בהמשך ירחים ויכוננו חס כל חבדני ברחם מי שהוא חמד יתברך לעד בכל התכונות כל חבדני ולמה לא חסדי חל לבי כי כאשר כונן הוא יתברך כל רחשו חבדני על מתק נחם כמספרם כן לעבד וגם לחמה עשה כן חו' ב' למה רחשו חבדני' מעט ערכם לפני שלא יעשו רחם לצחצח נו לחירות כגורת הכתוב על שהחלו צדיק חמר שהוא יתברך כונט דבטן המלכה כחמר כונן חבדני:

חלקת מחוקק איוב לא

לב

חלצו כי בנות חמיות חלצו היתה ברכה שורה בעצמי שכולל כל נופי ויהיה לא ברכתי שהיה את כל עצמי עם היות שלי היה הוא נכה כי חס שמנו כבשי יחמם שהוא מן הטפל אל הכבשים שלי ואם כן חספה ראו כח מי עשה יופר הוא עמי או חני עמו כי הלל עלי דנו כבשי

דין עליו עם כל זה לא נתתי לחטא חני שהוא חפילו בלחם דניו לבנו יתברך חן צריך לומר לקללו על הניצור לי כי חס חפילו לשלם בחלה נפשו שהוא לשלם עליו מהקדוש ברוך הוא בחלה נפשו שהוא כי יש חלה וחרבה על אשר לא יקום את כל דברי התורה והוא עבר על דפי כי הרע לי ולא על המנוע הלי יענם שהוא

נחרך כל נופי (יט) או יחמר חס חרפה חונך למרי מצלי לבוש לא עליון ולא חתחון או חפילו חביון שיש לו לבוש חתחון חלל שאין לו לבוש עליון אשר יכסה בו (כ) ועל הח' חמר חס לא ברכוני חלצו שעל בשר חלצו הייתי מלבושו כי לא היה לו שום לבוש ועל הב' חמר ומנו כבשי יחמם כי גם שחלצו היו לבושי לחובצת מהיות לו חמיוס מה מדברנו כבשי אשר יכס' בו והוא ומנו כבשי יחמם כי עליו כסה בשר (כא) אם היטפתי בו חס היה לי דין עם יחוס והיה הדין עמי שהיה בשער עורתי והי' מסרבו לא היטפתי עליו ירי (כב) והם עשיתי כהפיו' (כג) ולא מפחד העונש הייתי נזהר כי הלל חס היה פחד לי מהעונש היה נמאל כי חר אל היה העונש ולא חני אך משחתו ורוממותו יתברך לא אוכל עבוד רצונו לכל חקיט חת המתייחס לבנו ולא מפחד העונש או יחמר לא מיראת העונש שפדתי מהנין ידי עליו כי היה ראוי לעשות לייסרו אך הפחד שהיה חלי היה חר אל שהוא חר מדד חסד אל כי לפי מדתו לעשות חסד היה לי חר ממדה זו על שלא עשיתי חסד לבלתי כונעו וגם משחתו ורוממותו של אל חבי יחומים לא אוכל להניק עליו יד :

ברכוני חלצו ומנו כבשי יחמם : כא אט הניפתי על יתום ירי כי אראה בשער עורתי : כב נתפי משכמה תפול ואזרע מקנה רשבר : כג כי פחד אלי איר אר ומי אתולא אוכל : כד אמ שמתיה הכ כסלי ולכתם אמרתי מבטחי : כה אמ אשמח כי רב חילי וכי כביר מצאה ידי : כו אמ אראה אור ביהל וירחיקר הולך : כז ויפרת בפתר לבי ותשק ידי לפי : כח גם הוא עון פילי כי כחשתי לאל ממעל : כט אמ אשמח בפיד משנאי והרחעוררתי בי מצאו רע : ל ולא נתתי לחטא חני לשאל באלה נפשו : לא אמ לא אמרו מרתי אהלי מי יתן מבשרו לא נשבע : לב בחוץ לא ירין גרדלתי לארה אפתח : לג אמ כסיתי באדם פשעי לטמון בדובי עוני : לד כי אערון המון רבה ובד משפחות יחתי ואדם לא אצא פתח : לה מיתן לי שמעלי הן תוי שדי יענני וספר כתב אישריבי : לו אמ לא ער שכמי אשאנו אעננו עטרו רלי : לי מספר צעדי אנידנו כמו נגיד אקרבונו : לח אמ עלי אדמתי תזקק ויחד תלמי יכביון : לט אמ בחרה אבלתי בלי כספון שבעליה הפדתי : מ תחת חטה יצא הוזה ותחת שעה באשה תמו

על שאינר לי כי חס על המנוע חליך שעבר על שבועת החלה והוא לשלם בחלה נפשו שהוא בצביל החלה נפשו חפילו על זה לא נתתי לחטא חני (לא) עם היות שכל בני דתיה היו מחלצים חותי לינקס ממנו עד מות והוא חס לא חמרו מהי חלה מי יתן מבשרו לא נשבע ומה גם לשלם בחלה נפשו : (לב) בחוץ לא יליון בו לא חמר פתחי כי חס דלתי יהי כי מלבד היות הפתח לפני האורח לאורך הדרך שלא יתעלם חס עובר מלבד עוד היה לו כי הנה יש דלתות שכנסתחו נמאלו הדלתות פנימה שוקפות על שתי המנוות ויש דלתות שכנסתחוחו בזלעות החוצה נרהים מרחוק לעיני כל עובר שהלכת פתחו חמר כדי שנתחלל יליון גר סיכיר חפילו בלילה למרחוק שהפתח פתוח לרוחה על כן דלתי לאורח הפתח ולא לפני בדרך העולם (לג) אם כסיתי בו הנה זה הקדמה אל פסוק שחבריו כי באל להחלוק חך נספק לו כי מתחלה יערוד המון רבה ועפה בנו משפחות ויחיתנו והנה היה מקום להשיב לו כי קרה לו כאדם שעד שלא חטא היה מושל בכל העולמות וכשחטא בנו בהמות הוא חס יחיתנו וישופנו עקב צלו הקדוש ואמר חיי כאדם כי לא כסיתי כמוהו פשעי

לומר האשה אשר נתת עמדי וכו' כי מזה חלו הייתי מכהה פשעי הייתי מתעקד לבד לטמון בחבי עוני לומר כי חס חתבת לחטא יתעלם ממנו חן קרה חובי אל חומריו כי לא יראה יה מעשה החומר שהוא כמחשבה חלל רוחניותו (לד) וחרר שלא כסיתי בו חלוקו למת לקיתי כמוהו כי אערון כו' ושיעור הכתובים חס כסיתי בו שעל עון זה חתת כי אערון מתחלה המון רבה עתה בנו משפחות ויחיתו שהם כשדים ששמוג' רחשים בו והם זה הפס' לא היה יחיתו ויהי לי עד נדר שיהיה לא חלל פתח :

(לה) מי יתן לי כה ספרתי ממעשי הטובים ואל תחשבו שנמרתי כי מי יתן לי שומע כל דברי ולו יקון ושיהיה חרך חפסי שלא יענני כי הלל חן תוי כי תאותי ששדי לבדו יענני שיחטיבני לענות חוקי כל כך גדולה חפילו יהיה מענהו וספר כתב וכו' חומר לי שאין צריך לומר הוא יתברך עצמו כי חס חפילו ספר כתב הוא יתברך מכל מעשי שנשפ' נכתבין גם הספר עצמו הוא חס ריבי כי רוחני הוא גם הוא הייתי שמת (לו) והנה חסיו שהוא חסר יהיה שומע לי ולא משיב חס לא על שכמי חשתי חתת מה שיחא ויסבול חריכות דברי גם אעננו ב עטרות לי (לז) חמד כי מספר צעדי חנידנו כנותן השבון לארנוני וגם לכדו בו כמו נגיד הקרבנו (לח) אם עלי הדמתי וכו' הנה חמרדו' כי חרץ ישחל היתה צועקת על ישראל על שלא רהנו בה שמיטין ויובלת וההיקש יהיה בכל מצות המנהגות בה כי תועק על מונעס קדושתה' וגבא חל בענין חמר הנה יש עונות מיוחדים על תננות הדעה כי חרץ מצערת שעל פריה חסר תצמיח יחטאו לה' וזה החלק לשנים אחד פדטי מיוחד חל חרץ ישראל והב' כולל אל כל הארצות הפרטי לחרץ הוא על ביטול מצות ההגות בחרץ ואחד כללי אל כל הארצות הוא לאוכל חמה בלי כסף ועל שיהיה ידבר על האחד חמר על מה בזה עלי כל הצרה הוא חס עלי חמתי הוא חרץ תועק כי עברי היה ועל הב' חמ' יחד כלומר יחד בין חרץ בין חולה לחרץ תלמי יכביון (לט) והוא חס כחה חלתי בלי כסף וגם הוא עון כפול כי נפש בעליה הפתחי (מ) חס כך היה למת בזה עלי הצרה הגדולה הזאת שהיא עוה כמות כמ'ג ו'ל שהיתה נפשו בו כיון חך חבית שבויה מהרשוני היה שום מה שנעשתי היה על עונות חלו היה די בעונס קל מאשר ביהוה כי תחת

(כד) אם שמתיו יש מתעשר כי וסן ירבה לו וסם בו כסלקו בלבו חך יבוש לאומ' אל העם כי גם בענין יראה בטוחו בו סכלות מעט וזה חמר חס שמתיו בלבו והנ כסלי חך לא יחמר צפירוש וגם יקרא חת בטוחו כסלה כאומר כסלי חך חס עיד מעט ירבה הונו עד התייחס לכתם חסוב מזהב חו לא בלד שמתיו בלבו כי חס ואומר לכל שהוא מבטחו מכל צרה ולכנס חמרתי מבטחי וזה מפחת החועלת והללה מלה (כה) וגם בכל אחד יש בחינת כבוד עשרו כי במדרגה הרחשונה ישמה כי רב חילו כי כל בני עירו מכבדין אותו מפני עשרו ועליה חמר חס אשמח כי רב חילי ובהגיע אל המדרגה השנית המתייחס לכתם ישמה יותר כי לא בלד יבדדוהו העם כי חס גם כביר מלאה ידו כי יקנה חיל מקנת כסף עבדים ושפחות והוא כביר מלאה ידי כי חס לו מאשר השיגה ידו (כו) הנה משום זה כסלי בו ומשמוח כי רב חילי בו הייתי נמשך חלילה לטעות חמר הונרי השמים בחומר כי מהם בל לי סעוקר מתננות שמש או גרש ירחים וכיוצא והוא חס חרפה חור בו והוא ללארנו ענין ידוע לנו מרבותיו ו'ל כי גם שמתנה רעה חין הב' מצרפה למעשה מחשבת ע'ל מצרפה למעשה והוא חס חרפה בו והוא כמו שאמרנו ו'ל כי על קטרונ הירח נתמעט אורה וקפי בשמש ולהפס דעת הירח עשה לה חיל שהלל במשלת הכוכבים כמו שאמרנו ו'ל ובו יחמר חל חעה בראות חור כיהל ואמך חמר השמש חו חמר הירח שיקר הולך ביקר חיל משלת הכוכבים והנכסים ויוצאים עמו (כז) ובו חוץ צריך לומר חס פעלתי או דברתי לעונדם כי חס חפילו חס ויפת בסתר לבני באחשבה עם היות כי וחשק ידי לפי לבלתי דבר כפה (כח) כי גם שהוא במחשבה בלד הוא עון פלילי כי כחשתי בו ועל כן מחשבה חספיק פי הדבר כונע חל בעל המחשבות כמדוע כי על כן בזה מחשבה חספיק כנלמד מפסוק למען חסו חן בית ישראל בלד : (כט) אם חשש צפיד חסם הבח על משחתי והנה על זה חפסר לחשוב שמה שלא שמתיו היה על כי גם לעצמי הייתי מיצר כענין בנפול חויך חל שמתו וכו' חך עוד חוספתי כי הלל חערוררתי כי מאלו אותו הרע שהיה עושה הוא לי וזהו החערוררתי כי מאלו רע מרה כנגד מרה באומר כי ה' פקדו על הדבר ודלויה וורה כי הוא החשם ולא חני (ל) ועל כן חס כזה טוב יהיה בעיני ה' למסור

חלקת מחוקק איוב לא רב

פי הנחמד שלמרת שחן ננו חכמה באומרו אמרתי ימים ידברו ורוב שנים יודיעו חכמה חזן כו' לא רבים יחכמו וכו' אך חנו נהמר כי מלאנו חכמה והשגנו האמת ולזה כל כמיוך לומר כי חן לחיוב מוכיח וכו' כי גדולים החכמו והשגנו כענין וכהלכה גם שורה לכס עם כל זה נמה

שתאמרולו כי רשע הוא וחדרו חוקו נשתי ידים הנה הרעוקס אשר עשיקם כי הלא אל היודע העלומות ידכמו שיכול להרוף חוקו ולומר רשע אתה חך לא חיש ככס כי מי נקן לכס כח לומר לחוש רשע חמה כחולו לא כן הוא ומשגרים לנו כי הם להסיבולו על פי הנחמד (יד) וחל שתמרו הלס גם חני מה חסיד חס לא תשובה זו לומר כי החל לא יעוט משפט חך חיוב הוא הבלקי רחוי לו הנה לא ערך חלי מלין להשיב עליהם וחף חס היה עורך דברכוסם לא חשיבנו לומר דברכוסם ולחוקקסיהם שנמצתי משיב דברכוסם עלהשלח חשיבנו כי חס ענין חמר י (טו)

חמו לא ענו וכו' עד כהדבר עם רעיו עתה החל לדבר עם חיוב עלמו וחמר מה פרחים שחמו לא ענו עוד הוא כי לא חסה גירס קבלה מגדולים שקדמוס כי חס שהעתיקו מהם מלס (טז) ועל כן והחלקי כי לא ידברו עמרו לא ענו עוד כי לא היה להם יוהר וחס חו' לא הוא כחוס היותם לא שפירושו הגל וחס יתמר והחלקי כי הכל ידברו חך הם קנו רעת כי עמדו לא ענו עוד

(יז) חך חני יש לי משלי שזענה חף חני חלקי שקבלתי וגם אחיה דעי משגלי שהחז דעי חף חני שחף חני משכיס עם אשר מסרו בני (יח) כי מלקי מלס כו' חמר הנה עד כה כחמר מלאתי מלין על חיוב ענין שהיה לא הייתי מעכב המלין נבטני כי הם מיר הליקתי רוח נטני (יט) חך עתה הנה נבטני כיון לא יפתח שכתר הואס התיבוס בחזית חו נבדות לא נפתחו ימים רבי' וגם החונות היו

חדש' שלא הורגל היות יון בהם שחן קלים להתבקע נצטע רחיות היון נמצאו שני דברים ח' שהיון לא נפתח כלל שעל כן מעלה רחיות גדולה וגם החונות קלים להתבקע כן חכמי כי מחו התחלקי לשאוע חוכמות מלאתי מלין ולא פתחתי פי על כן הם רוחחין בקרבו וחני בלתי יכול לסבול הרבה שאדמה לזונות חדשים כי צעיר חני ימי' ורחיותהם מעכבת מלהחך חפי (כ) ועל כן קדברה וירוח לי כו' והוא כי הנה בפתחי לדבר חמר היות מלי עצורים זה כעה רוחחין נבטני באומר לא יבצר מחיות צד התלהבו' ומה גם חמר שכולס חרה חפו על כן חמר חניני חפץ לענות על ענין חיוב מיר פני יהיה דברי כחש חך תחלה חדרה דברים חחרים כהקדמה חל הענין שעל ידי כן ירוח לי חונות מרונני והם תעשה פסוקים עד פסוק חך חמרתי בחוני כו' וחמר שירות לי חפתח שפתי וחענה נענין כלומר שעל ידי כן הפתח שפתי וחענה שאס לא על ידי הקדמת דברים תחלה לא הייתי מתחייס לעונה כי חס למריב וזה הפתח שפתי וחענה * (כא) אל נא כו' ידבר כנגד רעי חיוב ועליהם חמר א נא חשה פני חיש ועל חיוב כי שישרא הוא חמר ו' חרם כי ישר קרויו חרם לא חכנה והוא כי למעלה כחצנו כי כשהיה חמד מחבריו חפץ לחמר עליו דברים קשים הרבה היה מכנה אומר בלשון כאומר למי שאינו לנכח ולענין כזה חמר נמצאה כזה שהוא כלשון זה וכו' וחמר חל חרם לא מכנה כלומר ולא חתום חס חדרר דברי קושי חליך בלשון לנכח כי וחל חרם לא חכנה (כב) וחמר מה שחמרתי וחל חרם לא חכנה הוא כי לא ידעתי חכנה שכל כך דר חללי לדבר שלא לנכח בפני' כונתי על מי שאדבר עמי מאפילו חס חרה לעשות לא חרע לעשותו כאלו חחמר מאני ידעתי עשוהו ועל מחידפתח ביה שחמר לא חשה פני חיש חמר

הטעם

חטה יא חוח וקחת פעורה נאשה כו' : (לת) או יתמר חס מה נאשה עלי צרה גדולה כו' שהיה קסה כמות היא כי ידי דמים עלחו וזה נחמד משתי בחינות או על דם נפש חולי הסיוותי דם נפש חו שעסקתי חת עמיתוי ולדם יחשני כו' חלוי היה נוסף חת נפשו חס הוא מהסוב חחד שעליה חחרמה נועקת כו' ח קול דמי חחד נועקים חלימן חחרמה חני חומר שחם עלי חרמתי חועק (לט) חו חס הוא מהסוב השני כי יחד חלמיה יבטוין חס כחה חכלתי כו' (מ) הנה חס החמד היה משפיק כי חחת חטה יא ח חס מעין גורת הכתוב קול דמי כו' חדרה חחד חו' קוז ודרדר חלמיות חך וחס הוא על השנית קלה חו קל העונס ויהיה כי חחת פעורה נאש חך כל עונס חרותי חלה גדלו חחד על גדר שני העונות חחחרים נחמת :

לב " וישבתו שלשת האנשים האלה מענות את איוב כיהוא צדיק בעיניו : ויחר אף אליהוא בדרכאל הבווי כמשפחת רם באיוב חרה אפו על צדקו נפשו מאדה : ובשלשת רעיו חרה אפו על אשר לא מצאו מעה וירשעו את איוב : ואליהו חכה את איוב בדברים כי נקנים חמה ממולימים : וירא אליהוא כי אין מעה בפני שלשת האנשים ויחר אפו : ויען אליהוא בך ברכאל הבווי ויאמר צעיר אני לימים ואתם ישישים על כן ודלתוי ואירא מחות דעי אתכם : אמרתי ימים דברורכ שנים יודיעו חכמה : אכן רוח היא באנושו ונשמת שרוי תבינם : לא דברים ירכמו וזקנים יבינו משפט : רבן אכרתי שמעה לי אחיה דעי אה אני : רחן החלתי לדבריהם אין עד תכונותיהם עד החקרין מלין : ועדיכם אתכו וזרנה אין לאיוב כוכיה עונה אמרו מכם : פתחאמרו מצאנו חכמה ארל ידפנו לא איש : ולא ערך אלי מלין ובאמריכם לא אישיבנו : חתו לא ענו עוד העתיקו מהם מלים : והחלתי בירא ידברו כי עמדו לא ענו עוד : אהני חלקי אחיה דעי אף אני : כי מלתי מלים ריציקתי ורוח נטני : הנה בטני כיון לא יפתח כאכות חרשים יבקע : ו אדברה וירוח לי אפתח שפתי ואענה : נא אל נא אישא פני אישואל אדם לא אכנה : כי בירא ידעתי

לב (א) וישבתו כו' כחזן למוכח טענה נגר חזירו חלח חחת נלחה למר חותה פעמים רבות ונוס כי יתמר לו חזירו עד חקי חשב חסיד לנו חסובה פיענים חין חספר ונהה כן קרה לרעי חיוב כי כל חסונתם עד כה לא היו רק שהח צדיק נענינו חבל לה נעמי חמקי וכעת נלאו ונפתו חפת היות ענות חת חיוב כי הוא צדיק נענינו שנתו חת חיות עדיין חמרים כן ויהו מענות חת חיוב כו' : (ב) ויחר חף וכו' הנה מהנראה כי טענת חליהוא שערבה לו לחיוב הוא כי חס הוא צדיק נפשו חיתה חייבת מהגלגול הרחשין וזה יתמר באיוב חרה חפו על צדקו נפשו חסוב שנס נפשו חיתה דרקת מלד ענמה שאס לא כן למת לקה גיף זה על מה שחטחה נראשין (ג) ובשלש רעיו חרה חפו על שעס שלא מלאו מענה לא שאו לב לומר חולי מלד נפשו הוא העונס ולח מלד חיוב כי חס שיורשעו חת חיוב עלמו שחמרו כי הוא נעצמו רשע חו שעל יד

שלא מלאו מענה היה סיבה שהיה הוא אטיח דברי יוסר באופן כי וירשעו חת חיוב שעשו חותו רשע חו יוסר (ד) והנה חליהוא חכה עם היות עמו דברים מה להשיב וזה חמר דברים כי וקנים כו' ועדיין היה מחסין חס היו משיבים דבר עה (ה) חלח שירא כו' ויען כו' חמרתי וכו' חשנתי כי החכמה חלוייה ניומים חנים (ח) חן רוח וכו' והוא כי לחרם השלס גם שלא יבצר מחיות כו' נפש רוח הנה חסונה חל חמלא לאחד מני חלף כנדע מספר חוהר * חמנס חלמעל חשחנ הנשאה מחמו ית' בוכה וחשפע נרות וי' חן רוח הוא בחנוש הוא חך חנוף ונשמת שרי שחוכה בחנוש חנינס חת חרוח וחת החנוס (ט) ועל כן לא דרים יחכמו כו' כי לא לכל יש נשמה וחס יש להן חוכה מגדר גדול והכוונה כי רעי חיוב לא היה להם בקרננס רוח ולמעלה מהן נשמה חשפיע נקן חו חסישנס חס קלי חפרך ומה גם כי לא חזני ישראל חמה לכן חמרתי כו' (יא) חן חולתי לדברים חחכמה חמקיבלת חנירכס וחחר חך חוין עד חנונותיכס חמר חולחח מרוח מניתיכס דדרושים עד חחקרון מלין על פי חקירת שכלכס (יב) חך הנה עריכס חחבונן כי חיוין רק דרושים חסס שהוא יחברך לא יעיה משפט ומן חססם שהוא חייב חך זה הוא דרך כלל חך הנה חין לחיוב נפרטות מוכיח כי הלא באומרו צדיק חני חך חוכיותו חס לא דרך כלל חס הייה צדיק לא הייה לוקה ומי יודע חס חמת חתויס טענה חחרת מיוחדת חלוי וכן חין עוכה חמריו מכס שלא חעשו בדרך חמוכותיס שחומר חחרת כך וכך חת חשוכהך חך חניני רוחה עונה חמריו של חיוב חיס חחד מכס לענות נפרטות רק לשפוט מן חססס דרך כלל (יג) וכן חחמרו מלאנו חכמה כלומר הנה כל דברך חלה חס על

חלקת מחוקק איוב לב לג

הנפש הוא כמעט ישאני עושי מן העולם שעל ששאל פנים ישאני מדה כבוד מדה :

לג (א) ואולם שמענא איוב מלי ואל חשיב צדוק דברי כי חס ושלם דברי האויבה עד תומם (ב) הכה נח

פחתיו פי בהקדמה שהקדמתי עד כה ורחיקתי כי חוכי כצרי שדבר לשוני בחכי הנגלה כנסתך נלי חנופה לא לך ולא לרעך (ג) מזה קדע פי ושר לני חמרי ומה שהול דעת שפתי נמה שוב בעיקר חשונתי קביר אחרי כן כי נדרר מללו (ד) כי לא חירא משום חס כי רוח א עשיתי וגם עד סופי נשמת שרי תחינו כלום כל כך האלא חנושכל טוב בעיני הלאים כי עם שרות אל על צד חסד עשיתי כשנרדני אחרי כן נחתיית המהים על יד מדתי זאת להיות קובי כצרי יחובה ששילי מדה שרי השודדות הספקלי לרחאוס ולא בלבד מדרנת רוח כאשר רוח אל עשיתי כי חס נס מדרנת נשמה העלוונה הימנה ומה וכנסמת שרי תחינו :

(ה) אם תוכל להשיבני וכו' חס תהיה כרמי להשיב על דברי הסיבני אך נוחת שלא תאמר חלי לך לביחק ושלם בפניך חערוד חשונה ומחר או מחרתו חשיב לך כי חס ערכה לפני ולא לחוש חס חתריך זמן עורך לפני כי הסיבנה כל מה שתרצה ולא לחוש כיון שהול לפני :

(ו) הן חני כו' לבל תבעת מלדבר נגד ה' בטעמי' חלונותיך על כן הן חני בדברך עמי כפיך לאל כי במקום היות סוף לאל היתה עמי כי חני כפיכול במקומו יתברך ואשר היות מדבר נגדו טוב טוב חתבר עמי ולא תאשם כי מחומר קוראתי גם חני וטוב לך חתבר דבר נגדי שאני במקומו יתברך ולא כאשר עד כה שהיו דברך כמדבר פנים דברים עמו ותברך כענין הטוב לך כי תעשיק כו' כי תחשב יותר להעוה (ז) ועוד כי הכה חיתתי לא תבעתך מלדבר כל אשר בלבבך ואכפתי כו' וחס כן טוב לך דרך זה שהיה חני חמנני שלא תבעת כחלו בדברך פה אל פה :

לג * ואולם שמענא איוב מלי ואל חשיב צדוק דברי האויבה : הנה נא פתחת פי דברה לשוני בחכי : ישר לבי אמרו ודעת ששתי פרור מלרו : רוח אר עשתני ונשמתי שרי תחיני : אם תוכל השיבני ערכה לפני התצובה : הן אני כפיך לאל מחמר קרצתי גם אני : הנה אימתי לא תבעתך ואכפי עליך לא יכבד : אך אמרת באוני וקול מלן אשמע : וך אני בדי פשע חף אני ולא עוולי : הן תנאורתי עלי ימצא יחשבני לאויב לו : ישם כפד רגלי ישמר פל ארחתי : י הן קראת לא צדקת אענך כי ירבה אלה מאנוש : י מדוע אליו רבות כי בל דבריו לא יענה : י פי נאחת ידבר אל רוב שתיים לא ישורנה : י בחלום חיוני לילה נפלת רדמה על אנשים בתנומות עלי משכב : י או ינלח און אנשים ובמסרם יחתם : י להסיר אדם מעשה וגוה מנבר יספה : י יחשך נפשו מני שחת והיתו מעבר בשלה : י והוכח במבאוב על משכבו וריב עצמיו איתן : ד וזהמתו חיתו דחם ונפשו מאכל תאוה : כא יכל בשרו מראי ושפי עצמתיו לאראו : יי ותקרב לשחת נפשו וחיתו לממתים : יי אם ישעליו מלאך מלין אחד מני אלה להגיד לאדם ישרו : די ויחננו ויאמר פדעו ופדרת שחת מצאתי כפר : כה רטפשו בשרו מנער ישוב לימי עלומיו : די יעתר א אלה וירצהו

חכמים שחס חשונים ולמעלה מה אשר גם ציו' בלי תרדמה כי חס דתנומות היא סינה קלה נים ולא נים הנקראת חנופה מרחין לו שהוא גדר גדול של כנוחה וזה הוא מה שכתבת ידבר אל (טז) ומה שהמרתי ונשתיס לא יסרנה הוא כי ונמוסרם יחתם והוא כי חס לא ישוב על יד החלום דברכים הנו' או צדק שני ידבר כו דרמו והוא שיביא עליו ייסורי מעין מעשיו למרקס פיראה ויתקן וזו נוחת השנית יחתם כי זהו הוא הקהימה כי לא ישוב עוד לפראות לו בחלומו דבר והוא פירוס אל חומריו ובשתיים לא ישורנה שהוא חס הרחשונה היא מרדת החלום כאמור והיא כחשונה אל חיון שאחר שגלו עליו הייסורין לא בלה חנו בתלומו : (יז) להסיר אדם מעשה כו' אמר כי הייסורין הן לפסיד האד' על ידם מעשה רע מעל עצמו בל יעשנו עוד וגם להסיר גזוה מנבר שיכסה חות מבני אדם כי למען יכעו ויסיר ממנו חס חלה יהיה לו המוסר הנו' (יח) ומה טוב לבבר כי ישא עול ייסורין בנושו בעולם הזה מהיות שמור לו רעתו לנהיגם כי הלא בייסורי החומר כי עפר הוא מזיל וחושך חס הנפש מני שחת שלא תאבל עליו בקבר וגם חייטו שלמעלה הימנו הוא הכרות הצלתי נשאר נשחת הוא הקבר הלא גם לה ועילו ייסורי החומר שתכל חיותו מעבור בשלח של מלאך המות כי עתה ע' ייסורי העולם הזה לחיותם על יד מלאך המות כי חס על ידי מלאך קדוש (יט) ועוד יוסיף להטיב הוא יתברך כי ביבי לו הייסורין לחט לו בהדרגה שאל ישוב דברים וירפח לו והוא כי חלה והוכח במכחו כו' ועדין רוב עצמו איתן חוקי וצרויים (ך) וחס לא ישוב עוד מעט והמתו חיתו לחס שחיתו תמאס בעיניו חס הלחם ועדין מחלל חסוב מחד שאדם מת זהו לו היתן לחולים יערב לו אך עוד מעט שאפילו נפשו היא הנחונה הקרובה יותר אל החומר תמאס בעיניו גם מה שהוא מחלל תאוה ושיעור הכתוב וזהמתו כו' ונפשו כו' והוא חס מה שהוא מחלל תאוה (כא) וחסו שמוס חס הכל יכל בשרן שיחמקך ולא שיכלה לגמרי רק מרחוי נכרחה כחוליה בשרו וגם יכל שופו עצמותיו חלק אלא רואו לעיני בני אדם כי מתמרקים בפנים (כב) ועוד מעט ותקרב לשחת נפשו הוא לקבר שעליו תחבל וחיטו שלא עלה מהנפש תקרב למתיים חס כחות מלאך המות לחות על ידם (כג) וזו יועמד דנין של מעלה חס יהיה לו זכות ליפטר וזו חס יש עליו מלאך והוא כי כל מצוה ומצוה שיעשה חס נעשים מלאך יחוקף עליו נכפשו ו"א חס יש עליו מלאך והוא מליך חף לך כל מלאך מליך יציל כי חס אחד מני חלק והוא אשר עשה צושר בלי פניה ולא חס מטה של יושר שיה חלל כל חס כי חס הכל לפי מה שהוא חס בייש תציל לחס אחד ולגדול הימנו צריך גדולה הימנה או יושר יותר בשלימות או לא בשלמות ולחבירו על מצוה של חסיה אחרת לפי חסיה נפשו והוא חומר להגיד וכו' כלומר להגיד צד' של מעלה זכות לפי מה שהוא אדם היושר המתייחס אליו והוא לאדם ישרו : (כד) ויחננו כו' הכה היה חס' ינוכה הוכות והאשר הו' בחיותו מחליו ונמאח מתבטל מצותות המלאך הו' שנעשה בצוה היתה כי הוא עצמו הוכות לו"א ויחננו הוא יתברך חס המלאך ההוא ויאמר למלאך פדעו חס היתו מדרת שחת ולא תהיה חסה הכפר שחשונה ותקבטל כי חס הנה בלעך מצאתי כפר הוא מה שנתמרק נפשו בחליו (כה) כי הלא רטפשו ויתברך בשרו ונתמרק מחמת הנוער הוא ענות הנוער ויש לו ימי עלומיו שלא היו צדן חטת כן הוא עתה שנתהר וצוה נעשה חן וחבר עס המלאך ההוא שרות הזכות כי ישאר קיים ולא ינוכה ויתבטל : (כו) יעתר כו' אמר ראה נח העושה הגדולה אשר עשה לו הוא יתברך צדיק עליו חס חליו כי

חלקת מחוקק איוב דג

בלבד מה שלא מת בעונו עוד לו כי מעתה יהיה רצוני מאד לפניו יתברך
מה שלא היה לו כן הם לא מירק השמותיו כי הלא על ידי כן הוא לכן
לפניו יתברך מעתה כי יעשה כל הלוה וירצה והוא בשום לב אל או
יעשה לשון עתיד וירצהו לשון עבר כפי ה"ו ה"ו אך יאמר ענין זה היה

עמו יקראו ותמי הענה והו כחש
יעתה שיבא להתפלל כבוד וירצהו
פטרס יקרא נענה והעטם הוא וירצה
פניו כו' והוא כי טרם יתלה היו לו
זכויות הלא פעל העתהו אשר העט
שחת כלם חללים מפניו והיה רחוק
מלהשעם חפלתו ככתוב חללינו ענ
פסוק רחמיני חת מרחיק השמיעני
חת קולך וכן כל דקדוקיו אשר עשה
היו רחוקים ממנו כל עוד שעונותיו

חוספת מרובה על העיקר אך זה לא עשה לי כן כי אם עם היות שאני
חטאתי תחלה והייתי סיבה כיתה הישר העייתי והחטאתי שחרפתי
גם הוא עם כל זה אין לך לומר שלא ייתר על מה שחרפתי כי אם
גם ולא אזה לי שלא נעשה אזה לי (כח) וכפחיתו לומר פעל ד

החולי נתקן זה מעצרות שני חרס
למקום כמה שנתמק גופו ונס
מזה שני חרס לתירו חר חל
הענין לספר בשבח הטובה שעשה לו
הוא יתברך כמה שהחליף חותו שעל
ידי כן פדה נפשו כו' כמדובר בקודם:
(כט) הן כל חלה יפעל חל כו'
הנה מכל דברי
חליוהו אשר דבר לא עלתה חרוכה
רק למחלת חלונתו כי כל דבריו לא

וירצהו וירא פניו בתרועה וישב לאנוש צדקתו
כי ישר' עד אנשים ויאמר חטאתי וישר העייתי
ולא שוה לי : כח **פדה נפשי מעבר בשחת**
וחיתו באור תראה : כז **הן כל אלה יפעל אל**
פעמים שלש עשר נבר : ל **רהשיב נפשו מני שחת**
לאור באור החיים : לא **הקשב איוב שמעתי**
החרש

יענה אך כפלים לחוסיה מחלתו כעצות העגלה חתענה ותגדל חלונתו
כי הוא לריק בעיניו ורע לו ומתקום שכל חליוהו משם החמץ עולם
חלונתו כי הוא חמר כי להסיר חרם מעשה הרעה אשר פעל ועשה
יוכת במכאוב על משכבו כו' ואם יש עליו מלאך מליץ כו' ידענהו
מדת שחת ויקום וישב לימי עולמו כי יקום מחליו רצוני לפניו יתברך
והנה היה יכול להשיב לו חיוב ולומר על חלם חמי צוכיה כי חק חמי
ולא עון לו והוכחתי במכאוב על משכבי ולא שוה לי ועודתי נכחאוני
ובצדתי על כן חמר לו הן כל חלה יפעל אל כו' והוא כי הנה חיוב
צוכיותו חלונתו וחמר העלה נדף תערוץ כו' ויצאנו כי אמר הן חמת
כי חספר להשיב כי זאת צרכי לח פשעי ולא חטאתי כי אם חטאת נפשי
כאשר היתה בחמתי עם הנפק הראשון ועתה שנתגלגלה נפשי
עמוותי שכלתי אך הדבר הקשה עליו הוא כי לא ימנע או יש לנו
הסובל הייסורין הנחה בכפר על הכפש חס חן * חס חן לו הנחה למה
יצטער הוא על מה שנכנס ואם גם לו הנחה למה גרעו הנחה וו המנוק
הראשון והלא עוב טוב היה כי הנפק הראשון יסתגף מעט והנשאר הקבל
הנפש נבנהים עד תום חלאת חממות וחרתי כן חת העוב יקבלו שיהם
כחד על כן בלא חליוהו ויאמר חס מה שמתגף הנפק השני היה לומר
הנפש ולהנחת הנפק הראשון שבו הקום בחתיה והנפק השני היה חמר
הלא קושייתך גדולה על צרת השני וכן אם היינו אומרים שהנפק שבו
חטבר יעלה עמה והחממות או השני חס לא נטהרה בהם עד השלישי
יהיו עדי אובד נס ורעה חולה כי הלא גם חמר לא נטהרה בהם עד פשתה
בהם זכויות ונס התענה בתוכחות על עון ולא יחברו אך לא כן הוא כי
חס שאין נוף נחבר רק מאותם שירדים וזינם עולים שוף כלה ונפשם
נפרפת אך חמר האדם לא כן כי חס שכל נוף וזכה באשר נעשה בו
כי אין הנפש דבר נשמי הנלתי מתחלק בלי חסרון ניכר אך הוא כל מצות
אשר יעשה האדם יש לנפש בחיותו מתייחסות אל כל חלקיהן כמדוע
ליודעים חן וההיקש בפנימית כל עון ובכן חס דרך משל סוהלים חס
בקצת מצות חותה בחינת הנפש אשר היה מיחס המצות הן היא
הנשאת בעד הנוף הוא ואשר משתלם בנף השני זכויות ובחינת מה
שנפגמה בראשון וצדק נשני גם הוא לשני באופן שלא הצטער על מה
שמתגף השני כי כל חלק בחינת מה שנתקן לו יהיה וההיקש בשלטי
וזה יאמר הן כל חלה יפעל אל לומר כל ההכנות האלה שאמרתי שעשה
הוא יתברך להשיב חס האדם בתשובה שהוא לגלות חונם בחלומות ולהעיר
לו חן בחללים יפעל אל בכל חמר מפעמים שלם כלומר חס כן חמר שפוא
יתברך עושה דרכים ומכפרו בחולמים וייסורין פעמים שלם חן זה כי
חס שכל פעם נטהרת קצת חס כן מה שנתקן בראשון בהכנות וייסורין
וזכויות חנה ילך וכן בשני וכן בשלישי חלל ודמי שכל מה שיפעל בכל
פעם הוא עם נבר כל נוף חלקו והוא האומר * (ל) ושאת חמתי
הלא עדיין לא הטהרנו מהקושיה כי גם שלא נתקן מהראשונה הלא
מהפעם הראשונה חרד הנפש וחרון נבנהים עד תום מירוק חלאת
חמותיו וישב עם גופו הראשון ויהיה עמה ולא חתגלגל עוד פעמים
אחרות לזה חמר להשיב נפשו מני שחת כו' לומר כי אחר שבניתה ראשונה
ירד לנבנים בחד הוא יתברך להשיבו משם להתגלגל ולא הניחו גם עד
גמר המירוק הלא הוא כדי לחזר באור החיים והוא כי חמי דומה מי
שהולך סומא ומלכאים חת עיניו ורצה אור למי שמוליך אור עמו ונתוסף
לו כן חס בלכתו בחשך העונות נבנהים מתמקק שם עד הסיר חלאתו
לא יעצר כח רק להסיר חלאתו אך לא לקבל אורה יתירה שיהיה מאיר
שם באור החיים כאשר המתגלגל עד ויתקן פה והולך בהארת זכויותיו
מפה כי יאז וזאת קבלת אור באור החיים גם הוא יחיר שם מהאור שמוליך
עמו שמאיר באור חסר שם ויתר על חסר יש גם בצורת נפשו והוא לאור
באור החיים ואין זה רק על יד התגלגל שהולך וקונה אור זכויות בכל פעם
עד שבפעם האחרון מכניד באור זכויות עד שלא יצטרך להתגלגל כי
יולך עמו אור זכויות לאור גם באור החיים * (לא) הקשב חיוב

מבדילים בינו לבין קונו כן כל זכויותיו מובדלים למעלה מנפשו אמר ראה
כמה הועיל לו חליו שעל ידי כן אל חלוה וירצהו והעטם כי פניו המיוחדות
לו הם כלם חללים שנפרד ממנו עתה על יד תרועת הצרה שב אל ה'
וירא הוא יתברך פניו ע"י תרועת הכנעתו בחליו וחיושב לחננו צדקתו
אשר הית' רחוקה ונפרדת ממנו עתה שבה צדקתו והדבק בו וזכויותיו
שהיו גדלין ממנו וזכה דבק הוא בו יתברך * (כו) ישר כו' חמר שהוא
יתברך ריפיו רצוני יביט על אנשים שהם חנוכים ככל אנשים שנמקקת
שהוא מושב וקנים להורות לה' חסדו חמר במל' לו ויאמר להם טוב להודו'
לה' כי גם הננוק שכל החולי בשביל הנפש שרת הרין היה כי הלא
חכני הנוק חטאתיו וזה מי שהי' ישר הוא ית' כח הכפש העייתי
והחטאתי כילפי האמת עיקר החטא מהנוק ולא מהנפש הקדוש הוא
וע' כולא אזה לי כ' חרוב' לקיטו כלו ועל כן רצוני חמי לעונש גרו' כי
הצרותי חת וזלתי כמה שלא ההנתי חת עצמי כי לא אזה לי (כח) ועל
כן שהחמר היה עיקר החטא בייסורין שעלי הוא יתברך פדה נפשו וכתי'
ציו' לו' נפשי שהוא שלו יתברך מעבור בשחת חמי העברה ע"י ייסורי
הנוק שהוא היה הסיבה וזיתו הוא הרוח צבור תראה שלא תהיה חסר
העומד בשך רוחה משם מה שצבור כן היה זה על יד העונות היתה
בחדש חס היתה מתה לו היתה מתוך החשך מבהינס רוחה חור
מעשיה הטובים מתרחים לה משם ומחס לא תחבל ולא תהנה חך עתה
על יד הייסורין הללו ומירוק העונות וישבו לו צדקותיו תהיה צבור
ובחינתה באור תרא' יותר אורו וחוסות ולא מתוך החשך כאשר בתחלה *
או יאמר צבור תראה כי הן האדם בהנישו אל פיוץ השמש חסכנה
עיניו מראות נמצא כי האור ימנע ראותו ואין זה רק חממת
חולשת עיניו בשר לו אך חס היו עיניו בהירות בעלי רוחניות היו ראות
אמר כי ויתרו צבור עליון שיהיה בו תראה חו יותר על יד מה שמדרכה
צמירוק ותשובה * (כז) והנה ר"ל פירשו הפסוק על מי שחטא לחבירו
שיסור נ' שורות של שלשה בני חדם לשלל ממנו מחילה ולפי דבריהם יכורס
הכתוב כי אחר קומו מחליו ונתמקק אשר חטא על הנפש בינו לקונו טוב
לו יטהר גם מאשר חטא לחבירו ועל כן יסור על אנשים לרצותו ולהיות
פי דרך אנשים נמארי לב בנזום להשלים עם רעיהם אשר חטאו להם לרב'
ולומר הנה נראה לי כי אסתה חממת לי יותר מאשר חטאתי לך אך חרתי
ראותי שהקפדת ויראה לך שאני חטאתי לך לכן הנני שואל מחילה מאך
והנה דרך זה ישר לפני חס וחחתינה כיום מר כי עתה יוספיו לחטא
ותשוב תמריבה לראשיתה כי הלא חבירו ישיב ויאמר האם זאת חממת
והחרטה כי האמר כי בעיניך חניט עלי חממת דבר ולא עלך וכן חתה
קצפת ותחטא ותדבר אלי דברים קשים נגידים ולא כן חכני עיך וחן
יחרץ שכנגדו לאמר לו לא כן דברת כי אני הצדיק ומתקוממי בעול
באופן כי לעת שלום והנה בעתה כי חו יחרצו להביע רעות רבות
וצרות ולמחממה יאמרו שתתחרם על כן החפץ שלום ורודפו לא זה
הדרך ילך בו לעת שלום כי חס אמור לו הנה חכני חטאתי לך חס
חמה דברת דופי נגדי חכני הסיבותי שחרחתי ריב ונתתי לך
פחחון פה לדבר אלי כרה נחמתי חותט ומחטתי כי ישר חמה וחכני
העויותך והחטאתך על כן נענית לך מחול לי והנה חן ספק כי
כשמוע רעהו חת דברי פי חבירו בהכנעה יתירה ועמות דק פניו יחורו
ויקנא לבו בכשרון שכנגדו ויענה ויאמר לא בי אסתה הצדיק ואני ואשר
עמי הרשעים ובחשך מחול לי חמה כי חמת עשית ואני הרשעתי
באופן כי זה הדרך ישכין אור השלום להיות מהיום ההוא רעים
ואהובים חבנת עולם לא תשכחוהן חלה דברי חליוהו ישר על אנשים
ויאמר חטאתי ולא בלבד חטאתי חמי כי חס גם וישר העויותי כי
שכנגדי היה ישר והעויותי חותו כי הייתי סיבה לענות בו פרה כי הייתי
חותט ומחטאתו חליוהו באשר העויותי חותו שיתרים נגדי לא אזה לי לא
היה אזה לי כי עם שדרך אנשים שאם יחרף חס לאיש לא תתקשר דעת
שכנגדו לומר חליו חירוק זה חל הנחמר לו כי חס בשרח עורף

חלקת מהוקק איוב לר

שפטים ונישראל החייבים יעלים עיניו (יג) והטענה היא מי פקד עליו הרעה כו' והוא כי ידוע כי בהומרו הרעה הוא כאמרו להרץ כי הח' בסוף הינה במקום למ"ד נרהפה וזוה יראה כמשולל הננה מי פקד עליו להרץ רק יחמר לו יונח שכן היה עשה תועלת לכל העולם ולחיות כי הלח מי פקד עליו שהוא על איוב להרץ שפקד ולזה חת השטן שהיה למפלה מתוכו על ה' שירד עליו להכותו ומיסם הנל כלה כלומר מי עשה עליו זה הוא מי שסם הנל כלה שעל ידי מה שפקד עליו קיס כל העולם שהם היה השטן מקטרנו או על ישר ללכותם היה העולם חוזר לתור ובהו כ"ה חין ישראל חין עולם וזוהימי פקד כו' ומיסם כו' כי מי עשה זה עשה זה (יד) וחיובנס הוח' הרחיח כי חסי יסם חלו לכו לפקוד עליו בהומרו השמת לנך על עברי היובכו' היה שעל ידי כן רוחו ונשמתו של איוב חלו יתברך ויסוף שימות כעסיקה על ירו יתברך נוכח הייסורין כנזל שמה שהפליט חת השטן נבוכו עתה סילק שליטהו מרוחו ונשמתו של חת על ידו כי חס על ידי הקדוש ברוך הוא כנזל שעתה טובה גדולה לחיוב (טו) וקיים העולם כי הלח חס יגיע כל בשר יחד בשבט העולם לחזו ובהו על ידיקטרנו השטן רוח על ישראל חס ואדם על עפרים כבתמיה כלות שלח

באמר פרעה קומו לחו מתך עמי והנה עווא שרו של מצרים שהיה חזיר מקטרנו על ישראל וחומר הללו ענדי ע"א ויסירו חת החזיר ההוא מן העלם וכל זה יתכן היה לח ביד בתמיהה כי ודאי היה להם יד וכח וזות רב וחיך להגיל עצמם היה לנרץ לעשות החבולות לברות חת השטן בחיוב: (כא) כי עניו כו' לומר הנה עוד טענה שאין לומר

שכינו למוסרך ביד השטן להגיל חת ישראל שמה לנדולתו היו קרובים ולב עמוק שבישראל מוכע אחו יתברך להשיג בפרטות חס היה נהם עין והיה חלילה כמסתפק חס היו זכאים זה חינו חלילה כי הלח כאשר עניו יתברך על דרכי חס דרך כלל גם דרך פרט כיוכל צדו ירמה (כב) כי חיון חסך חומרות העולם והנף וחיך ללמות חרדי נתן ולב החושב מחשבת חון להסתר שם פועלי חון לומר כי בכירותו זה סקר לו יתברך ולא יראה לרוב קדשמו (כג) שסם כן הוא מותר בחסם מן הבהמה חיו וחסם כן למה יסיס באיס הוא מין החנושי נמה שהיא עתידה ליתן דין וחשבון והוה כי לא על חס הוא מין החנושי היה מסיס עוד על סקר מינין שהיא הנפמה שהיא עתידה ליתן דין שהוא להנך חליל במשפט מה שאין כן הבהמה הוא מאמרנו בסדר חסלה ומותר האדם כו' לצד הנשמה שהיא עתידה ליתן דין וחשבון כי חסר שנס מעשה חס אשר נשמה בחפו לא יראה יה גם אחר לח יוקן בו נשמה וגם לא יתן דין וחשבון כי גם עם נשמתו בקרבו נחשב כבהמה שלא ידעו חלו חס כן חיפה אשר חשבת לא כן הוא כי מחסר שעיניו על דרכי חס כו' וחין סקר לו חין לומר שהיה מסתפק בישראל חס היו חייבים בדיון ופעל כן מוכע חס השטן מהשטין חך אחר שהכל גלוי לפניו מה יתן ומה יוסף מה שגירחו על איוב כי השופט כל הארץ יעשה משפט כי הכל גלוי לפניו יתברך: (כד) ידוע כנידים כו' חמר הלח חמרתו לך כי לא יתכן שהוא יתברך על זכות ישראל על יענו חותם היה מנרה חת השטן על חס דרוק נבר כאיוב והנה דחיתו בטענות כמדובר והנה לעומת זה ידענו כי שרו של מצרים היה נח בשתי טענות על ישראל חת כי לא מלאו הימים כי היו נשורים ק"ך שנה להשלים חת שנה ועוד כי הלח היו עע"א והיה חומר הללו עע"א והללו עע"א והשופט כל הארץ הלח יעש משפט חך חין זה כי חס שגירחו חת השטן באיוב על כן חני חומר כי חין טענות חת כי הלח כ"כ הכנירו בדר"ו שנה שגלה בכונר בת' שנה והוה ידוע כנידים שהיו מכניעים כנידים באיכות ומעלה ולא הייתה הכנעתם כדרך העולם חך היה לח חקר לאשר הכניעו ועל כן חז"ל שעלו בת' שנה כי חס שויעמד חתים חתים הם בכורי מצרים (כה) והרזיה כי הלח שידר חז"ל כי בתקוף מול טלה הוא העוור חת מצרים בט"ו בניסן היפך תקופה נגדם חך חין זה כי שלכן מחמת שהכנירו שעבודם לא חקר שם לבו להכיר מעבדיהם והסך לילה הוא ליל ט"ו בניסן שהיא העומדת לעורת מצרים כי היא בתבונות מול טלה והיפכו יתברך עליה' וידכ"ז במכת בכורות (כו) ועל הטענה השנית שהיא כי היו עובדי ע"א גם זו חונה טענה לחייבים כי הלח בראותם כי חת רשעים הם המצריים ספקם בפרהסיח במקום רוחים שלא היו כמתים מישראל דימי החסך שחם יתברך מחילול השם חס היה עושה יומם ויעש לילה פן יאמרו כמות זה כן מית זה חך מתחלת השעבוד לא עשה כן כי חס שבהיות ישראל צדיקים חת רשעים ספקם והיה במקום רוחים שהיה חלול חלילה (כז) אשר על כן לא יפלה מה ססרו מחתיו וכל דרכיו לא השכילו הנה כי נעלבו טענות השר (כח) ועוד טענה חתם לבטל דעתך שלבלי יקטרנו על ישראל חת חת חן וכלה לרעתך כי דרוק חתה היבצר שע"י גרות בך חת השטן היה יתברך מניח על עצמו לעקקך והלא בזמן ההוא היו ישראל צדיקים חל ה' שנאמר ויעקו ישראל חל ה' כי חו היה הגירוי באיוב כמ"ו ל' בשמות רבה וחם כן אמיר מעתה חך חטם אוח מועקת ישראל עניים והיה מניח על עצמו לעקקך דל והלא טוב טוב היה לשמוע לעקת ישראל להגילם בה מלהגילם ע"י הניח על עצמו לעקקך דל חו"א להבי' עליו לעקק דל ע"י מה שגירחו השטן באיוב טוב טוב היה כי לעקק עניים הם ישראל יסמע ועוד

ירשיע ושרי לא יעות משפט : יי מי פקד עליו
ארצה ומי שם תכל בפה : יי אם ישים אריו
לברו ויחיו ונשמתו אליו יאסף : יי ידוע כל בשר
יחד ואדם על עפר ישוב : יי ואם בינה שמעה
זאת האונה לקול מלי : יי האף שונא משפט
יחבוש ואם צדיק כביר תרשיע : יי האמר למך
בליעל רשע אל גרבים : יי אשר לא נשא פני
שרים ולא נברשע לפני דל כי מעשה ידיו כלם :
ו רנע ויכתו ויחצות לילה יעשו עם ויעברו ויסירו
אביר לא ביר : יי פי עניו על דרכי איש ובר
צערו יראה : יי אין חשד ואין צלמות להסתר
שם פצזי און : יי כי לא ער אישישים עוד להלך
אל אל במשפט : יי ידוע כנידים לא חקר
ויעמד אחרים תחתם : יי לכן יביר מעבדיהם
והפך לילה וידבאו : יי תחת רשעים ספקם
במקום ראים : יי אשר על בן סרו מאחריו וכל
דרביו לא השבירו : יי להביא עליו צעקת דל
וצעקת

ישוב חסר שרשעת ישראל היה העולם מתבטל לא היה נכונה עוד :
(טז) ואם זינה כו' חס זינה עמך שמעה זחת כי נשיציה קלה
תבין דבר מתוך דבר והם זינה איננה החונה לקול מלי
לקול ולא חסית לב חלי כי עובר חני לימים כי חס לקול הדברים מנר
עצמם (יז) כי יש אחי טענה והוא כי ער כה דברתי לפי הנחקר שלכל
יקטרנו השטן על ישראל גירח חותו עליך חבל עתה חני לומר לך שחין
זו דעתי כלל והוא כי החס סיכה כו' לומר ראה קל וחומר חסם מי שאין
צריך לומר שחונש חת מי שמעיה משפט כי חס חת שונא משפט גם
שלא יעות חותו הוא חונש וחין יתכן שחח הצדיק הגדול ירשיע והוה החף
סוכא משפט יחבוס וחין צריך לומר חת מעותו וחין חת דרוק כביר כמדך
ירשיע (יח) ומה שאמרתי תרשיע ולא חמרתו ירשיע הוא כי דברתי
דרך כבוד כלפי מעלה כי האמר לאלך בלועל חפילו מלך בשר ודם כל
סכן וכל סכן חל מלכו של עולם על כן כתיתי הדבר אלך וחמרתו תרשיע
ולא חמרתו ירשיע וכן חין לומר רשע חל כנידים ואלו הייתי חומר ירשיע
היה שהוא יתברך היה מרשיע חתך היה נמצא נחמר עליך חומר רשע
שהיה יתברך מרשיע חתך וחין לומר רשע חל כנידים כמדך שחחה דניב
שלא חלכת פתך לבדך ולא חכל יחוס ממנה ולב חלמנה תרנין חס תראה
חונר בלי לבוש וכו' ושרכיו לחורח יפתח וחב הוא לחיובים על כן חפסתי
לשון שבו אינינו נוגע בכבוד עליון ולא בכבודך ומה שלמעלה חמר חל
ירשיע לא יקשה כי הדרבה הוא חומר לשון שלילה שלא ירשיע וחומר לא
בפירוט מה שאין כן בזה שהוא דרך חיוב שאין חיותו בלשון תמיהה וכך
בלשון על כן כינה הדבר חל בשר ודם וזה כיוון בהומרו למעלה וחל
אדם לא חונה כלומר חל חס לה' כי גדול כבודו יתברך וחונש חס גם על
כבוד איוב וזה הוא על מה שאמרת שגירח חת השטן עליך לבלי יקטרנו
על עמו וחמרתו שלא ירשיע חסם (יט) וגם חסר תחשוב שעל ידי
גרות בך השטן יוכה את ישראל גם זה חי אפשר שאם כן הוא שיסח להם
פניו וחי אפשר כי אשר לא נשא פני שרים שזוה בתורה לא תשא פני גדול
חך ישא הוא פני ישראל נגד המצריים וגם לא מפני ישראל עשירים
סנזלו חת מצרים כמו שאמרנו ל' שהעני שבישראל היו לו' חמורים
טעוים כסף ומצריים דלים הלח לפניו לא נוכר שוע לפני דל זה
בתורה חסם עשיר ורש חיים לדיון חמורים לו חו לבוש כדל חו להבישו
אזלטל זהב כמותך בחופי לא יוכר מי שהוא שוע לפני דל והטעם כי הלח
ומעשה ידיו כלם עשיר ורש וחם כן חך ישא פני ישראל עשירים מפני
מצריים (כ) וזה הוא בהנחה שישראל לח היה להם זכות כ"ש כי היה
להם זכות רב ולא היו צריכים שיבטל להם הוא יתברך חת השטן
מלקטרנו עליהם כי הלח רנע ומתו כל בכורי מצריים בחצי הלילה וחצות
לילה יגיעו עם ויעבורו הוא עם נופע בה' בחצות לילה עברו משם

(כט) ועד ח'ק עלה דרעתך דבר זה כי הלא ח'ק עלה דרעתך שרואה
השני סבור יונדך ישיקו חת ישראל ויבא הוא להרשע ויהיה הוא
ישיקו ומי ירשע ושמה חומר שהיה על כי שרו של מזרים היה מקטרנו
כלום הם היה יונדך מסתיר פנים מהשר ומי ישיבנו ההם יבא השטן

עצמו מה ידעת דבר כי חזן דומם הוא כלומר ומה לך עוד לעצמי
על צרת החומר ויהיו כל פי שנים ולא תחום עיניך למען הציל
חת הנפש להשיבה חל חזיה שבשמים מלאים חזיה תחלל וזו טוב לך :
(לד) אנשי לבב בו חתרי חומרו כי לא טובות סברות חיוב לח

וחמר לו יונדך למה תסתיר פניך
ועוד כי חיוו טענה היא לומר שעל
דימה שמקטרנו השטן על חיוב
יחבטל מלקטרנו על ישראל והלא יכול
לקטרנו על גויו ועל הדם יחד שיאמר
לפניו ישראל חיוב טחולך כי חיו
קטרנו על הדם מעכב קטרנו על גויו
חמר יחד : (ל) ממלך חמר בו
חמר גמר דבריו לבטל טענת חיוב
בה לחקן קושי דבריו כי הוא חמר
כי הכיר יונדך מענדיה של מזריים
והכה לומר חמת חסד ישראל והיה
מקום לומר מה חסד כי יבכו והלא
פרעה גור כי הלא נחמר יקום מלך
חמר וכו' ויחמר אל עמו וכו' לו ח
מעלך חמר על כן הגני משיב לך כי
עיקר הענין היה על העם כי הלא
מעלך חמר חקן ממוקשי עם לומר
חם חמר כי ממלך חמר חקן היתה
צרת ישראל חיו כן רק עמוקשי
עם ומה גם למ"ם ו"ל שהוריהו
מנדלותו עד שירר להם לשעבר חת
ישראל ו"ל מעלך ולא חמר מלך
חמר בו : (לא) כי אל חל החמר

וצעקת עניים ישמע : כט והוא ישקט ומי ירשע
ויסתור פנים ומי ישורנו ועל גוי ועל אדם יחד :
ל ממלך אדם חנה ממקשיים : לא כי אל
אלה האמר נשאתי לא אחבל : לב בלעדי אחור
אתה הרני אם עור פלעתי לא אקיף : לי
המעמה ישלמנה בי מאסת בי אתה תכחר
ולא אני ומה ידעת דבר : לי אנשילבב יאמרו
לי וגבר חכם שמע לי : לה איוב לא בדעת ידבר
ודבריו לא בהשפיר : לו אבי יבחן איוב עד גצה
על תשבת באנשי און : לו כי יסיף על חטאתו
פשע בינינו יספוק וירב אמרו לאל :

לה * ויען אליהו ויאמר : ה הואת השבת
למשפט אמרת צדקי מאל : ה כי
תאמר מה יסב לך מה אעיל מחטאתי : ה אני
אשיבך מפני ואת רעיה עמך : ה הבט שמים וראה
ישור

דברים שהוכיחו נמנעה הקודם
ולא כמה שנמנעה זה בין
באמרו חי אל הסור משפטי
בין באמרו חנוש חזי בלי פשע
שעיקר תלונה צערו היה על
צרת הגוף לכפר על הנפש שהיה
תועה מורה שיש בחומר חסידות לפני
הנפש והשיבו על זה וירח כי חיוב
ישנ וידום וחחרי דברו לא השיבו ולא
לפנך ע"כ השיבו לחכם גדול בעיניו
שעשה הונו כאפרכסת שמע וקבל
מה שלא עשה כן לכל גוי משלש
רעיו ח'ק חיו זה כי חם שחכמה
עשה כן כי דבריו חכמת חליהו
מנאו בו רוח כבון כענין יבד חכמת
לחכימו ח'ק לצומת זה יקשה כי חם
חכם היה ח'ק נכנסו לבדו הסברות
הנכסדות ההם שהורך חליהו
להגיעו מהן על כן לחקן חת הכל
היחל וזמ' חשי לבב שמעו לי כמדבר
עם שלשת רעיו חמר הנה חכם חשני
חתי לבבות כי לא יבצר מכס היוחכם
מסתפקים בסברותי חם חטו חמר
הלב החמד הוא היצר הטוב חו חמר

השני הוא היצר הרע לבלתי שאזע חלי ומה גם שהיו סברות מיוחדות לדת
משה ישראל כענין הגלגול ודוה לו על כן חת עכתי חליס לבד לחמר יאמרו
לי הספק שיש לכם ולא תשחרו מחוסרי התירוף זה הכה חיוב שהוה גבר
חכם נכר שאזע לי ומורה לדבריו והוא כי מעת הכין לדבר חלוי הטה
חון ולא השיב דבר כי חיו זה רק כי שמע אמרו כי נעמו ועל כן קראו
גבר שנבר על יצרו לבטל רעמו מפני דעת חליהו (לה) וזמ' ח
תחמרו חם גבר חכם הוא חוכה כמו חל קרבו הדעות הנכסדות אשר דבר
בתיקה הנה חל חשיו לב לזה כי כל מה שער כה דבר דברים שלא כהוגן
לא בדעת ידבר לא בדעת שלא ידע הדעת שלמדתיו פנה תוריית ועל כן
ידבר וגם לח היה בכל השכלתו מדבר כאמרו דברים רק חוק בלדת
הנורח רק שמתוך צערו היו דבריו חל בהשכל והנה זה לו כי לח נסה
בייסורין והיה כעגל לח לומר שזועט מיד הרבה (לו) ח'ק חם היו
הייסורין מחריכים ומן חרוך עליו חו היה נלחה ופוקת ומטה שכמו לסבול
כי הרעה מועטת מבהלת ומנעמת והמזונה משקפת והוא חזי יבחן בו'
לומר חזי יבחן חיוב בייסורין חמדיים עד נלח כי היה שיקט וחם חיוק
חיוב כל כך היה על חסידות חשיו חון חשיו חון לכפר בערם בערם חס
ייסורין של חסדה על חסידות חשיו חון חשיו חון לכפר בערם בערם חס
חשובות שחשיו חון (לו) כי חו גם יוסיף על חטאתו פשע החלונה
לח יערב חל לבד לערוך תלונה ממנו וחלוי יונדך כאשר עד כה כי חם
ביטיט ביט לבנינו לבדד וגם יספוק שלא ידבר דבר חלונתי רק די ספיק
שיאמר די כי רבני הצרה ממעטת החלונה ח'ק ממנו ו"ל ית' חין צריך לומר
שלא יתלוק על מדת הדן כי חם חרבה יבד אמרו לחל הוא מדת חסד
הל שיד' ה' חסדו על ייסורין כי לטובות המה :

לה (א) ויען חליהו וכו' (ב) הוחס חשבת לחשפט האם
וחת הטענה שחומר חליך חשבת לחמר לעת
משפט לא יפלא מה שחמרת צדקי מאל שחזה צדיק בדיוק יזר מה מאל *
(ג) והטענה היא כי חמר לבניו יונדך מה יסכן לך כלל מה תועלת
יש לך בייסורין ונגעים שני שאינו יכול לעשות מצות שעל ידי כן ייחיי
מוסיף כח בפמליה של מעלה כדער מרו' ל ולא עוד חלח שמתוך על ידי
חלוי שחשט נבשני ומה חועיל מחטאתי לח לי ולא לך ה' כי חם חרבה
מקום כח וזה כי חמר בו ומה בו (ד) והנה על זאת חזי חשיך מלין
ולא שחכים עם רעך כי חזי הרשעתי שבו חמל תירוף לשחלקך כי מה
שחין הוא יונדך חושט להעדר מצות ננגעך הוא על כי רשע חתה וזין
חפץ ה' בחי' ח'ק לח חשיבו כי חם גם חת רעך עמך נגד סברתם
כאשר תבה חסונה לו ותשובה עליהם (ה) והיחל להשיב עליו
וחמר הטע שמים וראה חיכותם וכיס מנופך ושור חקיקם צעון שכלך
שלמעלה מהם כאמרו ר' יוחנן ו"ל כי חקיקם הוא ריקע למעלה מכל
הג'גלים חמה ולבנה כוכבים ומולות והוא חלח עולם המלכים כי חם
שחקים מן לצדיקים לעתיד לבא וכן כל חלה חם גבהו באיכות הוא אמך

כו' עד כה דבר על חומריו חל הסור משפטי בו והביא טענות להוכיח
כי חל רשעי וישיב על עשה בא על ח' על משפטי חכוב בו שחמר חם
יונה שכובתי בענין החשבה הנה חנוש חזי שחיסורין כבדים על זה בא
ויחמר לח טוב דברין לקן בייסורין כי הלא חין לך טובה גדולה מלהחליף
צרת הנפש של גהינם שהיא חלק חלונה ממעל בעד צרת הגוף שהוא
גוש עפר כי הלא חם חל חל החמר נשחטי בו והוא הנה חזי צריך
לומר לך שלא תקן בייסורין כי חם חפי לומר לפניו יונדך הנה סבלתי
ייסורין חומר די כן חנח להפסיד גם מה שסבלתי חולי חשיה דברים חליה
והם דברים חמר חיוב למעלה כאמרו חלוי חמר חליהו חם למלך
בשר דם חפשי ליחמר לחל חין לחו' כי חל חל האומר נשחטי וסבלתי עשה
שלא חחנול וחפסיד מה שסבלתי כי חמר די בחמיה (לב) כי חין
רצוי רק לומר חלוי בלעדי חחיה שהוא חטאתי בנגלול הראשון חמר לח
חרחה חתה חורני בו (לג) ועל כן חזי חומר לך המעמד ישלמנה
שהוא מחמר עמך הם ייסורי החומר חם הוא סברת ישלמנה החומר חת
נכס מה שהיו חיוב כי טימאה חם כרי שלמוין חת מה שטמא
בת המכר על עולם ולא עוד חלח מחסת שחין מקבל מחסבה חלח
מחסת חסרעין הוא וחקיק בייסורין וחדרכה חתה רצוי תבחר בזה ולא חזי
שלא היה רצוי יחרצה הוא יונדך דבר קל כזה וחתה היה רצוי תבחר
סיחרכה בזה הוא יונדך ולא בצרת הנפש ומה ידעת נגד דבריו חלה דבר
ולח חחרם חו יחמר על דרך זה המעמד בו והוא בהוכיח מחמרם
ז"ל על דבר השתיקה חם טובה מהדבור חמרו בי נפלה מחלוקת זה בין
שני חכמים והאומר כי הדבור הוא טוב נתן טעם לדבריו וכשנח חברו
לפת טעם כי השתיקה טובה והיה הוא היחל לדבר ובא רעבו וסערו
על פיו ויחמר לו שתוק חם דבור שלי תבחר רחיה לשתיקה שלך על דרך
זה יחמר חליהו הלא חתה חיוב קראת חמר על ייסורי הגוף ש"כוס
ח'ק וכו' ומה גם למעלה שהתרים על זה פשעים שלם בחומרו הטוב לך
כי תעשוק בו ונמנעה החמר בחומרו העלה דרך חערך כי בחומרו
למה לח יחום הוא יונדך על החומר שחכמו לתועלת הנפש שחו
חחענע על ה' החומר יחבול בקברו חמר קרה לו על כן חו יחמר לו
הלא קראת חמר על ייסורי הגוף בעד הנפש והנה ח'ק חלה טובה כי
הלא החשוב ששעה עמך ישלמנה החומר חת הנפש מה שחיוב לה על
חמר טימאה בגלולי חועבותיו ומה גם עתה כי מחסת הנפש לבלתי
חום עליה בערך הגוף עד חומר לו יונדך הטוב לך כי תעשוק בו'
וזה חמר כי מחסת והגני מכריחך כי שנית הרבה דבר כי הלא כי חתה
תבחר בחלק הנראה לך לחום עליו ולא חזי כי חזי חזי צריך לבחור כי
מי לא ידע כי הנפש עיקר לשטוב לחומר למרק בשבילה והרחה כי הלא
מה ידעת דבר כי חם חנח לרר טוב טעם להכריח כי טוב החומר מה
ידעת חתה החומר דבר כי חם תבחר רחיה על יד הדבור הוא כח
הנפש ולמה תכריח טובה בחומר בכלים של הנפש כי מרד החומר

חלקת מחוקק איוב לו

סוף אל עם הוהו כביר לא ימאם את החוטא גם כי יסוב הוא על כי כניר
הוא בח לב החוטא ולא ימאם את לא עזר כח לנצחו ברחמייה
(ו) לא ימיה בו זה החילו להצית רחיה מן התורה כהשר ייער
בזמרו כי עוד לחלוה מלס על דבר צדיק ורע לו רשע

לך חמה איוב האף הוא כח מחמת השטן הפיהך למאום במוני שהיה טוב
לך מחולו זה וטעיה זה והוא האף הסייך פני צר והוא כי העשוי היה לך כפי
צור או מערה שפיה צר ורחוק ורחוקה רחבנות ופרדסים ומעדי
מלך והוא מה שהטיבו אשר דברו ברחמייה ו'ל במדרש על פסוק הנה

אמנם לא שקר מלי תמים רעות עמך : ה' הן אל
כביר ולא ימאם כביר בח לב : י לא ימיה רשע
ומשפט עניים יתן : י לא יגרע מצדיק עניו ואת
מלכים לכסא וישיבם לנצח וינבחו : ה' ראם
אסורים בויקים ילכדון בחבלי עני : ו' ויגד להם
פעלם ופשיעהם כי יתגברו : י ויגל אונם למוסר
ראמר בדי שובון מאון : י' אם ישמעו ויעברו
יכלו ימיהם בטוב ושניהם בנעימים : י' ואם לא
ישמעו בשלח יעברו וינעו בבלי דעת : י' וחנפי
לכ ישמו אף לא ישעו כי ארסם : י' תמת כנער
נפשם וחיתם בקדשים : ו' יחלץ עני בעניו ויגד
בלחץ אונם : ו' ואף הסיתה מפיו צר רחב לא
מוצק החתי הונחת שלחנה מלאדשן : י' ודין
רשע מלאת דין ומשפט יתמכו : י' כי חמה פך
יסיתה בשפקורב כפר אל יסוף : י' היערך
שועף לא בצד וכל מאמצי כח : ד' אר תשאף
הפילה לעזות עמים תחתם : כ' השמר אל תפן
אך

וטוב לו ואמר הנה לא ימיה רשע חו
שכרת בעול הזה חו לא ימיה נחמיה
ומה שעק וגול לא יסדרו הדלים
כי משפט עניים יתן להם ה' רי
מחוסר אשר חסיד להם וחס חורר
יתן חל הרשע ימיר כי משל הרשע
יתן להם ה' והוא כחוב נחמה חס
ענה תענה חסדו וכו' שמוע חסמע
שמוע להשיב להם אשר עמו חותם
השמע והרנתי חתכם בחרת בו הרי
שלא ימיה רשע ומשפט עניים יתן
(ז) חך לצדיק וולת מה שיהיה גם
לך יגרע הוא יתברך מצדיק ורע לו
פחחרי כן עני עני השנחמו בין עין
מדת רחמים בין עין מדת דין גם
היה תפקד לו לרחמים כל הפח עליו
צרה כחמרנו על אומר ו'ל ששחין
ישראל עושין רצונו של מקום עין
ה' אל צדיקים וכשעושים רצונו
עני ה' חל ירחו ויהיה מה שכתוב
בזורה מיוסף הצדיק שנכל רצונו
שהיה צדיק ורע לו לא גרע ממנו
ב' עניי שגחחו בצמרים ועם
מלכים לכסא מרעו שהם ירבעם
ויהוה וישיבם בזכותו לנצח ככסא
חלל שחור כך וינבחו המלכים

בזמרת וכו' אמרו דרך החיים למה הוא
דומה לדרך שחלחו צר ורחוק
וחופל וחסך וסופוגות ופרדסי' וחור
גדול כו' ודרך המות חלחו רחב וחור
וכפופו פחיתים ומכשולות ומות וכו'
והחשוב שחוקקה להם כי אחר אמרו
יתברך כי החיים הם מצותיו
ותורתיו והפכו יקרא מות מה
לורך לומר ובחרת בחיים מי לא רע
כי החיים טובים מהמות ואלכך
כיוון הוא יתברך שקרא אותם חיים
פ' כ' אחר כי דרך החיים הוא תוכחת
מוסר הנשים לצדיק כי עולם הנח
על ידי הייסורין נקטה וחס הוא יתברך
פן תקון ותהרהר ותגל על כן
אמר ובחרת בחיים עם שחלחלו
צר ומתו כל חיל תחום הביטול
אחריותה הנה כי הייסורין הם כפי
ומצח חל ערקלין העולם הנח והם
פי צר ורחוק ונכח חל הענין אמר
הלל טוב היה לך העוני בדריאות
מהחולו חלל שהאף הוא כח השטן
הוא יצר הרע הסייך למאום בעניות
שהיא פי צר לפני רחוב העולם הנח
וטעיה כי הלל חס הפכה הוה צר

הנה רחב לא מוצק הוא תחתיה והוא כי חס יצר לך בעולם הזה בלחם
שולחך הלל על ידי כן ירחיב לך בנן עדין כי נחת שולחך יהיה מלא
דשן (יז) ושמח תחמיר חלי למה אומר שעל ידי העוני יהיה טוב לעני
כי יחלץ בעניו וטוב לעם כי ויגל חונם למוסר כמדובר ולמה לא בחרתי
בו והלא לעבודת ה' העושר טוב לגבר וטוב לעם והוא כי בחיות הצדיק
עשיר לא יחטף את הרשע כי לא ירח ממנו וישבר מהלעותו ויחסי לו כל
דיו עד גרם סוף רשעו והרי טוב לעשיר האזונם טוב לעם כי כל
העם ישמעו וייראו ולא יודון לעשות כרשע ההוה על כן אמר לו הנה
ידעתי כי עורך בעושרך כי דין רשע מלחם עד תכליתו כי לא ירחת
ממנו וחזו טוב לך וגם טוב לעם כי דין ומשפט יתמוכו בעצמם
מפחדם (יח) מה שאין כן חס עניי היות כי הלל חמה פן יסיתה כו'
שהוא כי חין צריך לומר שירח מליישר רשע כי חס חפילו בכל משפט
חפשי חקן פחד הכרחה חמה כו' וזהו בחיק חומה עזה ובעוני
שחין לך די ספוקך יש פחד פן יסיתה להצדיק רשע בספק שהוא בשביל
ספוקך מה שאין כן בהיווך עשיר שעל ידי עושרך חפילו רב כופר להציל
רשע חל יעד והוה חומה שהוא השומר יש לייחא פן יסיתה בספק
שהיה הפיתוי בשביל ספוקך למען חמיה מה שאין כן בעושרך כי
ורב כופר וכו' (יט) ומה שהני חומר שהעניי היה טוב לך לא שיסורין
חלו שעליך לא הועילך כי הלל לא יעצר שקיית יתרון ביסורין חלו
זהו תכיר בעצמך והוא כי היערך שועך כו' לומר כי הנה הכרחת
אל קיך כי היערך שועך שהיית מתפלל לא בצד טרם תחא חליך צרת
הייסורין וכל מאמני כח שהיית עושה בתפלה לא יערך חל מה שהוא
עשה כי עתה יענך ה' מיד (ך) ושמח תאמר בזהו יתן כי התפלל
עקה להכרית עמי חתם כפחא וכשרים שהצרו לי וכיוצא בהם
ושיהיה מיד לזה חמר מה שחמרתי הוא חך בנחת שלא תהיה תפלהך
דברים ורם כי דרך משל חל תשאף הליזה לעלות והכרית עמי
תחם כי בדברים כיוצא בזה לא חקרב חלו יתברך כי כל עם ומלכות
יש לו זמן ועדן רק בדברים נחומים (כא) ושמח תאמר הם גם
יסורין חנו הועילני חס כן מהי רבותא דעניי שאמרת שהיה טוב לי
הלל הוא כי עתה חני צריך להוירך ולומר השמר חל תפן אל חין על ידי
העושר שכתב לך דברים פן בנחת העושר יחטיחך והוא השמר אל תפן אל
חון ומה שהני צריך להוירה זו הוא על כי על זה בחרת מעוני מה שאין
כן חס היה עוני שלא היה פחד כי העוני מכניע ומנוע עון מה שאין כן
העושר גם בחולו :

במלכותם ופסקה מלכותם הנה כי הצדיק ורע לו סופו לגדולה ולעמד
שהוא מן המפורסם (ח) ושמח תאמר הלל יעקב ונניו ירדו מצרימה
חל הגלות לזה אמר אדרבה טובה היה להם שלרשע חונם היו עתידים
לדרת בשלשלות של ברזל וירדו בכבוד כחמת רשע וזה אמר וחס
הסורים בויקים שהיו עתידים להולך הסורים בשלשלות של ברזל
דרך רחמים עשה שילכדון בחבלי עני פן ורשע ויבאו ברעב
(ט) ושמח תאמר הלל אחריו כן רובם ממו בימי החשך וכו' זהו
שומח עין שלא יצאו כי חס אחד מה' או אחד מהמאשים או אחד מת' קלום
חמר א' תחמה כי סנה הם גרמו לעצמ' כי הנה ויגד להם פעלם בצמרי' ע"י
חרון שחמיר הנגלה נגלתי לבית הדין כו' ודבריו היו לישראל לאמר איש
שקוצי עיניו השליכו שהיו הולכים אחר שקוצי עיניהם שמהיבואו לחטא
גם בלנם והוה ונבלולי מצרים חל תטמאו והוה ויגד להם פעלם הם
שקוצי עיניהם ומה שעל ידי כן יעשו חסר נבלים והוה ופשיעהם כי
וקברו (י) והכנים לקבל מוסר והוה ויגל חונם למוסר ויאמר כי
ישבון מאון (יא) חס ישמעו על ידי שמיעה תאסף מעשה והוה ויעברו
יכלו ימיהם שהוא שמשפר ימיהם ימלא ויהיה הכליון עושר שהוא על ידי
מלאך קדוש ולא על ידי מלאך המות הנקרא רע ושניהם שיחיו והיו בקרב
ישראל חס נעימים ולא בשעבוד נבזים הנלתי נעימים (יב) והם
לא ישמעו בשלח הוא חרב מלאך המות יעבורו ויעשו נבלי דעת שלא
יתקיים בהם חוקך רחם יעוון שפירשו חכמי החמת שבזמן הנושעה
נחוספת להם רוח מארם שהוא רוח דעת שנועו נבלי דעת (יג)
ואחר כל ההתרה הוא ה' חפיו לב חומרים שהיו רוצים לשבולצח
מתצרי' יהיה מן השפה ולחץ כי דבק לבם בצמרי' ובפסיליהם ויהי חלו אלו
הלל חס חותם שלא היו צדיקים על מחסר השעבוד והוה לא ישעו כי
חכרם (יד) והן הם המתים בימי החשך שמתו הנחורים בנזעף נפסם
ותחם של גדולים נבדקו שיהם כומרי מצרים החוקי' בשומחת ע"ה של מצרים
באופן שהמתים בימי החשך ראו היתה מיתתם להם כי התרה בהם הוא
יח' ולא שמעו בקולו (טו) יחלץ עני בעניו וכו' אמר הנה חמרתי לך כי
עוד לצדיק ייסורין בעולם הזה והנה הייסורין הנחומים לצדיק הוא העוני
אשר מחטת שם לפי החמת עושים מחולקים והוא מאמרם ו'ל שהיה
מתחלה חומר איוב כל יסורין ולא עוני לזה אמר לו טוב היה לך עוני
כי הלל חתי הנה טובות הדלות לצדיק אחד לו ואחד לעם בכללו והוא
חם עצמו יחלץ עני מדינה של גהינם בעניו כי העוני לו במקום גהינם
וגם טוב לעם כי ויגל חונם למוסר כי כל איש רע ובלעל תגלה חונו
למוסר כי יחמר חס לעושי רצונו כך לעוברי רצונו על חמת כמה וכמה
ויירחו וישבו עד ה' או שהוא בלחץ שלו מגלה חונם שיסובו חל ה' מה שאין
כן חס היה עשיר שינבנה לבו ולא יוכיחם ויעלה חונם למוסר (טז)

(כב) הן חלו וכו' שמח תאמר בין ביסורי עוני בין ביסורי חולי הצד
השיה שבהם שחיי מכיר עון בו ושמח אהרהר ואחשח הנה
לזה חל חסית לנך והצריך חקך פי כאשר בהיות שופע רב טוב לך הלל
היה

חלקת מחוקק איוב לו

היה ערב לך והיה נראה לך שהיה הוא יתברך מורה השגחתו שהיה משלם לך כמעשהך כן גם עתה נהפכו וזה אמר הן אל ישגיב בכחו לומר כי כאשר מדת אל הוא מדת חסד היה משגיב חסדים בכחו היה נראה לך כי מי כמוהו מורה השגחתו שנלדך היה משפיע נך כלומר גם עתה תורה בהפכו (כג) כי בעשותו הפך הקודם אין לך לומר כי בטובה עשה כרחוק ועתה לא כן כי הלא מי פקד עליו והכרתיו לעשו דרכו אז להשיב הפך הראוי בתחלה וכיון שכן ומי יאמץ פעלת עולה כמה ששיל עתה קודם כי הדברה משם נלמד * (כד) זכור כי חשניו כו' אמר הלא חמרתו לך כי כל פעולות שנעולס השפל רע חוט טוב הכל מאתו יתברך אמר חס יפנה לבנך לומר כי רם ה' מלהיות לו מצב בעולם השפל והשניא פעלו שתאמר כי דבר שניא ורב הוא פעלו אך לא דברים נשמיים הפרטיים לחס חומרי לבטל דעת זה כאשר חשניו פעלו אז זכר אשר שוררו אנשים היא שירת הים אשר שוררו משה ובני ישראל אשר הם שוררו זה חלי ותטוהו (כה) שהוא כי כל אדם חזונו וחס חפילו את עצמו ית' ראו ומה גם עתה לפעול בזה העולם ושאל תאמר היתכן שכל אדם הוכנו לראותו לו' הנה הלא השוה שנהש הוא שראויו כניכול הלא היותר מוכנים אשר נשם אדם יכנו חזו בו בלי מסך בתיים אך חלושי החיות הקרואים חנוש אותו הסוג יביע מרחוק שהוא על יד השתלשלות ומסכים * (כד) או יאמר זכר כי חשניו ותגדיל פעלו לשלול אותו מהשניא בעולם השפל וזכר אשר שוררו אנשים יחד משם ובני ישראל יחד תיבה בתיבה וחין לך השגחה גדולה מוה (כה) שכל אדם חזו בו יתברך חזו נכואי שכל תיבה שהיה אומרם הים אומר כל אדם מהשאל ואין הסוה כולם לומר כאחת כל תיבות השירה ולא יחטיאו כל אדם היות אשר הוא מגדל חנוש קל השגחה יביע נבואה מרחוק עם כל זה הסוה כלם זוח ואין השגחה פרטית גדולה מוה להשפיע בכל אחד בהקיץ כח נבואי שבוה ולכל סוג ממדרגתו ולא יחטיאו * (כד) או יאמר כשתבא להשניא ולהגדיל פעלו יתברך זכר אשר שוררו אנשים היא שירת ים סוף כי נשם ההוא הוכר גדול פעלו בעולם (כה) כי כל אדם חזו בנשם ההוא כילא לבד הנמצאים שם ראו הנשם כי חס חנוש יביע מרחוק כמו שאמרנו ז' כי עד סוף העולם נודע כי ויבקע הים לא נאמר כי חס ויבקעו המים מלמד שכל מימות שנעולס נבקעו והכירו וידעו הנשם והיו חנוש יביע מרחוק * (כד) או יאמר הלא בחמרי ומי אמר פעלת עולה תקשני מעשרו של מצרים שאמר משא פנים יש בדבר כו' על כן אמר זכר כי חשניו ותגדיל פעלו יתברך אשר שוררו אנשים שאמרנו סוס ורכבו רמה בים שהוא כמפורש חללינו עם המצריים והשר הרכוב בו שנס הוא רמה בים נמצא שחס אמר השר פעלת עולה לקה (כה) ולא כשתמר לקה כי חס כל אדם חזו בו והוא וירא ישראל את מצרים מת כו' ושאל תקחם שלא ראו רק ישראל הקרואים אדם אך לא הערב רב כאמרו וירא ישראל הנה לא יבצר כי גם אשר לא ישראל הוא ראה אלא שאנוש יביע מרחוק כי הערב רב נקראים חנוש יביע אך מרחוק דרך הרחק ולא עין בעין כישראל ואם אומר שוררו הוא לשון הבעה יאמר על דרך הקודמים וזכר כי הגדל פעלו לכל תרחיק השגחתו אשר הניעו בוית' חנשים כי כל אדם חזו בו בסיני וגם אשר היה נגד חנוש יביע מרחוק דרך מסכים * (כו) הן אל שניא כו' הנה אמרתי מהיות לו יתברך מצב בעולם השפל והנה מציא דבר ילא עתק מפי אשר לא חלק לו זכינה להקטין חיבת עולם גדולת רוממותו יתברך ושעל כן כל אדם חזו בו כמפורש חלילה על כן אמר הנה ג' הקדמות הם חמונה חזון הלא הם מציאותו יתברך והיותו משולל גוף וכח נגוף עד גדר שלא נערוך אליו קדושתו ג' היותו יתברך קדמון לכל נברא עד אין ראשית לראשיתו וזה אמר הן אל שהוא מציאות אל והשנית כי הוא שניא עד גדר שלא נדע מחמת היותו מלונשים בחומר והוא שאין לו דמות הגוף כו' שהוא כי שניא וגדול הוא עד גדר שלא נערוך אליו קדושתו והיו ולא נדע וה' הוא מספר סניו ולא חקר כי אין ראשית לראשיתו (כו) ועם כל זה הנה נראה בעינינו השגחתו בעולם השפל כי יגרע נשפי מים כו' והוא כי גם שהשפתי ית' ראיה מאשר עבר בציאת מצרים טוב הניא רחיה מן ההווה וכן והוא זכור מאמרם ז' בפר' כי כשאין ישראל עושים רצונו של מקום הארץ פוקה מים שאל העב ומתמלל מים מהים כבוד שמתמלל והו ימטיר על הארץ והארץ היא כחשה הרה לזנונים אך כשישראל לריקים הם פוקים מן השמים מאוצרו הטוב שנאמר יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים כו' והוא היא כמעוברת מצעלה ועליו אמר הכתוב כי כאשר ירד הגשם כו' והולידה והצמיחה כו' וזה יאמר כי יגרע נשפי מים מהשמים

אל-און ביעל-זה בהרת מעני: כג הן-אל ישגיב
בכחו מי במהו מורה: כג מ-פקד עליו דרכו
ומי אמר פעלת עולה: כד זכר ב-תשניא פעלו
אשר שוררו אנשים: כה כל-אדם חזו-בו אנש
יביט מרחוק: כו הן-אל שניא ולא נדע מספר
שניו ולא חקר: כז ב-יגרע נשפי מים יקו מטר
לא ידו: כח אשר-ידו שחקים ירעפו עלי אדם

רב

על העדר וכוס ישראל או יוקו מטר לאדו כמו שאמרנו ז' ויוקו שנעשה האד כמין ויקח שהוא כוד להמליצות מהים ולא שיש נבד בחירה וכו' ללכת לים ולשאוב כי חס שיוקו כחות עליונים מאתו יתברך יתנו בו כח לקיימם שיעשו את העב כמין נבד חלול בקרבנו וסנינו קשים שיכילו המים שהוא כבוד ממש וישלחוהו וזה הוא כאשר יגרע נשפי מ' מהארץ על העדר זכות ס' ו נעשה האד כמין נוד לקבל מהי' ועולה למעלה וממערב במקום חסנו יתברך (כח) אך אשר יולו שחקים עמים העליוני שהוא אשר יולו שחקים זה הלא אדרבנו שאין זה רק לישראל שפוחלס להם הוא יתברך כשהם לריקים והוה ירעפו עלי אדם הם ישראל הקרואים אדם כשהם רב בחיכות ובחלדות וזה אמר רב לשון יחיד * (כז) או יהיה

ענין המדך הכתובים להודיע ולהורות ששגחתו יתברך הארץ הליו בנבורות נשמיו וההבחיס דעת המיוחסים הנהגת העולם אל הבורי השמים ונשם מטר אל שטבע באושרם כי העבים הם העולים ומיתכים ונעשים טיפין והן הם הגשמים אך כמה דחוקה דעת זה מתולת ה' קמימה האומרת יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים כו' ואמר למטר השמים חשתה מים וכשהוא חמור חלל עונש כאמר ועבר את השמי' ולא יהיה מער מן הכביאים כי כאשר ירד הגשם והשל מן השמים כו' והנה בא לחנוך ולניחוס הסברא הנפסדת ההיא ולהכריח כי הכל בהשגחתו ית' והוא כי הנה סתירת הסברא ההיא תהיה מכמה טעמים אחד שאם כן הוא שהעטר טבעי שהוא התכת העבים חס כן למה ימנעו ריבויים מחשבת מים עניי שחקים אשר יראה הרוחה חותם תחת השמים מלאים מים ועל הארץ לא יריקו ולא שטבע הוא שייאסו העבים למה מטר לא יתקף חרצה כי יהיו נבואים וזוה נגש חן ז' כי מה שאמרנו בנתיבות ז' מנפלאות אל כי אדם כוכב נכבדה והגדלים מתערבים והמטר יורד מן השמים לארץ ואין הטיפים מתערבין זה עם זה והנה חס היה המטר התכת העב איך ירדו טיפין בלתי מתערבים כי אין דרך דבר לח הניתך עצמותו לחלק לטיפין ולכלאי התערב ואדרבה יספק ויעסה קילוח אחד ומה גם שיבאו שיעור כל הטיפות זו כו' ג' כי הלא פעם ימטר על עיר אחת ועל עיר אחת לא ימטיר ואם הוא שלא בהשגחה חלחית רק על ידי טבע החדים הנמוסים מי הגדר אל העב איה מקום כבוד אשר יחייב מולו להמטיר בו היום שילך שם העב להתיך עצמו ולא על מקום זולתו וההיקש בכל עיר ועיר בעת רצון כוכבו להיות שם מער כי לא עב בימות הוא ואין המול נוקן לדומם דעת * ד' כי הלא אחר מפרשי עב יפרוש עליו השמש ויטהרו העבים וילכו למו עד קצות הארץ ואם התכת העב הוא המטר מי לנו מתוך גדול מהשמש ואם כן הדברה בפרוש על העב שמש הלא יתכנה במקומו קל מהרה ואין הדברא יספרו וילכו אל מקום אחר * ה' כי הלא נראה יתקדו עינים בעינים ותבא עליהם השמש ואינם ועל זה שועת עניים שיתפללו לה' יתן מטר על פני ארץ ישובו העבים למקומם וימטיר עליהם מטר ואם הגשם הוא טבעי ולא בהשגחה מה היה לעב שלא הופטר בפעם הראשון וילך הלוך עד עבור תפלה וישוב למקומו ויתך אחרי כן על כן אין ספק כי הסברא ההיא אין לה שחר כי חס שהכל הוא מאתו ובדיו יתברך והוא שמשניא ומפליא לעשות הוא הנותן כח בעב לקבל המים בתוכו כבתוך נור והוא המריק על הארץ עיר ועיר מדינה ומדינה ככתבה בספר כתב על כל עיר ממלכה וממלכה בשעת הכושר אשר לכל אחד לפניו יתברך והן כל חלה דברי חליהו על פי ממש קושיות אשר על הדעת הנכסדר ההוא ויביאם אחד אחד ובראשון היאל ואמר כי יגרע נשפי מים כו' לומר מאשר יגרע וימנע נשפי מים שיש נבואים ונשם חין ולא יימסו ויטיבו מיד על הארץ בטבעו מזה חני גזור כי יוקו מן השמים מטר לאדו אך לא שהאד עצמו יימם והוא המטר (כח) ועל הטעם השני אמר אשר יולו שחקים כו' לומר הנה אשר יולו שחקים למעלה הוא ממש אשר ירעפו עליו אדם רב כי לא ישתנו הטיפין ולא יתערבו טפה עם טפה הם היות המרחק גדול מן שחקי עד עפר אך כ' כמו שהם כאשר יולו שחקים כך הם כאשר ירעפו למטה ולא אמר על הארץ כי חס עלי אדם רב כלומר כי זה דבר נרגש בהמטיר על האדם עצמו וזלל הראייה (כט) ועל ה' אמר חף חס יתן כו' לו' כשתמיה וחומר חף חס תאמר שנין התפשטות העב שיביה תבונה בו להשכיל את השואות סוכתו יתברך הוא מקום רוממות הגלגל שהוא כמין סוכה שרע היה תשואות ורוממות הגלגל היום כנגד חיוו עיר כוכב הגלגל רם להמטיר עליה היום ובהיקש בכל עיר ועיר שנעשה ויחשה טיבה

חלקת מחוקק איוב לו לו

לו

ועל הד' אמר הן פ' עליו אורו שיפ' על העב אורו הוא שמו ובמהם
 סהוראיו ויפ' ויחבו העינים מחוץ השמש חדרנא כאשר פ' עליו
 שמו נקפור העב הו' והלך עד שרשי הים הוא סוף המערכת כסה (ל)
 ועל ה' אמר כי כ' ידן עינים שהיו הראיות השגחה בעינים לומר הנה
 זה המופת האחרון הכבוד להורות
 ההשגחה כי ה' ידן עינים לייסרם
 להשינם עד ה' והוא כי כ' ידן עינים
 הנו' ימארו ב' הכינים ב' חובל
 למכביר (לא) וימארו ב' שאל'
 שלא יבוא שם עינים כי חס שיביאם
 ופליהם יכסה אור ויבטלם כי השמש
 יבא פ' שם על הדרך ויבטלו העינים
 והוא כי על עם ה' ימארו מיד והיה
 חובל למכביר ובעם אחר על כפיס
 כ' אור ולמה יעשה כה למען יעשו
 תשובה נראות כשיאזרו רוח ונסס
 חין ה' יאזרו ויפ' ח' ה' ונזכות
 חים מפניע ומתפלל יבוא עליה
 להמטיר אחרי כן (ל) או
 שיצור הכתוב כי כ' ידן ויפ' עינים
 ואח' כך יתחולל בדביו שהיא למכביר
 (לא) ויפ' ע' סודין עינים

רב : אהאם יבין מפרשי עב תשאות סבתו :
 הן פ' עליו אורו ושרשי הים כסה : לא כי
 כ' ידן עינים יתראבל למכביר : לב ער כפיס
 כסה אור ויצו עליה במפניע : לי יגיד עליו רעו
 מקנה אף על עולה :

לו : אף לואת יחדר לבי ויתר ממקומן :
 שמעו שמוע ברנו קלו ורנה מפיו
 יצא : תחת כל השמים ישרהו ואורו על כנפות
 הארץ : י אחריו ישאג קול יעם בקול גאון
 ולא יעקבם כי ישמע קולו : ה ירעם אל בקולו
 נפלאות עשה גדלות ולא נדע : ו כי לשגב יאמר
 הוא

העולם לקיימו * עוד רביעי ידעו מד' למדרש רבה כי במתן תורה
 סכל ישראל שמעו כל דבור ודבור כל אחד ואחד שמע לפי כחו והענין כי
 חין ספק שלא הוכחו כל ישראל במדרגה אחת על כן גם שכולם שמעו כל
 אחד ב' לו ממדרגת השגתו * ונבא אל הענין אמר אליהו הנה הגדתי
 כי כל העולם השפל מתחבב בהשגחתו
 יתברך כאשר סיפר מענין הנשמים
 אמר עשה הנה ממאמרי חלה אפסר
 יבא עתק מפייס לדבר ולומר כי
 חס כן איפה נמעט חלילה מגדולת
 רוממותו יתברך כ' ארס ה' אף שפל
 יראה נגשמות העולם הוה על כן ב'א
 ויאמר הביטו וראו גדולת איכותו
 יתברך כי הלא חין צריך לומר אחר
 יוכה לשמוע קולו שיכיר עניינו ויחדר
 ויתר לבנו ב' חס אף לואת שאני
 מספר בפי הענין והוה יחדר לבי ויתר
 ממקומו ומה גם אשר יוכה לדבר בו
 ושמוע קולו (ב) ויבאר הענין
 ואמר שמעו כו' והוא כי השמוע בקול
 שמעניו ל' ירגו בפעם השנית
 כאשר ירגו בראשונה אמר אליהו
 שמעו שמוע פעם ופתיס ותמיד צריך
 יהיה ברנו שיתרגו ויחדר השמוע אשר זכה לשמוע כי הנה איכות
 קדושת רוחניותו הוא פליא עצום עד שאני המדרג לבי יתיר ממקומו ואשר
 המקיים דברי קולו וזאת תשכילו גודל רוממותו כי הלא ההנה הוא ההבל
 שמפיו יבא דברו (ג) אותו ההבל תחת כל השמים ישרהו כי נעשה
 מלאך והוא מאמר ר' יוחנן שכל דבור היוצא מפי הקב"ה נעשה מלאך וזה
 יאמר והנה כו' תחת כל השמים ישרהו כי יתן לו הוא ית' שררה ויתר
 תחת כל השמים כי כל הנעשה תחת כל השמים הבל פיו הוא המהווה
 ופועל כל האומר בהקדמ' השנית ולא עוד אלא שואורו מתפשט על כנפות
 הדרך והוא מה שאמרו ר"ל שהיה קולו ית' הולך מסוף העולם ועד סופו
 ויהיה כי חינו כיתר מלאכי' שאלה ה' הוא שליחו של עולם אף זה הנעשה
 מהבל פיו דומה לקונו שמלא כל הדרך כבודו כן זה אורו על כנפות
 הארץ כי זה כל העולם ואם כן איפה מילא ירגו מקולו ית' (ד) ושמו
 תאמר חס הבל פיו ית' כאשר נקח קולו יש לו כל הכח ההוא לפי ערך זה
 הקול עצמו לגודל איכותו על הבל הפה היה רחוי לא יכלנו העולם כולו
 העבור ומקולו ית' וכל כנפות הארץ כן קולו' שובר חרסם לכן
 אמר אחריו ישאג קול כו' לומר הנה נעשה רבינו עליו השלום שאל הראיני
 בא את כבודך ואמר לו הוא יתברך לא ירחיני הדרס וחי אף ורחיני את
 אחורי הנה כי המתתיחם אל אחורים ימלא בו כח לסבול בדר מה מה
 שאין כן כבודו יתברך המתתיחם אל הפנים ונבא אל הענין אמר חין הקול
 יוצא חס מהמדרגה אחרונה חין צריך לומר המתתיחם אל הפנים כי חס
 אפילו גם מה שהוא המתתיחם אל אחריו שמש ישאג קול ואף מבחינה
 זאת לא היו יכולים שומעי קולו שהוא בסיני כי הלא ירעם את כל כנפות
 הארץ בקול גאונו עד גדר שלא יהיה שהות לכל בני העולם להתקיים
 עד יגמולו לשמוע את הקול כי מיד כרעו ומתו כל אשר נשמת רוח חיים
 בראיו וזה אמר ולא יעקבם כי ישמע קולו שלא יאחר קיימים כי ישמע
 קולו למארי (ה) ושמוע תאמר חס כן איפה חיד' ה' כחן קולו לפי חילו
 בסיני וכל העם רואים את הקולות ונתקיימו הנה דע לך כי ירעם אל
 כו' והוא על דרך מאמר חכמי האמת על פסוק ואל וועם בכל יום כי מדת
 חסדו אל וועם את מדת הדין בל יחריב העולם על דרך זה יאמר אל
 תתמה חיד' יכלו לסבול הקולות ההם בסיני כי הלא מדת אל הוא של חסד
 היה מרעיס וגוער בקולו בלי יבצר וימית את כל העולם ולא היה פליא
 אחד כי חס רבים וזהו אמרו נפלאות והוא מאמר ר"ל שכל אחד היה בא
 לו הקול לפי כחו לקבל נאמא נעשים בקולו נפלאות על ידי הרעמת
 מרש חל בחופן וכלו הכל לסבול בבור כבודו וחלוש לפי חולשתו וחל
 תתמה כיוה דרכו יתברך שעושה גדולות ולא נדע כי כמה נכסים עושה
 בכל יום עם כל חסד וחין בעל הנם מכיר נעמו כן היה בקול היה עושה
 נס עם כל אחד לפי המקבל כפי הכנתו לקבל וחין שום אחד מהמקבלים
 מכיר שהרעים ה' בקולו לפי גדר כחו וזהו עושה גדולות ולא נדע *
 עוד אפשר יכוין ענין מאמר ר"ל כי היה הקול מתחלק לע' לשון וזה
 בקולו נפלאות כי ב' דברים יהיה מדת אל עושה אחד הרעם בקולו וגם
 עשות בה נפלאות רבות והשאר כקודם * (ו) כי לשגב וכו' הנה
 אמרו רבותינו ז"ל ואת הארץ ולא פירס והיכן פירס לשגב יאמר הוא ארץ
 והכריחם לפרס כן אמרו הוא שירס שהיית הארץ היה מהשגב והיה
 דעתם כדעת האומר כי השמים נבראו מן השיטה האמצעית שמים
 ושגם הארץ מן המים אשר נבא קודם ליעלם והיות הכל מן המים הוא כ

הוא כי על כפיס כסה אור למנוע העינים ואחר כך שיקבלו מוסר ויצו
 עליה במפניע בזכות חים מפניע חס יהיה חס מפניע ומבקש רחמים
 (לב) ואם חין מפניע אז יגיד עליו רעו לפניו יתברך והוא כי חו
 הקב"ה נקרא רעו והוא יגיד עליו ויפ' מי הוא רעו הלא הוא מקנה
 החף על עולה לומר חסד בזכות בהמה טושע ה' לסלק חרון חף ומרחם
 וז' מקנה שהוא מקנה הנהמה עשה אף ה' שנתרה למנוע מטר למעל'
 יעלה ויסתלק מעליהם והוה על עולה כמד' ואל על יתרחבו ויחיונו
 לא על * או יהיה רעו מלאשון רעיון כמו נחת לרעי ושעור הכתוב ואם
 יגיד על המפניע מחשבתו שכותבו בלתי הגונה בתפלתו אז יעשה בזכות
 בהמה כי מקנה את החף גורם ומסתלק שעל עולה כבקודם :

לו (א) אף לואת יחדר כו' הנה אמרו ר"ל חף טיטוס נכנס
 לבית קדש הקדשים לעבור עניניה ונכנס בשלום
 ויאל בשלום ונדב ואזיהו נכנסו לבית קדשי הקדשים ויאלו שרופים וכן
 כהן המתרגם התנבא על נדב ואזיהו ואמר חף לואת כו' והלא כמו
 ור נחשב מי נתן בני אהרן בכאן חף הוקשה לנו כי אומרו חף לואת כו'
 לא יצדק חס לא חס היה אומר תחלה שיחדר לו על דבר אחד ואמר אחר
 כך חף לואת יחדר לבי כמו על הקודם חף לא חדר על דבר תחלה ועוד
 שגם פה לא הוכיר על מה חדר לבו כי הפסוק שאחריו חף שמעו שמוע
 כו' הוא דרך גיווי על מה שאמר ולא סיפור על מה חדר על כן לחשוב
 דרשו על דרך גיווי עוב כדרך המדרש והוא כי יאמר חס נזות יבא
 אהרן אל הקודש כו' ויאמר כאן לואת הוא על דבר בואה אל הקדש וראה
 לדרוש על זאת האומר בביאת מקדש משניטעמים אחד שאין חדרה על
 ענין שנאמר בו זאת חס לא על ביאת נדב ואזיהו עוד שנית כי מלת
 חף מיותרת ובלי הנני כי לא סיפר שחדר על דבר אחר שיאמר עתה
 שגם חדר על זאת חף יתנה חובה זו לדרש והוא כי אמר היות חף קף
 לואת היא ביאת מקד' מש' לאחזרת היא של טיטוס יחדר לבי ויתר
 מתקומו על האחרת והענין כי אחר שסיפר מפרשות השגחתו יתברך
 כענין הנשם שמאנו למד ליתר דברים אמר כי בזה בלבד יחדר לבו כי
 לא השיגה דעתו על מה עשה ה' ככה :

על דרך הפשט יאמר מקושר עם פסוקים שאחריו בשב לב אל כפל
 אומרו שמעו שמוע וגם חין פסוק מתקשר עם פסוק לא למעלה
 גלא למטה והוא כאשר נקדים הקדמות ידועות ממאמרי ר"ל ח' תאמר ר'
 יוחנן במדרש היות והוא כי כל דבור ודבור היוצא מפי הקב"ה נעשה
 מלאך * שני הלא הוא כי הדבר הנעשה על פי דבורו יתברך הבל פיו
 מאש הוא המהות אותו כאשר הארכנו בזה במקומות רבים והוא ענין
 בעשרה מאמרות נבא העולם כי בהם מאש נבא והוא מאמר הכתוב
 בדברה' שמים נעשו ונרוח פיו כל נבאם הנה כי בהבל פיו הוא רוח
 פיו המתפשט בדבורו נהאו כל נבאם והוא גם כן מאמר הנביא כי כאשר
 ירד הנשם כו' כן יהיה דברי אשר ילא מפי לא ישוב כו' כי חס עשה את
 אשר חפצתי כו' הנה כיהדבור היוצא מפיו יתברך הוא השלים והעושה
 את הכל וחין זה כי חס פנעשה מלאך ומאלף דבר נשכיל ורע כי גדול
 כח איכות המלאך שהוא מיתר מלאכים כי הוא מאיכותו יתברך מה שאין
 כן מאשרתו יתברך שמעולם המלאכים המה * עוד שלישי כי ידעו כי
 יתברך יתברך אמרו רבותינו ז"ל במתן תורה שהיה קולו יתברך הולך
 מסוף העולם ועד סופו שהוא שחור קדושתו היה מתפשט בכל כללות

הלכת מחוקק איוב לו

מלש חסד יבנה ועל היות זה היה מק המים והמים זכיס והארץ עכורה על כן אמר כי הקפידו מאמים ופשה שלב והענין שלשל והענין המים ומחוקק עביות נעשית הרץ עבה ועכורה והיה שלב שחורזות שלב שאזרו רבותיו ז"ל שהן נרקיע הנקרא מכן והוא כי ממדת חסד שאזכירנה המים עד מכן שלשל והלבים מהמים

עד יפוזרוו בקוהר שלב והם חולרות שלב ובכלל הדבר הוא כי היה ההסתלשלו בשתוף רחמים עם חסד שלב שהם מים נקפים בחור ביעוד הרוח כי הנעט שפע מימי החסד אל מדת הרחמים מהענה עד יהוהר כשלב בחולרות שלב שזמכון ומכללם חולרו הטב ששמים כשישראל עופים ולזו של נקוס כד"ה כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים כי וכנה אל ענין הכתוב לפי הפשוט הלא חמדתו כי ירעם הן נקולו ונעשים נפלאות נקולו שניין דח מן דח והנה היתה כמעט מהחוש כי הנה מחולרות שלב שברקיע נעשים ד" הפכים כילגלג

שנהלות יהוה הוא הרץ בהיות שהוא שלב ממש ולפעמים מחולרות ההם כז גשם מטר שהוא מי גשמים כי על שני המליחות נאמר כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים כו' ושיניהם בחינת חסד לטובה ולפעמים מחולרות שלב ההם בל כח רוחו ודין כענין מטרות וכיוצא וזהו גשם מטרות עזו הנה ששעה ד' הפכים ברב אחר (ז) והנה עוד רחיה מחוקק חל השנחתו יתברך כי הנה ביר כל אדם יחוס וירוש רשימות למצו כס כל מעשה חסד טוב וחס רע והנה חין זה חס לל כח חלחי לרשום בחומר כפות האדם ומפרש שם השנחתו יתברך שפופה ומביט כל מעשה כל איש ואיש והוא ביר כל אדם יתקום ולמה יעשה זה והלא חין לפטו שכהה הלא הוא לדעת כל אנשי מעשהו והוא כי כאשר הולך האדם אל בית עולמו ויעמידוהו בדין ומראים לפניו אשר עשה חיל חסד שונות פעל ועשה כהספרם יראה מלאכי חבלה משחיתים עומדים לפניו לקטרט עליו כי כל עון ופשע וחטאה אשר עשה נעשה מלאך רע והיהקש חס עסק בתורתו ישמדו לפניו כהספרם חיל שרפי קדש כי מכל אחר נעשה מלאך להיותם סניגורים עליו והנה בהראותו יתברך אל האדם הנשי חיל אשר פעל ועשה הלא אפשר בעיניו יפלא חס חת כל חלה יוד עשקה על כן או מראים לו חין כולם ראומים וחתומים בכף ידו וזה אמר לדעת כו' לומר לשידע האדם הנוכר על יד מה שחתום בידו חת כל אנשי מעשהו שהוא כל אנשי חילו שהם נבראים ממעשהו והוא אנשי מעשהו וקוראים הנשים להיותם נצח מלחמה חלה ככה חלה מיימינים נגד השמאחילים כד"ה חס יתחמה כי חוהר חס יכונה על המלחמה (ח) ושם תאמר חין יוכר זה בחוש דוח העולם כי יש לחוש לדיוק אנשי חיל נעשים מהמלכות ולעומתם מלאכי חבלה הנעשים מהעבירות לזה אמר ותבא חיה בזמון חרב כו' והוא כי הנה ידענו כי הדיוק אשר יפגענו הארי והדוב ודומיהם לא ירח מהם ועד ממחר דוד המלך עליו השלום כי גם חת החרי גם חת הדוב הכה וכן דניאל בנובא די חריותא ויוסף נבור פמים לא היו בו חבל נחשים ועקרנים היו בו וכן כמה מעשים צימי החיים ואמוראים וחין צריך לומר חת הדיוקים ענמם כי חס חפילו חת המוריים כו' שגמרה בהיה שירא שהיו משלבים בכל לילה חמר של אחר מהם לחרי שמודמן להם והיה אוכלו וכשהגיע הלילה של רב ספרא להסליך חמורו השליכו ולח רצה הארי לחוכלו ומה גם עתה חת הדיוק עצמו והנה חין הוראה גדולה מו שגמלקים הנעשים בתאותיו של צדיק חפילים מורה בחיה רעה היותו והו יאמר הלא חמרתו כי ביד כל אדם יחוס לדעת האדם כל חגשים שעה במעשהו חמר ולא עוד כי חס בהיות האדם הנוכר עומד ותבא חיה כמו חרב לערוף ערף למלא נפשה כי תרעב ותרחשו ותשיב מררחה מן המחרב ותלך לה אל מעוה לשכון וכן היה חס שחנשי מעשה הטוב אשר לחים ההוא חפילו עליה מורה וחסב חחור והנבים הדבר חמר ענין המחרב ושיבה למענותיה ולח חמר כי תרחשו חיה ולח חמרטו והוא כי בדברו יתברך עם חיוב חמר חליו על הארי והכפיר כי יחשו במענות ישובו בפוכה למו חרב שהוא כי ישוהו במענות מרעב וישבו בפוכה לחרב וזה ויאמר כי חמר בואה למו חרב חשבו למעוה בצערה כל כך חתנהל מהצדי וכוונת הענין כי מהצדיק ללמוד חל הרשע כי גם בידו חתום מעשהו ואנשי מעשהו מסוגו גם הוא :

(ט) מן חסדר כו' הנה חמור רבותיו ז"ל מן חסדר תבא סופה זו רוח דרומית ומזרית קרה זו רוח צפונית (י) מנשמת אל ימן קרה זו רוח מערבית ורוחז מים צמורתו רוח מזרחית ויהיה כי

הוא ארץ ונשים מטרונשים מטרות עון: י ביד
כל אדם יחיתום לדעת כל אנשי מעשהו: י ותבא
חיה כמו ארב ובמענותיה תשובו: י מן חסדר
תבוא חיה ומזרית קרה: י מנשמת אל ימן
קרה ורחב מים כמו צק: י אף ברי יטריח עב
יפיץ ענן אורו: י והוא מסבות מתהפך
בתחבולתו לפעלים כל אשר יצום: י על פני תבר
ארצה: י אס לשכט אס לארצו אס לחסד
ימצאהו: י האני הוצאת איוב עמד והתבונן
נפלאות אל: י התדע בשום אלוה עליהם

והופיע
להצוה שלב בטבע עב כפלב שהי מלא מים ולהוסיף להפליה לבערם מעל החרץ והלא חס לא גורה חממתו יתברך להרוק על החרץ וימנעה מחלה ועל כן יעמוד מרעיד וזה אמר חף ברי יטריח כו' לומר הנה ספרתי מארבע רוחות חין על ידם ימטיר בהדרגה שיבא רוח מזרח ללחלח העולם ואחריו להעלות חדים ואחריו להביאם אל מקום החפץ ולהרוק על הארץ והנה הלא תראה לפעמי' כי חף ברי שהעולם צר וק' מכל עב וחוסם נח על הארץ והנה יטריח עב כבוד מים מלא בטבע כמטריו שלב כטבעו ואחר היגיעה הוחת והנה יתבטל הכל ויפיץ חת הענן חורו יתברך שמוריה אורו ומספורי הענן' וחין חס ויכל להכחיש כי השנחה היא ויתמה על השנות הטבעי פעמים (יב) ויתמה על החפץ בחמת באמור היתכן כי הוא יתברך שתי מסובות מתהפך מהיות השמש בהיר להטריח הענן וחס' כ לפורה בלי טעם חף הוא בתבולותיו וזה לאחד ענ' סיבות ח' בשביל פעלים של בני חסד כפי מה שיתהפכו מעשיהם למטה כי אשר יזום הוא יתברך חת הפכים ואת האור כן יעשו על פני תבול חרצה שהוא היות נשיאים על פני תבול חרצה שהוא לארץ שהם כנר על פני תבול להרוק על הארץ ויעשו חת אשר יזום חס להרוק חס להסתלק לפי המעש' (יג) או כינה שנית שהוא חס לשבט כי עשה בשביל שבט לייסר חת הנריות שהרי רוחים השנחתו יתברך כרי יטריח עב ועם כל זה מרעת יושבי בה יסלקנה לייסרם שמראה להם שבט מוסר למען ישונו ערוו יתברך או אפשר יעשה כן לסיבה שלשית והוא בשביל חרצו שמורה להם שלחיבת הארץ ברי יטריח עב חלל שמלקו על שארצו ביד רעים ומה גם חס ידבר בהיותו ביד ישר' וחין מקיימים מצות התלויות בה אז על אשר לא יעשו חסד כענין שאל שעל שלא נמלו חסד עמו שלא נספד כהלכה היו נשיאים ורוח וגשם חין עד ששעו החסד ויעתר חלחי לארץ אחרי כן והוא חס לחסד ימלאהו חת החסד שיעשוהו על ידי שברייטריח עב ויפיץ חותו למען יראו ויעשו החסד נמצא שהיתה המלאה למען יעשו החסד: (יד) האזינה וכו' חמר הנה ער כה דברתי בטענות שכליות על דבר ההשנחה והנה חין ספק שאין כל כך רחיה חוקק כאשר בחיות מן החסם ועל כן חמר האזינה וחס' חיוב מדבר שנתפרסם לעיני הכל ומה גם לאומרים כי בציאת מצרי' היה חיוב שיאמר לו עמוד והסתבון נפלאות חל בחוש הראות (טו) והוא כי התדע בשום אלוה עליה' כו' והוא כי עווננו מדבר על העב כאו' חף ברי יטריח עב כו' ונמר דבורו עד כה חמר עתה הנה ממאמרי שחמרתו שבהיות העולם ברי נקי מכל חסך עמים יטריח עב ומתקדר העולם בענין דח' כ יפיץ חת הענן אורו יתברך ויאר' חת העולם בסילוק העב כי יפיץ חוהה הלא יראה בפירוש והוא מוחם לכל כי כאשר העב יכסה על חסך חתה חסך חוקק מאד מבני האדם יחשך היום חס הסתלקו וחס' כן חופה קו' הוא שאלו יאוייר יתקרב יוחר כסוי העב פרוש על בני חסם שזמחמכים יהיו חמר עמד והסתבון נפלאות חל בהידרע בשום חלוח עב עליהם על בני חסם שהוא על יוצאי מצרים שהיו חסח הענן יכסם עד חומרם ז"ל שאור שמש לא נגה עליהם כחאמר' על פסוק והוקע חותם לה' נגד השמש כי כל אשר חטה היה הענן נבקע ומכה על ראשו והם כן חופה לפי הטבע היה שיהיו יושבי חסך וצלמות ואחרת הופיע אור עננו והיה להם חור נפלא מהענן עצמו והוא כי לא היה כענן טבעי רק עננו יתברך מחייחם חליו יתברך כאשר הוא לפי האמת עננים רחמים חסד למעלה מכל השמים כבודם כבודע מעין כל וחופות ג' ע

הנה ארבע רוחות משתנים לרבע טבעים זה חס ויבש זה חס ולח זה קר ויבש זה קר ולח וחס כלן ידו ית' פשחה למוז עולם ולהכין בן עניים בעתם ותהדרתם להרוק על הארץ (יא) כמדוע והנה נחם הדברים כסידורן לא הנתן הפנתחו יתברך חף חס בהיות רוח חס ויבש וחס נח פרוש על כל ההרדעלם השמי' ודוע חין והנה כמו רגע וקסם על הארץ ענין כנר בחשכת מים כיום סגור להרוק על הארץ ועוד מעט והנה חור הולך וחור וכרוף עשן חרוף עני שחקים עד בלתי השחיר חף גם אחר והנה יראה הרוחה כי פלחי פלאות נעשו ומעשה חלבים המה כי בהיות בהיר בשחקים וענן חין חף כמו רגע והנה עת מלא מים וחין זה דבר טבעי כי חס מה' נלא וטרם השבע עין לחו' הנם הראשון והבא כס פני כי כהרף עין ויחמר חלבים יהי חור ויהי חור והעבים עיניהם גם ואינם וחס' לוחת יחדר כל לב באזמרו מה וחס' עשה חלבים להפליה לעשות להצוה שלב בטבע עב כפלב שהי מלא מים ולהוסיף להפליה לבערם מעל החרץ והלא חס לא גורה חממתו יתברך להרוק על החרץ וימנעה מחלה ועל כן יעמוד מרעיד וזה אמר חף ברי יטריח כו' לומר הנה ספרתי מארבע רוחות חין על ידם ימטיר בהדרגה שיבא רוח מזרח ללחלח העולם ואחריו להעלות חדים ואחריו להביאם אל מקום החפץ ולהרוק על הארץ והנה הלא תראה לפעמי' כי חף ברי שהעולם צר וק' מכל עב וחוסם נח על הארץ והנה יטריח עב כבוד מים מלא בטבע כמטריו שלב כטבעו ואחר היגיעה הוחת והנה יתבטל הכל ויפיץ חת הענן חורו יתברך שמוריה אורו ומספורי הענן' וחין חס ויכל להכחיש כי השנחה היא ויתמה על השנות הטבעי פעמים (יב) ויתמה על החפץ בחמת באמור היתכן כי הוא יתברך שתי מסובות מתהפך מהיות השמש בהיר להטריח הענן וחס' כ לפורה בלי טעם חף הוא בתבולותיו וזה לאחד ענ' סיבות ח' בשביל פעלים של בני חסד כפי מה שיתהפכו מעשיהם למטה כי אשר יזום הוא יתברך חת הפכים ואת האור כן יעשו על פני תבול חרצה שהוא היות נשיאים על פני תבול חרצה שהוא לארץ שהם כנר על פני תבול להרוק על הארץ ויעשו חת אשר יזום חס להרוק חס להסתלק לפי המעש' (יג) או כינה שנית שהוא חס לשבט כי עשה בשביל שבט לייסר חת הנריות שהרי רוחים השנחתו יתברך כרי יטריח עב ועם כל זה מרעת יושבי בה יסלקנה לייסרם שמראה להם שבט מוסר למען ישונו ערוו יתברך או אפשר יעשה כן לסיבה שלשית והוא בשביל חרצו שמורה להם שלחיבת הארץ ברי יטריח עב חלל שמלקו על שארצו ביד רעים ומה גם חס ידבר בהיותו ביד ישר' וחין מקיימים מצות התלויות בה אז על אשר לא יעשו חסד כענין שאל שעל שלא נמלו חסד עמו שלא נספד כהלכה היו נשיאים ורוח וגשם חין עד ששעו החסד ויעתר חלחי לארץ אחרי כן והוא חס לחסד ימלאהו חת החסד שיעשוהו על ידי שברייטריח עב ויפיץ חותו למען יראו ויעשו החסד נמצא שהיתה המלאה למען יעשו החסד: (יד) האזינה וכו' חמר הנה ער כה דברתי בטענות שכליות על דבר ההשנחה והנה חין ספק שאין כל כך רחיה חוקק כאשר בחיות מן החסם ועל כן חמר האזינה וחס' חיוב מדבר שנתפרסם לעיני הכל ומה גם לאומרים כי בציאת מצרי' היה חיוב שיאמר לו עמוד והסתבון נפלאות חל בחוש הראות (טו) והוא כי התדע בשום אלוה עליה' כו' והוא כי עווננו מדבר על העב כאו' חף ברי יטריח עב כו' ונמר דבורו עד כה חמר עתה הנה ממאמרי שחמרתו שבהיות העולם ברי נקי מכל חסך עמים יטריח עב ומתקדר העולם בענין דח' כ יפיץ חת הענן אורו יתברך ויאר' חת העולם בסילוק העב כי יפיץ חוהה הלא יראה בפירוש והוא מוחם לכל כי כאשר העב יכסה על חסך חתה חסך חוקק מאד מבני האדם יחשך היום חס הסתלקו וחס' כן חופה קו' הוא שאלו יאוייר יתקרב יוחר כסוי העב פרוש על בני חסם שזמחמכים יהיו חמר עמד והסתבון נפלאות חל בהידרע בשום חלוח עב עליהם על בני חסם שהוא על יוצאי מצרים שהיו חסח הענן יכסם עד חומרם ז"ל שאור שמש לא נגה עליהם כחאמר' על פסוק והוקע חותם לה' נגד השמש כי כל אשר חטה היה הענן נבקע ומכה על ראשו והם כן חופה לפי הטבע היה שיהיו יושבי חסך וצלמות ואחרת הופיע אור עננו והיה להם חור נפלא מהענן עצמו והוא כי לא היה כענן טבעי רק עננו יתברך מחייחם חליו יתברך כאשר הוא לפי האמת עננים רחמים חסד למעלה מכל השמים כבודם כבודע מעין כל וחופות ג' ע

ויין

ואור עננו שאמר למעלה וכוונתו באורות ראו על ידו וראה לא גדולות כי
הלך צהיר הוא נשחקים והוא כי גם שחקים הוא רקיע שלמעלה מכל
הגלגלים הגשמיים כאשר הכרחנו למעלה ובציור משלי ממחמר ר' יוחנן
שברקיע שני שם חמה ולבנה ככדים ומולות והשלישי שחקים שחוקים מן
לדקיקים לעמיד לבח שהוא חלקת
עולם המלאכים וכוונתו יאמר ראה לא
גדולות של זה משה האיש כי הלא
צהיר הוא בהיותו נשחקים שאורו
עודף על עולם המלאכים וצהיר
הוא פס ולא עוד כי הם כאשר רוח
עזרה ומתעורר כי בעבור רוח
למעלה דרך שחקים מוכר לעלות אל
מכון שבתה ומתעורר חת השחקים
שהקנה בהסעורה הארת קדושה כמה
דחת אמר ובעצם השמי לעבור שהוא
ענין הארה והסכן חופה חומר
טעמה מי דומה לו בכל מין האנושי
וחיבה נלאמד ממנו להוסיף על
הקושרים שזמר לפניו כי הוא ידע
ולא חנו וחזן לנו חלל השלשה שהוא
חמר וכמחמר ר' יוחנן (כב)
מצפון וזה כי כהתינו להוכיח
גודל השבחתי יתברך בעולם השפל
ולמעמדו על האמת חמונה חומן

(טו) ואין צריך לומר העצ המכסה עלי ראשם כי אם החדע על מפלשי
עב הוא הענין שהיה הולך ומתפשט לפניו והוא החדע על מפלשי עב
הנה היו בו מפלחות תמים דעים והוא הכודע מר"ל שהיה מיישר
המעקשים ומסקל המכשולות ומגביה הרעיונים ומשפיל ההרים והורג
הנחשים ועקרנים וכל דברים הרעים
ומכל זה לא היו ישראל רואים רק
שנלכסם היו מוצאם סדרך ישר לא
יכשלו בו ולא היה נודע להם אשר
הפליח לעשות הוא יתברך עמהם כי
היה הוא יתברך עשה כפלות
גדולות לבדו ו"ח מפלחות תמים
דעים כלו כי הוא לבדו ידעם (יז)
ועוד פלא שני והוא כי כאשר לא היה
נכנס שם שמש גם לא יראו רוח כי
ישנו שם רוח והלא כפי הטבע יחמו
כחומר וימותו הנשים בחמה מפני
החמה ו"ח אשר נבדק תמים כו' לומר
נפלות חל הם חמר בהיותם
בלתי מסובדי ענינים שלא יכשור רוחות
כי אם באור העולם פנוי לארבע
רוחות ואין מעכב מלגש כולם עם כל
זה נבדק תמים בהשקיע ארץ מדרום
ומה יפשו אשר הן העבים ואין שום
רוח נכנס כי הלא מות ימותו

והופיע אור עננו : טו
מפלאות תמים דעים : יז
בהשקיע ארץ מדרום : יח
חוקים כראי מוצק : יט
נערך מפני חשך : ד
היספרו לו כי אדבר אם
אמר איש כי יבלע : כא
ועתה יראו אור בהיר
הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם : כב
מצפון
זהב יאתה על אלה נורא הוד : כג
שדילא
מצאנהו שגיא כחומשפט ורכ צדקה לא יערה :
כד
לכן יראהו אנשים לא יראה כל חכמי לב :
לח * ויען יהיה את איוב מן הסערה ויאמר :
כיוה מחשיה עצה במלין בלי
דעת

לח א לחומיה בסוף דבריו ואמר התחוק חל חירח כי אם נצרה גדולה
היית תקוה לאור כי מהרה תצאח כי הלא חמשול לך משל כי זהו מלפון
שהוא מקים חוקך הדין וסורנו משם והביתך כן על אלה נורא הוד
כלומר כי על אלה שהתנגד עמך ברובו ומדת היותו נורא רחוי חקן לו
הוד ושנח כי תקוה שעל יד יסירך תנו חתך טובה * או יאמר חל
תקנח בהללחת רשע ועושרם כי דע כי מצפון הוא ממקום הדין והרובו
זהב כלומר שהוא לרעחם על כן על אלה נורא שמיסר חת הצדק רחוי
לחת הוד על הללחת הרשעים לומר הם לעוברי רצונו כך לעושי רצונו
על חת כמה וכמה * (כג) ושחח חומר הלא חתלון שגם שיישב
לרשעים לפחות בחדר לו בשמים יראנו יתברך מפלת רשע למען נלאמד
סתום מן המפורש כי גם שקלת רשעים יתייסרו חין מכבד עליהם והיה
רחוי יסדרנו ה' בעצם חבל הנה שדי השודר לא מצאנוהו שניח כח כלומר
בעולם הזה לא מצאנוהו לחמו כי אם נמצא בחיותו עולם לנחמיהם שם
וגם הם רחוי כי הצדק השלם במשפט ורוב צדקה לא יענה בעולם הזה
מפני קדוש ה' פן יחמרו חוקים וקיימים בלתי נחמלים וגם
חשובתק הלא שחם היה הוא יתברך חלילה שוח צדוק חללים (כד) לומר חמר
והעדר עניו לצדק לא ימצא מי שיעבוד חת ה' מחבת ה' ומחבת לבו
רק מחבתה עינו מחמת יראה וחין חפץ ה' רק שבעבור מחמת החממה
וחבה והוא לכן כו' לומר אשר לכן כלומר בשביל כן על מצוה שדי שניח
כח על הרשע ושלא יענה לצדק ויראוהו אנשים כי יעבדוהו מיראה ולא
יראה כל חכמי לב בחמת ו' חפץ יעבדוהו מאהבה מחבת לבו החממה
ולח מיראה :

והדרנה דשנים ורעננים היו כי נצל שרי יתלוננו ויהיו שם עם ה' מ חין
השנה גדולה הימנה כי היו כאלו היו בשני עולמות כחת כי הוא יתברך
בעולם העליון היה עמהם על החרך (יח) ואמר תרקיע עמו
לשחקים כו' נמשך חמר חומר החדע זה פעמים לומר החדע בשום
חלום עליהם הענין והופיע וכו' והחדע על מפלשי עב כו' שהוא מפלחות
כו' ואשר נצלו מהחם כי אשר נבדק תמים ה' חלוי דעת סוד זה
וענין הענין כבוד ההם היית עולה לרקיע להיות שם עם ה' והוא כאשר
ידע משה רבינו ע"ה היית משיח השנה גדולה כמרע"ה כי תרקיע עמו
ית' לשחקים כמה שפעלה לשחקים ולא לגשמיים שעתידין ליבולת
כד' א ושעים כענין נמלחו רק בחותם שהם חוקים קיימים שם רוחניים
וחוקים כחוי מוצק שבו בהירות רמו חל בהרניות וחוק רמו חל הקיום :
תרקיע עמו כו' זולת מה שכתבנו למעלה יאמר מקורש עם הפסוקים
שאחריו והוא כי הנה בסילוק הצדק ומה גם רשום כאיוב
מה על ידי שכינה ונשמתו עולה עמה לשחקים וכוונתו יאמר חתה חיוב
אשר בסילוק תרקיע עמו לשחקים חוקים וקיימים בלתי נחמלים וגם
זנים כחוי חלק (יט) עם כל גדולתך והתברך חל ה' הודיעו
מה נחמר לו יתברך חיוה חומר נערוך לו יהיה רחוי חליו כי הנה לא
נערך לו חומר מתייחס חליו מפני חק חומרנו המעכב בעוד הגשם
נקרנו (ך) ושחח חומר כי כאשר חומרנו מעכב מערוך לו יתברך
חומר כן יעבד מלהיות לו יתברך שייכות עמו לשמע מאמר סיני חס לא
סיוספר לו על יד מלאך וחך חמרתי מה חומר לו הנה דע לך כי חין צריך
לומר החמין כוה כי אם חלילו היות חים מסתפק בדבר יבולע מן העולם
בדברך וכו' היסופר לו כי חדר שהוא כחסתפק והומר האם יסופר
לו כלומר על ידי מלאך כאשר חדר חיו הגשמי חו יסאע מעצמו ולא
יעננו הגשם אשר לחים הנה חס חמר חים תינות חלו והם היסופר
לו כי חדר הנה ודחי כי יבולע * או יאמר מאמר רבי יוחנן לאותו
חלמר שהרבה בחומריו יתברך לחמר חל הגדול הנגזר והנרצח החריד
החוק החמין כו' והשתיקו ר' יוחנן חמר סיימתינהו לכולהו שחזי דמך
דאפילו הול הגדול הנגזר והנרצח חס לא חמרם משה לא הוינח חמר
ואו כי לנגזר השנתו וקדושתו ידע עד היכן וכל לומר חך החמין לא
דע * ונחח חל הענין חמר היסופר לו וכו' * לומר חל חמרתי
הודיענו מה נחמר לו כי חיוה חומר נערוך חליו לפי גדולתו יתברך
והוא מה נחמר לו כלומר שיהיה כחות וזרק לו כי חין לומר נרבה
לומר חומרים רנים כנגד גדולותיו הרנים כי הנה לח יתכן חלילה כי
היסופר כלומר חס יהיה מספר בהיות השבח לו בנה חדרר ואפילו
חומרים כלו' ודחי לח כן הוא כי חדרל לספור כי חין נספר ושחח חומר
הלא משה חמר חומריו הגדול הנגזר והנרצח סמוך לסילוקו בחממה
קורה חל חתה לו גם חתה כי מי כחומר ידע רחוי לומר וכו' שחמר חס
חמר חים זה משה כמו שחמרנו * מי הקרוי חים משה חמר חורים נומן
סילוקו כאשר יבולע ויחכמה מהעולם חוס כמה דחת חמר כבלע חת
הקדש לא מפני כך תלאוד לומר גם חתה מדעתך חומריו כי חין בעולם
דומה לו (כא) כי דע לך כי ועתה שנסתלק לא ראו חור בני אדם
כחמר בימיו על ידו כענין וכל העם רואים חת הקולות רואים חת הנשמע

לח (א) ויען

ה' כו' הנה חמר ר"ל שנתראה לו הוא יתברך
מצפון שערות ראשו : ורחוי לשים לב על
דבריהם כי הלא חין הכתוב מוכיר רק סערה שהוא לפי פירוש זה שהוא
מנורת שער על שער חחד ולא על לבין שערות רבות וגם נשים לב חל
חומרנו מצפון שערות ולא חמרנו משערות ראשו ועוד למה זה בחר ה' לברר
בו יתחוקם הוא חמתים וולחו * והנה חל ענין זה מוכר מאמרם
ו"ל בירושלמי משה בנהן אחד שהיה עני צומר והיה רוצה ללכת לח"ל
ואמר לחשמו חין לי דבר להניח לך חבל חלמך ידיעתי ובעוד שהיה
מלמד לה מראות נגעים חמר לה דעי כי הנה חין לך שער בראש חת
חחיו מצפון שחמו הוא גדל וחס ח"ו היה מחתכו מעין של לשל
חצירו היו עיניו כחות חמר לו חשמו ולא ישמעו חונך מה ספיק מדר
ומה חס על כל שער יעשר מראשך הקד"ה מוזנין לו מצפון בפני עצמו
שיחפרנס בו חת כל עמך לא כל שכן שיומן לך מוונך ולמה תלא לח"ל
מיד חור בו * והנה מאונח דבר כי הוא יתברך מורה השבחתי הפרטית
עד חין חלית בנה שלכל חמר משערות ראשו מכין מוזנין בפני עצמו
ולח לשנים כאשר כי חס חדרבה משיח לספריו בין מצפון של זה למצפון
של זה חק וחומר עצום מאד חס לשער חמר שהכל הוא צערך כל
לכלות חדרם משניח הוא יתברך מה גם עתה בכל חדרם ולח עוד חלל
שהוא דומם וחומרי מותר ופסולת שנוף כי ממנו נקח ראה חל כל
הדברים החומריים ופרטיים שתחת כל השמים * וכחח חל הענין והוא
כי חמר שהפליג חליתו להביא ראה על השבחתי יתברך בדרם חומר
ועל

חלקת מחוקק איוב לח

הפך פכו ברחמי גדולי ודב - לנוכח ויהמר לו לומר כו' לומר הנה עורך
 בסערת חוליך דברתי בשפוקף למען תכיר כי שלא כהונן דברת לי ועכ"ו
 הנה נשאתי פניך ואת עשה בדבריך כי הלא בחור פני מלך שחתי דובר כך לנוכח
 הנה ריפאתיך והחוקקתך כמאמרך כפך מעלי הרחק והוא כי הלא אמרת כפך
 מעלי הרחק דבר כח יחספס' לבושי
 כפי כהנתי יאורני שאם נכח יסירו
 לבדו מעליו ישאר כשיעור אזור מהלבו'
 עלצו דבוק בדבש כי בעפוש נשרו
 נדבק ויתעפוש גם מה שהיה מהלבוש
 תחת אזורו וישאר כאזור אזור נמתו
 חסר התפשט הלוש וכן אמר לבש
 נשרי רמה וגוש עפר וכן באומרו
 ויכרסרני ויפצלני חמר עתה הנה
 עד כה לא היית יכול לאזור אזור
 במתניך ומה גם נכח הך עתה אור לא כגבר חלצוך נכח והסתמך כלומר
 ראה כי רפאתיך והחוקקתך הרי הסרתי מעליך שני וגם אימתי
 אל תבעתך כי חינו רק כשאל כי שאלך כו' ומאשר אמרת וקרא
 וחכני תענה או לדבר והשיבני הנה שאלך וראה חס תוכל הודיעני
 ושיעור הכתובים מה שיען ה' את איוב מן הסערה שהוא מתוך
 סערת איוב היה לומר מי זה מחשיך כו' הך חסרי זאת מיד נטלה
 סערתו כי הפך פניו לנוכח ויאמר לו חור נח כו' כי הנה רפאתיך ועל
 שתוכל לאזור כגבר חלצוך בחווק אור מתניך וכפי מעליך הרחקתי ועל
 חמרך וקרא וחכני תענה הנה שאלך ויודיעני : (ד) איפה
 היית כו' אמר חיד ערבת אל לנך לרוב חותי ולא יראת ממני כי הלח
 ידעת כי חנו תליתי חרץ בחור למען יראוני הנשים באומרם כי קל
 בעיני ה' מוטע תקמוטו חרץ בהניח אותה על טבעה כי הקיימה על
 דרך זה הוא ולא עבד קודש צדיק הוא ניסח לשקרי ומי לא יירא לדבר
 זו יתנרך פן יניח הדבר אל הטבע ויתבטל העולם כי גם החרץ שלא
 בראיה הוא עומדת שלא בטבעה והנבלות זכות הנדיקים והמאמרים
 ז"ל כי כשהרשע דורס על הארץ הוא מרעשת וזה אמר חופה היית
 כלומר האם שם היית וראית לה סמוכות קיימים טבע כלומר כי תלויה
 היא במאמר כמו שהמרו ז"ל ואם לא היית שם ומרע על פי דעת דבר
 מתוך דבר הנד הם ידעת בינה (ה) ושאל מאמר דעת חכמי הטבע
 הלא הוא כי יסמך כי טבע הגלגלים הסובבים אותה לשחוב הארץ
 אליהם כאבן תקומה ועל כן בהיות השאיה נשוא בכל חלקי סיבוב
 הגלגל תוכרח הארץ להיות נחמטע חור החלל כמאמר תקוע כל חמוט
 ויס יאמר כי הפך הוא כי טבע הגלגל הוא לרחות בכל עון את הארץ
 וכאשר תדחה בכל סביבותיה נשוא תשאר תקועה נחמטע החור והנה
 חס חיה מפירושים אלו הוא חמתי יוכרח תהיה הארץ נקודת חמטע
 החלל שאם תטה קצת לאחד הצדדים או למעלה או למטה כעובי חמטע
 מהעדר האחר יבטלו שני הפירושים כאחד ועל כן יאמר מי שם ממדיה
 שתהיה נחמטע שיהיה מן המורח חליה כאשר מן המערב וההיקס מפסון
 לדרום וכן מי נטה עליה קו מן הרקיע עד הארץ שיהיה כמו ממנה עד
 הרקיע שמתחת לארץ * או יאמר חס תענה ומאמר שהיא על תה
 ובהו פה קוריוק ששם נבול לארץ זו והננים מפולמות הנה על הקו
 ירוק חמר או מי טעה עליה קו שיקו ירוק חינו מלמעלה כי כאשר
 ויאמר חלבים יהי אור נסתלקו תהו ובהו מעל הארץ כמו שאמרו ז"ל
 (ו) חס הוא על חננים מפולמות לח ימגע או הם רבות או אחד חס
 הם רבות על מה אדניה הטבעו שיתקיימו כלומר כי הלא הם על המים כמו
 שאמרו ז"ל שעמודי הארץ הם על המים כמו שאמרו ז"ל הארץ על מה
 היא עומדת על העמודים והעמודים על המים ואם היא חנן אחת
 וכמ"ש בנמרה חנן ירה הקדוש ברוך הוא בים וממנה הושחת העולם חס
 הוא כך או מי ירה חנן פתה בחוסן שנה תקיים אחת כך באויר
 (ז) ושאל תאמר מלאכים הם המקיימים הארץ כל תמוטם זה אינו
 כי הלא ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כו' והוא כי הדעת היחיד אודך בצריאת
 המלאכים הוא שנבראו ביום חמשי שנאמר ברו ועוף יעופף כי מלת יעופף
 יתירה והיא כד"ח ובשמים יעופף * וזוה יהמר חיד יתכן שהמלאכים
 מסמיכים את הארץ כל חמוט והלא לא הריעו כל בני אלהים הם מלאכים
 כאשר נאמר עד רננו תחלה כוכבי בקר על שקדמו בצריאה והנה הבקר
 הראשון שנברא יחד היה ביום ה' כי הלא נברעי נקלו המאורות וזו היה
 קצרוג הלבנה ונתמעה ויתנו לה כל בני אלהים הריעו כל בני אלהים ויתנו יחד
 עמה ופתחילו יום חמשי וזו הריעו כל בני אלהים ואם כן חיד היו סומכים
 לארץ אשר נתיסדה בשליש ואם כן חומר מעתה כי אין מקיימה וזאת
 יתנרך שלא נטבע למען החיותו הלא לנו ליראה את ה' כל יודע דבר
 שלא לפי כבודו יתנרך כי קל הוא להניח הדבר אל הטבע וזוה הוא
 כאומר חליו הוא יתנרך מה רחית סערת ל לנך לערוך נגדי והנה
 ספרתי כי היה לך איוב לשיט לב כי ידניעויה על המנגד אחתי במה

ועל הארץ מתחת כל החלבים ויבא לחיוב רחיה מניה וזיה דנברו עמו
 מבין סערת ראשו פרטיית ועלמה מכל יתר רחיות והוא משלש בחיות
 אחד שורה כי גם שם יש השחת שניה * ב' לרמו לו ענין השער
 שמשנית הוא יתנרך לתת לו מוון בפני עצמו * ג' שמשנית כל יתנבר
 מענין זה לשל זה והנה החסמורס
 במשמעות הכתוב והב' באומרו
 הסערה לומר כי על הסערה משניה
 ומה גם בכל הדם והב' כוונתו ה' ל'
 באומרו סערת ראשו שהוא מבין זה
 לזה לרמו הפנתו במה שזכירם
 לבלתי התנבר מעיוותיהם ואפשר
 הכריחם לדבר השלישי הזה ולא אמרו
 שרמו הב' לצדד למה שלא יובן ענין
 השני לומר שרמו סמכון מוון חל
 שערות חס חס על יד מה שמשנית לבלתי יתנברו ועל כן לא אמרו
 ז"ל שדבר עמו משערה חס שבראשו כי לא היה מוון שכוונו על מה
 שהכין מוון לכל חסר בהמרו מבין סערת ראשו כי השניח במה
 שביניהם חין ספק שבכלל הדבר הוא שיש מוון לכל אחד שחס לא כן על
 חיה דבר כיון שלא יתנברו ומה יש בין זה לזה הך הוא שיש מקור מיוחד
 לכל אחד ועושה שלא יתנברו וגם זה חסוב כיוונו שרמו נכתוב במה
 שכתב סערה בסמך במקום ש"ן שהוא לרמו שפנהו במקום הסמיכות
 שבין שער לשער מעין מחמר ז"ל בחיכה רבתי באומרם למה קדמה פ"ח
 לעין בפסוקי החלפתו ביתח חלה לומר שהם היו מקדימים פ"ה לעין שהיו
 מדברים ומעידים מה שלא ראו הנה שרמו משמעות שם האות *
 וע"ד הפשט יאמר על דרך מאמר' ב"ר על פסוק היה דבר ה' אל חסרם
 במחה כו' שחמרו כי עשר שנות של נבואה הם והקשים שבכולם
 הם דבר וחיון דבר כד"ח דבר האים כו' חסנו קשות חוון כד"ח חוות קשה
 כו' ובשניהם דבר הקב"ה עמו הה"ד היה דבר כו' בעתה * וחלוי לית
 לב למה זה דבר אל חסרם נב' לשכות של קושי חך הוא על דרך מאמרם
 ז"ל אשריכם הנדיקים שאהפכים מדת הדין לאדת רחמים ועל זה יאמר
 כי חין צדיק לומר בחיות הרחמים הסכימו לדבר טוב על חסרם כי חס
 חפילו השמים יותר קשות היפך להתנרך גם ולאמר לו חל תירא כו'
 שברך הרבה מאד * וע"ד זה והמר כי כל כך חיבב הוא יתנרך את חיוב
 כי יוען ה' הוא מדת רחמים מן הסערה הוא מדת רובו כי גם מן הסערה
 היו לו רחמים * או יאמר ראו מה טובו הייסורין לאדם כי הלא מה שיען
 ה' את איוב שהוא את כל דברי המענה הלו כמשמעו להפליג להנר
 עמו הלא זה קנה לו מן הסערה היא סערת הייסורין שבהם נרצח ונטהר
 ונודק ויאהבה הוא יתנרך * (ב) או יאמר בשום לב אל חומר מי
 זה מחשיך כו' שלא לנוכח ופסוק שאחריו אור נח כו' לנוכח חמנם הנה
 חיוב חמר באומרו שהיה חפץ לוכח עמו יתנרך יסר מעלי שטו כו' וכן
 הוא חומר כפך מעלי הרחק ולימחק אל תבעתני וקרא וחכני אענה כו'
 שהוא לומר הנה חפצתי נעערה יחד ביוכח ורעה חס דרתי בניי חס
 חין חך הנה דרך המוכחים העומדים למשפט להיות שניהם שוים ולא
 מלך ביופיו ושכנגדו המרביע עמו נחשב ונתעב כי יסתמו טענותיו ומה
 גם כשהחך מהבעלי דיונים העמים עול על שכנגדו או חסו או כפתו כי
 בעמדם יחד לדון ויאמרו לאחר הסלק מעליו ההיזק אשר עשית לו או
 חסנתו ואחרי כן למשפט תקרבו * עוד שנית חס דין לאחד העם עם
 המלך שרצך כל יחידיו ויניט בו בעין הטלת מגור על בעל דינו כדרך
 המלכים כי מי יוכל לדון עם שחקך ממנו על שתי הלה חמר חיוב כפך
 הוא השחין רע מעלי הרחק שתסלק ההיזק חסלה ואחרי כן נעמדה יחד *
 ועל השנית אמר ולימחק אל תבעתני וזו כטוען ונטען תקרא וחכני
 אענה או חרבר והשיבני על כן חמר כי כן עשה הוא יתנרך כאשר יבא
 והוא כי ריפאו ויסר מעליו שטו ואחרי כן נדבר עמו אלא שטרס דברו
 עמו לנוכח החינו מעט נצטרו עד ישמיעוהו שלא דבר טוב על המלך
 מלכו של עולם באומרו יסר מעליו שטו שורה שהכהו בשט ענדרתו על
 לא חמס שלא לטובתו וכן לא יאמר עליו יתנרך חלילה וזה דברו שלא
 לנוכח באומרו מי זה מחשיך כו' ויאר שהשיעו כך עשה כדבר חיוב
 וריפאו ויסר מעליו שטו וכאמרו שאחרי כן יקרא והוא ועננו חמר
 שאלך הודיעני וזה ענין הכתובים ויען ה' את חיוב מן הסערה שהוא
 מחמת הסערה של חיוב ומה היה מענהו מן הסערה הלא הוא חומר מי
 זה מחשיך עצה כו' לומר מי זה מחשיך עזתי אשר יעצתי לייסרו בייסורין
 אלו והוא בהלחשך ולמוטע העצה שיעצתי לטובתו במילין אשר הם בלי
 דעת שאומר יסר מעלי שטו כו' כפך מעלי הרחק כדי לעמוד בדין נשוא
 עמי שהוא בלי דעת כי מי ערב אל לבו יזרק עם חל ופה עד כה ענהו
 ית' שלא לנוכח להיות דברי קושי שמונהו ואומר מיה כלומר שהוא
 נבוא וגם שהוא במלין בקול דברים בלי דעת ואמר כי עד פה תנא מה
 שהיה מן הסערה שהיה חיוב בסערת רצחו (ג) חך כהנימו פסוק זה

דעת : י אור נא כגבר חלצוך ואשאלך והודיעני :
 ר איפה היית ביסדי ארץ הגדאם ידעת בינה :
 ה מי שם ממדיה כי תדע או מי נטה עליה קו :
 י עלמה אדניה הטבעו או מי ירה אבן פנתה :
 י ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים :
 ויסק

הלכת מחוקק איוב לח

היה עשה ואת ראה מירה חן פנתה והענין מאמרם ו'ל דפרקי רבי חלעור שמרו כי חן השקיה שממה הוספת העולם היא חזון שהקים יעקב מצנה ששחקקה חת לחך ועליה הוספת העולם ובה יחמר ראה מירה חן פנתה כי הלל היה יעקב והנה גם הוא היה על

לניסן שהם יהיו כדבר נענר ולא כן אכני הלל הוא כי אחת תהפך כחומר חוקק בו והוא כי הנה רבנותו ו'ל אמרו על פסוק זה טובע כמה מטבעות בחוקק אחד וכולם דומים זה לזה והקדוש ברוך הוא טובע כל חרס בחוקקו של חרס הראשון ואין אחד דומה לחבירו עד כאן

יד זכות שרדוקו וייסוריו הרבים כלומר חסן כן חיפה למה זה תבע בייסורין אחרי היותך ממקיימי הארץ מזה נתייסרה וחינה לך כי חס על ידי ייסורין (ו) ושמה תחמר הנה ממונה דבר הלל ירחה כי גדולים לדיוקים ממלחכי השרת כי המה היוצרים ומקיימי העולם והמלחכים ספלים להם והלל כאור נחשב לזה חמר אל התנה מזה כי הלל ברוך יחד כוכבי בקר בו והוא מאמרם ו'ל על פסוק זה כי חן רשות למלכים

ולא תוסיף ופא ישית בנאון נדיך : יב **המימיה צוית בקר ידעתה שחר מקומו :** יג **לאחוו בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה :** יד **תתהפך בחמר חותמו יצבו כבו לבוש :** טו **וימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר :** טז **הבאת עד נבכיים וברך תהום התהלכת :** יז **הגלו לך שערי מות ושערי צלמות תראה :** יח **התבנת ער**

הנה מדבריהם נקח שעל חרס ידבר ושהוא חוקק שחוקקו שמה הוא יתברך יקר חוקקו וזה נאמר לפי דרכו ראה מה ביקר לרשעים המתחייבים בחוקקם לנעריהם והחך כי הלל חסם תהפך מעבירות וסיהיה כחומר חוקק הוא החוקק הידוע של חרס הראשון כי יהיה חומרך כחומרם שהיה וך מחד ובהיר ומנהיק עד אומנם ו'ל הפוח עקבו של חרס הראשון היה מכה גלגל חמה בחופן היה חסר מעט מהרזחיו כי מי נתן

יציר כפו כפו מעשה ידיו יתב' יהיה חומר ככל האדם ריקן מעלם השמים לטוהר ולא על חסם נקשו מלחכי חלבים לומר לפניו הימנו חס לל היה כדבר הזה ועל הדרך ההוא יבין כל גופת ישראל הקמים בחייה וזהו תהפך כחומר חוקק הוא שתהפך להיות כחומר חוקק הוא חרס הראשון אך הרשעים שאמרתי שיינערו רשעים וכו' הוא כי ויתולבו כמו לבוש שלא יהיו כחומר הך ההוא בלתי מליבם כחומרם רק כמו לבוש הוא הלבוש כמו שתלבו חרס בחומר חסר חטאו כמונו היום ומחומרנו תהפך ולא חמר שהיה כחומר חוקק כיוון מאמר רבי אחאי בר אשיה לרב נחמן כשחמה עליו חך היה שלם בנופו חסר כמה שנים שמת וחמר לו הלל כתוב וישב האדם אל הארץ כשהיה חמר לו היה שנה חמת קודם תחית המיתוס והו יתכן כיוון זה לומר הנה להיחך צדיק לא חסוב אל עפרך כסילוקך רק תהפך בו כי בהיחך ככל האדם תהפך מאיכותך אל חומר חוקק שהוא נשעה חרס של יפסיק בנתיים שנים רבות בין חסר שובך אל העפר אל התקיה כי ממהיחך עתה תהפך לחומר חוקק או יאמר תהפך כחומר חוקק חות ברית קדם שטרם הסיר לבוש עור הערלה החבר טמא ונעשו' החוקק חות ברית קדם מתהפך מטומאה לקדושה שטמא ו'ר המשלמת שם שדי במקום שהיה שך תהפך לו מחומר בעל ובהמת נחש לקדוש מהר כגודע אך הרשעים הנכבדים יחיצו כמו לבוש של חוקק המוכר הוא עור הערלה שהוא לבוש שהחוקק הוא יוד הערלה היה מתכסה בו כלומר שלא תהיה קימתך דומה לקימתם כי חסה קם קדושה וסם טמאים (טז) ושמה תאמר הם בן חיפה גם שינערו רשעים ממנה טוב טוב היה יהיו מתיים בל יחיו ומה נבע שיתייצבו כמו לבוש לזה אמר וימנע בו והוא גם לבוש ששונה על תלוות חיוב באומרו שלמה וימנעו בלי עפר ולא ירחו ברעקם חסר היצרו להם הרשעים ההם והוא בראייתו מאמר שפר הוזהר על פסוק וחת תהיה בו חסר יגוף ה' חס כל הגוים חסר נבאו על ירושלם בו הצובאים לא קאמר אל חסר נבאו אלל שכל חסר נבאו בנימי החורבנות ולא ראו ישראל ברעקם וימותו מיתת עצמן מה עשה הקב"ה חסר ומניתן בצורתן הראשונה ומכיר כל חס ישראל המוכה את חסר הכהן וסובר יד חסר שולח בו ומאזילה לכלבו שנחמר למען תחזק רגלך דם לשון כלבך בו' ונבא אל הענין אמר למה יקומו רשעים חיים ביום ההוא לא לשובם אלל שיימנע מרשעים אורם הוא סיפר אלל ושרם מלעזרם למען ימשלו דם בני ישראל וזו חזונו ראה חסר על יד חסר שלט בו חזרוע ההוא לרע לו (יז) וגם באומרו ויתולבו כמו לבוש חסר ג'כ לפרש בענין זה כי למען וכירו המוכי' חס חסר הכוס להכותם ויחיהם יתברך כמו שהיו מחסלה וזה יאמר ויתולבו כמו לבוש שהוא כמו לבוש הקודם (טז) וכל זה למה מפני שיימנע מרשעים אורם כמדוב' כדי שזרוע רמה תשבר על כן הוצרכו שני הדברים אחד שיחיצו כמו לבוש' שני שיימנע מרשעים אורם לכל ייראום :

להלל לה' עד יתחילו ישראל בקריית שמע בו' והוא ברוך יחד כוכבי בקר ואחריו וידיעו כל בני חלבים הם מלחכי השרת (ד) והנה רבנותו ו'ל בשמות רבה אמרו כשהיה חרס הראשון מוטל גולם הראשו הקדוש ברוך הוא כל הצדיקים העתידים לבוא זה הלוי ברהשו וזה בשערו וזה בו' והוא שאמר סב' ה' לאיוב הפה רוצה לזוכת עמי חס חסר יודע היכן חסר היית תלוי תזוכת עמי בו' והוא חיפה היית בו' חיפה שלך היכן היתה * ורזו לשים לב מי הכניס את רבנותו ו'ל בפירוש זה בכתוב שאין זה משמע * ועוד חך בודעו חיפה היה רחוי לזוכת עמי ותברך הנלתי חס סודות וזלת זה לח סיים הלל בסוד זה * אמנם הנה חין ספק כי הוקשה לרבנותו ו'ל כי ראו כי הנה בפסוק מי חיפוא הוא הכר ציד בו כתוב חיפוא בוי' ו'ל ח' אחר הפ"ו וזה יש ה"א שורה שהיה שם מדה לפי המסורס וכענין דרשת רבנותו ו'ל על פסוק חיפה לקטת היום שהוא על שלוקטה בחיפה שעורים על כן חמר שגם זה לשון חיפה שהוא חיפה שלך היכן היתה * ואמר לו הוא יתברך חס הדע חיפה שלך היכן היתה תדמה לכמהם ההוא שרם תתערב בחומר שרחתה חיפת כל צדיק וצדיק בגולם ההוא שרם תנתן בקרבן וטובל לזוכת עמי חך בהיותך בחומר לח חרע ויחך תערב אל לבך לכך * חו ואמר חס ידעת חיפה שלך היכן היתה היית מכיר כי בנתינת האבר הוא צריך חיון אולי בו לקבל חרס חך חסר שלא תדע חך תזוכת בו כי לא תשיב מקום לקולך בהשכלה מושפת נס שאומר חלך : (יב) המימיה צוית בו חמר לו הוא יתברך הלל חסר הפנת לזוכת עמי הוא כי רחית ענין רע תחת השמש כי מקום הצדק כמוד רבו ייסורין חך רשעים יחיו עתקו גם נבדו חלי יתלו ויניהם נבדו פד יום מותם לא ירנשו חפילו צער מיתה לא ליום חד יתקד רע בו' והיו מצרים חס וזלתם ולמה לח הראה הוא יתברך בדמעת העשוקים לרחות נקמתם מהויניהם הנני בא להשיבך והוא כי על הנוגע חלך כי צדיק חסר זהת תשובתי כי המימיה צוית בקר בו' והוא כי הנה חין מקום בקר חור חס לא על השחר שהוא שחרות מעט כן חין לך חרס שלקבל בקר חור העולם הבא והתחיה לא יצרך צער מה למרק חיון חלפה לינצל מנהיגם הנפש ומרמה וסולעה הנוף והנה בייסורין חלה נטהרת לקבל חור בקר בלי מירוק גסיים ורמה לנוף כי יסורין חלה היו לך כשחרות שטרם בוקר וזלת לך מעשה ועד עולם חור וזות לצדיק וזה חמר המימיה צוית וכו' לומר חסם מיימך לית לאים בקר יעשה לך דבר פלוגי חסם הודעת לו סימן לדעת נקודת הבקר בחומר לו שמקום הבקר הוא השחר כי חסר השחרות מיד יחיר הבקר והוא כי חומר ידעת בחיר'ק היוד הוא כאומר הודעת ושיעור הכתוב המימיה צוית בקר שהוצרכת להודיע לסימן הבקר שהשחר הוא מקומו שבו שורה מיד כלומר כי הוא פשוט לבח חור בקר חסר שחרות השחר גלומר כי כך הוא פשוט שבקר חור העולם הבא הוא שמך חסר שחרות היסורין והנה בחו ולא יהיה לו עוד שחרות כי חס חור (יג) חך לא בן הרשעים חסר קחלת בהם כי הלל רוב טובתם פה להחילם חיה זכות חס בהם היה הכנה לחסו בכנפות הארץ וינערו בו' כי לעתיד תוסר חלאת הארץ ותורכך באופן תהיה אחיה לו יתברך בה ועל יד כן ילחוו בכנפות הארץ כמי שאנער טלית ויפלו עפר וצרות חרצה כן בזמן התחיה על ידי אחיותו יתברך בארץ הללו וחו וינערו רשעים כעפר הנושר מהטלית כי יהיו כפסולת צערך מהות הארץ ובכלתי דבק כי חס כעפר וצרות הנושרים מהטלית נעדרו אותו חסר דבק בו והם פסולת עפל אל איכות הטלית ונפול ממנו כן יהיו פגרי הרשעים חסר בארץ המה קדורים בה כדומן והנה חין זה כי חס על שהחילום מעשיהם הטובים ולא נותרה בהם קדושה שחס לא כן לא היו ננערים ממנה כדומן מטלית הננער (יד) וחם תאמר נא הלל כמוני בהם קמים בתחיה ומה בני

חלקת מחוקק איוב רח לט

כללים נרקייע השמי ומהשמי הוא שחקים שחקים צו מן לרקייע מחול עולם המלכים עוד חר"ל היאך נרא הקצ"ה חת העולם נטל עפר מתחת כסא הכבוד ויזק אל תך המים ומהעפר נעשה הארץ ומההרורות נעשו הרים ונצטות הדר נצקת עפר למזק ורננים ירדקו ומכלל דברינו הוא כי ה' בגלגלים הם המסבדים תמיד שהם הנכללים נרקייע השמי חבל משחקים ולמעלה אין מסבדים כלל כי הם סבבמדם יעמודו שם גם הם יסבבו היה נמצא בית המקדש שנרניעו ה' ונול מתגלגל תמיד פעם הוא למעלה ופעם למטה ואין זה כבודו יתברך * ונבא אל העינין אמר ראה כי שלשת העולמות לי המה אשר לא יעבור דם סכל אדם ונגדול היחל הוא עולם המלכים ואמרני יספר שחקים בהשגת חכמה מה ענינו וכל אשר צו עם היותו השפל מכל רקייע העולם הוא כי קצור תקצר יד חכמת אדם לספר וחספי עולם הנגלגלי המסבדים אשר נבלו החוכמים שהם ט' מלכד קטנים שנייהם מהם מקיפים מורח למערב ומהם ממערב למזרח כי הנה לפידעת חכמי הטבע הם יסקטו

צטבע ועל ידי פתיח מושכות כסיל הנשאים מתרבים חזר נעתיק הנימו ההשגחה כי הלל חס האנה לעצור חת השמים כאשר עשה חליוו הקקשר מעדנות כושה או חס חספיץ שימטיר על הארץ הם מושכות כסיל הפתח לא כן הוא כי חס שעלידי תפלה בהשגחה תעצור השמים מבלי קשר מעדנות כושה ותמטיר על הארץ בהפלה מבלי מושכות כסיל הפתח היו כי אין הדבר צטבע על ידי הוצרי השמים כי חס בהשגחה וחסות כיוון בפסיקים חלו לדבר נגד חיוו שחשב שמהמול צהלו הרעה ונס חשב סו' לו כח להכניעו בחומריו וקצר יוס סו' על כן אמר לו הוא יתברך מה כחנדרס לו יזיח שום בהוצרי השמים כח להרע לו להטיב כי הקקשר מעדנות כושה כו' פלות' כי אין דבר צידך לעשות בהם (לב) וכן החיוו מירות חפילו בהיות עשו ללזת הם לא חוצייהם דם לא יזא כד"ח המוציא בהספר נצחם לכלם דם וכן עים על ציה שהא כוכב גדול בקצ' קטנים טעמו כצניה חס מניחך וכחך הנהם שילבו יתרו לא יתפרדו : (לב) הירעה כו' חזרי

מ' שבות כסיל תפתח : ל' **התוציא מירות בעתו ועישער בניה תנחם :** ל' **הידעת הקורת שמים אם תשים משמרו בארץ :** ל' **התרים לעב קולך ושפעת מים תבסך :** ל' **התשלח ברגלים וילכו ויאכרו להגנו :** ל' **מי שנת בטוהרת חכמה או מי נתן לשכני בניה :** ל' **מי יספר שחקים בהכמה ונבלי שמים מי ישכב :** ל' **בצקת עפר למזק ורננים ירדקו :** ל' **התצוד דלביא טרפו ויחית כפירים תמלא :** ל' **בי יטחו במעונות ישבו בסכה למו ארב :** ל' **מי יבין לערב צידו פי ידיו אל אל ישועו יתעו לבלי אכל :**
לט א הידעת עת לדת יעלי סלע חלר
אילות תשמור : כ **תספר ירחים**

אומרו שהין בחיוב כח נגד הוצרי השמים אמר כי לא עזיחת כח בהם לפעול לא צטבע ולא בהשכלה ובחירה והראיה כי הלל ידעת חקות שמי הם דרכי סיבובם תמיד חס על ידי כן תשים משמרו בדרך והוא מאמר ז"ל שאין לך עשב למטה שאין לו מול למעלה שזכה בו וחומר לו גדל וזו חס תשים משמרו בדרך ויהיה עיני הכתוב לומר לי מה שהמול מכה צו וחומר לו גדל חיוו צטבע כי חס השגחה וכח חלבי כי הלל הידעת חקות שמים שהוא היותם מסבדים תמיד נמצא שהמול אשר הוא היום נגד עשב ח' היום חיוו נגדו מחר וכן בכל יום כי בכל עת משנה מקום בהקיפו ועם כל זה מגדל העשב בייחוד כל מול עשב המחזיר לו ואין יגדל צטבע חס חיוו נגדו חלל בהעברה בעלמא על כן מאחר שידעת חקות שמים ובידיהם חס חחר שידעת כן האם תשים משמרו בדרך קד חיוו כי חס מאתי בהשגחה גמורה (לד) ואל תאמר שחם חיוו צטבע הוא בהשכלה ובחירה כי חיים משכילים הם שעי' כן הם מסבדים נשיעוריהם ועל ידי כן יש גם כן כח דהן לנדל גם חס יסבבו ולא מאתי הוא מה שמתגדלי העשב' לא כן הוא כי הלל העב גם הוא מהלך חס וחנה ועם כל זה אין צו השכלה ובחירה לפעול כי הלל האם תרים לעב קולך בהיותו מלח מים האם תחלה פניו יוריד מימיו ויריק על הארץ ומיד שיעת מים שצו תקכך כי שמע קולך ועש כל' כי הלל לא כן הוא כי לפעמים יש השכת מים צעב ולא יריק על הארץ גם כי תחלה פניו כי חיוו פועל בבחירתו והשכלה ומה תדון כי גם השמים כך המה כי לא יגדלו צמח האדמה בשכל ובחירה כי חס הכל מחסי שאחן כח צמול להכות על כל עשב ועשב ולאמר לו גדל (לה) ושמה תאמר חס כן הוא שאין לשמים ועבים השכלה ח' הם מסבדים ומהלכים יורדים ועולים חיוו משם רחיה כי הנה הנרקים הולכים ממקום למקום מבלי היות בהם השכלה וחיוניות כי האם השלה נרקים וילכו לומר כי חיווים להם ויחיוו או חס יאמרו לך הכנו כי פה להם וידברו לא כן הוא ועם כל זה שאין בהם חיות והשכלה וחוסים ילכו ממקום למקום כן השמים עם שאין להם בחירה וחיות והשכלה פועלים מאתי (לו) ושמה תאמר כי ח' התנועעות השמים ופועיות כוכביהם מבלי היותם חיים משכילים ופועלים נצחם אל תפתה כי מנשרך תחזה כי מי שת נבחות חכמה עם היותם מבעית לו חכמה ואין זה כי חס האנמרים שהיו ב' כליות חנדרס מחליהם מבעית לו חכמה ואין זה כי חס מאתי כך השמים עם היותם משוללי חיות והשכלה כחתי בהם חכמה וחיות להקוף ולפעול ולגדל דשא מארץ וכן לעצים ונרקים כמדובר * ושמה תאמר כי ח' מהטוהרות רחיה כי על כן בשר הדם אשר נפח' בחפיו נפש חיה חלק חלוו ממעל לזה אמר ומי נתן לשכני בניה אשר אין רוח חללים חלק חלוו נקדדו ויש צו בניה לעתים מה שאין כן לחדם אך חיוו כי הם השגחה כח חלבי כן כל הדברים הנאמרים בחמת :

מלכד כמו רגע היה העולם מתקלקל ומסורת נידיו מרבותיו כי י' ד חס של מבול נח ולא שמשו המולות כלום ועם כל זה נתקיימו יורה כי כלם תחת השגחתו יתברך וזהו ונבלי שמים הם הנגלגלים הכדוריים אשר הם כנבל מלח מים כך הנגלגלים הם כדוריים כנבל ונכוסם הארץ ח' מים כלם מי ישיב אותם שיהיו אובדים נוחים ונבלים ותנועתם ולא יתקלקל העולם דחוקן כי האמן שחמו ושכבו כח חלבי היה העושה נמצא כי ח' העולם תחת הטבע וחומר נבלי שמים עם היות כי הן הם שמים עצמם הוא כי אמרו ר"ל פרק אין דורשין כי כל רקייעים הם נקראים שמים על כן הנכללים דשמי הם המסבדים יקראו נבלי שמים (לח) וכן העולם השפל גם הוא שלא צטבע כי הלל הדרך שנצרת הוא נצקת עפר למזק הוא חוקק מים חוקים ואדירים אשר צטבע הוא שאין צריך לומר עפר הנזקק צו שלא יתחבר כי חס חפילו רננים שהם צרורות ויתפררו ויתפררו והדרבה נצקת עפר למזק ורננים ירדקו * (לט) התצוד וכו' אחר אומרו עינין השגחת הכללים אמר השגחת הפרטים וזהו התצוד ללביא טרף לא כן הוא כי חופה כבהמה בתיית שתבין לו טרפו (מ) ושמה תאמר מה הכנה צריך הוא ויך לנקה אוכל לנפשו לזה אמר דע כי בהשגחה נוון כי הלל יסחו במעונותם צרעב כי כל בהמה וזיה ירחקו מעבור לפני מעונותם פן יטרפום ועל כן יאלו ממעונותם וישבו בסכה למו חרב למען תפוס את העוברים לפני הסוכות אשר לא ידעו כי האורח במעונות ישבו בסוכות והנה חס תחזולתם תועיל להם יוס או יזימו או עשרה ימים לא יתמיד כי יורגש לחיות השדה וישמרו מהם כאשר ישמרו מהמעונות ואין יהיה שלא יעדר ממנו טרף יוס יוס גס קיץ גס חורף חלמלל השגחתו יתברך (מא) וכן מי יבין לעירב צידו כו' הנה אמרו ר"ל על פסוק לזני עורב אשר יקראו כי נצחם בני עורב לעולם צלי נוכח הם לבנים ובראות אותם יולדיהם לבנים והם שחורים ויחוסם בצמור כי לא נביהם המה וזו יקראו אל' כי ח' חיהם ואמם עונום או מרירי פיהם נורא להם הוא יתברך רמשים די מאלכלס ויוונו מהם והנה והנה לפי זה אל' פה מי יבין לבני עורב מאלכלס ולא יאמר לעורב צידם ועוד ח' יתעו לבלי אוכל מי הם שיתעו חס הוא ח' חיהם ואמם למה תחלה הזכירם בלשון יחיד ועוד שלא יתעו לבלי אוכל כי חס על היותם לבנים וחס חזור אל הילדים חיון הם התועים כי חס יולדיה' וארבה יעשו צרעת חלל חל ישועו כי מושיע חיון בלחן ח' יאמר כי הנם פואל כפול כי מלכד מה שמכין מוון לבנים גם מלימל מלהיות אוכל לנפשו של יולדיהם כי הלל בראות העורב חס צניו לבנים חס יחסר ממנו אוכל לנפשו ולדעתו חיון חלה צניו הלל יחכלס ח' מה עושה הוא יתברך מכין לעורב צידו ממקום חחר כחפר ילרו חל חל ישועו כי הנה חיון צריך לומר ח' חיהם כי חס גם חסם אשר ישבה על ציהם עד צאתם לחיוו העולם שהוא רחוק לתועים שאין צניה עם כל זה שיהם יתעו בשביל חסרון אוכל ויחכלס על כן הוא יתברך מכין להם ציה לכל יחלו חס צניהם בהשגח פי המה לא להם חסו החילו בלשון יחיד וזאתו בלשון רבים לכלול גם חסם

לט (נ) הידעת
 וכו' עוד הנועה וראה השגחה פרטית חפילו בהנמה גם צניו האדם והוא הנה

חלקת מחוקק איוב לט מ

ומרחוק ירחיק מלחמה שנבדלו מהרעם שרים ותרועה :
(כו) המבינהך וכו' הם מכדי צינחך יחבר ויפחד כן הלז יספיק
לברוח בקרוב לנצח מקום ימות לו מולתו חך ההם
היה כל כך עד יפרש כנפשו לחימון שישכילני פס נחקלים ההוא יחס

לו דמי הקור (כז) אם על
פך כו' חמר רחם גם השנחתי כי
לזל על פי שגורתי יצני וחרט טבל
שור עופות האם יוכח היה על פך
שהיות מצני לו יצני עיף ההם היה
עוד כח לדחוק כל כך כלומר שודאי
הז של וכל כי חמי הגורו ומקובו
כח לכך וכי ירום קנו (כח) גם
כן כי שלע ישכנו ויחלוקו דמן שלע
ומורה ולא יוקו הקרי (כט) ועוד
פניה כי הלז בטבע ירחה כי לרעתו
הוא זה כי מכ"כ נבזה לא השלוט עין
לרבות חוכל על ההרצויעב מש"כ
חס לא יבנה כל כך לזה חמר דע כי
משס חפר חכל כד חייספז לנו חת
החך וחק ירחה חס לח שבהפחתי
למרחוק עיניו ינישו שהפחתי שופע
רחק בעיניו להביט מרחוק עד נדר
שחן דבר נסחר מעיניו (ל)
עד נדר שחפרו חיו יעלעו דס שלח
חודמתו כלל מוחלל חמר שחקדר
ויבש דס כי חס בעור סהרס
ללול רחיו לינעל יחמר להליך פס
לפרחיו יעלעו דס וחק חלל כמעט
נסחר מעיניו כחש בלשח חללים
שהוא :

מ (א) ויען וכו' רחיו לשים
לז למה עשה
מה מענה בפני עצמו ועוד למה
לא נאמר מן הסערה כנקודס
ויתכן כי במחזה נבוסחו וחת היתה
לפניו מזרת סערה הוא כה רגו
למען ירנשו צד צער על אשר הקשה
לדבר ולומר למה הרעות ובהקטמו
להוכיח וזה לומר שישב לו רנה
לסלק הסערה לבל יחמר שחנער
כסערה חינו משיב וזה ויען חת
חיוב בלי סערה (ב) חמר הרב
וכו' לומר שס חמר רב חס שדי חמר
שדו בייסורין יסור כלומר קבל
מוסר וכן מדינו עתה מה שהיה
מוכיח ליה בקובחחו וחת יעננה חת

הכובחת האמורה במענה האמור (ג) ויען כו' רחיו ירוע
מר"ל כי אחיית חן הן להם בן זוג כי אל"ף ותי"ח עברה וכן זית"ח ותי"ח
ובן נים"ל ויין וכן דל"ת עם וי' ונשאר ה"ח בלי בן זוג ועד"ה זה ויד עם
צד"י הם מאה וכן כ"ף עם פ"ה וכן למ"ד עם עי"ן וכן מ"ם עם סמ"ך
נשארה ס"ן בלי בן זוג וזה יחמר מורה חס שחן השואה ביני וביניך
חלילה כחותות הן כי קלות וכל כך הוא הקלות שלי עד נדר שלא חומר
כחברהם שאמר וחכמי עפר ואפר חס יס כי חס כחומר משה שאמר
ונחנו עה שהוא חס חן וזהו מה מה חשיבך שאמור מה הוא אשר חשיבך
חבל להסיב טעמת על פניו של מעלה יר שחתי למו פי (ה)
ומהדרים שהייתי קורח חס חן דרוק ורע לו כמוני * שנית
רשע ונבז לו על הח' חני חומר' חס חן דברתי ולא חענה כלומר חכילו
מציאות מענה ועל השנית חני חומר ושחית ולא חוסף (ו) ויען
ה' חת חיוב כו' חתלה הית' הנבואה בזה לין מן הסערה הוא בהשתלשלות
המסך האחד החיובי מה' ועתה נסתלק רוב האפך ההוא ולא נאמר רק
שחק מכה וזה חמר חן סערה שהוא מציאות קצתה * (ז) חומר
בא כו' כי כבר נבחר פאח חמר חמר כפי כחכמי יחורני ועתה חומר נא
כו' כי בריח חולם חתה חס חן ויודיעני * (ח) האם חאף גם ספר
משפטי שנחיד ביסוריו חשיבך יכול להפך כלומר כי זה חס חמר כי כבר
עשה רק שחשיעני נדון לא חקפיד לחמן חזק * וזה לענין חלונת
יסודך עם חתך דרוק (ט) ועל סלות הרשעים חני חומר לך ואם ורוע
פה לך כו' לומר חלו היה לך ורוע חאל חן קול להרעים (י) חני מערה
עדי באון תופה כך שהוא שפע קדושה להיות גדול בחיובו על כל הנריות

ומרחוק ירחיק מלחמה רעם שרים ותרועה :
כו המבינהך יאבר נני פרש בגפיו לרימן :
כו אם על פך יצני נשר ובי ירים קנו : כח סלע
ישכן ויתלונן על שך סלע ומצודה : כט משם חפר
אבל למרחוק עיניו ינישו : ל ואפרחיו יעלעודם
ובאשר חללים שם הוא :

מ ויען יהוה את איוב ויאמר : כ הרב
עם שריו יסור מוביח אלה יעננה :
י ויען איוב את יהוה ויאמר : ד הן קלתי מה
אשיבך ידי שמתו לכרפי : ה אחת דברתי ולא
אענה וישתים ולא אוסיף : ו ויען יהוה את
איוב מנסערה ויאמר : ז אור נא כנבר חלציה
אשאלך והודיעני : ח דחאף חפר משפטי
תרשיעני למען תצדק : ט ואם ורוע באל לך
ובקול במהוהו תרעם : י ערה נא גאון ונבנה
והדר יהדר תלבש : יא הפץ עברות אפך וראה
כל גאון והשפילוהו : יב ראה כל גאון הכניעוהו
והדר רשעים תחתם : יג שמנס בעפר יחד פניהם
הבוש בטמון : יד וגם אני אודך כי תשיע לך
ימיה : טו הנה נא בהמות אשר עשיתי עמך
חציר בבקר יאכל : טז הנה נא כחו במתניו ואונו
בשרי בבטנו : יז יחפץ ונבו כמר ארו גידו פחדו
ישירו : יח עצמו אפיקו נחושה נרמיו במטיל
ברול : יט הוא ראשית דרכי אל העשו יגש חרבו :
ז כי בול הרים ישאו לזבל חית השדה ישחקו
שם : כא תורת צאלים ישכב בסתר קנה ובצה :
כב יסכהו צאלים צללו יסכהו ערבי נחל : כג הן
יעשק נהר לא יחפו יבטה * בי יח ירח אל פיהו :
כד בעיניו יקחנו במקשים יקב אף : כה תמשך

דויתן
הסכמתו עשה השטן אשר זאס וסלח רחם בריות גדולות ועלמות שאמי
מוכר אשר בטבע יחרידו העולם וחני מעכס בל יחברו היסוד וחק לא
השנחתי מלעכב מי שיעשה לך רעה או המטות דל' חללו חך לא ישיב
דך (טז) ורחה תענומה של בהמות זו כי הנה כח כמו במתניו להוליד
וחונו להחיק הולד בשריני בטנו וזהו היה מוליד הרבה היה העולם חמד
(יז) ולא חקמר שהוא קר בטבע כי הלז כאשר יחפך ונבז כמו חרו
ישורנו חכמו להוליד מחמו (יח) והנה היה יכול להחריב העולם
מתקפו כי עצמו חפיקי חמה (יט) ושמח חומר שיכרבוהו חס היה בא
חל היסוד ולא יחיה לא כן הוא כי מי יוכל לה כי הוא ראשית וכו' והעשן
צלבר הוא אשר כח בו להגיש חרבו ולא וילתו (כ) והרואה שלא יוכלו
לו כי הלז בול הרים ישאו ויחיהו לו שזבל חלק הרים וחק ספק שחלק
הרים יס חיות טורפות וחקן יכלו לו שחזרנה כל חית השדה ישחקו פס
לפניו ולא יערצו חל לבס להחיקים עליו * או ששור הכחוב כי בול הרים
ישאו לו ובכן חס היה בא חל היסוד היה משחית כל החבוח' ומרעוב
העולם ולא עוד חלל שבאים עתו כל חית השדה וישחקו לפניו אשר המה
יעורו לרעה להחריב עולם (כא) החסוב שחח חללים ישכב בחמה
מפני חמה כי נסחר חמתו לח כן כי חס בסתר קנה ובלה חמתו כי
לא חוקמו חמות (כב) ועוד כי חס יסבהו חללים הפס יהיו לללו כי
למי שאוכל חלק הרים חן סלו צלים יהיו לללו חס חומר כי יסובוהו
ערבי חל שיכב חוך נסל מסובב משני דרו מערבי הנחל (כג) לא יתכן
שיצטרך לכך כי הן יעשוק נהר בלפתו לחמות לשרות מחבל חלק הרי'
יעשוק נהר חלו עשקו ושכשו מן הוא ומלטה ולא יספחו לחמות בחינות

שהוא שלח השלוט בו מיתה בעיני יצנה הורד ערוך שהוא פעל ודי
הורדת העדי השלוט גם מיתה וגם נובה ומעלה שהוא על כל יצני עולם
מעין חרות ממלכות ומחתי הורדוהו שרם לנשים שבהם ברה הוא
יתנדך חס העולם פעל דס חסוב כל (יא) וזה הפץ עברות אפך
הס כחות המסחפים מהאף ע"ד
מלכתי רעים חאף וחימה שכל חמר
ישלו חיל ביוצא בו ומעין וזה חמר
חס גרוע חל לך הפץ כחות אפך
שחפור חותם בעולם ועל ידס רחם
כל נאה והסילו (יב) וגם
חזה בעצמך רחם כל נאה בהלחמס
הס רשעי המולחיס בעול הזה
חמר חלונת עליהם הכניעוהו
והדר רשעי חסחם נעה"ו (יג) ולא
כחמר חני עושה שחקרך להס עד
חמר מוסס או חמר עשתי לקרס
ועדו שצקה חמר וירדו חיים
סזולה גוכס ונפסס יחד וזהו טמנס
בעפר יחד ולא ימותו כי חס שיהו
כחנשים טמונים למטה וזהו פניהם
חז שצמון עשה כל וחת חס חוכל
כלו שלא חוכל כי הסיבות המעכבות
עשה יעכבו גם ביד חס היה ורוע
כחל לך (יד) בחופן על כן
לא חמל עוב משחיקה בככמי
דחממל וסאודידי וחומר די חס
סירב להשיע עמך ולא חסחילב על
וולחך כי כ"כ נבזה חמס לך מה
ספושע עמך שחפלו חני חורך
שחקרך נבז חס חספיק לקחוהו וגם
חני חורך כי חשיע לך (טו) הנה
כח בהמות אשר עשיתי עמך כאשר
עשיתך ולמה חמנחה חס גם ברמה
גדולה חליך קח לפניה היה עם
היות שחזר בכקר ויכל * חני חמר
הלז רנית להחנכס כגדי הנה בא
בהמות שהיו ברמה עלמה חמר עם
היותה חוכל חזיר ככל בהמה
ועכ"ז חן לענייה טבע לייחס חל
הטבע כי חס חל ההשגחה ולמה
עשיתי ברמה שעיניה פליו חן
דעך משנת למה בחחיהם חקוניה
ומציותה צריך מעשה ניוסח חס
לבהמה חוכל עשב חוך חשיג חך
חשיג כגדי דרחתא אשר לא כחחמר
חוכל חס * חני חמר חך חחמר

חלקת מחוקק איוב לט

מא

הנה אמרו רבותינו ז"ל כי בעת לדת יעלה סלע עולה לראש הסלע ובורעץ לילד והב"ה מומין לה כשר ומקבל פולדוח בכפיו ומניעם שלא יפילו וכן אמרו רבותינו ז"ל בחילות השדה שאינה יולדת חלא על ידי שברגע הלידה מומין לה הב"ה נחם ונוסף לה כן באותו מקום ויולדת וחלמלא כן היה נבקע כרסה ומתה ועל השנתח ב' הדברי האם אמ על האחד הידעת עת לדת יעלי סלע כלומר כדי שתומין לה כשר כמוני היודע והעושה בהשגחתי מומין הכשר בעת וברגע האמתי ועל השנית אמר חלל חילות שהוא הנחם האם תשמור אוהו שיהא מוכן חל העת היות כלומר כי אין זה כי חס בהשגחתי שדעת העת ומומין ומקרב הנחם ומכריחו לעשות הדבר (ב) כי חפילו תאמר כי חספז ירחים תמלכה ירחי העביר וזו תביא לה נחם ישוך זה אינו שיהי האם ידעת עת לדתה בייחוד כלומר כי הלא תעשה כי אין בלעדיו יודע פרנע (ג) ושם תאמר כי חספז שנית יום או יומים מרנע הלידה ותכין לך נחם שבעה אינו מעלה או מוריד באופן תוכל עשוהו אשה דע לך כי חספז כי הלא חס העביר העת וחסכנו הולדות ואמן כי הלא כאשר חכרענה לילד יצר לילדיון צרו המוקור ואין מושיע כרנע ילדיון תפלתה כי יתחטבו נשהיה זה וגם חסן כי מיד חליתן תפלתה מהן וידוע כי חס בעת לדת היולדת ירפו ממני חלילה לגמתי תנוע ותמות וזהו חליתן תפלתה כי על ידי חוקק החבלים תאזור כח להפחוק וליילד ועל כן חס העביר עת הלידה שהוא בעת הכרעיה במאור ההוא ילדיון תפלתה ועל ידי כן חליתן תפלתה מרוב המוקר ותמות גם היא באופן שאין כח בנולדה יתברך לרעת הרנע ולגודר על הנחם כמו רגע לכסכה ולילדה (ד) ורחא נא גודל רחמי והשגחה כי הלא יאמר איש אחר שרחמה צר מאד עד גדר שאם ישהא הנחם מעט ילדיון תפלתה חס כן מה שחועיל נשיכת הנחם לא יהיה כי חס ריח מעט ולא יבצר מצאת ילדיה מרובקי חברים צר מה לא יתפרסאו רק בהמשך זמן ולא יעצרו כח מיד לחכול דברים קשים עד תחמאם חסם ואם יצאו השדה לנה או חוס ייוקס עד שובם אל חיק חסם תחמאם ותענדם לזה אמר לא כן הוא כי חס יתלמו בנייהם דריחם והמיני כח ולא יצטרכו ימים לחלב חסם שלא יעצרו כח לחכול בר הקשה כי חס מיד ירבו צבר וגם לא ייוקס חוס חו צנה בנקעה או בהר שיצטרכו לשון מיד לתחמאם בחיק חמחם כי חס יצאו ולא שבולמו :

ירחים תמלאנה וידעת עת לדתנה : ג תכרענה ילדיון תפלתה חליתן תפלתה : ד יחלמו בניהם ירבו כפר יצאו ולא שבו למז : ה מי שקח פרא חפשי ומסרות עורד מי פתח : ו אשר שמתו ערכה ביתו ומשכנותיו מלחה : ז ישחק להמון קריה תשוואות ננשלא ישמע : ח יתור הרים מרעהו ואחר בלי ירוק ידרוש : ט היאבה רים ענדה אסלין על אבוסך : י התקשר רים בתלם עבתו אסלין ישרד עמקים אחריק : יא התבטח כפי רגב כחו וחנעוב אליו יניעך : יב התאמין בו כי ישיב ורעה ורגנה יאסף : יג בנף רננים נעלסה אם אברה חסידה ונצה : יד כי תעוב לארץ ביציה ועל עפר תחמם : טו ותשבח כי רגל תורה וחיית השדה תדושה : טז הקשיח בניה ללא לה לריק יניעה בלי פחד : יז ביהשה אלוה חכמה ולא חלק לה פבינה : יח בעת צמרום תמריא תשחק לסוס ולרכבו : יט התתן לסוס נבורה התלביש ציארורעמה : כ התרעישנו בארבה הוד נחרו אימה : כא יחפרו בעמק וישיש בכח יצא לקראת נשק : כב ישחק לפחדו לא יתולא ישוב מפני חרב : כג עליו תרנה אשפה להב חנית וכידון : כד ברעש ורנו ימא ארץ ולא יאמין ביקול שופר : כה ברי שופר יאמר האח ומרחוק

גלוסקאות נשר עב דומין לתלמי שדה שהן שורות עבות נבחות וזו חלל וזוין כל חסך לחברתה עמוק כך נבחר הרמס מאד חל צד כמין שורות עבות וזוין כל חסך לשניה עמוק כמין תלמי שדי ויש ענה מכלן ביניהם אחר האם תקשר חסונו באותו חלם העב שלו שנצטרפו כאשר קשר ראשו נח נתיבה והיה כל גופו נמים והיה מחלם תלמיות כמין טברים לסוסיחא וזהו חס ישרד עמקים אחריו כאשר נמי נח (יא) הסבטת בו כי רב כחו לשום חסונו שומר ליגיעך הס כנאותו יך מלצה זר להם לח כן הוא (יב) כי האם תאמין בו כי ישיב לך ורעך אשר תפקיד נידו הלא חדרנה וגרנד אשר חספת בניעך ועשית גורן הלא יאסו ולא חספה כי חס הכל יחכל : (יג) כנף וכו' הנראה מן המפרשים שהוא האקרא בלעפספון ויהיה לפיו זה כי הספ תנאה ותתעלם בכנסה ותנביתל למעלה ותעשנו כמין עולה מלא ענינים ועוב רוחי הדור למרה אחר ומה שמתפאר בהראות תפארת כנסה לכל ונעלסה בו שום באמור חס חברה חסידה או יוצה מעוף זולתו היס כמוהו ועל כן היא עושה כאשר ראינו הפרדות הנה' ענה לכל אחד מרוחות העולם (יד) וכל כך עושה עיקר מההתפארות ההוא כי תעוב להך צניה ולא תשב עליהם ועל עפר הוא חנך דרכים חממה אוקס על חס הדרך (טו) ותשבח כי רגל עובר אורח תוריה וחית השדה תדושה כדושת נשרה שלא תבקש קן לה רחוק מן הדרך (טז) וצדח צניה הקשיח צניה מלבה ללא לה כי להראות שיש חכמה טשב דרכים חממס שיש חכמים ותקשיח צניה נשיל מה שחינו לה שהוא להתפאר ביופי שאינו שלה כי חס לה' אשר בראה ומה גם כי חפילו היה שלה היא יגיעה לריק להיותה נבנת בהנבחה כנסה ענה חסך לכל עבר כי היא מיעבת לריק כי מה יתנומה יוספיה לה כל רוחיה ולא חסית לבה חל פחד שיקחו צניה או חס עצמה וזה אמר בלי פחד (יז) אך חן זה כי חס חסרון דעת כי השתלחה חכמה לבו' (יח) כי הלא חס באותה עת שהיא עושה למעט כן היתה מנבחה עצמה לעוף למעלה היתה שוחקת לסוס ולרכבו שלא ישיבה ולא תעשה כן כיושנת למעט לפרחות העמים את יפיה ותסיר מלבה חנך עצמה וצניה וילדיה ועם כל זה הוא יתברך שומרם ומפרנסם כלומר ומעשה קל וחומר חס לעוף חסר השכלה חני משנית להצילה וחס צניה וחס ילדיה מה גם עתה לבני החדם ומה גם כמך :

(יט) החתן לסוס וכו' החתן ותייחס לסוס הנבורה אשר לו ולחל חל הסגחה מחסו יתברך חסו כי הלא החלבים נאורו רעמה שגנביה ראשו ועשה צולחו כמין קשת למעלה כמאשים את רוחיו הנה חין ספק שאין זה חוטר גאווה דבר טבעי ובאשר זה הסגחה גם הנבורה (ך) ועוד כי חס חסרנותו ומרעישנו בארבה הקופץ קפילות קצרות חכה וזנה חס חרכב על הסוס ותחחונו ברסנו למעלה ותרחוק נבטנו באופן יתעש קפילות קצרות ותכופות לא יכנע בכך כי חס חדרנה מנחירו יצא עשן ויטיל אימה וזהו הוד נחרו אימה (כא) ולא עוד חלא שחם מנבזה ישמע שיחפרו בעצק עורכי מלחמה למען יפלו שכנגדם שמה או לכל יקרבו שכנגדם חלויים מיד ישיב בכח יצא לקרחת נשק בהרנוס החחלת החפירה להחלם גם (כב) כי גם שררה נגרו דברים מפחדים ישחק לפחד ולא יחם ואפילו ירחה חרב שלפס נגרו לא ישוב אחר מפני חרב (כג) ואם עליו תרנה חספה שהרכב חספתו מעלה קול במרוצתו שאחזקענת החספה וגם ירחה להב ברק חנית וכידון (כד) או יתרוק ויכעום וברעש ורובו שתלבה יצא חרץ כי כנעיעה קלה הארץ לפניו שיאמר לרוץ וההקומם כנך מערכת המלחמה שכנגדו חף חס במערכת המנודת ישיבו נשופר להחריד לא יאמין כי קול שופר (כה) הוא הוא נדי שופר שצאו פאערכתו שופרות רבים ואמר החס כי ישאח באמור שהלחון במערכתו יא א L ומרחוק

חלקת מחוקק איוב מג

רעיו ואמר כיוון הוא זכות דעו דרין שב שבור חיון שהוה שער שיהו
 לו ביעריו ובכסו חלה שה' מרת רחמים בלבו הוסוף לו חלה כל השר
 לחיון שהוא נכסו למשנה וזהו ויוסף ה' שהוה מה שהוסף על המפט
 הוא זכות דעו ולא הספיק לכפול גם הנניס על כי גם הוא היה גרמת

לו רשע ומונ לו לא היה בלני העלים עתה ה' שמטיב לרשע להסמידו
 בחזקתו ועיניו לנדיק למען יטיב לו בחזקתו והוא מיוה
 מעלים עתה ה' משמו בלי רעת חוקו וכלתו הענין לכן מה שדברתי
 לא לנגד כונתי רק הגדתי שהוה מאשר הייתי רוצה בחמור כי לא

הוא מלה על כל בני שחץ :

מב ויען איוב את יהוה ואמר : ב ידעת

כי כל תוכל ורא יבצר ממך

מומה : ב מיוה מעלים עצה בלי דעת רבן

הגדתי ולא אבין נפלאות ממך יולא אדע : י שמע

גא ואנכי אדר אשאלה והודיעני : ה לשמע

אין שמעתיך ועתה עיני ראתה : י על בן אמאם

ונחמתי על עפר ואפר : י ויהי אחר דברי יהוה

אלי הדברים האלה אל איוב ויאמר יהוה אל

אליפו התימני וררה אפי כה ובשני רעיך כי לא

דברתם אלי נכונה כעבדי איוב : ה ועתה קחו

לכם שבעה פרים ושבעה אילים ולכו אל עברי

איוב והעליתם עולה בעדכם ואיוב עבדי יתפלל

עליכם כי אספניו אשא לבלתי עשית עמכם

נבלה כי דברתם אלי נכונה כעבדי איוב :

י וילכו ריפו ההימני ובלדד השוחי צפר

הגזמתי ויעשי כאשר דבר אליהם יהוה וישא יהוה

את פני איוב : י ויהוה שב את שכירת איוב

בהתפללו בעד רעיו ויסף יהוה את כל אשר

לאיוב יימשנה : י ויבאו אליו כל אחיו וכל

אחיתו ובגדי דעו לפנים ויאכלו עמו לחם זביתו

ויגדו לו ויחמו אהו על כל הרעה אשר הביא

יהוה עליו ויחנרו לו איש קשיטה אחת ואיש גום

זהב אחד : י ויהוה ברוך את אחרית איוב

מראשיתו ויהי לו ארבעה עשר אקף צאן וששת

אקפים גמלים ואקף צמר בקר ואלף אתונות :

י ויהי לו שבענה בנים ושלוש בנות : י ויקרא

שם הראת ימימה ושם השנית קציעה ושם

השלישית קרן הפוך : י ולא נמצא נשים יפות

בבנות איוב בכל הארץ ויהן להם אביהם גחלה

בתוך אחיהם : י ויהי איוב אהרי ואת מאה

וארבעים שנה וירא את בניו ואת נביניו

ארבעה דרות : י וימת איוב וקו ושבעי ימים :

הכנה כי הם הגדה ומתעיה
 בלבו כי הן נפלאות מאני שהגדת
 לי נפלאים מעשך מבריוחך אשר
 צדקת ולא אדע ויך חינו פעמך
 לנדיק ולרשע (ד) ועל אשר חזרת
 לי חזקך והודיעני נהפוך הווי כי
 מה חיי שרע שזל היך כי הם שגע
 כו חזקך חיים והלחה והודיעני
 (ה) לשמע כו הנה בפרשת
 לך לך כהגו כי בדרהס בל' היה
 סומע קול ה' אך לא היה רוצה מראה
 וזהו ויחמר ה' אל חבדס לך לך כך
 כחשי ויעשר חבדס בחרך חווייה ה'
 אל חבדס וע' דה ויחמר חיון טוב לי
 כי עונתי ביטויין כי בתחלה
 לשמע חון ביטויין ולא הייתי
 זוכה למראה רק עתה עיני רחוק
 כענין וירא ה' אל חבדס (ו)
 ע' כ חמר שעי' מירוק היסורין
 קניתי השנה וי חחלס כל עיני
 העי' ויעוהו ונתקדעל עפר
 וחפ' שנת' נשחין ע' חמר שהשנתי
 מרחה כמדובר : (ז) ויהי כו הנה
 אחר סוף ויהיה כי נכוחת חליפו
 היתה ע' מלך יחמר כי עתה על
 ידי מה שדבר ה' עליו חת חיון
 צאן שחך סוף וזה חליפו עמו
 גבוה ע' ה' וזהו ויהי הויה חרטה
 שהיו שחך דבר ה' כו' דבר ה' גם
 הוא חת חליפו הקניתי ויחמר לו חרטה
 חפי דן וכפי חת דברתם חלי נכונה
 שעל הנוגע חלו לה דברתם נכונה
 שחזקתם לחיוב כי רשע הוא שלל כ'
 לז היה לוקה וחיו נכונה שהוא הפך
 ערוקו שחזרתי כי הן גמורה כו חיים
 הם וישרכו והוה על זה היה סוף
 כחזמתי על פסוק הם לחל חריון
 כך חיון גם ש' ועתה חיון דנה
 על יסוד חמ' (ח) ועתה וכו' דנה
 שילכו חיון חת סתפלל בערס למען
 צדוקתה ויעט חת חיון חתו (י) וה'
 פנ' כו' בהפלתו כו' וה' כו' יראה
 שהתפלל על כל החד בפני עלמתי
 מעת התפלל בעד כ' ח נור עליו
 טובה ח' א' דער רעהו ולא חמר בעד

נוקס שזמקוס שהיה לו למונעם שהר
 שהקפו ימי המשתה פעם אחת לא
 יסופו למשחוח חלל עוד חמר
 כי ככה יעשה חיון כל היעיס שהיו
 מקיפס קנעו המשתחוח שבעה
 שבעה ונסוף כל שבעה מקרינ
 קרננות : (יא) ויבואו וכו' הפר
 הכירוהו לפנים ורשו גרמת נוק
 סיון לא רצו לשחית עמוין רק לחס
 וזהו ויחמלו עמו לחס בנימו וכו'
 וע' שלא רצו לשחית יין הזכירו לו
 צערו ויחמלו חל לבו או ויגדו לו
 ויחמו כו' ובמקום משתה על רשאותו
 חמו לו חיס קשיטה וכו' (יב)
 זה חמר גם שמתחלה לא הסכימה
 מרת הדין לכפול טובו עסק שנייה
 המסס ללחם לדרו ולטעור כמדובר
 הסכימה גם מסס הדין בכפול וזהו
 זה' כו' ויהי לו להיות לו שגרס נוק
 בניו כמדובר לא הוכפלו ולא חמר
 וילדו כ' ויהי על כי אז שלא קנר
 מסס בחמר וילדו כחמור מס :
 (יז) ויבטח חיון וקן וכו' חרול
 על פסוק וחזקן
 ליום אחרון כי מרחין לחסם בבלוקו
 שחרו וכן חמריו נספ' הוורה כי
 הימ' של דיק חיים וקיימי ומתקרי
 בעת הסילוק וסחח מהס כדל'
 ויקרבו ימי ישראל ויקרבו ימי דוד כו'
 וזהו יחמר ויעט חיון וקן וסנע
 ימי ש' חס במוהו ימיו שקרבו למרחות
 בהס זכיותיו וזהו וסנע ימים
 חו יחמר ככסותו סוף הדיק
 להטעור על מה שהיו חיון לעבוד
 חס' יחמר שכל כך עבדו עד שמת
 שבע ימים' או יחמר כי הוא חמר
 חס ילד חסה קרי ימים וסנע חיון
 חמר חמר חו' שלא היה לו חיון כי
 חס שחמה רבה על כל החמור חמר
 כי וזה שלא היה קרר ימים כי חס
 מצע ימים חס' על חסין לרדך חמר
 שלא היה שבע חיון כי חס מפולל
 חו וסנע שחיות יחמו חסמים
 וחול וררץ :

חם ונשלם ספר איוב

מפתחות המאברים

מאבר	ריבון וכו' ריון שהוא מורא שמים בחורו כו'	פסוק	דק עמוד ב'
	חשלי פסוק אל חיו חסם בענין כו'	פסוק	סס :
	חשלי פסוק ריון ועושר אל תקו לו כו' סן אשבע	חמחר	סס ע"ב :
חמחר	ר' חנוכה לרונה סיה מניע בעריו נא זאב כו' וכדוון לו כו'	פסוק	סס ע"ג :
חמחר	כדוים שמו שלשה ראסם כששחע חיון כו' הנביר חילוקו חמר הן ארץ כשניס זה	פסוק	סס ע"ד :
	העס לא היה כו'	חמחר	דק ע"ג :
חמחר	גדול היה צערו של טען לחבית חלח יין וחמרו לו סבור כו'	פסוק	סס ע"ד :
חמחר	חמרה חיות כחוב א' חומר עיני ה' אל יראו	חמחר	דק ע"ג :
	כו דק ח' ע"ג :	חמחר	דק ע"ג :
חמחר	כל פכמה קבלה יה כנסמה הוא כל טעה הוא עולה ויורדת וכו' אלל שדנה	חמחר	דק ע"ג :
	אח הקב"ה וחזקה כו' דק ח' ע"ג :	חמחר	דק ע"ג :
שכנת	ר' לויס חמר חמר היו שפל חוץ סקקות אנוס רמה כו'	חמחר	דק ע"ג :
חמחר	למה לדיק בעולם הוא דומה לחילון שהוא כטוע בחמקס טרס ונפונו כוטה בחמקס	חמחר	דק ע"ג :
	טומאה כו'	חמחר	דק ע"ג :
חמחר	חומטים חרפתם ורונס שחיתים עליהם הכחוב חמר וזהו כו' דק כ"א ע"ג :	חמחר	דק ע"ג :
חמחר	ז' קייסוים הם וילון קייסו כו'	חמחר	דק ע"ג :

ועל ירי הפתול העוסק במלאכת הקודש באמונה : הועצור שלמה המכונה
 זלמן בלא' א' כהר' ד' סמור' כ' בל' ע"ג : מק' קשורו ענין במדת פולין
 גדול : כמור' ל' פ' ח' ו'ל' ע' עוסק במלאכת הקודש פה ק"ק יעכנין :

ועל ירי הפתול העוסק במלאכת הקודש באמונה : הועצור וירוא בלא' א'
 מורה' צ' ב' הירש' ר' : מק' קאנוב הסמוך לק"ק טורכין אשר בגליל
 ק"ק ואשש' : ול' ע' עוסק במלאכת הקודש פה ק"ק יעכנין :

חלקת מחוקק איוב מ מא

מטה שנאמר לאדם מכל עץ הגן אכול תאכל סוף ב' אכילות
 חכמה מאשי מעץ העולם הוא ובה רוחניות שפע קדושה מעין מה ש...
 דוגמתו בקדושה עליונה שעל ידי אכילתו יעשה טעם חרות דוגמתו של
 מעלה ומתעלה עליו רוח ממנו: לפיכך חללו נש' ד ועל דרך זה

שעה או שהים כי אם לחשו וללו היתה חמה מוחק לו למה לא יחפון
 חמר שבערותו חלק הרים הוזהר עליו ובלכתו לפחות גם כן ישתנה
 הרבה הרירוב הים ויחד יהיה תחת כל חן וס' כי אם שחן צריך כל
 ושאף חומר חן יתכן שלא יחפון הלא הוא יעשה כי יניח כו' והוא כי

הוא לוינו שהיא נבירה מסופסת
 מהקדושה פעלוונה מעין פירות נן
 ערן של מטה שהכול ממנו טועם
 מהמתחיים ללוינו עליון שדקושה
 כנודע מספר הוזהר שיש לפעלה מה
 סמת הר נשם וס' ולמה ס' זכולי
 הסעודה היום הם דנוקאנס על כן
 פ' זכילים חתם דבר מאשי מחיכות
 רוחני קדוש שנפנימות למען יחד בוף
 וכפשיהו ויעשו מעין הקדושה
 פעלוונה למען שחן זלזל עור וספיו
 לפיכך הולכים ומקבלים חור הקדושה
 העלמה דלי לבוש והוראת כל
 זה מפסיקו חלו כי חלו היה דג כחמד
 מקהרגם שחך עטושתיו חבל חור וכו'
 (י) ויחד מפיו לפיכך יהלכו

בהכילו לפחות יגמט נגיעה וישאוף
 המים המחלין ממקום פיו עד
 למעלה בחופן שכל מה ששואף מהנאי'
 צריך להמשיך עד יחלו עור
 מתרחק והוא ינטח כי יניח ירך
 אל פיהו לנשע ולשאוף עוד פעם אחר
 פעם (כד) ושמה תסמר כמה חפסר
 סיסואף מהכמים מלמעלה שינטרך
 בנושא להמתין שישוב הלא כי בענין
 יקחנו כי כמלא עינו יגמט ויקח
 מהכמר שבהיפת בליעה ח' עד גדר
 שזמר כך יתן פיו נקדקע הנהר
 לשחות עוד ומחמת חסרון המים
 נמוקים שנכנה יקבאף בעור שזמו
 למטה מיחל עד נל המים : (כה)
 חמשך לוינו וכו' כלומר פיה הוא
 דריה עלמה שכל מין האנושי הנל
 לפיכך (ל) האם יכרו עליו
 הדמים שפי' יחורר חזר יוכלו לו כדי
 שיהווה בין הכושים כאשר יעשו
 לגד גדול הנעור (לא) התמלא ותכרות
 נכמיים עורו חו' נללל דני'
 רחשו (לב) והם תחשוב כי אשר
 סוף קשה כשיעור פלו יהיה קשה
 ההמשך כי נשוכך הוא לא כן הוא
 פי האם תשים עליו כפך בלדר הלא
 ירגיש ויתלהב ויתרעש כ"כ ערך
 שפחה וכו' מלחמ' טלחם עמד שעל
 ידיו כן אל תוסף לעשת כן פעם
 שנית : (לג) הן חותלותו כו' ידוע
 מדוע כי חותמות הן חן להסוג
 ונבא חל העשן חמרו ר"ל שהקב"ה
 סורס חל חמר וכן חל הנקבה
 בחופן שהוא עליו וכו' חל חן כלומר
 כחותיות הן חן להסוג וכו' כד' חן וכן
 לו תחלת להודו ויולד כי תחלתו
 נכונה ולמה זה הלא הוא כי לא
 מלבד על ידי מלחמת נקרותו כי גם
 חל מרחיו המביט אל מהיו בלדר
 נוטל ממנו כי הי"ה וכו' יבא כו' :

הוא לוינו שהיא נבירה מסופסת
 מהקדושה פעלוונה מעין פירות נן
 ערן של מטה שהכול ממנו טועם
 מהמתחיים ללוינו עליון שדקושה
 כנודע מספר הוזהר שיש לפעלה מה
 סמת הר נשם וס' ולמה ס' זכולי
 הסעודה היום הם דנוקאנס על כן
 פ' זכילים חתם דבר מאשי מחיכות
 רוחני קדוש שנפנימות למען יחד בוף
 וכפשיהו ויעשו מעין הקדושה
 פעלוונה למען שחן זלזל עור וספיו
 לפיכך הולכים ומקבלים חור הקדושה
 העלמה דלי לבוש והוראת כל
 זה מפסיקו חלו כי חלו היה דג כחמד
 מקהרגם שחך עטושתיו חבל חור וכו'
 (י) ויחד מפיו לפיכך יהלכו
 וכו' ויחד מחזירו יחד עין וכו' (יב)
 וכפשיהו ככפס דג כי אם ככפס
 חד מעין חס עליונה שהיא חס חכמה
 חס כי נפשו נחלים תלהט והרחיה
 כי ולהב מפיו יב' (יג) ומה שיהיה
 כל נפשות ישראל דריקס הוא
 כי כהשר נפשות ישראל יש שהיא
 מבחינת חמר ורחמים ויש מבחינת
 דין כן הוא יש בומב' הבחינות כי
 הכה בלחורו יק ענו הוא שסורה בו
 בחינת עוונותיו עליון ולפניו רחמים
 ושמה ויהי חמד לחנה (יד)
 והרחיה כי גם בופיך מעין הנפש
 הרוחנית כי הלח לח יקרנו חסן מוט
 כי הלח מפלי בשרו דבקי נכפס הכו'
 אשר לא יתפרדו ממנה לעולם והוא
 יציק עליו כו' כי על כן מה שאוק
 עליו הוא הנפש שזוק עליו מלמעלה
 הוא יתברך כל יאמו ממנו לעולם
 כי כל רהינותו גם הוא (טו) לבו
 יטוק ויחוקק כמו חסן ואפילו יעברו
 עליו חקף לחת כמו שחקף העליונה
 חן התקוה מתנועעת וכו' ויולוק
 כפלה תחתית * (טז) ומשחו
 מרחום נאותו יגורו חלים ולא ימחו
 חך מעשרים שירחו שהוא מתרים
 נגדם יתחילו ויתפקדו מן העולם *
 (יז) משיגהו וכו' מי שמשיגהו

לוינו נחבה ובחבל תשקיע לשוננו : כי התשים
 אנמן באפו ובחזה תקבלהו : כי הרבה אליך
 תחוננים אם ידבר אליך רבות : כי היכרת ברית
 עמך תקחנו לעבר עולם : כי התשהקבו בצפור
 ותקשרנו לנערותיך : כי יכרו עליו חברים יחצוהו
 בין כנענים : כי התמלא אכזבות עורו ובצלצל דמים
 ראשו : כי שים עליו בפה וכו' מלחמה אל הוסיף :
 כי הן תוחלתו נכונה הנם אל מראיו יטל :
בא * לא אכור כי יעוררו ומי הוא לפני
 יתעב : כי ריקנימי ואשלם
 תחת בל השמים לי הוא : כי לא אחיש בדיו
 ודבר נבירות וחין ערבו : כי מי גלה פניו לבושו
 ככפל רסנו מי יבוא : כי דלתי פניו מי פתח סביבות
 שניו איכה : כי גאונה אפיקי מניגם סגור חותם
 צר : כי אחד באחד יעשו ורוח לא יבא ביניהם :
 כי איש באחיהו ידבקו יתלכדו ולא יתפרדו :
 כי עמי שתי תהיה אור ועיניו בעפעפי שחר :
 כי מפיו לפיכך יהלכו בידו יאש יתמלטו :
 כי מנחיריו יצא קשן כדוד נפוח ואגמן : כי נפשו
 גחלים תלהט ולרהב מפיו יצא : כי בצוארו ילין עו
 ולפניו תדוץ ראבה : כי מפל' בשרו דבקי יצוק
 עליו בל ימוט : כי לבו יצוק כמו אבן ויצוק בפלח
 תחתית : כי משחו יעורו אילים משברים יתחטאו :
 כי משיגהו חרב בלי תקום חנינה מסע ושריה :
 כי יחשב לתבן ברזל לעץ רקבון נחושה : כי לא
 יבריתו בן קשר לקשנה פכו לו אבני קלע :
 כי בקש נחשבו תותח וישחק לרעש בידו :
 כי תחתיו חרודי חרשי יפרד חרוץ עלי טיט : כי
 ירתיח בסיר מצולה ים ישים כמרחקה : כי אחריו
 יאיר נתיב יחשב תהום לשיכה : כי אין על עפר
 משכו העשו לבליתחת : כי את בל גבה יראה

הוא לוינו שהיא נבירה מסופסת
 מהקדושה פעלוונה מעין פירות נן
 ערן של מטה שהכול ממנו טועם
 מהמתחיים ללוינו עליון שדקושה
 כנודע מספר הוזהר שיש לפעלה מה
 סמת הר נשם וס' ולמה ס' זכולי
 הסעודה היום הם דנוקאנס על כן
 פ' זכילים חתם דבר מאשי מחיכות
 רוחני קדוש שנפנימות למען יחד בוף
 וכפשיהו ויעשו מעין הקדושה
 פעלוונה למען שחן זלזל עור וספיו
 לפיכך הולכים ומקבלים חור הקדושה
 העלמה דלי לבוש והוראת כל
 זה מפסיקו חלו כי חלו היה דג כחמד
 מקהרגם שחך עטושתיו חבל חור וכו'
 (י) ויחד מפיו לפיכך יהלכו
 וכו' ויחד מחזירו יחד עין וכו' (יב)
 וכפשיהו ככפס דג כי אם ככפס
 חד מעין חס עליונה שהיא חס חכמה
 חס כי נפשו נחלים תלהט והרחיה
 כי ולהב מפיו יב' (יג) ומה שיהיה
 כל נפשות ישראל דריקס הוא
 כי כהשר נפשות ישראל יש שהיא
 מבחינת חמר ורחמים ויש מבחינת
 דין כן הוא יש בומב' הבחינות כי
 הכה בלחורו יק ענו הוא שסורה בו
 בחינת עוונותיו עליון ולפניו רחמים
 ושמה ויהי חמד לחנה (יד)
 והרחיה כי גם בופיך מעין הנפש
 הרוחנית כי הלח לח יקרנו חסן מוט
 כי הלח מפלי בשרו דבקי נכפס הכו'
 אשר לא יתפרדו ממנה לעולם והוא
 יציק עליו כו' כי על כן מה שאוק
 עליו הוא הנפש שזוק עליו מלמעלה
 הוא יתברך כל יאמו ממנו לעולם
 כי כל רהינותו גם הוא (טו) לבו
 יטוק ויחוקק כמו חסן ואפילו יעברו
 עליו חקף לחת כמו שחקף העליונה
 חן התקוה מתנועעת וכו' ויולוק
 כפלה תחתית * (טז) ומשחו
 מרחום נאותו יגורו חלים ולא ימחו
 חך מעשרים שירחו שהוא מתרים
 נגדם יתחילו ויתפקדו מן העולם *
 (יז) משיגהו וכו' מי שמשיגהו
 חרב להכות בו בלי תקום חנינה מסע ושריה :
 סקפול עליו חו חנית מסע ושריה * (כא) תחתיו וכו' חס תחתיו
 ימחו חרודי חרש הנעבעים ומספרים בים נכפס חיות וירגיש לער
 בחודי חרשים מה יעשה ירפר רפיקת וזה על טיט * (כב) ויחד יעשה
 כן הלח הוא כי ירחק כסיר מצולה בהבל פיו ועל ידי הרקוה העליונה
 יס שים כמרחקת כי כרוק מרחקת שעל ידי החור עתיד על האור כל
 סמניה יתכיס ונעשים מרחקת כך על ידי אור הנלו ירחיק הים כסיר
 שמתרחקים למרחקה ונעשו כל מתכות שנים על ידי מה שניתכי כמרחקת
 פרושה על העיט נאלץ רפידת חרוץ שהוא וזה על טיט * (כג) אחריו
 כו' חמר כשהילך ממקום למקום נפטר במקום שנכס משם בלכתו חור
 שיחיר חרשית כ"כ חור פרוש עליו נתיב התורה שאלמנמות החורה לרחם
 סהום כשיכה לבנה נוקן בעל שינה והוא מהחמור כי גם הוא מעין
 רוחניות כמדובר (כד) ואל תאמר חס חס כל גדולתו וממלתו למה הוא
 בים חך המים כדג מן הדגים חס כי מה שחן על עפר משלו כי חס חך
 הים הוא העשו כך הוא לבלי חס שהוא כל תפול חסיו על כל זוכני חרץ
 והוא העשו לבלי חס (כה) חך גדול כנודו ומעין רוחניות עד גדר שכל
 נביה יראה כי הלא הוא מלך על כל בני שחך בחיכות תחלת הטעו :

הוא לוינו שהיא נבירה מסופסת
 מהקדושה פעלוונה מעין פירות נן
 ערן של מטה שהכול ממנו טועם
 מהמתחיים ללוינו עליון שדקושה
 כנודע מספר הוזהר שיש לפעלה מה
 סמת הר נשם וס' ולמה ס' זכולי
 הסעודה היום הם דנוקאנס על כן
 פ' זכילים חתם דבר מאשי מחיכות
 רוחני קדוש שנפנימות למען יחד בוף
 וכפשיהו ויעשו מעין הקדושה
 פעלוונה למען שחן זלזל עור וספיו
 לפיכך הולכים ומקבלים חור הקדושה
 העלמה דלי לבוש והוראת כל
 זה מפסיקו חלו כי חלו היה דג כחמד
 מקהרגם שחך עטושתיו חבל חור וכו'
 (י) ויחד מפיו לפיכך יהלכו
 וכו' ויחד מחזירו יחד עין וכו' (יב)
 וכפשיהו ככפס דג כי אם ככפס
 חד מעין חס עליונה שהיא חס חכמה
 חס כי נפשו נחלים תלהט והרחיה
 כי ולהב מפיו יב' (יג) ומה שיהיה
 כל נפשות ישראל דריקס הוא
 כי כהשר נפשות ישראל יש שהיא
 מבחינת חמר ורחמים ויש מבחינת
 דין כן הוא יש בומב' הבחינות כי
 הכה בלחורו יק ענו הוא שסורה בו
 בחינת עוונותיו עליון ולפניו רחמים
 ושמה ויהי חמד לחנה (יד)
 והרחיה כי גם בופיך מעין הנפש
 הרוחנית כי הלח לח יקרנו חסן מוט
 כי הלח מפלי בשרו דבקי נכפס הכו'
 אשר לא יתפרדו ממנה לעולם והוא
 יציק עליו כו' כי על כן מה שאוק
 עליו הוא הנפש שזוק עליו מלמעלה
 הוא יתברך כל יאמו ממנו לעולם
 כי כל רהינותו גם הוא (טו) לבו
 יטוק ויחוקק כמו חסן ואפילו יעברו
 עליו חקף לחת כמו שחקף העליונה
 חן התקוה מתנועעת וכו' ויולוק
 כפלה תחתית * (טז) ומשחו
 מרחום נאותו יגורו חלים ולא ימחו
 חך מעשרים שירחו שהוא מתרים
 נגדם יתחילו ויתפקדו מן העולם *
 (יז) משיגהו וכו' מי שמשיגהו
 חרב להכות בו בלי תקום חנינה מסע ושריה :
 סקפול עליו חו חנית מסע ושריה * (כא) תחתיו וכו' חס תחתיו
 ימחו חרודי חרש הנעבעים ומספרים בים נכפס חיות וירגיש לער
 בחודי חרשים מה יעשה ירפר רפיקת וזה על טיט * (כב) ויחד יעשה
 כן הלח הוא כי ירחק כסיר מצולה בהבל פיו ועל ידי הרקוה העליונה
 יס שים כמרחקת כי כרוק מרחקת שעל ידי החור עתיד על האור כל
 סמניה יתכיס ונעשים מרחקת כך על ידי אור הנלו ירחיק הים כסיר
 שמתרחקים למרחקה ונעשו כל מתכות שנים על ידי מה שניתכי כמרחקת
 פרושה על העיט נאלץ רפידת חרוץ שהוא וזה על טיט * (כג) אחריו
 כו' חמר כשהילך ממקום למקום נפטר במקום שנכס משם בלכתו חור
 שיחיר חרשית כ"כ חור פרוש עליו נתיב התורה שאלמנמות החורה לרחם
 סהום כשיכה לבנה נוקן בעל שינה והוא מהחמור כי גם הוא מעין
 רוחניות כמדובר (כד) ואל תאמר חס חס כל גדולתו וממלתו למה הוא
 בים חך המים כדג מן הדגים חס כי מה שחן על עפר משלו כי חס חך
 הים הוא העשו כך הוא לבלי חס שהוא כל תפול חסיו על כל זוכני חרץ
 והוא העשו לבלי חס (כה) חך גדול כנודו ומעין רוחניות עד גדר שכל
 נביה יראה כי הלא הוא מלך על כל בני שחך בחיכות תחלת הטעו :

מב (א) וירעתי כו' כי כל תוכל בעולם העליון ובתחתית
 ולא בלדר נעלה כי גם מחשבות
 לב האדם והוא ולא יבצר ממך נומה (ג) ואשר דברתי על דריק ורע

הוא לוינו שהיא נבירה מסופסת
 מהקדושה פעלוונה מעין פירות נן
 ערן של מטה שהכול ממנו טועם
 מהמתחיים ללוינו עליון שדקושה
 כנודע מספר הוזהר שיש לפעלה מה
 סמת הר נשם וס' ולמה ס' זכולי
 הסעודה היום הם דנוקאנס על כן
 פ' זכילים חתם דבר מאשי מחיכות
 רוחני קדוש שנפנימות למען יחד בוף
 וכפשיהו ויעשו מעין הקדושה
 פעלוונה למען שחן זלזל עור וספיו
 לפיכך הולכים ומקבלים חור הקדושה
 העלמה דלי לבוש והוראת כל
 זה מפסיקו חלו כי חלו היה דג כחמד
 מקהרגם שחך עטושתיו חבל חור וכו'
 (י) ויחד מפיו לפיכך יהלכו
 וכו' ויחד מחזירו יחד עין וכו' (יב)
 וכפשיהו ככפס דג כי אם ככפס
 חד מעין חס עליונה שהיא חס חכמה
 חס כי נפשו נחלים תלהט והרחיה
 כי ולהב מפיו יב' (יג) ומה שיהיה
 כל נפשות ישראל דריקס הוא
 כי כהשר נפשות ישראל יש שהיא
 מבחינת חמר ורחמים ויש מבחינת
 דין כן הוא יש בומב' הבחינות כי
 הכה בלחורו יק ענו הוא שסורה בו
 בחינת עוונותיו עליון ולפניו רחמים
 ושמה ויהי חמד לחנה (יד)
 והרחיה כי גם בופיך מעין הנפש
 הרוחנית כי הלח לח יקרנו חסן מוט
 כי הלח מפלי בשרו דבקי נכפס הכו'
 אשר לא יתפרדו ממנה לעולם והוא
 יציק עליו כו' כי על כן מה שאוק
 עליו הוא הנפש שזוק עליו מלמעלה
 הוא יתברך כל יאמו ממנו לעולם
 כי כל רהינותו גם הוא (טו) לבו
 יטוק ויחוקק כמו חסן ואפילו יעברו
 עליו חקף לחת כמו שחקף העליונה
 חן התקוה מתנועעת וכו' ויולוק
 כפלה תחתית * (טז) ומשחו
 מרחום נאותו יגורו חלים ולא ימחו
 חך מעשרים שירחו שהוא מתרים
 נגדם יתחילו ויתפקדו מן העולם *
 (יז) משיגהו וכו' מי שמשיגהו